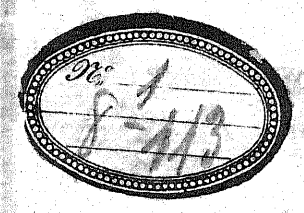

~~110~~

86

27.a.4.9.

Biblioteca Universitaria	
GRANADA	
Sala	A
Deposito	27
113	

2 400 40

MADE IN SPAIN

~~110~~

86

27.a.4.9.

Biblioteca Universitaria	
GRANADA	
Sala	A
División	21
113	

R. 8813

de la Comp^e de l'Éc^{ole} de Grammaire
(N° 8613) B^o 2^e

INSTITUTIONES

De l'Éc^{ole} de Grammaire de l'Académie de la Comp^e de l'Éc^{ole} de Grammaire de l'Académie de la Comp^e de l'Éc^{ole} de Grammaire

MEDITATIONES

IN GRÆCAM LINGVAM,

N. CLENARDO AVTHORE,

C V M

Scholiis & Praxi P. Antesignagni
Rapistagnensis.

OPERI Præfixi sunt INDICES copiosissimi duo; rerum vnus, verborum alter, ex quibus facillè quiuis perspiciet, quantum adiuventi ad intelligendos optimos quosque Græcos authores oratione, ac stylo, Dialecticæ quantumuis dissimiles liber hic sedulis eius lectoribus sit allaturus: maxime verò nouitiis, vt themata in verbis omnibus anomalis ac vocabulis alijs subobscuris sine magno labore aut longa disquisitione possint inuenire. SED Et in eorundem gratiam LIBELLVS ad operis calcem annexus est, in quo plenissimè tota huius argumenti difficultas exorbetur.

EDITIO POSTREMA.

Excudebat Ieremias Des Planches.

M. D. LXXX:

ἸΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΓΑΡΔΕΓΙΟΥ

εἰς Πέτρον τὸν Περμαχὸν ἐπίγραμμα.

Μὴ σε μόνον Περμαχὸν ῥηξέωσθα φήσεν ἀπίς·
Εἰ γὰρ ὁμοῦ τῶν ἡγεμονῶν ἄγαθός.

EIVSDEM ALIVD.

Cessavit medio Cecrops garrere Lyceo,

Nec potuit solita Porticus ire via.

Nunc debellatis tibi Gallia prodit Athenis:

Et redeunt uno tot monumenta libro.

Vicimus, & patriis hostem confecimus armis,

Sic ut opes iterum sentiat ille suas.

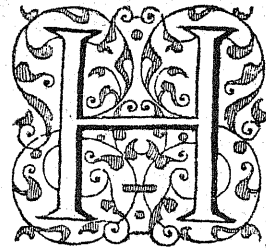

PETRVS ANTESI-

GNANVS PETRO LA-

BADENS I,

Τῷ φιλοφιλάτῳ δὲ πελάτῳ.

ABES à nobis, mi Labadenſis, munus forſitan leuidenſe & paruum, ſed tamen non indignum iudicio humanitatis & benevolentia tuae. Neque verò, licet (vt inquit Fabius) operum ſaſtigia ſpectentur, lateant autè fundamenta, minùs qui in illis fideliter iaciendis occupati ſunt videntur eſſe perhibendi, quàm qui in alio genere ſe exercuerunt. Nam, vt tute

ipſe optimus es teſtis, in omnibus artibus pertractandis ferè natura affert, vt in principiis maiores quàm in fine difficultates appareāt; vnde euenit, vt qui minùs feliciter & auſpicatò ad aliquà diſciplinà acceſſerit, neq; in iis, quæ natura antecedūt, impenſè fuerit verſatus, ſapientiſſimè à calce ad carceres neceſſitate reuocetur. Quæ nò à nobis dicuntur, quò ad laborem noſtrum maior commendationis tuae fiat acceſſio: ſcio enim quantum pro incredibile illa ſuauitate tua nobis ſemper tribuas: ſed vt Græcarum literarum ſtudio flagrantes incitatione quadam in hanc partè magnitudine vtilitatis impellamus, operamq; noſtram aliqua illorum gratia & erga nos volūtate ſolemur. Tibi verò homini & doctiſſimo, & mihi etiam amantiſſimo multò confidentiùs noſtra permittimus, quàm Lucilium poëtam ſua Perſio narrent conceſſiſſe: neque enim ij ſumus, vt noſtra illis offeramus, qui id in quo offenderimus, reprehendere, aut quod aptè & loco dixerimus (ſi modò id à nobis præſtitum eſt) laudare nequeant: ſed limatulum & politulum iudicium tuum libentes expectamus. cui ſi probamus noſtra, verendum non eſt, ne non tanquam aliquo ſecurus caduceo, inter hoſtium tela libellus iſte verſari poſſit. Vale.

Lugduni quarto Idus Aprilis. Anno M. D. L IIII.

ALEXANDRI HEGII, MA-
GNI ILLIVS D. ERASMI RO-
terodami quondam præceptoris, de utilita-
te Græcæ linguæ ὀμοιοτέλεια.

Quisquis Grammaticā vis discere, discito Græcē.
Ut rectè scribas non prauè, discito Græcē.
Si Græcè nescis, corrumpis nomina rerum.
Si Græcè nescis, malè scribis nomina rerum.
Si Græcè nescis, malè profers nomina rerum.
Lingua Pelasga vetat vitiosos scribere versus.
Lectio quem Plinij delectat, discito Græcē.
Sique libros sacros vis discere, discito Græcē.
Hieronimum vt teneas, vigilans tu discito Græcē.
Ne versus scribas vitiosos, discito Græcē.
Argumentari quisquis vis, discito Græcē.
Quisquis Rhetoricen vis discere, discito Græcē.
Scire Mathematicam quisquis vis, discito Græcē.
Artibus es medicis qui captus, discito Græcē:
Morbis nam cunctis sunt indita nomina Græca.
Argolicum nomen cunctis liquet esse figuris.
Artes ingenux Graio sermone loquuntur,
Non alio, quibus haud nomen dat lingua Latina.
Ad summam, doctis debentur singula Græcis.

AD LECTOREM.

MOMENDVS ES, Lector candide, in Clenardi Institutionibus pleraque
subobscura inueniri: quæ tamen iis sunt facillima, qui fideli memoria quæ iis-
dem de rebus alibi dicta sunt, retinēt. Nos verò vt rudiorum nondum satis cō-
firmatam memoriam aliquomodo reficeremus, plerūque ad loci vnus facilio-
rem intelligentiam, alium atque alium adducimus: in quo citando, pagina, ac
versus seu lineæ vocabulis, ne Lectori tardium ob frequentiam parent, ferè
semper omisis vel potius suppressis, solis arithmetis notis vtimur: prior ita-
que numerus paginam, alter paginæ versus designat.

TIT-

TITVLI AC PRÆCIPVA CAPITA
eorum quæ hoc libro continentur, quò faciliùs quicquid
ex eis quæretur, discretis possit locis inueniri.

Literarū figuræ, nomina & potestas pag. 1.	Coniugationes verborum, Prima 38. Secun- da, Tertia, Quarta, Quinta, 39. Sexta, 40
Vocalium & diphthongorum diuisio. 2	De coniugationum characteristicis. ibid.
Consonantium diuisio & earum inter se affi- nitas. 3	Quare coniugationes dicantur barytone, ac quid sit βαρυτονου, & quid syllabicus ac- centus. 41
Nexus & orthographia consonantium. ibidem	De barytonorum formationibus tractatus haud penitendus, vbi summam agitur de Augmento. 41. Characteristica. ibid. Pe- nultima. 42. Terminatione, de qua pri- mum præcepta quadam generalia ponun- tur. ibid. deinde tres figurae, vna de prima- riis terminationibus vniuscuiusque tēpo- ris, Altera de terminationibus personarū ductarum à primariis, Tertia de impera- tiorū terminationibus. 43. Præterea per- sonarum formationes adiciuntur. 44. De- nique præcedenti vsus in Inuestigatione thematis, verborūque inflectione, ac in- formatione reliquorum modorum ab in- dicatio. ibidem
Canones pronuntiationis, vbi de Accētibus. 5. De spiritibus ibid. De Apostropho, at- que obiter an consonantes finales dictionis apostrophum passæ, & præpositionum in compositione, trahantur ad præcedentem syllabam, an ad sequentem. 6	De futuri primi formatione. 45
Literarum γ, ε, τ, υ, π diuersa pronuntian- di ratio. 7	Quæ verba quartæ sequantur secundam, & quæ tertiam, & quæ vtramque. 46
Orationis partes & earum accidentia. 8	Paradigma actiui barytoni. 47
Articulorum præpositi. orum declinatio. 9	De augmento syllabico & temporalis. 48
Prima nominum parisyllabicorum declina- tio in æs & in us masculinorum. ibid.	De augmento verborum compositorum. 49
De dialectis discursus. 10	De dialectorum varietate in infinitiuorum terminationibus, & de his figura. 59
De dialectorum proprietatibus generalia præcepta, Atticæ, Ionice & Doricæ. 12	Participia Græca quò Latine reddantur. 60
AEolicæ. 13	Paradigma passiuī barytoni 61
Varietas dialectorum in nominibus prime & secundæ. ibid. m	A primis personis in µα & µω secunda- rum & tertiarum singularium deductio secundum idiomata, ac de his figura. ibid.
Secunda declinatio femininorū in α & η. 14	Perfecti passiuī formatio per singulas coniu- gationes. 62
Paragoge syllabæ & i. ibidem	Formatio tertie pluralis à tertia singulari in αι vel ω, Ionice & poetice. 66
Apocope in tribus declinationibus. 15	Imperatiui passiuī formatio, eiusque in dia- lectis varietas. 68
Tertia declinatio masculinorum, femin. & cōmunium in ος, & neutrorum in ον. ibid.	Verbum medium, & cur ita dicatur, atque in vocem mediam annotatiuncule. 71
De nominum genere regule generales. ibid.	Perfecti mediū formatio. 72
Fæminina in ος tertia. 16	Vtriusque aoristi ac vtriusque futuri mediū formatio. 73
Communia in ος tertia. ibidem	De futuro primo quintæ coniugationis. ibid.
Varietas dialectorum in nominibus tertia. 17	De verbis circumflexis 76
Quarta declinatio masculinorum, fem. & cōmuniū in ας, & neutrorum in ον. ibid.	Vnde & quomodo fiant verba circumflexa, & quid proprium, quidque cum baryto- nis habeant commune. ibidem
Quarta Atticorum in quibus nominibus sit recepta. ibidem	Verborū circumflexorū cōiugatio prima. 78. Secunda. 81. Tertia. 84
Quinta declinatio imparisyllabica neutrorum in α, ι, υ, femininorum in ω, & variorum generum in υ, ε, η, ο, ι. 18	Annotationes in circumflexa. 87
Quomodo genitiuum formēt, & cuius gene- ris sint nomina quintæ declinationis finita in α, ι, υ, ω. 19. In α, ι, ο. In υ, ω, η, ι, ον. 21	Quæ circumflexa retineant characteristi-
In οω, ωω. 22. In ε. 23. In α, ε, η, η, η, η, 24. In ο, η, η, η, η, η. 25. In α, α, α, α, α, α. 26.	
In ε, ε, ε. 27. In η, η, η. 28. In ο, ο, ο, ο, ο. 29.	
In α, α, α, η, η, η. 30. In φ. 31	
Accusatiuus quintæ. ibidem	
Vocatiuus quintæ. 32	
Datiuus pluralis quintæ. ibidem	
Breues ε, ο, quomodo producenda. 33	
De nominibus contractis ibidem	
Vbi fiat contractio, & quomodo. 34	
Prima declinatio nominum contr. clorū. 35	
Secunda. 36. Tertia, Quarta, Quinta. 37	

cas εσα εσ ο in futuro, & que mutant in
 η & ω. 90
 Verba in εω, αω, βω, γω, δω, στω, υνω, υνω,
 υω & δω fieri à nominibus. ibid.
 Verborum in μ deductio, figuratiua, redupli-
 catio, & que tempora in illis considerada. 92
 Verborum in μ formationes breuissimæ. 94
 Verborum in μ coniugatio prima 95. Secun-
 da 97. Tertia 99. Quarta. 102
 Annotationes in verba in μ. ibid.
 Mira poetarum in reduplicationis varieta-
 te licentia. 103
 Passiva in μ characteristica productiua. ib.
 De pronomibus. 110
 De pronomibus secundū varias dialectos. 112
 De articulis & eorum vsu ac officio. 114
 Dialectorum varietas in articulis. 115
 De partibus indeclinabilibus. 116
 Annotationes in nomina, videlicet in Ad-
 iectiua 118. Numeralia 120. Gradus cō-
 parationis 121. Cōparationes irregulares.
 122. Verbalia à perfecto passiuo. 126. à
 preterito medio & à verbis in δω. 127.
 Patronymica, possessiua, diminutiua &
 denominatiua. ibid. In declinationes sim-
 plices. 129. In cōtractiones. 131. Poetarum
 licentia in nominibus contrahendis. 133.
 Nomina heteroclitia. 134. Poetarum licen-
 tia in declinandis nominibus. 137
 Annotationes in verba, ubi hæc insunt præ-
 cipue Que sint cognata tempora. 138
 De augmento verborum pleraque scitu di-
 gna. à pag. 139. usque ad 144.
 De indicatiui perfecto. 144. De plus quàm
 prof. flo. 146. De aoristo prin. o. 147. De im-
 peratiuo secūdo. 148. De futuro. 149. De im-
 peratiuo. 150. De optat. & subiuncti. 151.
 De indicatiuo vocis passiuæ. ibid. De per-
 fecto & aoristo pri. 152. De optat. & sub-
 iunctiuo vocis passiuæ. 153. De preterito
 medio. ibid. De futuro secūdo medio. 154
 Notanda de Atticorum contractionibus seu
 synalæphe. 155
 Anomala in μ 157. De eimi, quod est sum-
 m. ib. De eimi, quod est vo. 158. De inmi, quod
 est mitt. 160. De inmi, quod est conc. pisco
 162. De hmi, quod est scideo 163. De xei-
 mi, quod est sciteo. ibid. De tōmi, quod est
 cognoisco ibid. De qm̄i, quod est scidio. 164
 Annotationes in verba in μ. 165
INVESTIGATIO Thematū, que
 hæc ferè complectitur: Verba que vlt. ra
 imperfecti non coniugantur. ibid. & 167
 Tempora ducta ab αγω. 167
 Αγωμι, quod sunt tempora ab αγω: sic alia
 finita in γνωμι aut γνωμι à γω. 168
 Tempora quedam ab εγω. ibid.

Αιδανομαι ab αιδεομαι: sic alia in ανω &
 ανομαι, vt εκ εω & εγωμι 170
 Αλισκομαι ab αλω & αλωμι. 171
 De augmenti in quibusdam compositis va-
 rietate. ibidem
 Αμεινωμι ab αμεινω: sic reliqua in γνω
 vel γνωμι ab ω, petiēdo vno, quæcunq;ue
 precedat vocalis. 172
 Tempora quedam ab αωγω. 175
 Απολλύω & απολλυμι ab απολλω & απο-
 λλω. 176
 Αποπληκω, αποπληκω, αποπληκνωμι &
 αποπληκω. ibidem
 Αρῆσκω ab αρῆω: sic alia in σω & σιωμι
 tanquam ω & σιωμι. ibid.
 Αδῶω ab αδῶω: sic innumera barytona, à
 circumflexis. 178
 Απῶχω ab αποχωρεω. 180
 Αφῆι, ηφῆι & ηφῆθι ab αφῆμι. ibid.
 Αφικτο, à φδῆω vt τένυκται à τένω. ibid.
 Appendix: ubi agitur de Αγωμι, quod im-
 mit tempora ab αγω & αγωμι. ibid.
 Αγορεω ab εγω, εγωμι & εγωμι. 181
 Αγορομαι ab αγωρεω. ibid.
 Αιρέω & αιρέμαι ab ελω & ελωμι. ibid.
 Tempora quedam ab αῖρω. 182
 Απαιρω ab απαιρω. ibid.
 Βαίω à βῆω & βῆμι. ibid.
 Βάλλω à βῆω. 183
 Βιάω à βῆω. ibid.
 Βαίω à βῆω. 184
 Βαίω à βῆω. 184
 Verba in εω appetentiam actus significatiua,
 facta partim à presenti, partim à futuro
 aliorum verborum. ibidem
 Βινωμι & βινωμι à βινωμι, βινωμι, βινω-
 μι & βινωμι. ibid.
 Βινωμι & βινωμι à βινωμι. ibid.
 Βινωμι & βινωμι à βινωμι. 185
 Βινωμι & βινωμι à βινωμι. 186
 Tempora quedam à βῆω. ibidem
 Βῆωμι à βῆω. ibid.
 Βῆω, δῆω à βῆω: δῆω & δῆω. ib.
 Βῆω à βῆω & βῆω. 187
 Catalogus v̄ r̄oort̄i syncopei passorum. ibid.
 Βῆωστω à βῆωστω. 192
 Βῆωστω à βῆωστω & βῆωστω. ibid.
 Appendix: δῆω vel δῆω à δῆω, δῆω,
 & δῆω. 193
 Εγῶστω pro εγωστω: εγῶστω pro εγωστω-
 μι. ibidem
 Tempora quedam ab εγω. ibidem
 Εἶδω ab εἶδω & εἶδω. ibidem
 Εἶπὼν & εἶπον qui differant. 194
 Εἰκόμω & εἰκόμω: ubi demonstratur à
 presentiuo si vi presentis. ibidem
 Εἶρωμι ab εἶρωμι. 195
 Εἰρήσκω ab εἰρήσκω. ibidem
 Εἶρωμι ab εἶρωμι. 195

Εγω à γέω, εγωμι & γω. 196
 Tempora quedam & verbalia ab εω. ibid.
 Appendix: εἰκόμω ab εἰκόμω. 198
 Εἶρωμι ab εἶρωμι. ibid.
 Ην εἰ εἶρω & ἡδῶ: vt vnde stant. ibid.
 Ηδω pro ἡδῶ. ibid.
 Ηδω & ἡδέω ab ἡδέω. ibid.
 Θάπλω à τάπω. ibid.
 Θῆλω vel ἑδέλω à θελέω vel ἑδέλω. 199
 Catalogus ἡδῶ & ἡδέω, ἡδέω, hoc est, eorum
 que dupliciter dici possunt. ibid.
 Θῆσκω à θείω, θείω, θείωμι & θείω. ibid.
 Ἰδῶμι pro ἰδῶμι Doricè, vt ἰδῶμι pro ἰδῶμι.
 200.
 Ἰκνωμι ab ἰκνωμι. ibid.
 Ἰπῶμι à ἰπῶμι, ἰπῶμι & ἰπῶμι. ibid.
 Ἰστον & ἰστον vnde formentur. 201
 Καθεδωμι à καθέδωμι. 202
 Καθῆμι à καθῆμι. ibid.
 Appendix: Tempora quedam à κατέω. ibid.
 Κλάζω à κλάζω & κλάζω. 203
 Κραίω à κραίω. ibid.
 Κραίω, λαμβάνω, λαμβάνω, μινδῶμι à λή-
 γω, λήβω, λήβω, μινδῶμι. ibid.
 Tempora quedam ab οἶω. 204
 Οἶω Aeolicè adiectiuum personis in ε. ibid.
 Te Ionicè abundans. ibid.
 Ομῶω & ὀμῶω ab ὀμῶω. ibid.
 ὀ pro ὀ Doricè. ibid.
 Οφείλω & συμκοπε ὀφῶ ab ὀφείλω & ὀ-
 φῶ. 205
 Appendix: ὀδῶω sive ὀδῶω ab ὀδῶω. ibid.
 Πάζω à πῆω & πῆω. ibid.
 Πῆω à πῆω, πῆω & πεπῆω. 206
 Πῆω à πῆω & πῆω. ibid.
 Πῆωστωμι à πῆωστωμι. ibid.
 Duplex futurum in quarta coniugatione ξω
 & σω. ibid.
 Appendix: πέπω à πέπω. 208
 Πῆω à πῆω, πῆω & πῆω. ibid.
 Πῆω geminum in compositis. ibid.
 Πῆωστω & πῆωστωμι à πῆω. 209
 Πῆωστω & πῆωστωμι à πῆω. ibid.
 Σῆωστω & σῆωστωμι à σῆω & σῆωμι. 210
 Εσῶω & ἐσῶω à σῶω. ibid.
 Σπένδω à σπένδω. ibid.
 Tempora quedam à σιωμι sive ξιωμι
 Atticè. ibid.
 σῶω & ὅτι quomodo se habeant in cōpositione.
 ibid. Item apud poetas v̄a. 212. 213.
 ποτι Doricū pro ποτι. 214. πεσῶ. ibid.
 Appendix: σῶω à σῶω. ibid.
 Quedam tempora à poetico σῶω. ibid.
 Τέλωω à τῆω. 215
 Τῆω à τῆω. ibid.
 Τῆωστω à τῆω. ibid.

Reduplicatio in Barytonis. ibid.
 Πῆω à δῆω & δῆω. ibid.
 Τῆω à τῆω. ibid.
 Τῆωστω à τῆω & τῆω. ibid.
 Τῆωστωμι ab ὑποσῆωμι & ὑποσῆωμι.
 216
 Φάω qui differat à φαῶ, quod & φῶω.
 217
 Φῆω ab οἶω, εἶρω, εἶρω, φῆω & φῆω.
 ibidem.
 Φῆω à φῆω & φῆω. ibid.
 Φῆω à φῆω. ibid.
 Φῶω à φῶω. ibid.
 Χάω & χῆω. 219
 Χάω à χῆω. ibid.
 Ἰπῶστωμι à ἰπῶστωμι & ἰπῶστωμι. ibid.
 Χῆω, ὑποσῆω, ἰπῶστω, ἰπῶστω & ἰπῶστω. ibid.
 Ὄδῶω ab ὄδῶω. ibid.
 Ὄταν, ἔρῶμι, μέγιστον. ibid.
 Thematū rimandi methodus. 220
 Accentuum ratio. ibid.
 Syntaxeos ratio. 227

OPVSCVLVM DE PRAXI
 & vsu præceptorum Grammatices: in
 quo hæc continetur.
 Prefatio, in qua notæ, quibus in eo libello vsi
 sumus, explicantur. 233
 Latina ad verbum interpretatio ac breuissi-
 ma scholia in Orationem Dominicā. 235
 In Salutationem Angeli ad sanctissimam
 Virginem. 236
 In Symbolum sanctorum Apostolorum. ibid.
 In benedictionem mense & gratiarum a-
 ctiones. 238
 In Argumentum & aliquot versus Tragi-
 cocomedie Euripidis, que Orestes dicitur.
 239
 In Argumentum carmine iambico scriptū,
 atque in nonnullos versus comedie Ari-
 stophanis, que Plutus appellatur. 243
 In quadā Hesiodi carmina sumpta ex prin-
 cipio illius opusculi, quod Ἐργα καὶ ἡμέρας
 inscribitur. 247
 In argumentum & paucos versus primi li-
 bri Iliados Homeri. 250
 In Argumentum tertij Idyllij Theocriti, ac
 in totum illud Idyllium: in quo quamuis
 sit breuissimum, tamen totius ferè Do-
 rice lingue vsus perspicitur. 253
 In primam Strophem, priorēque Antistro-
 phem ac vnum Epodum prioris Ode Olym-
 piorum seu Olympionicon Pindari. 260
SPIRITVVM RATIO. 263
 Abbreviationes & literarum perelegantēs
 nexu. 270

RERVM INDEX.

MEDITATIONES GRÆCANICÆ, quæ quid in genere contineant, & in quem finem & usum eas conscripserit **CLENARDVS**, ille ipse Epistola nuncupatoria & Prefatione abundè ac dilucidè demonstrat, atque pagina 293. versu 35. suum pauca his verbis propositum explicat: *Hæc, inquit, Meditationes in hoc tantum conscripsimus, ut verborum themata, & casum nominatiuum, grammaticis inmixti præceptis, reperiamus. Ceterum præter hunc scopum & alia multa scitu dignissima obiter inserit, quæ ut facilius inueniantur, utque lectoris usui sint magis accommodata, huc veluti in communes quosdam locos digesta sunt.*

Consilium CLENARDI in formandis discipulorum Græcæ linguæ studiis. 275. 46. & 276. 41. & 277. 6

Vocabulorum significationes unde, & quomodo inquirende. 284. 29

De interpretis officio seu interpretandi ratione. 280. 23. & 283. 32. & 285. 36. & 286. 21. 50. & 287. 6. & 290. 24.

Thema quomodo inquirendum exemplis ubiq; demonstratur: sed & huius rei formula præscribitur. 281. 13. & 314. 49. atq; 316. 29. ac in verbis compositis 279. 41. & 288. 3

Nominatiuus quoque quo pacto sit perscrutandus passim ostenditur, & præcipue 279. 42. ubi CLENARDVS explicat ordinem quem ipse secutus est in quinta nominum declinatione.

De nominibus deriuatis & compositis.

Deriuatiua restata à primitiuis obsoletis. 316. 37

Verbalia ducta à perfecto passiuo (de quibus in Institutionibus 126. 1.) nulli non excutiuntur in Meditationibus: & maxime 303. 22. ubi pluribus agitur de eorum penultima, de accentu finitorum in *os*, & quomodo formata à verbis sextæ nunc accipiant *o*, nunc verò minime. Docetur etiam 314. 50. & 316. 31. qua ratione inuestiganda sint themata verborum è quibus verbalia ducuntur, etiamsi themata illa obsoleta fuerint.

Verbalia in *μων* à futuro primo actiuo. 296. 16

In *μων* ab eodem futuro. 319. 37

In *n* ab aoristo secundo cum eiusdem & characteristica & penultima. 284. 25. & 294. 15.

In *uos* à secunda persona præteriti passiuo. 310. 3

In *evoc* ab eodem aoristo. 313. 27

In *oc* & *n* à præterito medio, siue à præterito conuersa penultima è *in o*. 280. 46.

In *ων* & *ων* à *βάρων* & eius compositis. 294. 14

In *ων* ab *αἰων* & ab eo compositis. 281. 3

Denominatiua substantiua in *ων*, *ωντος*, ab adiectiuo in *os*. 278. 24

In *us*, *us*, ab *os*, *os*. 313. 35

In *ea*, *etas*, ab *us*, *os*. 292. 24

In *ia*, *ias*, à nominatiuis & genitiuis in *os*. 282. 25. & 285. 26. & 289. 27

In *u* ab adiectiuorum nominatiuis & genitiuis in *os*: sed cum syncope literarum *o* & *u* si ducantur ab *os*, *os*. 302. 44

In *u* à nomine *uos*, præsidio præpositiui. 301. 25

Adiectiua in *ωνος*, *ωνος* à nominatiuis secundæ & teritiæ declinationis, & à genitiuis quinta. 292. 42

In *uos* à substantiuis in *a* vel *n*. 308. 31

Adiectiua formata adiniculo præpositiui. 288. 7. Idem sentiendum de *αδ*, *αδ*, & *ος*, de quibus 285. 25. & 292. 54. & 296. 19. 30. & 298. 14

Composita è *κωδωκ* mutare *o* in *i*, licet huic similia illud seruent. 306. 7

***ωτι* & *ωτος* in nominibus quorum compositionem ingrediuntur se penultimo esse contraria.** 311. 40

Composita ex *απο* & *α* mutare *a* in *n*. 300. 10. & 314. 16

De verbis deriuatis & compositis.

Finita in *εω*, *αεω* & *ωεω* à primitiuis in *ω*, *αω*, & *ωω*. 316. 36

In *ωω* à nominibus: & quomodo *ω* suspenditur. 311. 16

In *εω* & *εωμω* passim à quouis dædici. 294. 22

In *ω* à nominibus in *os*. 302. 33

In *u* ab adiectiuo in *us*. 306. 14

Verba composita cū casu præpositiui. 278. 16

***ω* in compositis facere aucesim.** 293. 7

***ωω* in compositione significare obiter quid fieri.** 299. 52

De articulis.

Articuli præpositiui usus. 277. 17. & 20

Articuli Græcorum quid Latine respondent. 279. 9

Quid inter articulum alicuius dictionis & ipsam dictionem soleat collocari. 277. 35

Articulus iunctus infinitiuo nominis gerundij aut supini vicem gerenti. 279. 6. & 34. & 299. 31

Articulus præpositiui iunctus quomodo reddendus. 280. 30. 284. 15. & 285. 14

Aduerbium cum articulo quomodo reddendum. 281. 51. & 291. 13

De

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

De pronominiibus. quomodo interpretanda. 297. 32

Genitiuos trium pronominiuum primitiuorum actiuè & possessiuè capi. 276. 32. & 281. 32

De verbis. **Partes orationis indeclinabiles quomodo discende.** 277. 29

Eadem significatio in voce eiusdem verbi actiua & passiuæ. 286. 22

Passiua actiuè capi. 282. 10

Passiua Græcorum crebrò reddi per neutra Latinorum & contra: ubi docetur partium orationis accidentia non semper Latinis conuenire cum Græcis. 278. 5

Deponentia à passiuis qui discernantur 283. 23

Tempora deponentium & communiuum quomodo excutienda, & à qua voce sumantur. 289. 35. 40

Verba passiuæ cum datiuo. 302. 39

Imperfectum pro presenti. 281. 9

Imperfectum pro solet aut consuevit redditum. 297. 49

De aoristorum significatione & usu 290. 21

Infinitiuus per optatiuum redditus. 290. 21

***εω* cum genitiuo & aduerbio.** 315. 34

Constructio & interpretatio verbi *μωω* 291. 50

Verbum substantiuum intellectum 287. 54

De participiis.

Participia Græcorum, quibus Latini destituuntur

Partes orationis indeclinabiles quomodo discende. 277. 29

Præpositiones ubi & quomodo examinande. 277. 29

***εε* & *εα* qui differant.** 277. 51

Præpositioni *ωος* adiuncta. 278. 28

***ωος* pro *pro*.** 282. 22

Aduerbia in *2* aut *3*. 282. 3

Aduerbia per præpositionem reddi. 289. 50

Adiectiua neutra aduerbia facere. 291. 18

***εω* vel *εω* crebrò in genitiuis intelligi.** 315. 35

***ωω* & *ωω* in diuisionibus.** 284. 5

Post *ωω* poni aliam coniunctionem. 289. 5

***ωω* abundans.** 287. 51

***ωω* adiectio syllabica.** 277. 27

De dictionibus encliticis & earum accentu. 276. 35

***ωω* & 280. 8. & 287. 43**

L I B E L L V S De thematis verborum & participiorum inuestigandi ratione. 321

IN SEQVENTEM VERBORVM

SINGVLARIVM INDICEM

P R A E F A T I O.

PLERIQVE hodie ab honesto & nunquam satis laudato Græcarum literarum studio, maximè verò à non minùs iucunda quàm vili poetarum lectione deterrentur, nescio qua difficultate quàm in thematis inuestigandi ratione inesse animo ac mente conceperunt, quòd scilicet infinita penè vocabula legendis authoribus occurrant, quæ nullis vel amplissimis dictionariis compræhensa inueniantur: idque primùm ob nimiam Græcorum lasciuam in dictionibus vel variè componendis, vel ex aliis atque aliis deducendis: vt nomina comparatiua, superlatiua, verbalia, parronymica, possessiua, diminutiua & denominatiua: ac innumerabilia verba in *ω*, *αω*, *ωω*, *εω*, *εωμω*, *εωω*, *αεω*, *ωεω* à quibusuis nominibus passim facta: infinita etiam aduerbia loci & qualitatis variè deducta: quibus omnibus de nouo formandis finis præscribi potest nullus. Deinde ob dialectorum varietatem, poetisq; tropos, varias figuras atque literarum mutationes, quibus efficitur, vt vna atque eadem dictio sui dissimilis plerunque videatur. Præterea ob tot verba anomala, nam non rarò eiusdem verbi themata sunt vel omnino diuersa, vel certè non parum variantia: quorum quædam sunt vsitata, lexicisq; ferè continentur: alia verò obsoleuerunt, licèt tempora ab illis formata nunquam non sint obuia. Quanuis hæc vera esse, veluti sunt, fatear: non sunt tamen tanti, ob quæ studiosi adolescentes vel minimo amplissimorum illorum Græcæ literaturæ commodorum fructu se priuare aut spoliare debeant. Licèt enim composita & deriuata quotidie innouentur & augeantur, quædam tamen in iis deducendis analogia seruatur, vt vel paucis cognitis, reliqua omnia sint facillima. Idiomatum quoque ac figurarum diuersitas, nihil lectorem est remoratura, si se paululum legendis examinandisque poetis exercuerit: ad quòd exequendum, illum Praxis nostra non parum iuuare po-

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

terit. Tempora verò à verbis anomalis deducta sunt paucissima, br cuiusque finibus comprehensa. Vix enim simplex vllum ex eorum genere offendes, cuius in hoc libro non fiat aliqua mentio. compositionis quoque, ac omnimodæ formationis deriuatorum, nec non varietatis dialectorum, atque mutationis literarum vsùm ac rationem multis tum regulis tum exemplis toto hoc opere conati sumus demonstrare, vt nihil in thematum inuestigatione lectorum remorari queat, si modò in eorum quæ de his rebus hoc in libro dicta sunt & retentione & imitatione aliquam solertiam adhibere non recuset. Vt autem irregularium & aliorum verborum tempora rudioribus indagatu difficilia, & pleraque exempla dictionum huiusmodi variè compoſitarum, deriuatarum & dialectis tropicæ aliquo inuerſarum, ad manum & in promptu lector habeat, ex iis copiosissimum hunc indicem cõfecimus: cuius vsùm multiplicem, & præcipuè in thematis inuestigatione, experientur ij, qui præceptoris ope destituti, proprio Marte ac mutis, vt aiunt, magistris linguam Græcam ediscere rectis studiis contendunt. Eum porrò hac secunda editione non solum locupletauimus variis id genus dictionibus, quas nunc multò plures quam in priori cum ob annexas CL ENARDI Meditationes, tum ob adiectum de thematis inuestigatione libellum, ac præterea ob varia exempla quæ diuersis in locis maioris elucidationis gratia Scholiis nostris inferuimus, volumen hoc continet: sed ea ratione conscripsimus, vt non

Nota ac litteræ, quæ Indici sequenti inferuntur, quid designent.

A. I. D. Æ. B. p. a. f.

Et notæ arithmetice.

Indicis tantum singularium verborum partes fit subiturus, sed & breuissimo ac vtilissimo, ni fallor, compendio fit ob oculos propositurus id ferè omne (dictionis interpretationem excipio) quod ex eo vocabulo in loco citato potest colligi. Nam vnicuique dictioni, suum thema, quod tyronibus esset inuestigatu difficile, appositum: vocabulo autem deriuato litteram d. ac deriuati primitiuum: composito, cuius compositio est subobscura, litteram c. ac vocabuli compositi partes: ei verò quod dialecto, aut poeticalicentia, aliaue figura inuerſum est, aut quod anomaliauam quandam continet, illam dictionem, qua communis lingua vitur, aut quæ eius analogiam seruet, inserta ea litera quæ huiusmodi dialectum aut figuram anomaliauamque indicet: nempe A. idioma Atticum, I. Ionicum, D. Doricum, Æ. Æolicum, B. Bœoticum, p. poeticum tropum, vel duas plurèue linguarum proprietates vni vocabulo attributas, a. anomaliauam, & f. reliquas in genere figuræ quæ ex loco citato erunt colligendæ: sed & communi huiusmodi dictioni, quæ inuerſæ apponitur, eius thema insuper, quum res ita postulat, annectitur. Quum autem vocabulum secundo aut tertio loco positum (sive illud primitiuum fuerit, sive thema, sive dictio communi analogia formata) idem habuerit cum eo cui respondet, quodque prima sede collocatur, initium, plerumque (ne Index in volumen excreſcat) è communi illo initio scribitur in posterioribus locis vnum aut alterum solum elementum terminationis variæ adhærens, præfixa pro reliquis principalibus ac primoribus litteris hac nota - quæ dictionem prima sui parte truncatam demonstrat, & quod in ea deest è dictione priore loco posita supplendum. Contrà si contingat vt finis sive terminatio posterioris dictionis sit eadem cum priori, è communi illo fine apponitur in posteriori vna aut altera tantum littera cum punctuli nota, quæ illam postrema sui parte mancã significet, & quod in ea desideratur è priori mutuandum. Præterea quum duæ aut plures dictiones ad idem thema vel ad idem primitiuum referendæ, sese consequuntur, posterioribus thema non annectitur: neque etiam primitiuum, sed tantum littera d. quæ vocabulum cui adhæret deriuatiuum esse designat. Mirabitur autem fortasse quispiam, quod & in hoc Indice & passim, toto opere videat adduci alicuius temporis non semper primam personam singularem, sed nunc hanc nunc illam cuiusvis numeri, quantum non rarò ea in re, propter quam adducitur, eadem sit & reliquarum omnium ratio. verum istud idè factum est, quod satis constat huiusmodi personam apud probatum aliquem authorem inueniri, quod cum ita se habeat, non video cur ea potius quam prima singularis non debeat proponi, cum ex ea reliquis non minùs quam ex prima liceat colligere. Quod ad numeros huius Indici attinet, primus semper libri paginam, alter verò ac sequentes, si diastole tantum separantur, paginæ citatæ versus designant, præterquam in Praxi, vbi parem numerum ex paginæ adductæ vtroque margine referunt: qui & ipse interiori simili in contextu aut Scholiis posito respondet. Cæterum vocabulis, in quæ erratum inter imprimendum inciderat, hic asteriscus præfixus est.

A in com-

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table with 3 columns: Word, Page, and Word, Page. Includes entries like 'A in compositione pag. 126. veru 33.', 'αγαθός', 'αγαθός', 'αγαθός', etc.

b 2.

VERBORUM SINGULARIVM INDEX.

αἰδίασιν	91.3	Αἰδαδικάουσαι, -λέα	333.31	αἰκτιμών δ.αἰκτιόμα	296.	δέλωμα	104.1
αἰδήπουσι	91.4	αἰκτιόματα α.-ήτα	224.41	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	106, 19	δέλοτο Γ.ήλωθετο, δέλομαι	
αἰδουίτες Α.αἰδουίτες d.		αἰκτιόματα δ.αἰκτιόματα	333.40	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	249.74	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	356.47
αἰδούτος	124.21	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	374.46	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	223.13	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	374.20
αἰδουίτης, αἰδουίτης	356.47	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα		Αἰκτιόματι δ. αἰκτιόματι	124.	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	356.41
αἰδούφ. αἰδουίτης, αἰδουίτης	37.37	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	104.5	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	14	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	356.47
Αἰκτιό α.-ήτης, -ήτης	130.35	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα		αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	104.2	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	356.47
αἰκτιό α.αἰκτιό α	248.52	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	338.49	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	103.49	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	137.29
αἰκτιό Δ.εἰς 13.6. 13.6	256.6	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	104.5	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	103.44	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	116.32
αἰκτιό Δ.εἰς	13.7	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	103.48	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	103.49	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	121.25
αἰκτιό Δ.εἰς	13.7	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	191.6	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	216.16	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	212.25
αἰκτιό α.-ήτης	130.35	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	378.8	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	305.631	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	212.27
αἰκτιό α. αἰκτιό α	336.37	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα		αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	103.48	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	212.27
αἰκτιό α. αἰκτιό α	13.53	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα		αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	103.	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	212.27
αἰκτιό α. αἰκτιό α	103.18	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα		αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	44	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	212.27
αἰκτιό α. αἰκτιό α	91.40	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα		αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	346.11	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	212.27
αἰκτιό α. αἰκτιό α	372.55	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα		αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	306.23	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	212.27
αἰκτιό α. αἰκτιό α	372.31	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα		αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	306.23	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	212.27
αἰκτιό α. αἰκτιό α	372.31	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα		αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	306.23	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	212.27
αἰκτιό α. αἰκτιό α	372.31	αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα		αἰκτιόματα δ. αἰκτιόματα	306.23	δέλωμα δ. αἰκτιόματα	212.27

VERBORUM SINGULARIVM INDEX.

ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44	ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44	ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44	ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44
ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44	ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44	ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44	ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44
ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44	ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44	ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44	ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44
ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44	ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44	ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44	ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44
ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44	ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44	ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44	ἀμάρτυς Γ.ήμ. τών	170.44

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms. Columns include the verb form (e.g., ἀνατίθημι, ἀνατίθημι), its numerical index (e.g., 150.20), and its English translation (e.g., ἀνατίθημι, ἀνατίθημι). The table is organized in three columns.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms. Columns include the verb form (e.g., ἀνάγειν, ἀνάγειν), its numerical index (e.g., 141.15), and its English translation (e.g., ἀνάγειν, ἀνάγειν). The table is organized in three columns.

VERBORUM SINGVLARIVM INDEX.

ἀφροσύνη 195.15 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη d. ῥώνυ-
ἀφροσύνη 182.5 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη d. ἀφροσύνη 252.68 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 134.25 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 182.18 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 182.17 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 182.18 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 182.17 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 247.13 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 103.25 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 103.24 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 134.28 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 333.8 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 91.8 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 91.9 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 91.6 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 377.31 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 333.15 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 191.1 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 27 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 388.38 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 138.2 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 186.26 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 182.13 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 124.26 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 59.11 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 52.24.4. ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 185.5. ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 155.37 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 134.25 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 136.32 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 124.15 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 249.8.4 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 119.28 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 33.8 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 207.2.6 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 181.13. ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 304.53 ἀφροσύνη μ. α. 304.51
ἀφροσύνη 305.1 ἀφροσύνη μ. α. 304.51

VERBORUM SINGVLARIVM INDEX.

ἀφροσύνη 165. ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη β. ἀφροσύνη
ἀφροσύνη 29. ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 309.52
ἀφροσύνη 165.20 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 149.31
ἀφροσύνη 188. ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 310.23
ἀφροσύνη 15. ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 378.43
ἀφροσύνη 406.14 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 201.28
ἀφροσύνη 406.3 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 201.29
ἀφροσύνη 162.29 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 202.24
ἀφροσύνη 330.8 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 161.7
ἀφροσύνη 161.7 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 161.6
ἀφροσύνη 348.49 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 348.49
ἀφροσύνη 396.44 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 396.44
ἀφροσύνη 160.19 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 160.19
ἀφροσύνη 404.47 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 380.
ἀφροσύνη 34 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 362.11
ἀφροσύνη 343.18 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 343.18
ἀφροσύνη 384. ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 384.
ἀφροσύνη 39 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 39
ἀφροσύνη 153.6. ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 153.6
ἀφροσύνη 153.7. ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 153.7
ἀφροσύνη 404.40 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 404.40
ἀφροσύνη 404.44 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 404.44
ἀφροσύνη 385.6 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 385.6
ἀφροσύνη 124.27 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 124.27
ἀφροσύνη 33.4. ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 33.4
ἀφροσύνη 161.23 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 161.23
ἀφροσύνη 200.44 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 200.44
ἀφροσύνη 161. ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 161.
ἀφροσύνη 180.17 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 180.17
ἀφροσύνη 235.22 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 235.22
ἀφροσύνη 343.16 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 343.16
ἀφροσύνη 162.27 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 162.27
ἀφροσύνη 343.1 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 343.1
ἀφροσύνη 346.52 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 346.52
ἀφροσύνη 343.10 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 343.10
ἀφροσύνη 180.18 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 180.18
ἀφροσύνη 238.84 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 238.84
ἀφροσύνη 1. ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 1
ἀφροσύνη 202.3 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 202.3
ἀφροσύνη 202.4 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 202.4
ἀφροσύνη 202.7 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 202.7
ἀφροσύνη 200.45 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 200.45
ἀφροσύνη 296.14 ἀφροσύνη ε. ἀφροσύνη 296.14

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms. Columns include the verb form, its number, and the corresponding page number in the index.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms. Columns include the verb form, its number, and the corresponding page number in the index.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms with columns for the verb name, its form, and the page number. Includes entries like 'ζυμνός', 'ζυμνός', 'ζυμνός', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms with columns for the verb name, its form, and the page number. Includes entries like 'δείδω', 'δείδω', 'δείδω', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

διακρίματα I. διακρίματα, διακρίματα 395.23
διακρίματα, διακρίματα 381.55
διακρίματα, διακρίματα 314.3
... (rest of the text follows a similar pattern of Greek terms and numbers)

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

διακρίματα 352.34
διακρίματα, διακρίματα 397.43
διακρίματα, διακρίματα 369.49
... (rest of the text follows a similar pattern of Greek terms and numbers)

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table with multiple columns listing Greek words and their corresponding Latin or English equivalents. Includes entries like 'δραξάριος', 'δραχμή', 'δύω', 'δύωμι', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table with multiple columns listing Greek words and their corresponding Latin or English equivalents. Includes entries like 'ἐργάζομαι', 'ἐργάτης', 'ἐργασία', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents. Includes entries like 'μῖω', 'ἐλυσσάμενος', 'ἐλπίς', etc., with corresponding Latin forms and page numbers.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents. Includes entries like 'ἐλκυστός', 'ἐλκυστός', 'ἐλκυστός', etc., with corresponding Latin forms and page numbers.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table with 3 columns: Greek word, Latin reference, and English translation. Includes entries like 'εισέρχουμαι', 'επιλαμβάνω', 'επιπέτω', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table with 3 columns: Greek word, Latin reference, and English translation. Includes entries like 'επιπέτω', 'επιπέτω', 'επιπέτω', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms with Latin equivalents. Includes entries like 'ἐλάληκα', 'ἐλάλησα', 'ἐλάλησθε', 'ἐλάλησατε', etc., with corresponding Latin forms like 'elaleka', 'elaleka', 'elaleka', 'elaleka', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms with Latin equivalents. Includes entries like 'ἐμίμνημι', 'ἐμίμνημι', 'ἐμίμνημι', 'ἐμίμνημι', etc., with corresponding Latin forms like 'emimnemi', 'emimnemi', 'emimnemi', 'emimnemi', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents, including terms like ἐπιπέλας, ἐπιπέλας, ἐπιπέλας, etc., with associated numbers and grammatical information.

ἔπιπυ-

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents, including terms like ἐπιπέλας, ἐπιπέλας, ἐπιπέλας, etc., with associated numbers and grammatical information.

ἔπιπυ-

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms with columns for the verb name, its number, and its English translation. Includes entries like ἐπέσει, ἐπειμι, ἐπιγελῶμαι, etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms with columns for the verb name, its number, and its English translation. Includes entries like ἀπαύωμαι, ἀπαύωμαι ἐπι-, ἀπαύωμαι ἐπι-, etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms and their Latin equivalents. Columns include Greek forms (e.g., ἔπιπυρραφείσ, ἔπιπυρραφίω), Latin forms (e.g., 352, 352.14), and other related forms.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms and their Latin equivalents. Columns include Greek forms (e.g., ἔρασα, ἔρασατο), Latin forms (e.g., 346.12, 371.37), and other related forms.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms with columns for the verb, its number, and its index. Includes entries like ἐρώδων, ἐρωδῶ, ἐρωδῶμαι, etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms with columns for the verb, its number, and its index. Includes entries like ἐρωδῶ, ἐρωδῶμαι, ἐρωδῶν, etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table with 4 columns: Greek word, page number, Latin word, page number. Includes entries like ἔτμησον, ἔτμησον, ἔτμησον, etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table with 4 columns: Greek word, page number, Latin word, page number. Includes entries like διχτοῦμαι p. διχτοῦμαι, διχτοῦμαι p. διχτοῦμαι, etc.

διχτοῦ-

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verbs in singular forms with their Latin and English equivalents. Includes entries like ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνωμαι, ἐπισημαίνωμαι, ἐπισημαίνωμαι, etc., with corresponding Latin verbs like significo, significor, significatus sum, etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Latin verbs in singular forms with their Greek and English equivalents. Includes entries like significo, significor, significatus sum, etc., with corresponding Greek verbs like σημαίνω, σημαίνωμαι, etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms with columns for the verb, its Latin transliteration, and the page number. Includes entries like 'ἔμειψα', 'ἔμειψαμι', 'ἔμειψαμι', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms with columns for the verb, its Latin transliteration, and the page number. Includes entries like 'ἔμειψα', 'ἔμειψαμι', 'ἔμειψαμι', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms with columns for the verb name, its grammatical details, and the page number. Includes entries like 'δύω', 'δύωμι', 'δύωμι', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms with columns for the verb name, its grammatical details, and the page number. Includes entries like 'δύωμι', 'δύωμι', 'δύωμι', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms with columns for the verb, its number, and the page reference. Includes entries like 'ἰσχυρός', 'ἰσχυρῶς', 'ἰσχυρῶτα', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms with columns for the verb, its number, and the page reference. Includes entries like 'ἰσχυρῶτα', 'ἰσχυρῶτα', 'ἰσχυρῶτα', etc.

καθ-

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents. Columns include Greek terms (e.g., κελύφι, κελύφος), Latin numbers (e.g., 404.52), and Latin equivalents (e.g., κελών, κελύς).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents. Columns include Greek terms (e.g., κέλεθε, κελύφει), Latin numbers (e.g., 399.33), and Latin equivalents (e.g., κατακλιθείς, κατακλιθήτω).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms. Columns include the verb form in Greek, its numerical index, and the infinitive form in Greek. Examples include 'καταλαμβάνω', 'καταλαμβάνω', 'καταλαμβάνω', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms. Columns include the verb form in Greek, its numerical index, and the infinitive form in Greek. Examples include 'καταφέρω', 'καταφέρω', 'καταφέρω', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms with columns for the verb name, its number, and its declension. Includes entries like κατακλείδωσαν, κατακλείδω, κατακλίνω, etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms with columns for the verb name, its number, and its declension. Includes entries like κατακλείδωσαν, κατακλείδω, κατακλίνω, etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms. Columns include the verb form (e.g., κερτάω, κερτάωτο), its grammatical details (number, gender, tense), and the corresponding Latin index number (e.g., 397.54, 398.33).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms. Columns include the verb form (e.g., κερτάω, κερτάωτο), its grammatical details, and the corresponding Latin index number (e.g., 397.54, 398.33).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verbs in singular form, organized in columns with Greek text and numerical indices.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verbs in singular form, organized in columns with Greek text and numerical indices, including a large 'M' section.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

μεδίζω 374.40	μεδίζω 374.40	μεδίζω 374.40	μεδίζω 374.40	μεδίζω 374.40	μεδίζω 374.40	μεδίζω 374.40	μεδίζω 374.40
---------------	---------------	---------------	---------------	---------------	---------------	---------------	---------------

μήμω

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

μήμω 38. 26	μήμω 38. 26	μήμω 38. 26	μήμω 38. 26	μήμω 38. 26	μήμω 38. 26	μήμω 38. 26	μήμω 38. 26
-------------	-------------	-------------	-------------	-------------	-------------	-------------	-------------

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table with 4 columns: Greek word, Latin word, Greek number, Latin number. Includes entries like ξυλῆι Α. συλῆι ἢ συλῆι, οἶ, 110.16, 380.3, οὐρατο I. οὐρατο, οὐραμα, 180.7.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table with 4 columns: Greek word, Latin word, Greek number, Latin number. Includes entries like ὀνάμυρος f. ὀναμίμυρος 189.9, ὀπίπται, ὀπίπται, 394.4, ὀπίπται, ὀπίπται, 394.8.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents, including terms like 'παρὰ', 'πρὸς', 'ἐπί', 'κατά', etc., with associated numbers and page references.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents, including terms like 'παρὰ', 'πρὸς', 'ἐπί', 'κατά', etc., with associated numbers and page references.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms and their Latin equivalents. Columns include the Greek form, a number, and the Latin form. Examples include παρατίθημι, παρατίθημι, παρατίθημι, etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms and their Latin equivalents. Columns include the Greek form, a number, and the Latin form. Examples include παρελθόν, παρελθόν, παρελθόν, etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents. Columns include Greek terms (e.g., παρήλαξ, παρημέλις), Latin numbers (e.g., 372.40), and Latin equivalents (e.g., μ, παρῆλαξ).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents. Columns include Greek terms (e.g., πεινῶ, πεινῶν), Latin numbers (e.g., 397.24), and Latin equivalents (e.g., πελάσσειν, πεινῶν).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms with Latin equivalents. Columns include Greek forms (e.g., περὶ δὲ, περὶ δὲ), Latin equivalents (e.g., d. περίδω, ibidem), and numerical indices (e.g., 192.21, 375.30).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms with Latin equivalents. Columns include Greek forms (e.g., περιέειπε, περιελάμβανον), Latin equivalents (e.g., d. περιέειπε, ibidem), and numerical indices (e.g., 361.18, 384.33).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms. Columns include the verb name (e.g., περινοδορμηθέντες), its number and tense (e.g., 396.44), and its corresponding Latin form (e.g., περινοδορμηθέντες).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms. Columns include the verb name (e.g., περινοδορμηθέντες), its number and tense (e.g., 396.44), and its corresponding Latin form (e.g., περινοδορμηθέντες).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents, including entries like πούρασι, ζομαι, πλείον, πλύνω, and πλάττω.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents, including entries like πολέμους, πόλις, πόντος, ποταμός, and πόντος.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents. Columns include Greek terms (e.g., ἀρετή, ἀρετή), Latin numbers (e.g., 353.42), and Latin equivalents (e.g., ἀρετή, ἀρετή).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents. Columns include Greek terms (e.g., ἀρετή, ἀρετή), Latin numbers (e.g., 353.42), and Latin equivalents (e.g., ἀρετή, ἀρετή).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table with 4 columns: Greek word, Latin word, Greek word, Latin word. Includes entries like κερσεύω, κερσεύω, κερσεύω, κερσεύω.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table with 4 columns: Greek word, Latin word, Greek word, Latin word. Includes entries like κερσεύω, κερσεύω, κερσεύω, κερσεύω.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table with multiple columns containing Greek terms and their corresponding page numbers, such as σκλήρην d. σκλήρην 154.38 and σκλερά d. σκλερά 378.18.

συγγε-

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table with multiple columns containing Greek terms and their corresponding page numbers, such as συγγεθελείν, συγγεθαίρετον 361.50 and συγγεθελείν η συγγεθελήσασθαι 378.32.

m 3

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms and their Latin equivalents. Columns include the Greek form, the Latin form, and the page number. Examples include 'συνήφθην', 'συνήφθισα', 'συνήφθισαμι', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms and their Latin equivalents. Columns include the Greek form, the Latin form, and the page number. Examples include 'σφίλω', 'σφίλωμαι', 'σφίλωμαι', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms. Columns include the verb form (e.g., τίνω, τίνωμι), its number and tense (e.g., 199.20, 1st aorist), and the corresponding Latin index number (e.g., 113.28).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms. Columns include the verb form (e.g., τίνωμι, τίνωμι), its number and tense (e.g., 112.24, 1st aorist), and the corresponding Latin index number (e.g., 112.24).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms and their Latin equivalents. Includes entries like 'το τειναι', 'ει παύσει', 'το τειναι', 'το τειναι', etc., with corresponding Latin forms and page numbers.

τεθει-

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms and their Latin equivalents. Includes entries like 'τηναι', 'το τειναι', 'το τειναι', 'το τειναι', etc., with corresponding Latin forms and page numbers.

VERBORUM SINGULARIVM INDEX.

ἀσπελάων 363.49 μαννυμία δ. 375.39 ἀσπεράλας, τέλλω 380.52 ὑπόντες, ὑπείμι α. 342.21
ἀσπελάων, ἀσπελάων, ἀσπελάων 371.31 ἀσπελάων, ἀσπελάων 123.25 ὑπό τινος 117.23
371.31 ἀσπελάων, ἀσπελάων 329.27 ἀσπελάων, ἀσπελάων 353.50 ἀσπελάων, ἀσπελάων 338.54
ἀσπελάων, ἀσπελάων 351.43 ἀσπελάων, ἀσπελάων 401.18 ἀσπελάων, ἀσπελάων 401.25
21 ἀσπελάων, ἀσπελάων 367.36 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 409. ἰβιδετω 343.33 ἀσπελάων, ἀσπελάων 343.33
ἀσπελάων 367.41 ἀσπελάων, ἀσπελάων 36 ἰβιδετω 343.33 ἀσπελάων, ἀσπελάων 343.33
ἀσπελάων 355.16 ἀσπελάων, ἀσπελάων 413.36 ἀσπελάων, ἀσπελάων 391.22 ἀσπελάων, ἀσπελάων 391.22
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 361.31 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 217.7 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 401.50 ἀσπελάων, ἀσπελάων 391.22
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 354.3 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 380.55 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 401.50 ἀσπελάων, ἀσπελάων 391.22
403.18 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 364.39 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 364. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 364. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 364.
ἀσπελάων 363.28 ἰβιδ. 7 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 364. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 364. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 364.
ἀσπελάων 373.15 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 333.25 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 333.25 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 333.25
ἀσπελάων 342.7 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 351.44 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 411.13 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 411.13
ἀσπελάων 340.5 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 364.6 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 331.54 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 331.54
ἀσπελάων 395.50 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 382.15.32 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 216.50 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 216.50
ἀσπελάων α. 404. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 404. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 404. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 404.
390.13 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 39. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 216.49 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 216.49
ἀσπελάων I. ἀσπελάων. ἀσπελάων, ἀσπελάων 357. ἀσπελάων, ἀσπελάων 217.1 ἀσπελάων, ἀσπελάων 217.1
ἀσπελάων 395.37 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 53 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 216.51 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 216.51
ἀσπελάων f. ἀσπελάων 346.32 ἀσπελάων, ἀσπελάων I. ἀσπελάων, ἀσπελάων 356.38 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 356.38
ἀσπελάων 331.52 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 356.38 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 356.38 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 356.38
ἀσπελάων 406.16 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 393.13 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 404. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 404.
ἀσπελάων 406.9 ἀσπελάων, ἀσπελάων I. ἀσπελάων 356. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 356. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 356.
ἀσπελάων 381.56 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 37 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 361. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 361.
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 401.5 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 365. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 365.
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 362. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 44 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 362.
44 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 362. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 44 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 362.
ἀσπελάων 401.17 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 343. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 343.
ἀσπελάων α. 401.40 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 41. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 41.
ἀσπελάων d. ἰβιδετω 343.33 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 343.33
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 362.36 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 371.49 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 371.49
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 353. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 353. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 353.
41 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 399.1 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 412. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 412.
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 362.27 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 41 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 41.
ἀσπελάων I. ἀσπελάων, ἀσπελάων, ἀσπελάων 409.29 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 409.29
ἀσπελάων 344.43 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 371.47 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 371.47
ἀσπελάων 344.52 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 399.9 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 399.9
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 141.6 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 366. ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 366.
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 349.40 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 13 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 13.
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 388.24 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 388.24
ἀσπελάων ἢ ἀσπελάων 123.26 ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 123.26

VERBORUM SINGULARIVM INDEX.

343.27 ἴσως, ἴσως α. 357.28 φάσος f. φάσος 187.34
ἀσπελάων, ἀσπελάων 333.42 ἀσπελάων 405.43 ἀσπελάων 358.33 φάσος, φάσος 187.34
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 216.51 ἀσπελάων α. 406.1 ἀσπελάων α. 406.1
ἀσπελάων 345.3 ἀσπελάων α. 406.3 ἀσπελάων α. 406.3
ἀσπελάων 343.43 ἀσπελάων α. 24 ἀσπελάων α. 406.16 ἀσπελάων α. 406.16
ἀσπελάων 343.33 ἀσπελάων α. 217. ἀσπελάων α. 406.25 ἀσπελάων α. 406.25
ἀσπελάων 391.22 ἀσπελάων α. 8 ἀσπελάων α. 404.46 ἀσπελάων α. 404.46
ἀσπελάων 382.49 ἀσπελάων α. 8 ἀσπελάων α. 404.49 ἀσπελάων α. 404.49
ἀσπελάων, ἀσπελάων 378.21 ἀσπελάων α. 364.10 ἀσπελάων α. 364.10
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 371.42 ἀσπελάων α. 217.2 ἀσπελάων α. 217.2
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 365.9 ἀσπελάων α. 216.49 ἀσπελάων α. 216.49
ἀσπελάων ἰβιδετω 217.2 ἀσπελάων α. 217.2
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 364.12 ἀσπελάων α. 364.12
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 377.45 ἀσπελάων α. 353.6
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 408.25 ἀσπελάων α. 353.8
ἀσπελάων α. 408.40 ἀσπελάων α. 353.2
ἀσπελάων α. 408.22 ἀσπελάων α. 386.45
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 380.6 ἀσπελάων α. 338.46
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 328.48 ἀσπελάων α. 338.44
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 329.50 ἀσπελάων α. 338.44
ἀσπελάων α. 202.39 ἀσπελάων α. 367.28
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 107.46 ἀσπελάων α. 367.45
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 367.5
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 363.
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 365.
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 363.24
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 346.44
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 404.25
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 358.
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 357.25
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 239.3
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 358.19
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 304.35
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 411.30
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 334.55
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 412.36
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 358.34
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 406.9
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 343.6
ἀσπελάων, ἀσπελάων α. 343.6

VERBORUM SINGULARIVM INDEX.

Table with 4 columns: Greek words, Latin numbers, Greek words, Latin numbers. Includes entries like 'σπίλον ἢ χυρόσιμον', 'χρῶσιμον', 'χρῶσιμον', 'χρῶσιμον', etc.

VERBORUM SINGULARIVM INDEX.

Table with 4 columns: Greek words, Latin numbers, Greek words, Latin numbers. Includes entries like 'ἄριμος', 'ἀριστία', 'ἀριστία', 'ἀριστία', etc.

NICOLAUS CLENARDVS

FRANCISCO HOVERIO, LVDI

LITERARII MODERATORI

APVD MECHLINIENSES, S.

U ante annos aliquot discipulis meis, quos
 priuatim docendos susceperam, Græcas literas
 tradere vellem, cõgessi in eam linguam breues
 admodum Institutiones, vt rudimentorũ can-
 didatis instar enchiridij forent. Id opusculum anno superio-
 re prælo committere studui, partim vt auditoribus nostris
 expeditior via sterneretur, partim vt desiderio tuo satisfac-
 cerem, cui necessitudinis nomine plurimũ deberem. Verum
 nec commoditas in præsentia dabatur typographi, & otium
 alioqui deerat, quantum lambendus ille partus requireret.
 Itaq; his proximis diebus, temporis partem nactus, & Rescio
 nostro benignè operas præbente, libellum ad limam reuocaui,
 iustoq; auctario locupletatum reddidi. Næcivò autem tibi
 dicandum duxi, vt hoc veluti testimonio, Mechliniensium
 iuuenturi gratularer, quæ tam diligentem sortita præcepto-
 rem, non ipsa modo in Græcis literis strenuè promouet: sed
 exteros quoque plurimos studiorum fama in ludum tuum
 pellicit, adeo vt non triuiali scholæ, sed celeberrimæ cuiuspiam
 Academia præesse videaris: industria paratis ædibus, quæ
 numero nostrorum Gymnasiorum sint æmula. Faxit Deus,
 vt iste auspiciatissimus cursus magis ac magis in dies prospere-
 retur: & quemadmodum Latinos discipulos optimè erudi-
 tos: ita iam incipias Græcanica literatura præditos è nouis
 istis Athenis ad nos dimittere. Vale, Louanij, decimo septi-
 mo Calendas Aprilis, Anno M. D. XXX.

GRÆGORVM LITERÆ.

A	α	άλφα	Alpha	a
B	β	βήτα	Beta	b
Γ	γ	γάμμα	Gamma	g
Δ	δ	δέλτα	Delta	d
E	ε	εφίλον	Epsilon	e
Z	ζ	ζήτα	Zeta	z
Η	η	ήτα	Eta	h
Θ	θ	θήτα	Theta	th
I	ι	ιώτα	Iota	i
K	κ	κάππα	Cappa	c
Λ	λ	λάμβδα	Lambda	l
M	μ	μύ	My	m
N	ν	νύ	Ny	n
Ξ	ξ	ξί	Xi	x
O	ο	ομικρον	Omicron	o paruum
Π	π	πί	Pi	p
P	ρ	ρά	Rho	r
Σ	σ	σίγμα	Sigma	f
T	τ	τά	Tau	t
Υ	υ	ύψιλον	Ypsilon	y
Φ	φ	φί	Phi	ph
X	χ	χί	Chi	ch
Ψ	ψ	ψί	Psi	pf
Ω	ω	ωμέγα	Omega	o magnum.

SCHOLIA.

QVAE VOR Hu-
 net elementorum figuras, pri-
 in scribendis nominibus pro-
 siue inscriptionibus librorum
 vtuntur, etiam vbi maiore
 rament & in fin-
 humaniter
 in rudiorum gi-
 restatem siue

na ad laenam conti-
 quibus vti solent
 versuum, ac tr

quare variae sunt hodie ac multiplices Grammaticorum opiniones, dum quidam curiosè nimis ad antiquam pronuntiandi rationem omnia volunt reuocare: cum tamen ipsi prorsus incerti sint quo pacto prisci illi hæc pronuntiarent: & coniecturæ sint admodum ieiunæ. Illis itaque non est fides adhibenda, nisi prius priscorum aliquem ab inferis excitarint. Quare adolescentes huiusce rei cupidos (cum hæc omnia potius viua voce, quam librorum lectione possint percipi) ad doctos Græcarum literarum professores remitto. Qui verò illis destituuntur, & proprio Marte linguam Græcam discere coguntur, pronuntient elementa Græca more Latinorum Græcis in hac tabella respondentium. Cæterum in quibus discrepent paucis perstringam. β profertur vt u consonum, sed illius sonus magis accedit ad b, quam ad f. γ hodie omnino profertur vt g: quidam tamen ante ε, η, ι, & similes, efferunt, vt Latini suum g ante a, o, vel u. aliquandò pronuntiatur vt n, vt videbis apud CLENDARVM in sequentibus. δ profertur hodie à doctis blesius quam d nostrum, nempe lingua posita inter dentes cum quodam sibilo: ego malim vt d Latinum pronuntiare. ζ debet sonum literarum ζ non σd retinere, vt ξ, κσ, & ψ, πσ, non autem σκ, σπ, η, ι, & υ, atque diphthongi εη, εη, ηι, & υ sonant hodie vt i vocale apud Latinos: consonantis verò nunquam naturam induunt: propriè tamen vnicum ε debet respondere nostro i: η verò & υ magis accedere ad sonum e: sic υ & η ad sonum u, vt à Gallis profertur: in ε autem & ο debuerat vtique vocalis aliquo modo audiri. θ debet prolatione à τ & δ discerni: nam magis sibilat & spumosiore spiritu effertur. κ ante ε, η, ι, & c. sonat vt ante α, nempe vt k vel q. ξ vt es, non vt è nostris quidam proferunt x in (exercitus) & similibus, dicentes egzercitus pro exsercitus. ο & ω hodie prolatione non distinguuntur, veluti neque α breue & α longum. σ vt s in (sum) etiam inter duas vocales, non vt nostri faciunt, qui miser, mizer proferunt. φ effertur hodie vt f: tamen illius sonus ad prolationem p debet accedere. χ ante ε, η, & c. vt ante α.

Literarum pronuntiatio vnde petenda.
Potestas sine pronuntiatio quæ rursus literarum.
β
γ
δ
ε
ζ
η, ι, υ, εη, εη, ηι, υ
θ
κ
ξ
ο, ω
σ
φ
χ
Septem vocalium diuisio.

Vocales longæ η, ω, Breues ε, ο. Ancipites α, ι, υ: quæ & communes dicuntur, quòd modò sint longæ, modò breues.

DIPHTHONGI

Propriæ,

αι, αυ, ει, ου, οι, ει.

æ, au, i, eu, i, u.

Impropriæ,

α, η, φ, ηυ, υ, ω, ι.

α, ι, ο, iu, i, ou.

In αι, ου, ηυ, ου, pronuntiatur υ, vt u' consonans.

Vocales prepositiuæ α, ε, η, ο, ω, pr in diphtho-
m, υ, quod

Subiunctiuæ au-

Faciunt verò per apice punctis no-

m, α, η, υ, ο, ω

in tribus

α, η, υ

α, η, ω, jota non ad latum affigitur, sed infra sub-
scribitur.
Si ex dictione Latina (aue) recitatur e, atque in au, r etineatur pro-
cipio cuius quæ erat in integro, aue. Rectius, meo quidem iudicio, faciunt,
qui hic pronuntiant vt u in diphthongis Latinis au, eu, audio, euge. Porro
diphthongus non profertur vt Galli proferunt u Latinum in dictione (do-
minus) sed veluti ou in dictionibus Gallicis (nom, nou) aut vt u ab Italis effer-
tur. Supple. Quauis dictum sit dici subiunctiuam quòd subsequatur.

Annotatio de i, siue puncto subscripto.

u quomodo pronuntietur in diphthongis.

Tenues π, κ, τ.
Mutæ } Mediae β, γ, δ. Duplices } ζ σδ.
Aspiratæ φ, χ, θ. } ξ κσ, γσ, χσ.
Liquidæ, siue immutabiles quatuor, λ, μ, ν, ρ. 4

Consonantium diuisio.

M V T Æ Appellantur aut Tenues, aut Mediae, aut Aspiratæ quadam relatione, non quidem habita ratione vnius tenuis ad alteram tenuem, sed tenuis π, ad mediam β, & aspiratam φ. nam hæc tres magnam habent inter se affinitatem, & facile vna migrat in alteram, quippe quæ eodem instrumento videntur auterantur, nempe labiorum adminiculo, atque sola spiritus intensione hac de diuisione differunt. nam in prolatione φ, maximam spiritus copiam, in π minimam, in β mediocrem adhibemus. Eadem est ratio secundæ ordinis mutarum κ, γ, χ, quæ palati, ac tertij σ, δ, θ, quæ dentium, auxilio proferuntur. Quod dico verum esse deprehenditur, si vnicuique ordini præponatur vocalis, hoc modo, απ, αβ, αφ: & αη, αγ, αχ: atque ατ, αδ, αθ.

Autæ quare dicantur Tenues Mediae vel Aspiratæ: & earum affinitas cum aliis consonantibus.

Hinc colligunt quidam debere proferri blesius quam d Latinum: & in prolatione ζ, sonum σd debere aliquo modo retineri. Adde quòd Dores con-
funderent ζ cum σd, & verba in ζσ per σd efferrent. Verum ego illis potius assentior qui per literarum metathesin id fieri asseuerant, σdσ pro σdω: atque idcirco malim ζ, δσ, quam σd valere. Æoles autem verba in ωω efferunt per ζσ: vnde ζ creditur valere non solum σd, sed etiam duplex σ. Magnam habet cognitionem cum secundo mutarum ordine κ, γ, χ. nam sæpe ex illis constatur aut in eas dissoluitur, vt satis constat ex verbis in κσ, γσ, χσ, quorum futurum habet ξω, pro κωσ, γωσ, χωσ: & ex nominibus finitis in ξ, quorum genitiuus est κσ, γσ, χσ, non ξσ. sic se habet ψ cum π, β, φ, primo mutarum ordine. Appellantur Liquidæ eadem ratione qua apud Latinos l, m, n, r: quòd post mutam positæ quasi liquecentes ac euanescentes vim consonantis interdum amittant, neque vocalem præcedentem longam efficiant, vt aliæ consonantes. Immutabiles autem dictæ sunt, quòd non tam facile mutantur quam aliæ consonantes in inflexionibus nominum & verborum, sicuti planum fiet ex sequentibus.

Annotatio de δ, ζ, & σδ. Diuisio. σd pro ζ. Acclisim. ζ pro σ.

Liquidæ quare sic vocentur.

Immutabiles cur quoque dicantur.

DE ORTHOGRAPHIA ET

Consonantium nexu appendix.

QVONIAM Ex consonantium mutua quadam affinitate vel odio, vt ita dicam, penè infinitæ literarum mutationes oriuntur, dum scilicet duæ aut tres consonantes non possunt inter duas vocales, vel in principio dictionis ante vocalem propter mutuum odium consistere, cum cognatæ propter mutuam inter se affinitatem gaudeant coniungi & inuicem combinari, volui paucis perstringere, quæ consonantes simul possunt inter duas vocales, vel in principio dictionis collocari, & quæ non: ac si inter duas vocales re-

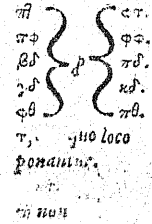
Consonantium mutatio vnde oriatur.

Consonantium nexu.

periantur, nunc ad precedentem, sequentem syllabam, in prior
pertineat: ut in *πρῶτον* id est, verber
sequentem *τον*, sequatur. Quae res p
veram orthographiam non parum
minibus, quam in verbis, varias co
cessaria videatur. Primum itaque se
poni, ut vna alteram consequatur
verberatus est, pro *πρῶτον*
pro *πρῶτον* & media mediam, ut
ab *εἰς*, id est, septem, *εἰς* non
aspiratam, ut *εἰς*, verber
nui quamvis tenuem, aut me
nam *τ, δ, θ*, nunquam prium inter affines, sed semper secundum
cupant, ut ex *πρῶτον* quidem, inserto per pleonasmum *τ* ante *πρῶτον*
dicam *πρῶτον*, id est, pario. ubi *τ* sequitur aliam tenuem
ante *πρῶτον*, non possum dicere *πρῶτον*: nam *τ* praece
quae *πρῶτον* potest itaque dicendum *πρῶτον*, id est, cado ubi *τ* secundum locum
vnaquaeque tenuis, vel media potest seipsam praecedere
ut *πρῶτον*, *εἰς* *πρῶτον*, ecclesia, coetus: *πρῶτον*, lingua: *πρῶτον*
καλῶν, reiecit: *πρῶτον*, nuntius: *πρῶτον*, satis. aspirata vero nunquam seipsam
praecedit: non enim dicere possumus *πρῶτον*. Hoc quoque sciend
dum, quaslibet duas mutas inter duas vocales *πρῶτον* (non enim eadem
minetur, ut *πρῶτον*, aut tenuis aspiratam praecedat *πρῶτον*)
ntem syllabam pertinere, ut *πρῶτον*: praeter *τ, δ, θ* quae ad illam plac
mum regem *πρῶτον*, quae ait: Dnas aut tres consonantes *πρῶτον* ad *πρῶτον*
tineat, nisi aliqua dictio Graeca incipiat ab illis cono
nantibus: si vero *πρῶτον* speriantur in principio alioque vocabuli, quum erum
inter duas vocal
er ad syllabam sequentem pertinebunt, nisi in, com
positione: ut in *πρῶτον*, verbero, & *πρῶτον*, alteram, *πρῶτον* & *πρῶτον* pertinent ad syllabas
sequentes: quia multa *πρῶτον* Graeca incipiunt a *πρῶτον*, & *πρῶτον*: ut *πρῶτον*, volo vo
las, & *πρῶτον*, verro, & aliae multae. In compositione vero, ut *πρῶτον*, effluo, ab
πρῶτον, *πρῶτον* pertinet ad precedentem ratione compositionis: quauis *πρῶτον* & *πρῶτον*
inueniantur in principio multarum dictionum, ut *πρῶτον*, potens sum, &c.
imò vnica consona ratione compositionis ad precedentem syllabam perti
nebit, quum inuenietur inter duas vocales, ut in *πρῶτον*, educo, *πρῶτον* pertinet ad
precedentem. nam dictio componitur ab *πρῶτον* & *πρῶτον*. Ceterum nullum vo
cabulum Graecum incipit a *πρῶτον*: ideo iuxta eorum sententiam, *πρῶτον* trahetur ad
syllabam precedentem. Et haec tenuis de mutis: pergamus ad duplices, liqui
das, & *πρῶτον*. Duplices nunquam inueniuntur in principio dictionis coniuncte
cum aliqua consonante. Itaque in medio dictionis posita inter duas vocales
cum aliqua consonante, non possunt coniungi, ita ut ad syllabam sequentem
pertineant: ut in *πρῶτον*, tractus, & *πρῶτον*, sex pedum, *πρῶτον* & *πρῶτον* non possunt trahi
ad syllabam sequentem. quare diuidantur necesse est, *πρῶτον*, *πρῶτον*. *πρῶτον* iu
dicato de aliis. Liquidae *πρῶτον*, *πρῶτον*, *πρῶτον* consonantem praecedentes, ut *πρῶτον*, panis, nun
quam ad syllabam sequentem pertinent, praeter *πρῶτον*, ut *πρῶτον*, *πρῶτον*, *πρῶτον*,
agnus. Quum vero consonantem sequuntur, illa & consona praecedes ad syl
labam sequentem trahuntur, ut *πρῶτον*, patris, *πρῶτον*, *πρῶτον* *πρῶτον* sequuntur aliam li
quidam: nam rum diuiduntur, praeter *πρῶτον*, ut *πρῶτον*, *πρῶτον*, *πρῶτον*, *πρῶτον*, *πρῶτον*,
curru. Si vero sequantur duas consonantes quae per se traherentur ad syllabam se
quentem, cum liquida coniuncta ad sequentem quoque omnes trahentur, ut
πρῶτον, nam *πρῶτον* & *πρῶτον* ad sequentem pertinent, ut patet ex *πρῶτον*, columna. Qui
dam hinc excipiunt *πρῶτον*, ut *πρῶτον*, bonus: quia nullum vocabulum Graecum
incipit a *πρῶτον*: quauis *πρῶτον* interdum in principio dictionis inueniantur, ut *πρῶτον*,
possum, & ideo ad syllabam sequentem pertineant, quum inter duas vo
cales

Mutari conne
ctendarum ratio.

Quae muta ge
minatur ex
que non.

Dua muta in
ter duas voca
les ad qua tra
h

manium con
nexu

Compositionis
vis in consonan
tium, aut consona
tis distinctio,
ut *πρῶτον*, *πρῶτον*,
πρῶτον,
nunquam di
ctionis initium.
Duplex cum alia
consonante nun
quam conuenit.

Liquida cum a
lia consonante
nec inde, aut
ab ea distingua
da ratio.
πρῶτον

A nulla
dictio incipit.

antes solae reperiuntur, ut *πρῶτον*, debilis. Idem iudicium est de *πρῶτον*, ut *πρῶτον*,
helitus. nulla enim dictio incipit a *πρῶτον*. Tamen regula illa generalis supra
posita (quod bona illorum venia dixerim) eos, qui illa nituntur, aliqua ex
parte fallit. nam quauis verum esse, sicuti est, fatear, consonantes quae in
principio coniunguntur, in medio quoque, nisi compositio obstat, debere
coniungi: veruntamen regula conuersa non possum assentiri, nempe con
sonantes in medio diuidendas, quae in principio non inueniuntur coniunctae.
nam si hoc esset verum (cum *πρῶτον* nunquam in principio inueniantur) *πρῶτον*,
gradus, & *πρῶτον*, necessario sic diuiderentur, *πρῶτον*, *πρῶτον*, quod & absurdum
est, & omnium Grammaticorum canonibus contrarium, qui vno ore affir
mant, Nullam syllabam in aspiratam desinere. Quare meo quidem iudicio
πρῶτον, *πρῶτον*, & *πρῶτον* poterunt coniungi, *πρῶτον*, *πρῶτον*, *πρῶτον*. Nunc dicendum
quas consonantes liquidae possint praecedere ac sequi, & quas non: ac primo
quidem vnaquaeque liquida seipsam praecedit & sequitur in medio dictionis:
in principio vero aut sine, nulla prorsus consona geminatur. Porro *πρῶτον* praecedit
omnes consonantes praeter *πρῶτον*, *πρῶτον*: sequitur autem omnes mutas praeter *πρῶτον*,
sed duplices aut *πρῶτον* nunquam sequitur. *πρῶτον* praecedit tantum tres mutas *πρῶτον*, *πρῶτον*, *πρῶτον*,
vnam duplicem *πρῶτον*, & vnam liquidam *πρῶτον*: sequitur sex mutas *πρῶτον*, *πρῶτον*, *πρῶτον*, *πρῶτον*, *πρῶτον*, *πρῶτον* (sed
πρῶτον non nisi rarissime) duas liquidas *πρῶτον*, *πρῶτον*: alias consonantes nunquam aut
praecedit aut sequitur, *πρῶτον* praecedit tantum tres mutas *πρῶτον*, *πρῶτον*, *πρῶτον*: alias consonan
tes nunquam: sequitur vero omnes mutas praeter *πρῶτον*, omnes quoque liquidas:
duplices vero aut *πρῶτον*, nunquam. *πρῶτον* praecedit omnes consonantes, praeter *πρῶτον*, *πρῶτον*: se
quitur autem omnes mutas, at post alias consonantes nunquam inuenitur. Et
haec de liquidis. Porro *πρῶτον* tantummodo mutas & *πρῶτον* praecedit, atque cum eis ad
syllabam sequentem trahitur: sequitur vero solum tres liquidas *πρῶτον*, *πρῶτον*, *πρῶτον*, idque
raro: cum aliis autem consonantibus nunquam connectitur: ipsum tamen
sepe geminatur, *πρῶτον*, lingua.

Canones pronuntiationis.

- Accentus tres: Acutus' Θεός, Theós, Deus: λόγος, lógos, sermo: τιμή, timí, honor. Circumflexus' ποῖον, pió, facio: βοάτε voáte, clamatis. Acutus & circumflexus attollunt syllabam quam afficiunt, grauis deprimat.
- Spiritus duo, Asper siue densus' ἄμα hama, simul. Lenis siue tenuis' ἐγώ ego, ego. Semper autem vocalis aut diphthongus initio dictionis alterum possidet e spiritibus. Consonans *πρῶτον* in principio quidem aspiratur, *ρῶμι* rhomi, robur: in medio vero si geminetur, priore loco leuigatur, posteriore aspiratur, *πρῶρον* porrho, longé.

P Non semper in principio aspiratur, ut Author ait. Nam si secunda quo
A 3

πρῶτον nunquam
in principio di
ctionis.
Regulae, de con
sonantium me
xu, pars altera
confutatur.
A bu dictio
non incipit.

Nulla syllaba
in aspiratam
desinit.
Liquida cum a
lia consonantibus.
Litere gemi
nate non con
nectuntur.

σ cum aliis con
sonantibus.

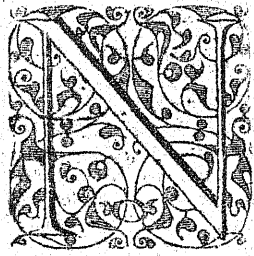
Accutus.
Acutus.

Gravis.
Circumflexus.

Spiritus.
Asper.
Lenis.
Spiritus sedes
vocalis, diph
thongi & *πρῶτον*
in principio, ac *πρῶτον*
geminum in me
dio dictionis.

πρῶτον de quan
do leuigetur

PARTES ORATIONIS OCTO,

Omen, Verbum, Participium, Pronomen, Articulus, Aduerbium, Coniunctio, Prepositio.

Casus quinque,

Nominatiuus, Genitiuus, Dativus, Accusatiuus, Vocatiuus. siquidem Ablatiuo Græci carent.

Numeri tres,

1 Singularis, Dualis, Pluralis. 2 Vtimur Duali, quum de duobus est sermo. 3 In duali vox eadem nominatiui, accusatiui, & vocatiui: itidem genitiui & datiuui. Sic in plurali semper nominatiuus idem cum vocatiuo.

Annotatiuncule in partibus orationis per casus declinabiles.

Vt sus numerus dualis.

Orationis partes, & earum accidentia Græcè & Latine.

Species. Figura.

Numerus. Persona.

Genus.

Casus.

Tempus.

Genus. Modus.

Pluralis pro duali, non contra.

LIBVIT Hoc loco partes orationis atque earum accidentia Græco 15 sermone subiicere: vt Græca Græcè possis inflectere, neque Latinas accidentium voces cogaris admiscere. Octo igitur orationis partes sic à Græcis appellantur, ὄνομα, ῥήμα, μετοχή, αἰτιασύνταξις, ἀρθρον, ὑποκείμενον, σύνδεσμος, ὑπόθεσις: nomen, verbum, &c. vt in textu numerantur. Accidentia declinabilibus communia sunt, εἶδος, ἀσπρότυπον καὶ παρακείμενον: species primitiua & deriuatiua: ἁπλοῦς ἀπλοῦς, σύνθετον, καὶ παρασύνθετον: figura simplex, composita, & decomposita: tamen figura decomposita, id est, quum dictio deducitur ab alia composita, non habet locum in pronominaibus aut articulis: neque etiam species in articulis, nisi velis deriuare postpositiuum à præpositiuo: ἀριθμὸς ἐνιαῦς, δυνάεις, καὶ πληθυντικὸς: numerus singular. dual. & plural. ἀρθρον 25 πρῶτον, δεύτερον, τρίτον: persona prima, secunda, tertia: sed persona magis pronomini & verbo quam aliis conuenit. Porro partibus, quæ per casus declinantur, accidentia communia sunt, γένος ἀρσενικόν, θηλυκόν, καὶ οὐδέτερον: genus masculin. fœm. & neutrum: adde nomini κοινὸν καὶ ὀπίκεινον: commune & promiscuum: πῶσις ἀθέτα ἢ ὀνομαστική, γενική, δοτική, αἰτιατική, καὶ κλητική: 30 casus rectus siue nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, & vocatiuus: articuli tamen vocatiuum non habent. Verbo communia cum participio sunt, χρόνος ἐνεστώς, παρατετακός, παρακείμενος, ὑπερσυντετακός, ἀρμίστος, καὶ μέλλων: 35 tempus præsens, imperfectum perfectum plusquamperfectum indefinitum, & futurum: γένος ἐπερρητικόν, προσηγορικόν, οὐδέτερον, κλητικὸν ἢ μέσον, καὶ ὀνομαστικόν: 35 genus actiuum, passiuum neutrum commune siue medium, & deponens. Verbum verò sibi soli vindicat ἐγκλιτικὸν ἢ ἐπιθετικόν, ὀνομαστικόν, ὑποτακτικόν, καὶ ἀπαρμυφικόν: modum indicatiuum, imperatiuum, optatiuum & iunctiuum, & infinitiuum. Sed de his hæcenus. Possimus tamen vti plurali. quum de duobus tantummodo fiat sermo: atque non raro inuenies poetas in eadem periodo nunc hoc nunc illo numero vsos: imò substantiuum interdum in vno

in vno, adiectiuum in altero numero collocant. idem iudicato de relatiuo cum suo antecedente, ac de verbo cum suo nominatiuo. Cæterum confusus hic dualis ac pluralis numeri vsus habet tantummodo locum quum de duobus sermo habetur. si enim de pluribus verba fiant, non possumus dualem admiscere, sed solo plurali erit vtendum. 3 Assignat hic generales quasdam regulas communes omnibus orationis partibus, quæ per casus inflectuntur. his si placet adice sequentes: Genitiuus pluralis semper desinit in ων. Accusatiuus pluralis in σ, nisi in neutris. Genitiuus & datiuus duales in ων, vel ων, nisi in tribus pronominiibus primitiuis, de quibus postea: & in quarta declinatione quæ mutat ων tertiam in ων. Dativus pluralis fit à datiuo duali migrante, in σ, nisi in quinta declinatione, & tribus illis pronominiibus. Accusatiuus singularis finitur in ν cum vocali nominatiui, nisi in quinta, & tribus pronominiibus, ac neutris quibusdam, quæ accusatiuum nominatiuo similem habent iuxta regulam neutrorum, quæ assignat CLENARDVS in tertia declinatione. Item adiectiua neutra suis masculinis sunt similia in genitiuis & datiuis singularis ac pluralis numeri, atque in toto duali. Cæterum de datiuo singulari finitur in ι, aut in diphthongum impropiam ει, ηι, φι, vide Authorem in Annotationibus in declinationes simplices.

Annotatiuncula

Articuli præpositiui.

Masculinus.

Fœmininus.

Neuter.

Annotatio de ω.

Latini inter declinandum vsurpant hic, hæc, hoc: Græci verò articulum ὁ, ἡ, τὸ: quem vocant præpositiuum, quòd nominibus præponatur. Inflectitur autem sic: Mascul. Sing. Nominatiuus ὁ, hic. G. τοῦ, huius. D. τῷ, huic. A. τόν, hunc. Dual. N. & A. τοὺ, hi & hos, de duobus. G. & D. τοῖν, horum & his, de duobus. Plur. N. οἱ, hi. G. ἃν, horum. D. τοῖς, his. A. τοὺς, hos. Fœmin. S. ἡ, ἡς, τῆς, τῶ. D. τῷ, τῶν. P. αἱ, ἃν, ταῖς, ταῖς. Neut. S. τὸ, τῷ, τῷ. D. τῷ, τῶν. P. τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ.

Articuli vocatiuum ignorant: pro quo in declinationibus vtimur aduerbio vocandi ὦ, ὦ.

De articulis vide plura post tractatum Pronominum.

DECLINATIONES nominum quinque.

PRIMA est in ας masculinorū, ὁ Αἰεὶ-ας, Aeneas, & in ης partim masculinorū, ὁ Χρῦσις, Chryses: partim cōmuniū, ὁ Ἠλίου, hic & hęc latro: quorum ge-

Prima nominū parifyllabicorum declinatio. ας ης

B

2 nitius in ου, datius in α vel η diphthōgum im-
3.4 propriam, accusatiuus in αν, vel λω, 4 vocatiuus in
α vel η, secundum terminationem nominatiui.
5 Dualia & pluralia conueniunt cum articulo fœ-
minino, ablato τ.

Elenchus termi-
nationum primi.
Exempla prima.

6 S. { ας, } { α, } { α, αν, α, } D. α, αν. P. ας, 6 ων, 7 ας, 8 ας, αι.
7 { ης, } { η, } { η, λω, η. }

8 S. ὁ Αἰνεῖας, τῆ Αἰνεῖα, τῶ Αἰνεῖα, τὸν Αἰνεῖαν, ᾧ Αἰνεῖα.

D. τῶ Αἰνεῖα, τῶν Αἰνεῖαν, ᾧ Αἰνεῖα.

P. οἱ Αἰνεῖαι, τῶν Αἰνεῖων, τῶν Αἰνεῖας, τοῖς Αἰνεῖας, ᾧ Αἰνεῖαι.

ὁ Χρῦσης, τῆ Χρῦσου, τῶ Χρῦση, τὸν Χρῦσιν, ᾧ Χρῦση.

ὁ καὶ ἡ λησης, τῆ καὶ τῆς λησου. & ita deinceps.

Annotatio de
Dialectis.

Atticismus.

De Dialectis
appendix.

Lingua Græco-
rum præcipue.
Lingua minus
præcipue.

Gallici idioma-
tis exēplo Gre-
carum dialecto-
rū varietas ex-
ponitur.

Quinque Græcorum linguæ præcipuæ, Cō-
munis, Attica, Ionica, Dorica, Æolica, ex quibus
Attici in omni declinatione vocatiuū similem
formant nominatiuo, ὁ & ᾧ Αἰνεῖας.

ANTE QVAM De varietate huius declinationis secundum varia idio-
mata aliquid dicamus, prius videndum, quid intelligant Græci per huiusmo-
di linguas, siue dialectos, aut idiōmata: de quibus CLENARDVS in fine huius
declinationis nonnihil attingit. quinque enim linguas præcipuas esse apud
Græcos ait, utpote quæ à magni nominis authoribus fuerunt celebratæ, &
quibus scripta penè infinita librorum volumina posteritati reliquerunt. Fue-
runt verò & aliæ multæ. tot scilicet quot fuerunt nationes, quæ Græco ser-
mone vterentur, veluti Bœotica, Sicula, Rhægina, Cretensis, Tarentina, Cy-
pria, Chalcidica, Macedonica, Argiua, Thessala; Laconica, Syracusana, Pam-
philica: verum minus præcipuæ merito dici possunt; quod illis nulli libri, qui
ad nostra vsque tempora peruenerint, scripti fuerunt. Itaque prorsus periis-
sent, nisi alij authores suis libris quædam ex illis dialectis admiscuissent: vt
Aristophanes, qui in suis comœdiis, quanuis eas Attica lingua scripserit, indu-
cit interdum personas alterius nationis propria dialecto vtenes: vt Bœotica
Bœoticas mulieres. Alij quoque poëtæ propria quædam harum linguarum
vsiurpant. Quare nonnulla adhuc illarum vestigia apparent: sed non vt ea-
rum, quas Author hoc loco præcipuas vocat. Vt autem totum huiusce rei ne-
gotium tibi ob oculos proponatur, ac quid Grammatici per idiōmata intel-
ligant, penitus noscas; exēplo nostri Gallici sermonis tibi paucis rem o-
mnem aperiam. Quotquot hodie in foris iudicialibus ditioni Regis subdi-
tis versantur, neque solum ibi, sed passim inter omnes sermē non omnino ob-
scuros homines, Gallicè scribunt ac loquuntur: non tamen omnes ita tersè
vt, ij qui Regis ædes, aut Parisiense forum frequentant: vt iudicatu difficile
non sit (si quis eos loquentes audiat, vel eorum scripta legat) ad quod idioma
illorum sermo accedat. Vix enim fieri potest, quin aliquid è propria siue ma-
terna

terna lingua retineant, etiam illis inuitis, ac Gallica lingua loqui nitentibus:
sunt tamen aliqui maximo ingenij acumine præditi, qui quasi vernaculæ lin-
guæ oblici, terso ac puro sermone vtuntur, inò peculiare quædam phrasas
ac dicendi modos ex famofarum, & in Gallico sermone magis probatarum vr-
biū dialectis veluti Atticimos obseruant, quibus quasi quibusdam fosculis
non raro sua scripta ornatiō reddunt. Eodem sermē modo in Græcia olim,
omnes sermone quodam communi (cuius præcepta nunc in Grammaticis
traduntur) loqui ac scribere nitentur: sed in eis ferè sermper aliquid proprii
ac materni idiōmatis deprehendebatur, vt in Hippocrate Ionici; vnde erat o-
riundus, neque enim illi, cum in rebus magis quam in verbis laboraret, curæ
erat omnes vuculas linguæ communis, quæ ad Atticifinum maxime accede-
bant obseruare. At rursus aliqui verbis & phrasa non minus quam rebus addicti
(quales fuerunt Demosthenes, Plato, & Lucianus) non solum ad vnguem com-
munis linguæ phrasas obseruabant, sed etiam, vt communem ditare vide-
rentur, ex aliis idiōmatibus, præcipuè ex Attico, nonnullas loquendi for-
mulas, vel etiam peculiare quædam voces, aut vocum flexus decerpēbant:
quæ omnia tandem temporis successu communi vsu recepta sunt. Hæc autem
multo maiorem sibi licentiam permisissent. Quum igitur audis Demosthe-
nem Atticè locutum, & Aristophanem Atticè locutum, quorum stylus est lon-
gè dissimilis, quanuis eodem seculo floruerint, ne turberis, nam vterque com-
muni lingua scripsit: sed Demosthenes genere Atticus, quanuis communi ser-
mone, vt ab omnibus Græcis intelligeretur, loqui nitentur: tamen certas quæ-
dam voces ac dicendi formulas ex Attico sermone depromptas, sibi quæ fami-
liares retinere gaudebat, quò facundior videretur. Aristophanes verò, vt popu-
li Atheniensis gratus esset, sermone plebiusimæ ac mulieribus familiari vti
studebat. Vt hodie Lutetia videre licet fabularum actores, vt risum auditō-
rum caperent, vti sermone muliercularum, à communi Gallico nonnihil dege-
nerante, nam r in s non raro commutant, reliquasque literas blesè ac compres-
sis labiis enuntiant. Patroni verò, qui in foro causas agunt, quanuis purè ac
proprie loqui studeant, & aliquid ex Lutetiano sermone decerpant, nonni-
hilque ex Aureliano, vbi fortè legibus operam nauarunt, ac rursus aliquid ex
huius vel illius celeberrimi ciuitatis idiōmate, præcipuè verò è Regis domesti-
corum sermone depromptum: cauēt tamen maxime, ne muliercularum mo-
re loqui videantur. si enim illarum sermonem imitentur, fabula omnibus
essent, maximoque risu ab auditoribus exciperentur. Confer nunc Demo-
sthenis orationem cum ea, qua vtuntur hodie patroni in foro Parisiensi: Ari-
stophanis verò comœdias cum fabulis illorum histrionum, qui agendo sermo-
nem Lutetianæ plebeculæ familiarem representant. Itaque, vt eò vnde di-
gressi sumus nostra recurat oratio, Grammatici per Dialectos, Idiōmata
siue Linguas, nihil aliud intelligunt, quam sermonis quandam proprietatem,
qua distinguitur loquelæ varietas, quæ semper solet contingere inter diuer-
sos eiusdem nationis tractus: cum hi paulò aliter loquantur quam illi, ac cui-
que proprium quiddam è natali solo sit inueniat, quod si bene auribus sonare
videatur, alij quoque vsurpare gaudent: & quod vni vrbi aut nationis paruo
tractui proprium erat ac peculiare, aliquo temporis interuallo in communem
linguam transfundunt: atque ita illam ditant ex diuersis variorum tractuum
proprietas, quæ insigne quiddam & auribus gratum continebant. Ne igitur
mireris, si videas CLENARDVM, qui de Dialectis nihil prorsus in suis
Institutionibus præcipere decreuerat, sed tantum nonnullum communis lin-
guæ vsuum, non semel nunc Atticimos, nunc Ionimos atque alias dialectos
inculcare, annotat enim tantummodò quid ex quaque lingua decerpserint
ij authores qui communi lingua scripserunt: veluti Demosthenes, Lucianus,
Plato, Aristoteles, ac reliqui ferè omnes, qui soluta oratione scripserunt: quan-

Similitudine
aristoteli.

Hippocrates.

Demosthenes.

Plato.

Lucianus.

Petite licet iosef.

Demosthenes

& Aristophanes

Atticè &

communitè scri-

pserunt.

Clenardi insti-

tutū in tracta-

dis Dialectis.

Demosthenes,

Lucianus, Pla-

to, Aristoteles,

qua dialecto

scripserunt.

Herodotus & Hippocra. es qua lingua scripserint. Poetae cur variis dialectis vsi sint. Aristop. Hom. Theoc. Alcans, qua quisq; lingua scripserit. Herodotus & Hippocrates.

uis Atticè scripsisse dicantur quòd scilicet plura ex Attico quam alio idiomate decerpserint. Herodotus verò & Hippocrates Ionicè dicuntur scripsisse, quòd plura ex Ionica proprietate quam ex alia desumpserint. Idem iudicatio de reliquis. Nos verò in his Scholiis non solum quæ ab oratoribus & communi vsu ex variis idiomatibus recepta sunt, annotabimus, sed ea etiam quæ poetæ ex illis arripuerunt vel sua licentia, ut scilicet metri hiatum implerent, vel etiam nulla carminis necessitate coacti, sed potius ut τῶν πῶν περὶ λόγου φρασὴν cūta- rent, vel quòd materna dialecto magis delectarentur: ut Aristophanes Attica, Homerus Ionica, Dorica Theocritus, & Æolica Alcæus, quantum vernaculæ ac sibi familiari alias quoque admisceant. Herodotus etiam & Hippocrates, qui soluta oratione scripserunt, Ionica vtrique vernacula sunt maximè delectati. Cæterum ut aliquid in genere de his præcipiatur, breui schemate subiiciam, quid vnaquæque dialectus sibi veluti proprium vendicat.

Generalia præcepta de Dialectis.

Attica ponit } pro σ, τ } Διὰ στήν, pro διασθέν, confidere: id fit dum ρ est ante σ, ut in hoc exemplo. γλάστρα, pro γλάσσει, lingua: hoc semper obseruatur, vbi est duplex α: atque interdum vbi est simplex, ut τήμερον, pro σήμερον, hodie. Ξύμπερον, pro σύμπερον, vtile: istud habet locum in compositis à præpositione σύν, cum.

Gaudet præterea contractionibus, ut πατήρ, pro πατρώος, paternus: hoc fit, quando commodè duæ vocales in vnam possunt contrahi.

Coniungit etiam duas dictiones in vnam, ut τὸ νόμα, pro τὸ νόμα, nomen: istud præcipuè fieri solet præcedentibus τὸ, τῆ, τῶν, & sequente dictione quæ incipiat à vocali. Vide C L E N A R D V M circa finem Annotationum in verba.

Ionica } pro φ, θ, π, κ } ἀήμερον, pro ἡμέρα, dies: hoc fit, vbi communiter α est. π, κ, κ, pro πῶς, quomodo: hoc fit in interrogatiuis & relationaliis. φ, θ, ἀπαιρούμεν, pro ἀφαιρούμεν, auferor: hoc obseruatur in compositione. nam retinent tenues π, τ, vbi communiter mutantur in φ, θ. Vide C L E N A R D V M, vbi agit de augmento imperfecti. Habet quoque locum aliquando in simplicibus, ut δέουμαι, pro δέουμαι, suscipio: & δελούδα, pro δελούδα.

Ad hæc Ionica, Atticæ hæc in re contraria, nihil contrahit. non enim dicit ποίω, sed ποιέω, facio, sine crasi.

Dorica } pro α, η, ω, δ } ἡ, ἀμέρα, pro ἡμέρα, dies. ω, μουσῶν, pro μουσῶν, Musarum: hoc fit in genitiuo plurali primæ & secundæ declinationis. α, ζῶν, pro ζῶν, viuere: istud habet locum in contractionibus, quæ communiter ex αε, & αη in α, & ex αει & αη in ε, fierent, Doricè verò in η monophthongum. ε, λαβῶν, pro λαβῶν, accepisse. ε, μῶσα, pro μῶσα, Musa: hoc habet locum in nominibus, & aliquando etiam in verbis, quum nulla est crasis. ε, Δημοσθένους, pro Δημοσθένους, Demosthenis: hoc obseruatur quoties ε venit ex contractione facta ex εο vel εω, & quoties ε in verbis haberet accentum circumflexum, quantum non veniat ex contractione, ut ἀλλομαι, salio, futurum. medium ἀλλοίμαι, & Doricè ἀλλοίμαι, saliam. ε, πῶπια, pro πῶπια, verberans: hæc mutatio fit in participiis fœmininis barytonorum. Æoles quoque

Ad colligendum.

que eodem modo ω, δ, & ε, pro ε ponunt. σ, τῶ, pro σῶ, tu. θ, σῶς, pro θεός, Deus. ν, τῶπιομαι, pro τῶπιον, verberamus: hoc fit in omnibus primis personis pluralibus finitis in μεν. ε, αἶμα, pro αἶμα vel εἶμα, si: & πόμα, pro ποτή, aliquando. ε, αἶμα, pro εἶμα, si dicimus etiam αἶμα & εἶμα: & sine pleonasmō τῶ μεν, αἶ, pro εἶ, si. οἱ, παμμένους, pro ποιμνούς, pastoralis. κ, τῶνος, pro κείνος vel ἐκείνος, ille. τ, πόμα, pro ποτή, aliquando.

Detrahit quoque ε ex diphthongo εἰ, ut λαβῶν, pro λαβῶν, accepisse. In diphthongis impropriis ε, η, φ, iota subscriptum negligit, ut τῶ αἶμα, pro τῶ αἶμα, Æneæ.

Vtitur etiam interdum casibus pluralibus pro fœmininis singularibus, ut κελῶν, pro κελῶν, formosa.

Geminatis quoque α, τ, π, pro simplicibus vtitur, ut ἕσσον, pro ἕσσον, quantum: ἕσσον, pro ἕσσον, quòd.

Æolica } pro α, ω, π, η } η, ἀμέρα, pro ἡμέρα, dies: id fit Dorum more: sed Doricè huiusmodi α producit, & Æolicè corripitur. ε, ἰδῶσα, pro ἰδῶσα, videns: hoc fit præcipuè in participiis fœmininis in ῶσα, quæ cõmuniter circumflectunt. ο, ἀμοίς, pro ἄμοις, similit. μμ, ἕπτατα, pro ἑπτατα, oculi. εἰ, ἐλθῶν, pro ἐλθῶν, venisse.

Retrahit etiam accentum acutum ab vltima syllaba in penultimam in dissyllabis, & in antepenultimam in polysyllabis: ut κελῶν, pro κελῶν, pulcher: πάταμος, pro ποταμός, fluuius.

Addit quoque ε accusatiuis quorundam nominum fœmininorum, ut κελῶν, pro κελῶν, pulchras.

Præterea β ante ρ ponit, ut βρόδον, pro βρόδον, rosa.

Vtitur etiam præpositione κατὰ, pro μετὰ, cum.

Denique dictiones aquacunque vocali inchoatas tenui spiritu afficit, ut ἡλως, pro ἡλως, sol.

Atque hæc de Dialectis in genere dicta sufficiant. Ne verò credas ea quæ hic diximus, passim in omnibus dictionibus obseruari, non enim ista locum habent, nisi in certis quibusdam vocibus, & certis casibus partium orationis, quæ per casus inflectuntur, atque in certis quibusdam personis & temporibus verborum: veluti planum vnicuique esse potest & ex iis quæ iam hoc loco attigimus, & ex iis quæ à nobis sparsim per totam hanc Grammaticam annotantur. vsum enim eorum, quæ hic cum vnicò duntaxat exemplo in genere proposuimus, particulatim ostendemus, si ex iam dictis colligi non possit. Adiciemus quoque nonnullas alias regulas minùs generales iuxta locorum opportunitatem. Hoc itaque in primis fuerit notatu dignum, Iones toto singulari & datiuo plurali primæ & secundæ declinationis mutare α longum vltimæ syllabæ in η (exceptis quibusdam primæ, quorum Dorica declinatio est in vsu, quæ in Annotationum tractatu in declinationes simplices à nobis enumerabuntur) & contra Dores mutare η in α. Atque ita fit, ut Αἰνείας declinetur Ionicè, vt χρύσις communiter: & rursus χρύσις Doricè, vt Αἰνείας communiter. Porro in datiuo plurali quum α Ionicè migrat in η, iota sequens subscriptur, ac pro Αἰνείας dicimus Αἰνείας: sic μουσῶν, pro μουσῶν, Musis.

Dialectorum varietati vsus sit locus.

Annotationis Ionismus. a τ η. Dorismus. η in α. Dativus pluralis Ionicus. α in η.

Communia in prima non inueniuntur.

Genitiuus sing. Accusatiuus.

Genitiuus plur. Datiuus. Accusatiuus.

Secunda declinatio.

Elenchus terminationum secunde.

Exempla.

Annotatio.

Genitiuus plur.

Paragoge syllabæ q̄ in secunda, tertia & quinta.

1 Nullum aliud nomen primæ declinationis est communis generis præterquam ἄνθρωπος, atque istud dicitur commune eadem ratione, qua latrō & homo, à Latinis, cum tamen vix vnquam, ac ne vix quidem, illa epitheto foemino iuncta inueniantur, aut Græcè aut Latinè. Itaque dicito omnia primæ esse masculina. 2 Doricè α: Æolicè & Bœoticè αο: Ionicè εα, accentu in antepenultima: Poëticè verò α, ex Ionico per crasim. 3 Ionicè interdum εα. 4 Si plurade vocatiuo desideras, vide Annotationes in declinationes simplices, circa principium. 5 Id est, si ex articulo foeminino dualis ac pluralis numeri auferas τ, habebis terminationes primæ declinationis in iisdem casibus & numeris: sed cum articulus careat vocatiuo, sumenda erit nominatiui eiusdem numeri terminatio. eandem enim habent terminationem, vt iam ab Authore dictum est. 6 Doricè ἄν: Æolicè & Bœoticè ἀν. Ionicè ἔαν. 7 Datiuus pluralibus cuiuscunque declinationis in ε desinentibus additur ἄ, Articè, Ionicè & Æolicè. 8 Ionicè interdum εα.

SECUNDA declinatio tantum est foeminarum, quæ desinunt vel in α, ἡ μοῦσα, mīsa: vel in η, vt πμῆ, honor: genitiuus in ης, datiuus in η diphthongum, accusatiuus in αν, vel λω, vocatiuus in α vel η, iuxta terminationem nominatiui. Dualia & pluralia perinde se habent atque in prima declinatione.

1 S. { α, η } { ης, η } { αν, α. } { λω, η. } D. α, αν. P. α, ἄων, ας, ας, α.

ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῆ μοῦση, τὴν μοῦσαν, ᾧ μοῦσα. ἡ πμῆ, τῆς πμῆς, τῆ πμῆ, τὴν πμῆ, ᾧ πμῆ.

Finite in δα, θα, φα, & α purum (hoc est quod non subsequitur consonantem) faciunt genitiuum in ας, datiuum in α diphthongum. Λήδα, Λήδας, Λήδα, Leda: Μάρθα, Μάρθας, Μάρθα, Μάρθα: ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρα, dies: φιλία, φιλίας, φιλία, amicitia.

1 VARIETATEM Dialectorum recipit omnino vt genitiuus pluralis primæ. In aliis casibus nulla est varietas, quam ex his quæ iam dicta sunt, non possis colligere. Hoc tamen sciendum, multa huius declinationis nomina syllabæ φ, vel ψν adiectionem apud poëtas recipere: quod dum fit, quæ desinunt in α, modò illud retinent, modò Ionico more in η mutant, vt Οὐρανία, Οὐρανίας, Vrania: βία, βίηφι, violentia. quæ verò in η desinunt, nihil mutant: vt δύνη, δύνηφι, cubile. Idem accidit quibusdam nominibus tertia: sed ex ος & αν, ε & η prius abiiciunt, vt στρατός, στρατόφι, exercitus: ὄστρον, ὄστροφι, ossis:

ossis: sic in pronomine αὐτός, αὐτόφι, ipse. In quinta quoque declinatione neutra quædam in ος, & foemina in αν, idem patiuntur: sed in ος, ο prius vertitur in ε, vt τῆδος, τῆδοφι, pectus. In foeminis verò in αν, prius facimus genitiuum in ανος, ac deinde migrante ε in φi fit nomen poëticum, vt ἡ κοτυληθών, genit. τῆς κοτυληθώνος, vnde κοτυληθόνφι, coxa. Porro huiusmodi nomina poëtica, sunt indeclinabilia. Patiuntur præterea hæ tres declinationes apocopen, vt in secunda γάλλω, pro γάλλωφι, rûpillai in tertia γάλλωφι, pro γάλλωφον, antrum: ex κέριον verò Atticè fit κέρι, & Ionicè κέρη, caput, non κέρι: in quinta τὸ δῶ, pro δῶμα, domus: quod non solum in nominatiuo, sed per omnes casus singulares huius declinationis fieri solet, vt τῷ Αἴαντι, τῷ Ἰδρωτί, τὸν Ἀπόλλωνα, pro Αἴαντος, Ἰδρωτός, Ἀπόλλωνος, id est Aiacis, sudori, Apollinem. Huiusmodi apocope fit potius syllabæ quàm vnus tantum literæ. in paucis enim perditur sola litera, vt γάλα, pro γάλαξ, lac: δῆειρα, pro δῆειραφ, pinguedo: sic γάλλω, de quo supra.

TERTIA declinatio complectitur masculinam, foemina & communia in ος, ὁ λόγος, sermo: ἡ ὀδός, uia: ὁ κῆρ ἢ ἄνθρωπος, homo: & neutra in ον, τὸ ξύλον, lignum: vocatiuus in ε, genitiuus, datiuus & accusatiuus, item dualia & pluralia sequuntur articulum masculinum & neutrum.

20 S. { ος, ον } { ος, φ } { ον, ε. } D. ως, ὄων. P. { ος, α. } { ων, ος, α. } { ας, α. }

ὁ λόγος, τῆς λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ᾧ λόγε. ἡ ὀδός, τῆς ὀδοῦ, τῇ ὀδῷ, τὴν ὀδόν, ᾧ ὀδέ. ὁ κῆρ ἢ ἄνθρωπος, τοῦ κῆρ ἢ τῆς ἀνθρώπου, & c. τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ᾧ ξύλον.

Neutorum tres casus similes: nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus: qui in singulari numero varias habet terminationes in quinta declinatione, pluraliter autem semper exeunt in α.

30 LOCVS Hic exigit, vt de nominum genere aliquid dicamus, quò possis discernere foemina aut communia in ος, à masculinis. Ac primum generales quasdam regulas subiiciemus, quibus sola significatione genus poterit dignosci, tam in quinta quàm tertia declinatione. in aliis enim hæc generum diuersitas non habet locum, nisi paululum in quarta, vt suo loco dicemus. Caterum de adiectiuorum genere nihil in his declinationibus à nobis expectes, nam in Annotationibus in nomina adiectiua, illorum genus demonstrabitur. Hic itaque tantum de substantiuis agemus: quæ aut propria sunt, aut appellatiua. & propria quidem virorum siue deorum, mensium & fluminum sunt masculina: propria verò mulierum siue deorum, urbium, inlu-

Apocope in tribus declinationibus.

Tertia declinatio. ος η

2.3 Elenchus terminationum tertia. Exempla.

Annotatio de nominibus neutris.

De nominum genere regule generales. Genus substantiuorum hic solum traditur. Masculina propria. Foemina propria.

Appellatiua mascul. femin. commun.

Iarum, nauium & fontium, foeminina. Appellatiua verò, quæ ad solòs ma- res pertinent, masculina sunt, & cognitu facilia, vt ò πατήρ, pater, quæ scilicet manus vel officium marium significant: sic quæ ad solas foeminas pertinent, foeminina sunt, vt ò μήτηρ, mater. quæ verò ad vtruaque sexum referuntur, sunt communia, vt ò καὶ ἡ νεότης, virgo mas vel foemina: ò καὶ ἡ θεός, deus vel dea: ò καὶ ἡ νεότης, hinnulus mas vel foemina, & sic de aliis, quoties vnica voce vtiatur ad significandam vtrunque sexum: quauis in quibusdam alia etiam sit vox ad significandam foeminam, vt θεός & θεά. per foeminam hinc intelligo non solum mulherem, sed omnium animalium foemininum sexum. Præterea foeminina sunt arborum nomina: fructuum verò neutra. Ab his omnibus regulis excipe finita in ω, hæc enim spreta significatione, semper terminationis genus recipiunt, vt τὸ τέχνην, filius vel filia: τὸ θυγάτηρ, filiola. Inueniuntur & alia, præcipuè arborum & fructuum nomina, quæ has regulas non exactè seruant: sed ea magis notanda quàm imitanda: id verò accidit aut licentia poetica, aut propter quandam dialecti proprietatem. Restat nunc vt dicamus de genere substantiuorum in os huius declinationis tertiæ, quum significatione illud dignosci non potest. Subiiciemus itaque ordine alphabetico primùm foeminina: deinde communia, quæ passim legendis authoribus occurrunt, quæ verò hinc non enumerabuntur, masculina censentur.

Arbores. Fructus. Exceptio. Annotatio de finitis in ω. Alia excipiantur.

FOEMININA.

Table with 3 columns: Latin description, Greek word, and English translation. Includes entries like abscessus internares, nauis genus, arena, puluis, etc.

COMMVNIA, SIVE INCERTI aut dubij generis.

Table with 3 columns: Latin description, Greek word, and English translation. Includes entries like abyssus, iter, anas auis, fornax, fossa, etc.

Table with 3 columns: Greek word, Latin translation, and another Greek word. Includes entries like concilium, arena, etc.

Inuenientur fortè quædam alia foeminina communiãve, quàm quæ hic enumerantur: sed certè paucissima, eaque præcipuè aut nomina herbarum, aut animalium: vt ἡ φλόμος, siue ἡ φλόγος, verbascum herba: ἡ φόνος, atractylis, fufus agrestis: sic ἡ ἀμπέλος, vitis, cum suis compositis: vt ἡ ἀγριαμπέλος, siue per syncopen ἀγριαμπέλος, labrusca, vitis agrestis: sic ò vel ἡ γλάνος, glanus fera, quæ & hiana. quæ omnia recensere noluius, quòd maxima ex parte nimis essent incerta, neque illa foemininis epithetis iuncta legiffemus. sunt enim parum vsitata. Inueniuntur rursus quædam huc congesta, quæ in lexicis alterius generis esse deprehenduntur. Verùm illis hac in re non est omnino fides adhibenda, nam sunt plerunque deprauata. Idem iudicaro in nominibus quintæ, quæ suo loco eodem modo enumerabimus. Porro genere variantia quære inter Heteroclitica. Atticè, Ion. & Thesalicè ω. Dor. ω. Ion. ω. Doricè ω & ο.

Herba. Animalia.

Genitiuus sing. Genitiuus dual. Accusat. plur. Quarta declinatio.

QVARTA declinatio Atticorum est propria vertentium vocales præcedētis declinationis in ω: alioqui genere consentit. nam continet masculina, foeminina & communia in ως, ò Μενέλεως, Menelaus, ἡ ἄλω, area ò καὶ ἡ δὺγεως, fertilis: & neutra in ων, τὸ δὺγεων, fertile. Omnes casus definiunt in ω: vertitur enim ο in ω, οι in ω subscriptendo iota, & in ω abiecto υ. Neutorum quoque α migrat in ω: hoc modo,

S. { ως, } ων, { ω, } ων, { ως, } ων, { ω, } ων. D. ω, ων. P. { ω, } ων, { ως, } ων, { ω, } ων. ò Μενέλεως, τῆ Μενέλεω, τῶ Μενέλεω, τὸν Μενέλεων, ὃ Μενέ- ἡ ἄλω, τῆς ἄλω, τῆ ἄλω, τὴν ἄλων, ὃ ἄλω. (λεως. ò καὶ ἡ εὺγεως, τῆ καὶ τῆς δὺγεω, τῶ καὶ τῆ δὺγεω. τὸ δὺγεων, τῆ δὺγεω, τῶ δὺγεω, τὸ δὺγεων.

Elencus terminationum quarta.

Exempla.

Quatuor prædictæ declinationes appellantur parisyllabicæ, quòd obliqui sint nominatiuo pares syllabis.

Declinationes parisyllabicæ.

HÆC Atticorum declinatio à communibus in quibusdam tantum nominibus est recepta: nempe in iis quæ hic & in Annotationibus in declinationes simplices à CL ENARDO recensentur, atque in his quæ sequuntur:

Atticorum declinatio in quibus nominibus recepta sit ab iis qui cõmuni lingua scripserunt.

γάλας καὶ γάλας, ἡ, glos, foror viri.
 ἐγγέας, ὁ, imutus.
 ἔλεος, ὁ, ἡ, propitius: vnde ἀνέλεος, ὁ, ἡ, im-
 misericors.
 κέλευς, ὁ, ἡ, vel (vt alij volunt) τὸ, funis,
 rudens.
 ὄρφας, ὁ, ἡ, Orphus, genus piscis.
 πλέως, ὁ, ἡ, plenus: vnde ὁ καὶ ἡ ἀνά-
 πλέως, ἡ, ἀππλέως, ὑπόπλέως, idem quod
 πλέως.
 σῶς, ὁ, ἡ, saluus, integer.
 χρεών, τὸ, siue πῶχρεός, debitum: vnde ὁ
 ἑπόχρεος, debitor: & ὁ καὶ ἡ ἀξί-
 χρεός, fide dignus.

His adde quædam composita à γῆ siue
 γαῖα, terra: quæ penultimam cor-
 ripiunt, vt alia huius declinationis

S V N T Et alia in *ος*, quæ per quartam vel quintam declinationem fle-
 ſcuntur: de quibus vide tractatum Heteroclitorum. Sunt præterea multa
 propria, quorum Attica declinatio est in vsu: præcipue verò quæ commu-
 niter declinent in *ος*, vel *ος*, vt *Μενέλαος*, *Ἀνδρόγεος*, pro *Μενέλαος*, *Ἀνδρό-
 γεος*: & monosyllaba circumflexa, vt *κῶς*, *Κοσινύλα*. ² Id est, habent in vltima
 3-4 syllaba ω. ¹ Poëticè ω, vel φω, puncto subscripto, ab Ionico tertix ω. ⁴ Vo-
 catiuus est similis nominatiuo, more Attico, vt dictum est in prima declina-
 tione.

*Finita in os
 quartæ vel
 quintæ.
 Propria in aos
 & eos.
 Monosyllaba
 circumflexa.
 Genitiuus sing.
 Vocatiuus sing.*

*Quinta decli-
 nationis.*

*Elementus ter-
 minationum
 quintæ.*

Exemplum.

Genera.

omnia veluti
 ἀνάγειον, τὸ, cœnaculum, quasi ἀνω τῆς γῆς
 ὄν, supra terram existens, siue à το-
 λο subductum. erant enim cœnacu-
 la in superiori ædium parte. in ter-
 tia dicemus ἀνάγειον per diphthō-
 gum ay: sed quarta in his magis re-
 cepta est.
 βαθύγειον, τὸ, profundam terram ha-
 bens, terra profunda.
 λυπρόγειος, ὁ, terra sterilis.
 Sic quædam composita à κρέας, caro, &
 κέρας, cornu, vt
 ἀπὸ κρέας, ὁ, carnis priuittum.
 δίκερως, ὁ, ἡ, bicornis.
 δίκερως, ὁ, ἡ, pulchra habens cornua.
 πολυκέρως, ὁ, ἡ, multicornis.

QVINTA declinatio imparisyllabica com-
 plectitur ¹ omnia genera, & terminationes plu-
 rimas. Genitiuus nominatiuum superat, exiens
 in *ος*, datiuus in *ι*, accusatiuus in *α*, vocatiuus
² sæpe idem cum nominatiuo. Dualis nomina-
 tiuus *ες*, genitiuus *ων*. Pluralis nominatiuus *ες*, ge-
 nitiuus *ων*, datiuus *σι*, accusatiuus *ας*. At neutro-
 rum plurale in *α*.

S. $\left\{ \begin{array}{l} \text{Nomi.} \\ \text{varius,} \end{array} \right. \left\{ \begin{array}{l} \text{Voc.} \\ \text{var.} \end{array} \right. \left\{ \begin{array}{l} \text{D. } \epsilon, \text{ων.} \\ \text{P. } \left\{ \begin{array}{l} \epsilon\epsilon\epsilon, \\ \alpha, \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \omega\omega, \text{σι}, \\ \alpha, \alpha. \end{array} \right\} \end{array} \right. \left\{ \begin{array}{l} \epsilon\epsilon\epsilon, \epsilon\epsilon\epsilon. \\ \alpha, \alpha. \end{array} \right. \quad 35$

S. ὁ Τιτᾶν, τῶ Τιτᾶνος, τῶ Τιτᾶνι, τὸν Τιτᾶνα, ὦ Τιτᾶν.
 D. τῶ Τιτᾶνε, τῶν Τιτᾶνων, ὦ Τιτᾶνε. P. οἱ Τιτᾶνες, τῶν Τιτᾶ-
 νων, τῶς Τιτᾶσι, τῶς Τιτᾶνας, ὦ Τιτᾶνες, *Titan*.

QVOMODO Hæc genera significatione dignoscantur, satis abun-
 dè diximus, quum de tertia declinatione ageremus. ea verò quæ autoritate
 solum vel terminatione percipi possunt, in sequentibus indicabimus. singu-
 las terminationes eo ordine, quo ab Authore dispositæ sunt, discutientes, ac
 vni-

vniuersique illarum suum genus assignantes. Quauis autem hæ termina-
 tiones varix sint ac multiplices, possunt tamen ad nouem reduci, quatuor sci-
 licet vocales, *α, ι, υ, ω,* & quinque consonantes, *ν, ξ, ρ, σ, ψ.* nam nullum nomen
 Græcum definit in *ε, ο, ζ, λ, μ,* aut in aliquam mutam, exceptis Barbaris aut
 5 Hebræis, vt *ἄστρουβελ*, Astrubal: *ἀδάμ*, Adam, &c. quæ tamen reduci possent
 ad declinationem Græcam, nempe ad tertiã & finirentur in *ος, ἄστρουβελος,
 ἀδαμος,* &c. Porro finita in *ν* non reperiuntur in quinta declinatione: sed o-
 mnia sunt secundæ. ² Circa finem huius declinationis indicabuntur ea no-
 mina quæ vocatiuum nominatiuo similem non habent. ibi etiam agetur plu-
 10 ribus de accusatiuo singulari, & datiuo plurali.

TERMINATIONES
 quintæ declinationis.

¹ Finita in *α* formant genitiuum in *ατος*: τὸ βῆ-
μα, τῶ βήματος, alitare, tribunal, suggestum.

² Nomina literarum sunt indeclinabilia, τὸ
ἄλφα, βῆτα, δέλτα.

³ *ι, ιτος, vnum substantiuum, τὸ μέλι, μέλιτος, mel.*

Adiectiua neutra communium legem seruant:
 ὁ καὶ ἡ δὲ χεῖρ, τὸ δὲ χεῖρ, δὲ χεῖρος, *gratiosus, a. um*: ὁ καὶ
 20 ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, φιλοπάτριδος, *patriæ studiosus,*
a. um. sic etiam τὸ πῆ, πῆδος, vt commune ὁ καὶ ἡ πῆς, πῆδος,
aliquis, aliqua, aliquod.

³ *ιος*: τὸ σῆνηπι, σῆνηπιος, *σινάρι*: de quo ⁴ aliàs.

⁵ *υος*: τὸ γένυ, γένυος, *genu, gemiculum.*

⁵ *υος*: τὸ ἄστυ, ἄστυος, *urbis*: τὸ πῶν, πῶνος, *grex ouium,*
ouile. Sic neutra masculinorum in *υς*, ὁ ἡδὲ, τὸ ἡδὲ,
ἡδέος, iucundus, um, suavis & suauis.

ω, ὄος: ἡ Λητώ, Λητώος, *Latona*, ⁶ est declinationis *ος*
 contractorum.

FINITA In *α, ι*, vel *υ*, omnia sunt neutra absque vlla exceptione. ¹
 Sic finita in *ω*, omnia sunt fœminina. ² De finitis in *α* videtur Author
 tantum intellexisse, non autem in genere de omnibus literarum nomina-
 bus: quauis locum quoque habeat in reliquis, exceptis quatuor, quorum
 nomen adiectiuo indicatur, nempe *ε φιλῶν, υ φιλῶν, ο μικρῶν, α μέγα*, quæ decli-
 35 nantur more adiectiuorum *φιλῶν, μικρῶν & μέγα*, quod facit in genitiuo *μεγά-
 λων*, vt habes in tractatu Heteroclitorum circa finem. olim tamen harum voca-
 lium nomina erant, *ε, υ, ο, ω*, vt Latinarum, *ε, ι, ο*: verum postea his addita sunt
 epitheta ad indicandum aliquod discrimen, vt e vocatum sit *φιλῶν*, id est, par-
 uum vel tenue, ad differentiam *υ φιλῶν*, quæ ut e ferme proferebatur: ve-
 40 luti diximus pag. 2. versu 19. sic *υ*, dictum fuit *φιλῶν* ad differentiã diphthōgi *ω*.

*Terminationes
 quintæ nouem,
 α, ι, υ, ω: ν, ξ, ρ, σ,
 ψ.*

Vocatiuus.

*Genitiuus
 quintæ.
 α, ατος.*

Annotatio.

*ι, ιτος.
 Adiectiua
 in ι.*

ι, ιος.

υ, υος.

υ, υος.

*Adiectiua
 neutra in υ.*

ω, ὄος.

*Finita in α, ι,
 υ, neutra sunt,
 in α fœmin.*

*Nomina lite-
 rarum quatuor
 declinabilia: &
 quare declinentur.*

ε, υ.

υ, ου.

olim enim (vt loco citato attigimus) u & s proferebantur vt u Latinum, u quidem vt u hodie pronuntiat a Gallis: s verò, vt u sonat hodie Italis. Cæterum o & a, quæ eodem ferme modo proferebantur, varia epitheta sortita sunt iuxta quantitatis differentiam: o quidem μικρὸν, id est, paruum dictum est, quia breuem facit syllabam: a verò μέγα, id est, magnum, quod sua natura 3 syllabam producat. Recte dicit, vnum. nam ea quæ faciunt eos, vt σύννις, barbara sunt, & non propriè Græca. Inueniuntur tamen composita è μέλι, quæ etiam faciunt eos, vt οὐνόμηλι, mulsum: ἔξομηλι, acetum mulsum: ὑδρομέλι, aqua mulsæ. 4 In secunda declinatione contractorum. 5 Proponuntur ab Authore in hac declinatione multæ nominatiui terminationes, quarum singulæ varias genitiui formas recipiunt, vt υ, υος vel εος: de quibus quidam Grammatici prolixè tractant: nos tamen hæc curiosè persequi nolumus, quod & nimis longum esset, & quia in multis id fieri non possit, nisi adducatur syllabaria vocalium ancipitum quantitas, aut accentuum ratio, aut generum notio: quæ multò minùs nota sunt, quàm ea propter quæ declaranda adducuntur. Quod quamuis Grammatici vulgò factitare soleant, ego semper ridiculum existimaui: cum omnis disciplina à facilioribus & magis notis ad obscuriora & minùs nota progredi debeat. Quare nominum quorundam genus & accentum, vocaliumque ancipitum quantitatem, potiùs per genitiui terminationes (quæ per se satis notæ sunt, si quis nonnullum huius 20 linguæ vsum, auctorum lectione sibi compararit) quàm contrà genitiui terminationes per illa, quæ multò sunt difficiliora, censèo esse explicanda. velim tamen interdum, si commodè id fieri possit & cum aliquo lectorum emolumento, adduci dictionum genus, accentum, & quantitatem ad designandam quandam terminationum notitiam: vt si hoc loco dicam, Substantiua in υ, 25 penultimam corripientia faciunt υος: quæ verò penultimam producant, faciunt εος, cum omnibus adiectiuis. hac quidem regula non poteris facillè cognoscere quare τὸ δάκρυ, id est, lacryma, potiùs faciat δάκρυος, quàm δάκρυος: cum penultimæ quantitas non sit cuius cognitu facilis: in δρυ verò, id est, hasta, quiuis cognosceret penultimam esse breuem, cum sit ο μικρὸν: quare statim dicit τὸ δρυος. Itaque hæc regula non fuerit omnino inutilis, sed non satis certa. Hanc verò inutilem prorsus iudicauerim, Finita in αs acutitona, αδης in genitiuo faciunt: quia nullo modo potes scire quæ finita in αs vltimam acuant, nisi ex genitiui terminatione. cogaris enim in Accentuum tractatu conuersam hanc regulam audire, hoc modo: Finita in αs, facientia in genitiuo αδης, vltimam acuant. Ex quibus regulis nihil certi potes colligere. Itaque velis, nolis, ad vsum alterutrius recurras necesse fuerit. Facilius verò vltus te docebit quæ nomina in αs, αδης faciant (vnde acutitona esse concludere) quàm nosse quæ in αs acutitona sint, vt indè inferas, declinari per αδης. Vides igitur esse multa vltu percipienda, nec posse omnia (nisi 40 ridiculi sæpenumero velimus esse) regulis comprehendere. Quare ne mireris, si interdum ad huiusmodi varium eiusdem terminationis genitiuum indicandum regulis certis vtamur, interdum verò nihil certi præcipiamus: ne scilicet facilia per difficilia, & per tenebras lucem videamur indicare. 6 Vide quartam declinationem nominum contractorum.

Substantiua in barbaris sunt, præter μέλι cum compositis.

De diuersitate terminationum genitiui certa regule ubique tradi non possunt, nisi velimus per se satis nota per ignotiora & minùs nota explicare.

Regula de finitis in υ non omnino inutilis.

Regula de finitis in αs, prorsus inutilis.

Per se multa percipienda.

ων, ανος.

ων, αντος.

ων, ανος: ὁ παῖν, παιῆνος, παῖν, genus cantilena in laudem alicuius: ὁ Παιῖ Πανός, Pan, deus pastorum: τὸ μέλαν, μέλανος, nigrum, atramentum.

ων, αντος, participia sunt: τὸ πύσαν, πύσαντος, verberans, vel quod verberauit. Sic adiectiuum τὸ πᾶν, παντός.

παντός, ὀμνη, more masculini πᾶς, παντός, ὀμνης.

DVO Hic notanda: primùm, Omnia substantiua in ων, esse masculina: adiectiua verò siue participia (vt suo quoque dicitur loco) esse neutra: deinde Participia in αν & adiectiuum πᾶν, facere in genitiuo αντος: reliqua verò omnia 5 αντος. Porro huiusmodi participia sunt aut aoristi primi vocis actiua quoruncunque verborum, aut præsentis vel aoristi secundi eiusdem vocis, secundæ coniugationis verborum in ων.

εν, ενος: τὸ τέρεν, τέρενος, tenerum.
εν, εντος: τὸ χελεῖν, χελεῖντος, gratum, urbanum, vt masculinum χελεῖς, gratis. sic participia, ὁ πωφείς, τὸ 10 πωφείν, verberatus, verberatum.

OBSERVABILIS Hic, omnia in εν esse neutra atque adiectiua vel participia: & quæ à communi ων, facere ενος, reliqua εντος. Cæterum hæc participia sunt vel alterius aoristi passiu: vel præsentis siue aoristi secundi vocis 15 actiua verborum primæ coniugationis in ων.

ων, ωνος: ὁ ἔλλη, ἔλληος, Græcus: ἡ σειρῶ, σειρῶος, Siren apes genus, aut certè domuncula, & Siren fabulosa-rum mulierum ὄμα.

ων, ενος: ὁ ποιμῶ, ποιμῶος, pastor: ἡ φρέω, φρέωος, mens: 20 ὁ κηῖ, ἡ τέριω, τέρενος, tener, tenera: cuius neutrum τὸ τέρεν τέρενος, tenerum.

DISYLLABA In ων, & adiectiua quæcunque in ων, cum his substantiuis ὁ ἀδῶ, tumor in gutture glandium instar: ὁ ἀζῶ, barba: ὁ ἀνῶ, ceruix: ὁ ἐπῶ, puer: & ἡ φρέω, faciunt ενος: reliqua ωνος. atque hæc, quæ ωνος faciunt, 25 fœminina sunt, præter ὁ κηῖ, fucus, vespa sterilis: ὁ σῶ, cuneus: ὁ σῶ, canalis, fistula: atque ὁ κηῖ ἡ γῶ, anser. nam alia masculina significatione dignoscuntur, vt ὁ ἔλλη, cum compositis. Quæ autem per ενος flectuntur, masculina sunt, præter ἡ φρέω, & adiectiua, de quibus suo loco.

ων, ενος: ὁ δελφῖν, δελφῖνος, delphin piscis: ἡ ἀκτῖν, ἀκτῖνος, 30 νος, radius: cuiusmodi nominatiuus etiam per ις, δελφῖς, ἀκτῖς.

COMPOSITA Masculina sunt, atque hæc tria ὁ δῖν, litus: ὁ ἰκτῖν, miluius: ἡ, genus mensuræ: quum verò significat venam, aut vim, est fœminini. reliqua simplicia fœminina. δελφῖν verò, quantum ab Authore veluti masculi-num ponatur, ab aliis tamen commune dicitur, ὁ κηῖ ἡ δελφῖν.

ων, ενος: τὸ μείζον, μείζονος, maius, à cōmunibus in ων.
ων, εντος, participia sunt, τὸ πύπῶν, πύπῶντος, verberans.

Annotatio de finitis in αν.

Participia in αν ubi inueniantur.

ων, ενος.
ων, εντος.

Notio de finitis in εν.

Participia in εν ubi inueniantur.

ων, ωνος.

ων, ενος.

Regula de ων.

ενος.
ωνος.
Fœminina.
Masculina.

ων, ενος.

ων, εν ις.

Masculina.

Fœminina.

ων, ενος.

ων, εντος.

ων, οδος.

ων, οδος: το δ'ιπουν, διποδος, vt cōmune δίποις, bipes.

ων, οὐντος.

ων, οὐντος, participia sunt: το τυπούν, τυπουῦτος, verberaturum.

ον & ουν neut, οδος, ονος. οντος, οντος. Participia in ον. Participia in ουν.

Ο Μ Ν Ι Α In ον & ουν neutra sunt, atque vel adiectiua à communibus in ον & ουν: vel participia. & in adiectiuis quidem ον facit ονος, & ουν, οδος: in participiis verd ον, οντος, & ουν, οντος. Ceterum participia in ον, sunt vel presentis, vel aoristi secundi, vel futuri primi barytonorum vocis actiue: aut presentis, secundive aoristi eiusdem vocis verborum tertia coniugationis in μι, finita verd in ουν sunt quoque omnia vocis actiue vel futuri secundi in qualibet coniugatione, vel primi in quinta, vel presentis in prima & tertia verborum circumflexorum.

ων, ορους.

ων, ορους: ο μόσυν μόσυνος, turris, domus lignea: η Γόρτυν, Gortyn, ciuitas Cretæ: quorum nominatiuus etiam in ις definit: ο Φόρκυν, vel Φόρκυς, Phorcys, Neptuni filius & Medusa pater.

ων, vel υς.

ων, οντος.

ων, οντος participia sunt: το ζδωνύν, ζδωνύντος, iungēs.

ωος. Masculina. Participia in ω.

FINITA In ω, omnia faciunt ωος, nisi sint participia: sunt quoque omnia masculina, nisi significatio impediatur (vt in Γόρτυν, quia est proprium vrbis) aut participia fuerint: quæ neutra sunt, atque presentis temporis vocis actiue coniugationis verborum in μι. Hoc etiam declinatur per υος, πὸ Φέρωος. Vel Doricè ο Φόρκυς, πὸ Φόρκυ, πὸ Φόρκυ, ablato ε, vt multa alia, de quibus in Annotationibus in declinationes simplices.

ων, ωος.

ων, ωος: ο κλων, κλωνος, ramus: ο αἰών, αἰώνος, æuuum: η Σιδών, Sidon, vrbis Phœnicia: ο Πλάτων, Πλάτωνος, Plato: η μήκων, papauer.

ων, ονος.

ων, ονος: ο κρηίων, κρηίωνος, ferru: η χελιδών, χελιδόνος, hirundo. & communia, ο και η δαδαίμων, δαδαίμονος, felix: & ita comparatiua, ο και η κρείσσων, κρείσσονος, melior: quorum neutra in ον, το εὐδαιμον, εὐδαιμόνος, felix, beatum: το κρείσσων, κρείσσονος, melius.

ων, οντος.

ων, οντος: ο Ξενοφών, Ξενοφώντος, Xenophon.

ων, οντος.

ων, οντος: ο δράκων, δράκωντος, draco. & participia, ο τυπών, τυπόντος, verberans.

In ω mascul.

N O M I N A In ω, quorum genus significatione dignosci non potest, masculina sunt, præter sequentia fœminina,

Fœminina.

ἀμφοροδών, verruca. ἀμπελών, vinea, vitis. ἀρακάων, pignus. αλών, arca. ἀνδραειών, mentum. βεών, custodia apud Alexand.

xandros. εἰκων, imago. ἰλίον, litrus. λιθεδών, obliuio. σπιτεδών, putredo. σταγών, maxilla.

σινδών, linteum. τηλεδών, tabes. τρησον, columba. τριδών, palliolium. τρυζών, turtur. χελιδών, hirundo.

χθών, terra, solum. χλιδών, όνος, delicia, ornatus muliebris. χλιδών, όνος, armilla. His adde omnia finita in οδων.

Hæc præterea sunt modò masculina, modò fœminina, modò communia, cura: μικων, papauer: χιών, nix: χιτων, vestis. Nunc de genitiui varietate, si non omnia, tamen aliquid dicamus: quauis & hoc vñ potius quàm præceptis discere præstabat. nihil enim certi de his potest præcipi, nisi (vt antea dixi) per se satis nota per difficillima velimus explicare. Faciunt igitur ονος per ω μέγα omnia ferè substantiua masculina, & fœminina vrbium, quæ non desinant in οδων. Nam omnia finita in οδων, atque adiectiua, & substantiua fœminina faciunt ονος per ο μικρόν. Ex adiectiuis excipie αἰθων, ardens: & εἰσων, cauillator, non vera dicens: ex fœmininis verd ἀεροχρηδών, vel ἀεροκαρδών, δλων, ἀμπελών, ἀρακάων, βουών, τριβών, χλιδώνες, armille: his adde duo incerti generis, μελεδών, μικων: quæ omnia faciunt ονος per ω μέγα. Porro pauca sunt, quæ faciunt in οντος per ω μέγα, quæ omnia sunt masculina, & maxima ex parte propria viorum circumflexa, quæ à Latinis per ontis declinantur: vt Xenophon, Xenophon-tis: sic Phaëthon, Demophoon, &c. In οντος verd per ο μικρόν facultia vix alia inuenias quàm hæc quatuor δελών, λέων, γέρον, θεράπων, draco, leo, senex, famulus: & participia actiue vocis in ω non habentia circumflexu: quæ sunt vel presentis temporis, vel aoristi secundi, vel futuri primi. quæ verd accentu circumflexo notantur & habet neutru in ουν (quæ enumerauimus quò de ουν ageremus, 22.9.) ea οντος quoque faciunt. de illis autè nullam mentionem fecit hoc loco CLEARDYS. Ceterum ea, quorum neutrum similitè in ων per ω μέγα circumflexum definit, per οντος flecuntur, & ω μέγα seruant: sunt quæ presentis temporis vocis actiue, secundæ coniugationis verborum circumflexorum. Id autem accidit propter crasim, quæ fit ex α & ο in ω, vt suo videbimus loco.

In οδων fem.

In ων communia.

Genitiuus.

ονος.

ονος. Exceptio.

ονος.

οντος.

ονtis. οντος.

Participia in ων.

οντος.

οντος.

Ξ, in κοσ, ηος, ηος: ο θώραξ, θώρακος, pectus, thorax: η κύλιξ, κύλικος, poculum, calix: ο ἀρπαξ, ἀρπαγος, rapax: η ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, vulpes, mutat η in ε: η Σριξ, Σριγος, capillus, pro aspirata fumit tenuem, τ pro θ. ο ἀνάξ, ἀνακτος, rex: η νύξ, νυκτος, nox, interiecto τ.

ξ in κοσ, ηος, ηος.

ξ κτος.

FINITA In ξ, masculina sunt, aut fœminina, aut communia: neutra verd nunquam. & fœminina quidem pauca sunt, & communia paucissima, si cum infinita masculinorum multitudine conferantur. Itaque fœminina & communia siue incerta, quorum genus significatione cognosci non potest, hic enumerabimus: reliqua verd intelliguntur masculina. Hæc igitur sunt

Genus finituum in ξ

Masculina: Fœminina.

αλώπηξ, vulpes. ἀντιξ, ambitus, orbis. αὐλάξ, sulcus. θρίδαξ, lactuca. κλίμαξ, scala, seu scala. κύλιξ, poculum. κλώμαξ, asperitas. κρηξ, capillus, & crex auis.

ἀραξ, vna, arca. μέγισξ, elca, bruchus. μάστιξ, flagellum. μύρμηξ, formica. μύσαξ, labrum, barba menti. ὄμφαξ, vna acerba & imatura. ούραξ, vna ax auis.

πίλυξ, galea, cassis. πίδαξ, fons. πέρυξ, γος, ala. ράουξ, fluuiialis scaphe genus. σκωδξ, vibex, liuor ex percussione. σσάδιξ, gen^o musici instrumenti.

σύραξ,

σύεξις, odoris genus.
τέτριξις, tetrici aus.
ύστριξις, hystrix, herinacij species.

φάλαγγις, internodium in digitis, & phalanx ordo militaris.
φάλαγγις, vallis.

φάλαγγις, phoix aus.
χάλαγγις, vallis, id est, palus cui vitis alligatur.
χάλαγγις, chœnix, semodi.

Μασculina.

His adde finita in γις, & monosyllaba non desinentia in ως. 5

Exciipiuntur tamen sequentia masculina.

βλάστησις, folidus.
δύξις, vermis ligni corrodens, vermis vitii.

πυξις, consilij locus apud Athenienses.
αφύξις, hinnulus, dama.

πύξις, πύξις, flexus.
σφήξις, vespa, fucus.
σπύξις, γόσι, fax.

Communia.

αίξις, αίριος, capra.

Et sequentia communia.

βύξις, βούχλος, tulsis.

βύξις, γόσι, acinus, vna.

Genitiuus.

ἀμυξις, reticulum muliebre.

Præter hæc, communia sunt,

βύξις, vitium capreolus.
πύξις, perdix aus.

σύνυξις, catulus.
φάρυξις, γόσι, guttur, faux.

V S V S Te docēbit, quæ declinentur per κος, & quæ per γος, aut χος: scito tamen multò maiorem esse numerum eorum, quæ κος faciunt, quàm quæ γος aut χος.

χος.

γος.

Composita.

Rursus plura per γος, quàm per χος declinari. nam paucissima sunt quæ habeant χ in obliquis: nempe finita in ουξις, ωουξις, & αουξις, cum quibusdam aliis. In γος verò faciunt finita in πλξις, & quæ ante ξ habent γ, & superbisyllaba in υξις, modò habeant α in penultima, & quæ habent in penultima ο μικρόν, modò non desinant in ουξις, & quæ sunt à verbis in γω & ζω, & foemina in υξις, cum compositis: composita enim simplicium formam sequuntur. Reliqua verò præsertim foemina, & disyllaba communia, quæ superius enumerauimus, habent α in obliquis, præter μάστιξις, τέτριξις, & finita in γξις, quæ habent γ. Horum omnium exempla tibi passim legendis authoribus occurrent.

I Hoc fit propter aliam aspiratam χ aduenientem: in datiuo verò plurali rursus assumit θ, ταις θριξις. non enim sequitur aspirata χ, sed ξ, vt in nominatiuo.

αρος.

αρος: ο μάκαρος, μάκαρος, beatus: η δαίμων, υχορ: το νέκταρ, nectar, cibus, vel, vt alij volunt, potus deorum.

ατος.

ατος: το ήπαρ, ήπατος, iecur, hepar: το δέλεαρ, δελέατος, esca, ad capiendum illecebra.

ατος.

SVPERBISYLLABA In αρ faciunt ατος. idem accidit disyllabis, quorum penultima est η aut diphthongus, quibus adde σέαρ, adeps: φρέαρ, puteus, ab antiquis στέαρ, φρέαρ. quorum autem penultima est ω, indeclinabilia sunt, vt ο μῶσαρ, stultus, sic το ὄναρ, somnium, quanuis penultima sit ο μικρόν. Reliqua, quæ hac regula non comprehenduntur, faciunt ατος. Porro declinata per ατος, neutra sunt omnia: sic flexa per ατος, paucis exceptis, quorum genus sola significatione cognoscitur.

Indeclinabilia

in αρ.

ατος.

Neutra.

ειρ, ειρος.

ειρ, ειρος: ο φθειρ, φθειρος, pedunculus: η χειρ, manus: ο και η αντί χειρ, pollex.

Communia.

Μασculina.

αρ, αρος.

αρ, αρος: ο Σήρ, Σηρος, Ser, vel Seres populus, & vermis.

vermis nens sericum: λουτήρ, λουτήρες, peluis: το κῆρ, κῆρος, cor.

αρ, αρος: ο αἰθήρ, αἰθέρες, aether, id est, ignis elementum: in multis verò syncope, ο πατήρ, πατέρες, παξός, pater: η μήτηρ, μητέρες, μηξός, mater: sic & η θυγάτηρ, γαστήρ, Δημήτηρ, φιλια, uenter, Ceres: at ο ανήρ, uir, ανέρες, ανδρός, assumit δ.

FOEMININA In αρ nulla sunt, quæ significatione cognosci non possunt, præter γαστήρ, κῆρ, fors, & λουτήρ, vas ad refrigerandum vinum. Neutra: verò duo tantum, ήρ, ver, & αἰρ, cor: quæ circumflectuntur, quia sunt ex ήρ, & κέαρ per crasim. Alia in αρ, masculina sunt. Pauca sunt quæ flectuntur per εες, nempe quæ à CLENAR D O recensentur, atque αἰθήρ, astrum: Πήρ, Pier populus: & φρέτιρ, tribulis: pro quo uisitatius dicimus φρέτιρ, φρέτιρες: ο αἰρ, aer. Æolicè inuenitur η αἰρ. sic η αἰθήρ, εες. Cætera in αρ, faciunt ηες.

Huiusmodi syncope habet tantum locum in iis quæ Author enumerat. Notandum autem concisos casus ab oratoribus magis recipi, præter θυγάτηρ. nam θυγάτηρ a solùm usurpatur à poetis, qui metri gratia indifferenter vtuntur concisis vel integris, duobus exceptis, de quibus fiet mentio in Annotationibus in declinationes simplices. Nunquam enim in eadem dictione ponitur ante ρ, vt diximus §. 20 & 7.33.

ορ, ορος: το ήτορ, ήτορες, cor, animus: & inde compositum ο μεγαλήτορ, μεγαλήτορες, magnanimus.

υρ, υρος: ο ψέθυρ, ψέθυρες, ψυστρο: ο και η μάρτυρ, μαρτυρος, testis: & neutrum το πῦρ, πυρος, ignis.

FINITIA In αρ & υρ, paucissima sunt: & illa quidè neutra, hæc verò masculina, præter μάρτυρ & πῦρ, quæ ponuntur in contextu, atque hæc in υρ, anti qua sunt, & penè exoleta præter πῦρ, vtimur autem illorum loco finitis in εες, tertie declinationis, vt ψέθυρες, uel ψέθυρες, υρ, & μάρτυρ, υος.

ωρ, ωρος: ο φῶρ, φωρος, fur: ο ἰχθῶρ, ἰχθῶρες, samies, cruor: το ἔλωρ, ἔλωρες, τραχτιο, laceratio: το τέμνωρ, τέμνωρες, signum, finis, mors.

ωρ, ωρος: ο Νέστωρ, Νέσορες, Nestor: ο Ἐκτώρ, Ἐκτορες, Hector: ο και η ἀπάτωρ, ἀπάτορες, carens patre: ο και η ἀμήτωρ, carens matre: πανδαμῶτωρ, omnia domans, vel omnidomans: το ὕδωρ, τῆ ὕδατος, aqua, heteroclitum est.

αρ, αρος.

Fœminina. Neutra.

Masculina. αρ, αρος.

Æolicism. αρ, αρος.

De syncopen passis notio.

ορ, ορος.

υρ, υρος.

ορ neutra. υρ masculina.

Finita in υρ exoleta.

υρος vel υς, pro υρ.

ωρ, ωρος.

ωρ, ωρος.

αεστ.
οεστ.
Neutra.

Communia.

Masculina.

MONOSYLLABA In αρ, & polysyllaba in λαρ, atque ιχωρ & τε-
μιωρ, seruant ωμεία in obliquis: alia mutant in ο μικρόν. Cæterum neutra in
αρ pauca sunt: nempe quæ ab Authore afferuntur, & τὸ ἑλδωρ, siue ἑλδωρ, de-
siderium: & τὸ ἀωρ, ensis: tamen alij legunt ἀωρ, sic τὸ σκῆρ, τὸ σαπῶς, stercus: he-
teroclitum, vt τὸ ἄωρ: communia verò sunt multa, quæ significatione facillè
dignoscuntur: quæ scilicet vtrique sexui conueniunt, quauis rarò fœmininis
adiectiuis aut articulis iuncta inueniantur. Reliqua in αρ masculina sunt: nulla
verò fœmininatantum, præter ἡ ἀωρ, mulier, & ἡ ἄετρω, virgo innupta. Vide
Heteroclitia.

ας, αντος. 1 ας, αντος: ὁ Αἴας, Αἴαντος, Αἴαξ: ὁ πᾶς, τῶ παντός, ο-
μνίς, ομνίς: ἡ πᾶσα, τῆ πᾶσις, ομνίς: τὸ πᾶν, τῆ παντός,
ομνίς: sic ἀπας, ομνίς: σύμπας, ομνίς.
Duo in ανος, ὁ μέλας, niger: τάλαιος, miser: μέλανος, τάλαι-
νος: quorum fœminina ἡ μέλαινα, τάλαινα: neutra,
τὸ μέλαι, τάλαι.

ας, ανος. 1 ας, ανος: fœminina sunt, ἡ μονὰς, μονάδος, μονάς,
ομνίς: λαμπάς, λαμπάδος, lampas, lucerna: aut com-
munia, ὁ κωὶ ἡ φυγάς, φυγάδος, exul, profugus.

ας, ανος. 1 ας, ανος neutrum: τὸ γῆρας, γῆρατος, senectus: τὸ ἀ-
λας, ἀλατος, sal.

ας, ανος. 2 ας, ανος, vnum fœmininum, ἡ δαίς, δαίτος, con-
uiniuum: & vnum neutrum, τὸ σάις, σάιτος, farina
aqua subacta. Commune autem, ὁ κωὶ ἡ πᾶς, puer,
puella, facit πυδός, sic composita eius, ἀπας, sine li-
beris, carens filiis: ἀπας, liberis abundans, vel bonos ha-
bens filios, aut bona indole puer.

ας, ανος. 2 ας, ανος: ἡ γαῦς, vel γαῦς, γαῦς: τῆς γαός, vel γαός: sic
γῆρας, γῆρας, uetula.

ας, ανος. 3 ες, εος, neutra communium in ης: τὸ ἀληθές, τοῦ
ἀληθούς, uerum.

1 Nihil Facilius quàm nosse quæ finita in ας faciant αντος, & quæ
αδός, vel ατος, nam vel mediocri authorum lectio hæc tibi demonstrabit. re-
gulis autem hæc percipi facillè nequeunt. Hic tantum notabis, flexa per αν-
τος, esse masculina, per αδός, fœminina (exceptis paucis communibus, quæ
sola significatione facillè cognoscuntur.) per ατος, esse neutra & quintæ
declinationis contractorum, modò desinant in εος, vel ας purum: vt videbis
in sequentibus. Sunt verò tria masculina quæ non declinantur per αντος,
nempe

ας, αντος, mas.
ας, αντος, femi.
vel communia.
ας, αντος, neutra.

nempe μέλας, τάλαιος, de quibus in contextu, atque ὁ λάας, τὸ λάας, & crafī
λάας, lapis. Porro Æoles masculina in ας per ας efferunt, dicentes μέλας,
τάλαιος. Idem faciunt in participiis masculinis in ας, quæ per αντος declinan-
tur, vt τάλαιος pro τάλαιος, qui verberauit. Ex Αἴας verò non dicunt Αἴας ne
diphthongus geminetur. Cæterum poëtæ non rarò Dorico more ex geni-
tiuis in αντος, per apocopen reiciunt τος, τῶ Αἴαν pro Αἴαντος. De hac apocope
nonnihil attigimus, 15. 6. Finita in ας aut ανος non inuenies alia ab his quæ
hoc loco enumerantur, tantum itaque notato, finita in ας declinari quo-
que per εος, εἰ, & c. & nominatiuum monosyllabum ης: apud poëtæ diuidi
in duas syllabas, ης, ης: atque nominatiuum pluralem similem reperiri
nominatiuo singulari, αἱ ναῦς, ηῦς: γῆρας, γῆρας. De horum autem accusatiuo
singul. dicitur suo loco. Hæc sæpe substantiuata reperiuntur, & per sub-
stantia Latinit redduntur: vt τὸ ἀληθές, uerum, vel ipsa ueritas, & sic de aliis.
Sunt autem primæ declinationis contractorum, vt dicitur in sequentibus.

εις, εος. 15 εἰς, εος: ὁ κτεῖς, κτενός, pecten: sic adiectiuum εἰς,
ένός, ομνίς: fœmininum μία, μᾶς: neutrum ἐν, ένός:
& inde composita, μηδεις, μηδεμία, μηδέν: οὐδεις, ἔ-
δεμία, ἔδέν, nullus, a, um.

εις, εος. 20 εἰς, εντος: ὁ Σιμόεις, Σιμόεντος, Simois, Simoëntis, no-
men fluminis in Phrygia: ἡ Ὀπίεις, Ὀπέντος, Opus, Opun-
tis, ciuitas in Locris: itidem adiectiua, ὁ χεῖεις, χεῖ-
εντος, ἡ χεῖεσσα, τὸ χεῖεν, gratis, a, um: & partici-
pia ὁ τυφθεῖς, τυφθέντος, verberatus: at ἡ κλεις, clauis, τῆ
κλειδός, τῆ κλειδί, τὴν κλειδα & κλειῖν.

εις, εος. 25 δος, έος, communiter, ἦος Ionicè, έως Atticè:
ὁ βασιλδός, τῆ βασιλέος, βασιλῆος, βασιλέως, rex: de hoc
postea.

FINITA In εἰς, facientia εος, non inueniuntur, præter κτεῖς & εἰς,
cum compositis, quæ ponuntur in contextu, μηδεις & οὐδεις, quasi μηδὲ vel
οὐδὲ εἰς, neque vnus, ne vnus quidem: ideo poëtæ in neutro sæpe dicunt
μηδέν, οὐδέν. Æoles verò ponunt ἔ pro δ, μηδεις, οὐδεις, μηδέν, οὐδέν. Reli-
qua igitur præter κλεις, faciunt εντος: & sunt vel propria, vel adiectiua, vel
participia: quorum superius meminimus in εν, εντος, 21. 14. Genus autem
nominum in εἰς, facillè patet. adiectiua enim & participia masculina sunt:
propriorum genus significatione cognoscitur: quæ verò ponuntur in con-
textu, articulo generi indicant. Notandum autem, propria & adiectiua in
έεις, interdum contractè efferri per εἰς abiecto ι, & εἰ contractis in ου, vt
ex ἰσπέεις, & πλάκεις, dicimus ἰσπέεις, πλάκεις, de quibus postea in ους, οὐδός, sic
adiectiua in ηεις, interdum contrahuntur in ης, uerso prius η in ι, & ex εἰ ab-
iecto ε, & εἰ in η contractis: vt ex τιμεις, & δαρηνεις, dicimus τιμῆς, δαρηνῆς: de
his uide in ης, ηδός.

In accusatiuo plurali, τὰς κλειδας, & Doricè κλάδας. In tertia declinatione i. 2. Dorismū,
contractorum.

Æolismū,
αἰς pro ας.

Apocope pro-
tica.

αἰς, ανος.

αἰς, ανος.

ης, pro ηος.

Nominatiuis
plur. similis no-
minatiuo sing.

εις, εος.

εις, εος.

εις, εος.

εις, εος.

μῆδέν,
οὐδέν.

Æol. ἔ pro δ.

εις, εντος, pro-
pria, adiectiua,
participia.

Masculina.

εις, εος.

ηεις, ηος.

υς, υδος.

υς, υδος: ἢ χλαμύς, χλαμύδος, *chlamys*, genus vestis: ὁ καὶ ἢ νήλυς, νηλυδος, *niper adueniens, aduena*.

υς, υῶτος.

υς, υῶτος: ὁ ζώνυς, ζώνυτος, *ingens*: participia sunt.

υς, υῶτος.

υς, υῶτος.

D V A S Hic omisit genitiui terminationes, υτος & υδος, vt ὁ ἀκμύς, ἢ ἀκμύτος, indefessus: ἢ κώμυς, κώμυτος, fasciculus sceni: sed huiusmodi nomina sunt rarissima. Porro hæc genitiuorum varietas vsu percipienda est. notato tamen omnia monosyllaba, atque bonam substantiuorum partem facere υος: adiectiua omnia ἔος: tria solum Atticè εως, quæ ponuntur in contextu: υδος omnia finita in υλος, cum paucis aliis: υῶτος verò sola participia presentis temporis, vocis actiua, quartæ coniugationis verborum in μι. Ceterum facientia υος, masculina sunt, nisi quæ rem non subsistentem significant, quæ fœminina sunt: vt ἡ ἀγορητής, υος, eloquentia: his adde ἡ χέλυς, υος, & ἡ κόρυς, υος, galea: quia facit quoque πῆς κέρυδος: ac ἡ ὄφρυς, υος, supercilium: atque ἡ ὄσφυς, υος, lumbus, quod & masculinum est. Masculina quoque sunt facientia ἔος, εως, & υῶτος: fœminina verò reliqua, exceptis communibus in κλυς, & paucis aliis masculinis, quæ vsu deprehendes.

υς, υος. υς, ἔος.

υς, ἔος. υς, υῶτος.

Particip. in υς.

Masculina.

Fœminina.

Masculina.

Fœminina.

Communia.

ως, ωτος.

ως, ωτος: ὁ γέλως, γέλωτος, γίγμυς: τὸ φῶς, φωτός, *lux, lumen*.

ως, ὄος.

ως, ὄος: ἡ αἰδώς, αἰδώς, *rudor*: ἡ πῶς, ἦος, *aurora*.

ως, ῶος.

ως, ῶος: ὁ Τροφός, Τροφός, Τροίανος: ὁ Μίνως, Μίνως, Ἰόλιος: ὁ ἦρος, ἦρος, *heros*.

ως, ὄος.

T R I A Tantum sunt facientia ὄος, per ο μικρόν, nempe duo fœmininæ αἰδώς & ἦος, quæ sunt quartæ declinationis contractorum, & vnum masculinum, ὁ γέλως, τῷ γέλωτος, τῷ γέλω, & γέλω, color. ὄος verò per ω μεγάλη faciunt Μίνως, & ἦρος, & monosyllaba habentia vnam harum mutarum, τ, δ, θ, vt Τροφός: δμῶς, seruus: δός, génius lupi: ἡ δῶς tamen, id est, datio, indeclinabile est. Reliqua in ὄος, si sint nomina, faciunt ὄτος: participia verò perfecta vocis actiua & mediæ (quæ hoc loco omissa sunt) faciunt ὄτος, per ο μικρόν, vt τετυφῶς, τετυφῶτος, qui verberauit. Omnia autem nomina quintæ finita in ὄος, masculina sunt, præter duo fœminina iam enumerata, & duo neutra: φῶς, φωτός, lucerna, lumen: & ὄος, ὄτος, inusitatum in nominatiuo, pro quo dicimus, τῷ οὔς, ὄπος, auris. Porro vnicum fœmininum, ἡ φῶς, id est, inustio ab igne facta in I cruribus, facit πῆς φῶδός. Huius accusatiuus τῶν ἦρα, & per apocopen ἦρα, vt τῶν Ἀπόλλω, pro Ἀπόλλων, 15. 10.

ως, ῶος.

δός.

ως, ὄτος.

Participia in ὄος.

ως, ὄτος.

Masculina.

Fœminina.

Neutra.

ἡ φῶς, φῶδός.

ως, ῶος.

ως, ῶος: ὁ ἄλος, ἄλός, *sal*: ἡ ἄλς, ἄλός, *mare*.

ως, υδος.

ως, υδος: ἡ ἔλμυς, ἔλμυδος, *ιμεα*: Τίρως, Τίρως, *Tiryms*.

ως, ῶτος.

ως, ῶτος: ὁ μέγαρος, μέγαρος, quod & μέγαρ, μέγαρος, *beatus*.

FINITA

FINITA In ε præcedente consona non reperies, nisi ἡ δάμαρ, δάμαρ, τος, quod & δάμαρ, δάμαρ, νχορ, & quæ ponuntur in contextu.

Notio

ψ, ποσ: ὠψ, ὠπός, *υίτης*: Κύκλωψ, Κύκλωπος, *Cyclops*.

ψ, ποσ.

ψ, βος: ὁ Ἄραβς, Ἄραβς, Ἄραβς: ἡ φλέψ, φλεβός, 5 *vena*.

ψ, βος.

ψ, φοσ: κίνυψ, κίνυφός, *εγνίψ* vel *κινύψ*, *μυσκα κατῖνα*: ἡ κατῖλψ, *scala*: ὁ Σκίραψ, *Sciraps*.

ψ, φοσ.

Definitiuam in ψ, οἶτο faciunt βοσ, ἡεμπε,

ψ, βοσ.

Θάρυψ, Tharybs. φάψ, phabs, auis genus, palumbes.

10 Λίψ, Libs, siue Africanus ventus. χάλυψ, chalybs, génius ferri durissimi.

Νίψ, Nibs. χέρυψ, manuum ablutio, & vas ad lauandas manus, gutturnium.

atque duo posita in contextu: quibus adde omnia finita in ψ, composita à πρῖλω, terò, vt παρδῖτριψ, prædōtriba, præceptor puerorum in exercitio corporis. Tria verò tantum faciunt φοσ, quæ ponuntur in contextu, è quibus κατῖλψ, facit φοσ, & ποσ. Aliæ omnia in ψ, faciunt ποσ. Ceterum omnia in ψ, quæ significatione génius non indicant, masculina sunt: præter sequentia fœminina, κέλαψ, turbo: ὄψ, vox: πηνέλοψ, penelops auis, ἡδῖροψ, hydrops, aqua inter cutem: Latinis masculinum est, durus hydrops, apud Horatium.

ψ, φοσ.

ψ, ποσ.

Masculina.

Fœminina.

20 His adde φλέψ, & κροτῖληψ, quæ sunt in contextu CLENA RD I. inuenitur etiam ὁ αἶνοψ, niger, & τὸ ὀνοψ, nigrum.

οἶνοψ.

Et hæctenus de genitiuo.

A C C V S A T I V V S singularis exit in α, τὸν πτῶνα, *Titanem*: sed nomina in ις & υς, quorum

Accusatiuus

quinta.

ις, υς.

ις, υς.

25 genitiuus in ος purum, faciunt accusatiuum per

υ, ὁ ὄφις, ὄφις, ὄφιν, *serpens*: ὁ βόξει, βόξυος, βόξυω, *racemus*.

ις, ὄφει.

ις, ὄφει.

3 Barytona in ις & υς declinata non pure, sortiuntur vtranque terminationem, ἡ ἔεις, ἔειδος, τῶν ἔειδα & ἔειω, *lis, contentio*: ὁ νήλυς, νηλυδος,

ις, ὄφει.

ις, ὄφει.

50 τὸν νηλυδα & νηλυω, *aduena*. Etiam αως, in ἄ αυν, ναῦς, 4 ναός, ναῦν, *नावίς*: γεαῦς, γεαός, γεαῦν, *αυίς*, *vetula*. Finita in υς, sæpius in υ, ὁ βοῦς, βοός, βουῶ: rarò autem

αως, αυν.

αως, αυν.

in α, τὸν βόα, *bos*.

αως, αυν.

FINITA In υς, per α quoque faciunt accusatiuum, vt τὸν βόηνα, & τὸν ἰξία, ab ὁ ἰξίος, ἰξίος, acutus.

αως, αυν.

αως, αυν.

2 Barytona vocat, quorum vltima nullo ac-

αως, αυν.

Barytona.

centu afficitur, sed intelligitur grauis, qui Græcè dicitur βαρύς: eadem ratione appellantur Grauitona. De huius vocabuli etymologia videbis plura in sequentibus.

αως, αυν.

αως, αυν.

3 Verum Ionicè declinantur pure, non aliter quam ὄφει, aut βό-

αως, αυν.

αως, αυν.

4 τρις. Itaque minima minima, si vtrunque terminationem recipiant. * Poë-
ticè verò per α quosque accusatiuam faciunt, τὴν νῆα, vel τῆα, vel νῆα, & τῆα.

5 Doricè βῶν, 12. 44.

Vocatiuus
quintæ.
ντος, ν.

V O C A T I V V S idem cum nominatiuo,
1 ὀπιτῶν, ὠπιτῶν. Excipe flexa per ντος, quæ ablati-
2 τος formât vocatiuum: ὁ Αἴας, Αἴαντος, ὦ Αἴαν, Αἴας:
λέων, λέοντος, λέον, leo. Adiectiua in λω, & εις, quæ
neutrum per εν, ea & vocatiuum per εν: τέρω, τὸ
τέρεν, ὦ τέρεν, tener, a, um: χεῖρες, τὸ χεῖρεν, ὦ χεῖρεν,
& etiam ὦ χεῖρει, gratis, um. Grauitona in ηρ, ha-
bent 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40
ερ, μήτηρ, ὦ μήτηρ, mater: sic acuta quatuor,
πατήρ, δαήρ, σωτήρ, ἀνήρ, pater, leuir, id est, mariti fra-
ter: seruator, γιν: ὦ πάτερ, δάερ, σῶτερ, αἴερ: vbi &
accentus in penultimam retrahitur. Diphthon-
gi δυς & ους, deponunt ε: ὦ βασιλῶ, βού, πλακοῦ, ὁ
rex, bos, placenta: præter ὦ ποῦς, & ὄδους, ὁ pes, dens.
3 Grauitona quoque in ις & υς, reiciunt ε: ὦ ὄφι,
βόξυ, ὁ serpens, raceme: sic παῖς, ὦ παῖ, quod fit à παῖς,
ὦ παῖ, puer, puella.

Accentus ve-
traclit.
δύς, δῶ.
ους, οῦ.

ις, ι.
υς, υ.

Contracta.

Apocope poe-
tica.

Appendix.

Datiuus plura-
lis quintæ.

δι, σι.
δι, σι.
νι, σι.
πι, σι.

H. Æ. C Exceptio non habet locum in contractis, vt ὁ ποιῶν, faciens, ge-
nit. τῷ ποιούτι, vocat. ὦ ποιῶν, non ποιού. Hic notandum poetas ex huiusmo-
di vocatiuis à genitiuis in ντος formatis, rursus per apocopen abiicere ν, mo-
dò desinant in αν. dicunt enim ὦ Αἴα, pro Αἴαν. Excipe ὁ Πίηρ, ὦ Πίηρ, Pier.
Huiusmodi autem grauitona pauca sunt, vt videbis in accentuum tractatu.
Grauitona quoque in ηρ declinata per οεσς, habent vocatiuum per ορ, forman-
do à genitiuo abiectione ος, vt ὁ Νέστωρ, Νέστωρς, ὦ Νέστωρ, Nestor. Idem faci-
unt adiectiua acutitona in υς, eos, vt ὁ ἄξυς, ὦ ἄξυ, acutus. atque apud poetas
acutitona in ις, ἰδου, ἢ Ἀμαρυλλίς, ὦ Ἀμαρυλλί, Amaryllis.
S V N T Præterea quædam finita in υς, ω, & ως, quæ vocatiuum non
habent similem nominatiuo, vt videbis in prima & quarta declinatione con-
tractorum.

D A T I V V S pluralis fit à singulari posi-
to ε ante ι, τὰ βόξυι, τοῖς βόξυσι, racemo, racemis:
& literæ δ, θ, υ, τ, sunt reiciendæ: λαμπάδι, λαμ-
πάσι, lucernæ, lucernis: ὄρνιθι, ὄρνισι, αἰι, αἰιβυς: πι-
τῶνι, πιτῶσι, Τίτανι, Τίτανιβυς: λέβητι, λέβησι, lebeti,
lebe-

lebetibus. Quòd si tum penultima corripere-
retur, fiet diphthogus, λέοντι, λέουσι, leomi, leonibus: πθέντι,
πθέσι, πονετι, πονετιβυς: aut vocalis anceps, quæ
in singulari producebatur positione, hîc in plu-
rali habetur longa: Αἴαντι, Αἴασι, Αἴασι, Αἴασι-
βυς: ἰσάντι, ἰσῶσι, ἰσάντι, ἰσάντιβυς. Quæ in ξ exeunt,
ψ, aut diphthongum, adiectione ι faciunt da-
tium pluralem, ἀρπαξί, ἀρπαξί: Ἄραξ, Ἄραξι: βα-
σιλῶς, βασιλῶσι: βούς, βουσι: ραπαξ, Ἀραβς, rex, bos:
at ὁ ποῦς, τοῖς ποσὶ, pes.

οντι, σι.
οντι, σι.
αντι, σι.
ξ, ξι.
ψ, ψι.
δύς, δῶσι.
ες, εσι.

4 Illain ηρ, quæ syncopen patiuntur, datiuū
pluralem faciunt in άσι, πατήρ, πατέρες, παξός, τὰ
παξί, τοῖς παξάσι, pater: sic μηξάσι, θυραξάσι, ἀνδράσι,
matribus, filiabus, viris, & familia.

ηρ, ει, εσι.

P. O E T Æ Formant hunc datiuum à nominatiuo plurali addendo σ:
sed in neutris prius mutant α in ες, vt ὁ Αἴαντες, τοῖς Αἰάντεσσι, Aiaces, Aiaci-
bus: τὰ βήματα, τοῖς βημάτεσσι, tribunalia, tribunalibus. Id autem faciunt mo-
re Ionico & Æolico. atque interdum metri gratia eiiciunt alterum σ, τοῖς
Αἰάντεσσι. Penultima datiuī pluralis par est quantitate aliorum obliquorum
penultimæ, aut maior: quod non esset verum, si remotis ντ, vnicum σ pone-
retur. itaque aliquo modo producenda est. Solent autem breues ε & ο tribus
modis in vniuersum produci. aut enim mutantur in proprias longas, ε in η, ο
in ω: aut asciscunt sibi subiunctiuas, ι, υ: ε quidem asciscit ε, & ο asciscit fi-
bi υ, vt in hoc loco: aut consona sequens geminatur, vt breuis præcedens
fiat longa posita. hoc interdum accidit quibusuis datiuīs pluralibus quin-
tæ, vt τοῖς Τητῶσι, pro Τητῶσι, Titanibus. Ionice Τητηῖσι, à sing. πητω, πητῶς.
Porro ancipites, α, ι, υ, nulla facta mutatione possunt produci: ceteri, vbi
hoc exiger aliqua necessitas. Hoc solum intelligendum de iis quæ habent
diphthongum in vltima syllaba sequente ε, vt quæ desinant in αις, αυς, ηυς,
εις, δυς, & ους: non autem quæ desinant in αυυ vel ηυυ. A datiuo sing. πατήρ
posito σ ante ι, dicendum esset πατῆσι: sed quia σ non potest poni post ης,
interposito α breui, dicimus πατῆσι. sic ab ὁ υῖε, filius, cuius genit. τῷ υῖος, &
syncope (vel vt alij malunt contractione poetica) υῖος, & sic in aliis casu-
bus: in datiuo plurali cum non possumus efferre υῖσι pro υῖσι,
eò quòd υ nunquam scribatur ante consonan-
tem, infero α dicimus υῖασι.

Datiuus plura-
lis in εσι vel
σι Ionice &
Æolicè.
Penultima da-
tini plu. quanta.
Breues quomo-
do producantur.

σ nunquam po-
nitur post duas
consonantes.
ι non ponitur
ante consonantē.
υῖασι.

A T Q V E hæ quidem declinationes appel-
lantur simplices. Cæterum cum inter tam va-
ria nomina quintæ declinationis, quædam ge-
E

De nominibus
contractis.

nitium faciant in *os* purum, & reliquos item casus in terminationem puram, fit vt in multis accidat synæresis siue crasis, duabus syllabis in vnam contractis, vt τὸ *τείχος*, *μυῦς*, τῆ *τείχεος*, & per crasim *τείχοις*, τῶ *τείχει*, & per synæresim *τείχει*: & similia. ideoque quædam sunt declinationes nominum contractorum.

Synæresis.

Synæresis propriè est vocalium seruatorum in diphthongum contractio: *τείχει*, *τείχει*, *μυῦς*, εἰ in *ei*.

Crasis.

Crasis, quum alioqui duæ syllabæ commiscerentur in vnam, vt *τείχεος*, *τείχοις*, *eo* in *ou*: *τείχεα*, *τείχη*, *ea* in *n*. Sine discrimine tamen his vocibus pro eodem vtimur, synæresis, crasis, siue contractio.

Vbi fiat contractio, & quomodo.

Præcedentibus a, i, u.

Præcedente e.

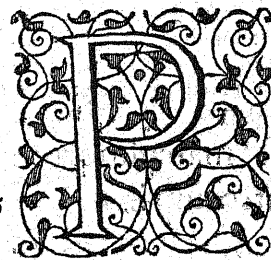
Præcedente i.

Accusat. plur. contractus, est similis nominatiuo plurali.

Iota in contractionibus semper seruetur.

CONTRACTIO Solùm fieri solet, dum concurrunt duæ vocales quarum prima sit anceps, *a, i, u*, eaque correpta: vel breuis *e, o*: vel etiam, longa, sed rarè, idque sequente *i*, quod in contractione subscribitur, *ni, y*: *ai, u*: vt *ἡρώην*, *ἡρώην*, Heroine, *ἡμίδα*: *νηπίδες*, *νηπίδες*, Nereides. Præcedente aliqua ancipiti, si crasis est faciendâ, ipsa anceps manet, sed iam producta (omnis enim syllaba contracta producitur) & vocalis vel diphthongus sequens abiicitur. excipe cum præcedente *e*, sequitur *o* vel *u*, in diphthongo vel extra diphthongum: tum enim crasis fit in *o*. Præcedente autem breui *e*, & sequente vocali longa *u*, *o*, vel quavis diphthongo, si fiat crasis, fiet perditio *e*, & remanente vocali aut diphthongo sequente: sed sequente altero *e*, fiet in *ei*, nisi in duali nominum, vbi in *n*: sequente *o*, fit in *ou*: adueniente *a*, fit in *n*. Si verò sequatur *i* vel *u*, remanet vtraque vocalis, sed coalescunt in diphthongos *ei, oi*. Cæterum præcedente *o*, & sequente vocali longa *u*, *o*, vel *a*, crasis fit in *o*: sequente vocali breui *e, o*, vel diphthongo *ou*, fit in *ou*: aduentante *i*, vel diphthongo in qua fit *i*, vt *ei, ai, u*, fit in *ei*. Atque hæc contractionum regulae generales sunt: & locum habent non solum in quinque nominum contractorum declinationibus, & tribus verborum circumflexorum coniugationibus, sed in vniuersum quoties faciendâ est contractio. Notanda tamen duo: vnum, accusatiuum pluralem habere eandem contractionem cum nominatiuo eiusdem numeri, cuius finalis sit *i*: vt *οἱ βασιλεῖς*, *35* *λαῖς*, τῶν *βασιλέων*, *λαῖς*, per diphthongum *ei*, vt in nominatiuo, non per *n*. De hac re vide Annotationes in contractiones circa finem illius tractatus. Alterum, iota nunquam perditur in contractionibus, sed retinetur: vel saltem subscribitur, vt *ἔριες*, *ἔριες*, serpentes: *βοῦες*, *βοῦες*, clamantes, & sic de aliis.

PRI.

PRIMA declinatio contractorum est nominum masculinorum, foeminarum & communium in *nc*: neutrorum verò in *es* & *os*: quorum genitiuus definit in *eos*: ac fermè in omnibus casibus fiunt crasès ex *e* & vocali vel diphthongo sequenti, hoc modo:

ois, ei, n, *n, oin*. *eis, an*, *eis, eis*.
Sis, eos, eis, eis. *Dæ, éon*. *P. eis, éon, eis, eis*.
es, eis, eis, eis. *n, n*.
ois, ois, ois. *eis, eis, eis*.

Contractio singularis genitiui est *eo, ou*: datiuu *ei, ei*: accusatiui *ea, n*: dualis nominatiui *es, es*: genitiui *éoi, oí*: plural. nominatiui *es, ei*: genitiui *éow, ó*: neutri pluralis *ea, n*. Vocales *ea* nunc in *n*, nunc in *ei*: sic *es*, & in *ei*, & in *ei*. Vocatiuus singularis in *es, ó* *Δημόθηνες*, *ó* *Δημόθηνες*. Datiuus plural. in nulla contrahitur declinatione.

S. ó *Δημόθηνες*, τῶ *Δημόθηνες*, *Δημόθηνες*: τῶ *Δημόθηνες*, *θίνες*: τὸν *θίνες*, *θίνης*: *ó* *Δημόθηνες*. *D. τῶ* & *ó* *Δημόθηνες*, *θίνης*: τὸν *θίνων*, *θίνων*. *P. οἱ* & *ó* *Δημόθηνες*, *θίνες*: τῶν *θίνων*, *θίνων*: τὰς *Δημόθηνες*, *θίνες*: absque crasi, τὰς *Δημόθηνες*, *θίνες*.

ἡ *ξίηρης*, *ξίηρης*, τῆς *ξίηρης*, *ξίηρης*: τῆ *ξίηρης*, *ξίηρης*.
ó *κῆ* ἢ *ἀληθής*, *κῆς*, *κῆς*, τῆ *κῆ* ἢ *ἀληθός*, *ἀληθός*.
τῶ *ἀληθής*, *κῆς*, *κῆς*, τῆ *κῆ*, *κῆς*.
τῶ *τείχος*, *μυῦς*, τῆ *τείχεος*, *τείχεος*. & ita deinceps.

MASCVLINA Sunt propria virorum: foeminae desinunt in *ης*: I & communia sunt adiectiua. Neutra quoque in *is*, sunt adiectiua a communibus in *is*: in *os* verò substantiua sunt omnia. Doricè autem & Æolicè *es* adiectiua, vt habes 12. 47. Poëticè interdum *ei*. In *ei* solum in accusatiuis pluribus substantiua.

Prima contractionum.

nc.

Elenchus terminationum & contractionum primæ declinationis contractorum.

es ou. ei ei. es n, es. es n, ei. es oi. es ó.

Vocatiuus singularis in es.

Exempli.

Masc. propria. Fem. in ης. Commun. adiect. es adiectiua. es substantiua.

ralibus non neutris, ut sit eadem contractio cum nominatio, ut antea diximus. Crasis in n, tantum fieri solet in duali nominum, quibuslibet quoque ita fiat, sed nunquam in declinationibus nominum contractorum, aut in coniugationibus verborum circumflexorum. in quibusdam quoque neutris dualibus fit in ei, το σκέλεος, εος, crus, το σκέλεος, σκέλεος, crura.

Secunda declinatio contractorum.

SECUNDA declinatio est masculinorum & foeminorum in ις, & neutrorum in η

Elenchus terminationum & contractionum secundae.

S. ις, ιος, ιις, ινς, ις. D. ις, ιων. P. ιες, ιων, ισι, ιας, ιες. ις, ιος, ιις, ινς, ις. D. ις, ιων. P. ιες, ιων, ισι, ιας, ιες.

ii. in i.

Crases ex ii, in longum, idque in paucis. singul. datiuo η, in ι: plural. nominatio, ιες, in ις: accusatiuo similiter ιας, in ις. Reliqui casus sine contractione: Neutorum plurale ις, in ι. Accusatiuus semper in ι. Vocatiuus in ι. Ablato nominatiui.

Accusatiuus in i. Vocatiuus in i.

Exempla.

S. ο ὄφις, τὸ ὄφις: τὸ ὄφις, ὄφις: τὸν ὄφιν, ὄφιν. Et plurale: οἱ & αἱ ὄφεις, ὄφεις: τοὺς ὄφιας, ὄφιας, serpens. sic ἡ πόλις, πόλις, ὄφιν.

Ionismus.

Neutrum τὸ σινῆπι, σινῆπιος, σινῆπι. Plurale: σινῆπι, σινῆπι. Iones hae nomina flectunt per. εος, fitque crasis primae declinationis. τὸ ὄφει, ὄφει:

Atticismus.

τὸ ὄφει, ὄφει: οἱ & αἱ ὄφεις, ὄφεις: τὸ ὄφιας, ὄφιας. alij autem casus non contrahuntur.

Atticus genitiuus singularis: εως, ὄφειως. Dual. τῶν ὄφειων. Plural. εων, ὄφειων, accentu semper in antepenultima.

Crasis Attica, non Ionica. Genitiuus n. Accusatiuus n. ab εος Ion.

PAUCA Admodum sunt masculina huius declinationis, & significatione genus indicant, nisi ὄφια. Foemina vero infinita sunt, & omnia ferme verbalia finita in σις, ες, ψις: ut iam alias diximus. Huiusmodi crasis fit Atticè, non Ionicè, nam Iones respuunt contractionem. Porro poeta interdum flectunt hae nomina per εος, & c. atque tunc accusatiuus singularis desinit in ια, non in η, ut fit communiter, Ionicè & Atticè. Tamen inuenimus apud poetas τὸ σκέλεος, ciuitatis, qui est genitiuus Doricus contractus, pro σκέλεος, ἀπέλεος, Ionico, non aliter quam in prima.

TER-

TER TIA est masculinorum in εος, genitiuus communis in εος: unde in quibusdam casibus fit crasis more primae declinationis: Ionicus autem in ηος, ex quo non fit contractio.

Tertia contractorum. εος.

S. εος, εος, εἰς, εἰς, εἰς. D. εε, εων. P. εες, εων, εσι, εας, εες. ηος, ηῖ, ηῖα, ηῖα. ηε, ηων. ηας, ηες. S. ο βασιλεος, τὸ βασιλεος, τὸ βασιλεῖ, λαῖ. D. τὸ βασιλέε, λαῖ. P. οἱ βασιλέες, λαῖς: τοὺς βασιλέας, λαῖς.

Elenchus terminationum & contractionum tertie communiter & Ionice. Exemplum.

Vocatiuus in εος, ὦ βασιλεῖ. Datiius plural. in εσι, τῶς βασιλεσι.

Vocatiuus. Datiius plur.

Ionicè τὸ βασιλεος, τὸ βασιλεῖ, τὸν βασιλεῖα, & c.

Ionismus.

Atticus genitiuus singularis in εως, βασιλέως.

Atticismus.

IVXTA Iones recentiores est huiusmodi ηος, sed iuxta veteres est εος. Bœoticè autem est εος, & Doricè ac Eolicè εος, facta crasi ex εος in εος: deinde verò εἰ in εἰ, ut diximus 12: 47. Et secundum veteres Atticos βασιλεῖ, per ητῶ monophthongum, quidam tamen εἰητῶ subscribunt, ducentes ex contracto βασιλεῖ, ei verò in η, quod Atticis est familiare. Et Ionicè ησι, à datiuo singulari Ionico ηῖ interposito τ, τῶ βασιλεῖ, τοῖς βασιλεῖσι. Sic poeta à datiuo singulari communi ηῖ formant εσι, τῶ βασιλεῖ, τοῖς βασιλεῖσι: sic ἡ εἰς, filius, τοῖς εἰσι, filius: ὁ δεσμῶς, τοῖς δεσμῶσι, cursor. neque verò inueniuntur τοῖς εἰσι, τοῖς δεσμῶσι. Poeticè βασιλεῖ, perditur enim ε per apocopen, remanente eodem accentu: vel dicemus fieri per contractionem ex accusatiuo communi, τὸν βασιλέα, βασιλεῖ. Hic genitiuus contrahitur in εος, si terminatione ηεως præcedat alia vocalis: ut ὁ Στρεΐδης, Στρεΐδης, Στρεΐδης, Sicrius: atque huiusmodi nomina mittunt accusatiuum in ε, τὸν Στρεΐδα.

Genit. singul. nos, εος, εος, εος.

Nominat. plur.

Atticismus. Datiius plur.

Accusat. sing.

Genitiuus sing.

Accusat. sing.

QUARTA est foemininorū in ω, & ως: ἡ Λητώ, Latona: ἡ αἰδώς, pudor. quorum genitiuus in ὄος contrahitur in εος, Λητόος, τὸ εος. Datiius in ὄι, ὄι, Λητόι, τοῖ. Accusat. ὄα, ὄα, Λητόα, Λητώ. Vocatiuus in ὄι, ὄι Λητοῖ. Dual. & Plural. ut in tertia simplici declinatione, τὰ Λητώ, αἱ Λητοῖ.

Quarta contractorum. ω.

ω.

FOEMININA In ω multa sunt, & omnia ferme mulierum propria. in ω: verò sunt tantum duo, αἰδώς, & αἰδώς. Genitiuus Eolicus & Laonicus est ὄος. Accusatiuus Eolic. ὄα, & Ionicus ὄα. Carterum accusatiui in nominatiuo acutur, ut nominatiuus, cui similis est: sed à nominatiuo ως, circumflectitur, τὸν αἰδῶ.

ω.

Genitiuus sing.

Accusat. sing.

QUINTA declinatio continet neutra in ες

Quinta contractorum.

purum, & in *εαs*. Genitiuus communis *αος*, Ionicus *ᾶος*, ex quo fit crasis Attica.

Elanhus terminationū & contractionū quinta communiter, Ionice & Attice.

ωs, α, α, φν. α, ᾶν, α, α.
αος, αᾶ, αs, ᾶσιν. αα, ᾶων, αα, αα.

S. αἴ, ατος, απ, αs, αs. D. ατε, ᾶτων. P. ατα, ᾶτων, ασι, ατα, ατα.
τὸ κρέας, σαρο, τῆ κρέατος, κρέαος, κρέως: τῶ κρέατι, κρέαϊ, κρέα: sic κέρας, κορυμη, κέρατος, κέραος, κέραος: semperque contractio est ex α.

OMNES Huius declinationis contractiones sunt in α in genitiuis, in reliquis casibus in α longum. semper enim vocalis quæ remanet ex contractione longa est: interdum tamen in neutro plurali inuenimus α correptum apud poetas, sed hoc fit per apocopen syllabæ π, non per crasim αα in α.

Apocope.

Et declinationes quidem sic habent: quæ autem prætereà de nominibus dicenda, post trademus, vbi singulas orationis partes absoluerimus. Nunc pergamus ad coniugationes verborū.

CONIUGATIONES verborum.

IN verborū cōiugationib⁹ Greci præcipue habent rationē futuri & præteriti perfecti, quando hinc cætera pendēt tempora. Perfectum præteritū vocatur ᾠδα κείματος, futurum μέλ-

λων: quæ Grammatici notant literis ω.& μ.

PRIMA coniugatio est verborum in βω, πω, φω, πῶ: quorum futurum in ψω, præteritū in φα.

Table with 3 columns: Verb stem, Contraction, and Latin translation. Includes β λείβω, π τέρω, φ γράφω, πῆ τυπῶ, ψω, φα, λέλειφα sacrifico, τέτερω delēcto, γέγραφα scribo, τέτυφα verbero.

SECUNDA in ζω, κω, χω, κῶ: μ. in ξω, ω. in χα.

Table for Second Conjugation: ζω, κω, χω, κῶ. Includes λέγω, κ πλέκω, χ ξέχω, κῖ ήκῖω, ξω, πλέξω, ξέξω, τέξω, χα, λέλεχα dico, πέπλαχα plico, τέξεχα curro, τέτεχα pario.

TERTIA in δω, πω, θω: μ. in σω, ω. in κα.

Table for Third Conjugation: δω, πω, θω. Includes δ ᾠδο, τ ἀνῦπο, ιο θ πλήθω, ᾠσω, ἀνῦσω, πλήσω, ἤκα, λῶκα, πέπληκα cano, perficio, impleo.

QUARTA in ζω, σω: futurum ξω, & præteritum χα, vt in secunda coniugatione: aut σω & κα, vt in tertia.

Table for Fourth Conjugation: ζω, σω. Includes ζ παίζω, ισ ὀρύσσω, ζ φασίζω, σ πλάσσω, ξω, ᾠρω, ᾠξω, χα, πέπαιχα ludo, ᾠρωχα fodio, πέφασα loquor, πέπλαχα formo.

Attici pro gemino σ vsurpant geminum τῖ: ὀρύσσω, ὀρύττω, fodio: πλάσσω, πλάττω, fingo: vt γλώσσα, γλωττα, lingua.

Atticismus ἢ pro σ.

QUINTA in λω, μω, νω, ρω: futurum λῶ μῶ νῶ, ρῶ: præteritum κα.

Table for Fifth Conjugation: λω, μω, νω, ρω. Includes λ ψάλλω, μ νέμω, ν φαίνω, ρ σπαίρω, μν τέμνω, ψαλῶ, νεμῶ, φανῶ, σπερῶ, τεμῶ, ἔψαχα cano, νενέμηκα distribuo, πέφαχα appareo, ἔσπαχα semino, τετέμηκα scindo.

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur immutabiles, quod in futuro nõ mutetur, sed permaneāt vt in præfēti.

Cur liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicantur immutabiles.

Annotatio in futurum quinta.

λλ λλ
μν μν
ει ει
αι αι

In hac coniugatione, vltima futuri circumfle-
3 ditur, penultima verò corripitur, abiiciendo
alteram immutabilem: ψάλλω, ψάλω: aut voca-
lem subiunctiuam: σπείρω, σπείρω: φάινω, φάνω: aut
breuiando ancipitem, κείνω, κείνω, *indico.*

SEXTA in ω purum, hoc est, precedente vo-
cali, aut diphthongo: μ. in σω, ω. in κω.

α γελάω	} σω	γελάσω	} κω	γέγελωκα	<i>rideo.</i>
ε τελέω		τελέσω		τέτελεκα	<i>finio.</i>
ι πίω		πίσω		τέπικα	<i>honoro.</i>
ο ὀμέω		ὀμόσω		ὠμέωκα	<i>iuro.</i>
υ δύω		δύσω		δέδυκα	<i>ingredior.</i>
ω ῥώω		ῥώσω		ῥῥώωκα	<i>firmo.</i>
αι παίω		παίσω		πέπαυκα	<i>ferio.</i>
ευ ψάω		ψάσω		ἔψαυκα	<i>tango.</i>
ει σείω		σεισω		σέσεικα	<i>quatio.</i>
δω ἰπωδύω		ἰπωδύσω		ἰπωδύκα	<i>equito.</i>
ει οἶω	οἶσω	ῶωκα	<i>fero, puto.</i>		
ου κρούω	κρούσω	κέκρουκα	<i>pulso.</i>		
υ ὀπιώω	ὀπιώσω	ὠπιώωκα	<i>coeo.</i>		

Literam verò per quam coniugationem for-
mamus aut tempora, nominant *χαρακτηριστικόν*,
hoc est, figuratiuam literam, vt characteristi-
con primæ coniugationis est vna ex mutis, β, π,
φ: secundæ, γ, κ, χ: tertiæ, δ, τ, θ: quartæ, ζ, σ, aut
τ: quintæ, λ, μ, ν, ρ: sextæ, omnes vocales præter η,
omnes diphthongi propria, & vna impropria
υ. Sic figuratiuæ literæ futuri sunt ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ.
præteriti autem φ, χ, κ: & ita de reliquis quoque
temporibus dicendum.

Χαρακτηριστικόν
σημαίον
σημαίον

In

In terminationibus πω, κτω, μω, prior cōso-
nans, figuratiua censetur litera, nempe π, κ, μ.

Atque hæc cōiugationes dicuntur Barytonæ,
quòd verba sint βαρύτονα, hoc est, graui tono
pronütietur vltima syllaba, λείβω, λέγω, &c. *sacris-
tico, dico.* Siquidē in omni syllaba quæ non si-
gnatur accētū, intelligitur grauis, qui ob id vo-
catur accentus syllabicus.

IN Deducendis formandisq; temporibus C I E N A R D V S alios secu-
tus, illa veluti catena quadā cōnexuit, ita vt vnum ab alio formet, & rursus il-
lud ex alio atque alio, donec ad thema peruentum sit. Huius deductionis ex-
plum habes in fine tractatus de Intueffigatione thematis. Hunc ego rimādi ra-
tionē non reprobo: quia tamen molestum ac difficile videtur in vnoquoque
vocabulo tot tēpora percūrrere, tibi aliā methodū trademus, qua omnia statim
deduces ab ipso themate, aut ad illud referes. Quatuor igitur in vnoquoq; tēpo-
re sūt cōsiderāda, scilicet Augmētū, Characteristica, Vocalis præcedēs characte-
ristica (quæ à nobis doctriinæ gratia, licet nō satis propriè, Penultima appellabi-
tur) & id quod ponitur post Characteristicā, quæ Terminatio à nobis dicitur.

AVGMENTVM Habet tātummodò locum in omnibus præteritis &
aoristi indicatiuorū, atque in perfecto & paulò post futuro omnium modorū
& participiorum: hoc modo: Si verbum incipit à vocalibus, α, ε, ο, vel diphthon-
gis αι, αυ, οι, mutantur α & ε in η, ο in ω, αι in ου, αυ in ου, οι in ου. si verbum incipit ab
alia vocali vel diphthōgo, nulla fiet mutatio propter augmentū. quū verò in-
cipit à cōsonante, præponitur vbiq; ε, ante quod (modò non sit longū positu)
in perfectis, plus quàm perfectis, & paulò post futuris repetitur consona quæ
sequitur huiusmodi ε, sed pro aspiratis φ, χ, θ, repetitur earū tenues σ, κ, τ: plus
quàm perfectū autē recipit aliud ε ante cōsonatē repetitā. & hæc de augmēto.

CHARACTERISTICA Præcipuè consideratur in præsentī, per-
fecto, & futuro primo indicatiui vocis actiuæ. Characteristica præsentis pri-
mæ coniugationis sūt π, β, φ, π: secundæ κ, γ, χ, κτ: tertiæ τ, δ, θ: quartæ ζ, σ, vel
π: quintæ λ, μ, ν, ρ: sextæ vocales & diphthōgi. Characteristica perfecti primæ
φ: secundæ χ: tertiæ, quintæ & sextæ κ. Characteristica futuri primæ ψ, ξ, σ, ζ:
tert. & sextæ σ: quintæ λ, μ, ν, ρ. verba verò quartæ sumunt omnia tēpora (quod
ad characteristica attinet) exceptis præsentibus & imperfectis, nunc à verbis in
γω secundæ, nunc à verbis in δω tertiæ, vt alibi sumus dicturi. Reliqua tempo-
ra consentiunt characteristica cum horum trium aliquo, nempe omnia præ-
sentia & imperfecta cuiuscunq; vocis ac modi cum præsentī indicatiui vo-
cis actiuæ absque vlla exceptione: eodem modo faciunt aoristi secundi, & futu-
ra secūda omnia, & perfecta, ac plus quàm perf. vocis mediæ: sed ex π, λ, μ,
40 μ, reicitur secūda, τ, λ, ν. De characteristica aut penultima verborū in έω, αω,
έω, nihil hic expectes, sed vide verba circumflexa & in μ. Porro omnia futura pri-
ma vocis actiuæ & med. & omnes aoristi pri. in iisdē vocibus sequuntur chara-
cteristica futuri primi. Perfecti verò characteristica imitatur perfecta, & plus
quàm per. in voce actiuæ sine exceptione: sic perfectū, plus quàm perf. aor. pr.
fut. pri. & paulò post fut. vocis pass. sed quia ante μ, τ, ρ (vt initio huius libri di-
ximus) characteristica φ, χ, κ, non possunt facillè consistere, neque κ ante σ, θ, va-
45 rias mutationes recipiunt φ, χ, κ, quando illorum temporum terminationes
incipiunt ab his quatuor consonantibus μ, σ, τ, θ, vt in μω, σω, τω, θω, &c.

π π
κτ κ
μ μ

Quæ hæc con-
iugationes dicuntur
barytonæ.
βαρύτων quid.

Syllabicum ac-
centus.

Nona inuesti-
gandi thematis,
& temporum à
themate deducē-
dorum ratio.

Augmentum,
Characteristica,
Penultima, &
Terminatio vbi-
que considerāda.

Augmentū vbi
sit locus.

α	} in	η
ε		ω
ο		ου
αι		ου
αυ		ου

Augmentum
syllabicum ε.
Characteristica.
Præsentis.
Perfecti.
Futuri pri.

Tēpora sequen-
tia characteristi-
cam præsentis.

Futuri.

Perfecti.

μμ, φ, π pro φμ, φ, π pro φσ, π pro φτ, & μμ pro χμ, φ pro χσ, π pro χτ: & σ pro κσ, (euangelicū enim κ ante σ) & φμ, φ, π pro κμ, κτ, κθ: tamen in quinta coniugatione, atque plerunque (vt alibi dicitur) in sexta, κ deperditur ante μ & τ, non aliter quā ante σ, atque etiam ante φ, nisi quum φ inuenitur in terminationibus perfecti aut plusquamperfecti cuiuscunq; modi, vbi κ, vt aliās, migrat in σ. Notandū verō in quinta coniug. ante κ characteristica perfecti, retineri figuratiuas presentis λ & ρ. idem facit μ, sed inter μ & κ inserponitur η, quia nunquam μ ponitur ante κ: v. verō non seruat, nisi in verbis in α, & polysyllabis in ω, vbi etiā migrat in γ. Atque vt λ, μ, ν, ρ, se habent in perfecto ante κ, ita quoque ante μ, σ, τ, φ, in temporibus passiuū, sed γ redit in suū ν, nisi ante μ, vbi mutatur in μ. Hactenus de Characteristica: pergamus ad Penultimam.

PENULTIMA In quatuor primis coniugationibus & sexta non mutatur, nisi in aoristis sec. & futuris sec. vbi η & α mutantur in α: diphthongi α, ω, & perduunt subiunctiuam: ε, & δ prepositiuam: ε quoque presentibus λ, μ, ν, ρ, migrat in α, nisi in his verbis, βλάπτω, ἐκτρέφω, ἀφίστημι, id est, aspicio, fero, dico, 15 comburo. In perf. etiā & plusquamperf. vocis med. α mutatur in η: atque ε & ε, si verbum sit dissyllabum, in ο & α. In quinta verō coniug. Penultimā non mutatur, nisi sit vna harū α, α, ε, ε, ε: quæ sic mutantur, α in η, sed id solum in aoristis primis vocis actiuæ & med. α in perf. & plusquamperf. vocis med. mutatur in η: alibi semper perdit, nisi in presentibus & imperfectis. nā hæc duo tempora 20 nunquam mutant Penultimā, neq; Characteristica cuiuscunq; fuerint coniugat. in dissyllabis mutatur in α, nisi in tribus locis, nempe in aoristis primis voc. act. & med. vbi asciscit sibi ε, vt sit ε, in futuris primis vocis etiā act. & med. vbi retinetur: in perf. & plusquamperf. vocis med. vbi migrat in ο. in verbis etiam desinentibus in μω vel μω, ε nō mutatur in α, nisi in aoristis sec. & futuris sec: ε 25 verō in polysyllabis semper retinetur, nisi in aoristis pri. vocis act. & med. vbi etiā sibi asciscit η: & in aoristis sec. & futuris sec. vbi quoque mutatur in α. ε in dissyllabis eodē modo se habet atque ε in dissyllabis. nā semper mutatur in α, nisi in tribus illis locis, in quorū primo habet eodē modo ε, in secūdo ε, in tertio ο. ε autem in polysyllabis semper amittit subiunctiuam, nisi in aoristis prim. voc. 30 act. & med. vbi retinetur ε. Atque hæc dicta sufficiant de Characteristica & Penultima siue vocali quæ præcedit Characteristicā. Restat TERMINATIO, id est, illud omne quod ponitur post Characteristicam, quod eodem omnino modo se habet in omnibus verbis barytonis, cuiuscunq; sint coniugat. De hac igitur Terminatione vbi generalia quædam præcepta tradiderimus 35 quod residuū erit breuibus tabellis ob oculos proponemus. præcepta sunt hæc: Presentis & imperfectum habent eandem prorsus vocem: nedum terminationem, nisi in indicatiuis: sic perfectum & plusquamperfectum. Terminatione futurorum cuiuscunq; modi ac vocis, est eadē cum terminatione presentis eiusdem modi ac vocis: sed in futuris sec. vocis act. & mediæ, 40 quum ε & ο primum locum in Terminatione occupāt, asciscunt sibi subiunctiuas, & quidem κ: verō υ, vt sint ε, κ: quod etiam habet locū in futuris primis actiuis & mediis quintę coniugat. vt pro terminationibus presentis φμ, φ, π, φσ, φτ, & c. hic dicemus φμ, φ, π, φσ, φτ, & c. Porro in voce passiuæ terminationi presentis futurum primum præponit φ, futurum secundum φσ, & paulo post futurum 45 φσ, vt ex φμ, φ, π fiat φσφμ, φσφ, φσπ, φσφσ, φσφτ, & c.

Terminatio. De barytonorum terminationibus præcepta generalia.

In voce media presentis & imperfectum voce, nedum terminatione prorsus eadem sunt cum presentis & imperfecto pass. Perfectum verō & plusquamperfectum terminatione conueniunt cum perf. & plusquamperfecto act. Aoristus autē secund. & in voce act. & in voce med. per omnes modos & participia eandem 50 habet terminationē cum imperfecto eiusdem vocis ac modi. Itaque in voce media tantum remanet aoristus primus peculiarem habens terminationem: futura enim (vt dictum est) cum presentis terminatione conueniunt. In voce passiuæ duo aoristi sunt terminatione similes: sed primus terminationi,

tioni vtrique communi præfigit φ. nam dicit φλω, φμ, & c. vbi secundus dicitur φω, φσ, & c. ac in secunda persona imperatiui dicit φω, pro φσ: vbi notandum in primo scibi π per τω, propter aliud φ semper præcedens.

In imperatiuis & subiunctiuis futura defunt: quorū locum suppleunt aoristi. Perfectum in optatiuo & subiunctiuo vocis passiuæ non inuenitur: sed circumloquimur illa tempora per participium præteritum eiusdem vocis, & per presentis eiusdem modi, verbi φμ, id est sum: cuius coniugationem habes apud CLENARDVM in tractatu Anomalorum in μ.

Participia fœminina sunt declinationis secundæ: masculina in ver, & neutra in vor, sunt tertiæ: reliqua sunt quintæ, quæ siue masculina siue neutra fuerint, genitiuum à neutri nominatiuo formant, addendo τος: tamen ex ε, dicimus ετος, non ετος. Cætera de Terminatione, quæ his regulis non sunt comprehensa, tibi figura sequentes indicabunt.

PRIMARIÆ TERMINATIONES.

Table with columns: Tempora vocis, Indicatio, Imperat., Optat., Subiunct., Infin., Participia. Rows include Present & Future, Imperfect & Aorist 2, Perfectum, Plusquamperfectum, Aorist 1st, Present & Future, Imperfectum, Aorist 2nd, Perfectum, Plusquamperfectum, Aorist 1st & 2nd, Aorist 1st.

TERMINATIONES PERSONARVM DVCTARVM

à primariis præcedentis figure, quibus respondent per notas arithmeticas, 1, 2, & c. SINGVLARIA. DVVLIA. PLVRLIA.

Table showing terminations for 1st, 2nd, 3rd persons in 1st, 2nd, 3rd declensions. Columns: Personæ 1., 2., 3., 1., 2., 3., 1., 2., 3. Rows: 35, 40, 45.

Imperatiuorum terminationes. SINGVLARIA.

Table for Imperatiuorum terminations. Columns: Secunda, Tertia. Rows: 12, 13, 14, 15, 16, 17.

Dualis & pluralis veluti singularis carent prima persona: reliquæ verò fiunt à tertia sing. verò in ο, ω, pro duali: α, ωσαν, pro plurali.

Formationes.
Secunda fin. act.
Tertia singul.
Prima dualis.
Secunda dualis.
Tertia dualis generatim.
Secunda plur. generatim.
Prima plural.
Tertia plural.

VIDES Personarum terminationes in nouem lineis prioribus eandem ferè semper analogiam seruare. Secunda enim persona singularis vbique in c definit. Tertia sit à secunda remoto c: sed ex u sit e. Prima dualis in his omnibus desideratur. Secunda dualis sit à secunda sing. verso e in tau: sed ex eis. & u, quum veniunt ab omega, abicitur i atque punctus subscriptus. Tertia verò dualis (vt in genere loquar) in praesenti, perfecto, & futuris omnium indicatiuorum, ac in quibusvis temporibus omnium subiunctiuorum est similis secundae duali: ubi sit quidem ab eadem, sed mutat o in u, nisi in imperatiuis, ubi in u. Sic in genere secunda pluralis sit à secunda duali migrante o in e. Prima verò pluralis sit à secunda sing. verso e in rho: sed ei ab u atque e migrat in o, & y in u. Tertia pluralis est varia: potest autem formari à prima plurali, mutando rho nunc in sigma, nunc in nu, nunc in tau, & modo in u, vt melius ex schemate quam praecipis colligitur: ab omega verò prioris lineae dicimus non ota, sed ota.

OCIO Autem posteriores lineae aliam seruant analogiam & formandi rationem, nisi in tertia duali & secunda plurali, ac formationem quidem secundae & tertiae personae singularis, vel ex ipsa tabella tibi expiscare, vel pete ex scholiis nostris in praesens indicatiui pass. Prima verò dualis à prima pluralis sunt à prima singulari mutando mu aut nu in rho pro duali, & in rho pro plurali. Secunda dualis sit à tertia sing. verso tau aut tau in don: sed in perfecto & plus quam perfecto indicatiui solum in don: ubi quoque characteristica, quae praecedit tau aut tau, variè mutatur, vt satis constat ex his quae diximus, quò de Characteristica ageremus. Tertia pluralis sit à tertia singulari posito ante tau, & verso e, quod reperitur ante tau, in o: verum in perfecto & plus quam perfecto, quum literam tau praecedit alia consona, sit à prima singulari migrante mu in rho in eis, & nu in rho in tau, facta scilicet circumlocutione per participium praeteritum & verbum substantiuum.

HÆC Præcepta de Augmento, Characteristica, Penultima & Terminatione sunt ad verbum ediscenda, in praximque & vsum traducenda: vt dum in aliquod verbum incidis, in promptu possis dignoscere, cuius temporis & personae habeat Terminationem: deinde inspecta Characteristica, noscas quotae sit coniugationis: ac cernas num Penultima thematis alia esse possit ab ea quam vides. item num thema Augmentum vocalis e acceperit: vel num vocalis aut diphthongus mutabilis mutata sit propter Augmentum. Hac in re si paululum te exercueris, miraberis facilitatem quam experieris in inueniendo themate, atque in dignoscendis personis ac temporibus omnium verborum legendis authoribus obuiorum. Ceterum si hæc deducendi ratio noua cuiquam videatur, atque ideo aliam malit sequi: per me quidem id illi licebit: non enim repugno: tamen neque illi infrugifera futura sunt hæc de Terminationibus præcepta, poterit enim ex his facillimè inflexionem verbi præcipere, atque aliorum omnium barytonorum ediscere: ac quid commune habeant inter se tempora, vel quid vnicuique sit proprium discernere.

Adhæc, cognita semel ex CLENARDO formatione temporum, trium indicatiuorum, his tabellis poterit formare reliquorum omnium modorum & participiorum tempora ab indicatiui eiusdem vocis temporibus homonymis, id est, idem nomen habentibus: nempe praesens aliorum modorum à praesenti indicatiui eiusdem vocis: sic perfectum à perfecto, aoristum primum ab aoristo primo, secundum à secundo, futurum primum à futuro primo, secundum à secundo, paulò post futurum à paulò post futuro, hoc modò formādo: Mutentur terminationes temporum indicatiui, scilicet ota, eta, eta, & c. in eas quae in priori tabella vnicuique temporis reliquorum modorum tribuuntur: sed ex aoristis abiciendum prius indicatiui augmentum, si quod habuerint: vt si praesentia aliorum modorum voluerit formare, sumet praesens indicatiui, vt ipse tau tau, vel quoduis aliud, ex quo mutando omega in e, eta, eta, eta, faciet tau tau, tau tau, tau tau, tau tau, tau tau, sic ex tau tau, mutando alpha in reliquorum

Secunda & tertia singul. pass.
Prima dual. & prima pluralis.
Secunda dual.

Tertia plural.

Vsus & exercitatio praecedenti in inuestigatione thematis.

Vsus terminationis ad inflexionem verborum vtilissimus.

Quomodo ab indicatiuo, reliqui modi formantur.

rum modorum terminationes perfecto respondententes, facit tau tau, tau tau, tau tau, tau tau, tau tau, eodem modo in voce passiuæ & med. ex praesenti tau tau, mutando terminationem ota in ou, eta, eta, eta, eta, faciet praesentia reliquorum modorum, tau tau, tau tau, tau tau, tau tau, tau tau, tau tau, atque ita in reliquis omnibus. nunquam enim fallat analogia, nisi in duobus locis, nempe in perfecto imperatiui & infinitiui vocis passiuæ: nam si ibi seruaretur analogia, ex perfecto indicatiui tau tau, dicendum esset in imperatiuo tau tau, & in infinitiui tau tau, ubi dicimus tau tau, tau tau, tau tau. alio igitur modo erunt formandæ hæc tres voces, nempe secunda singularis perfecti imperatiui à secunda singulari perfecti indicatiui, mutando eta in o, tau tau, tau tau. tertia verò singularis eiusdem imperatiui (à qua deinde fiunt reliquæ personæ dualis & pluralis numeri) atque perfectum infinitiui, formantur à secunda dualis numeri perfecti indicatiui, migrante o in alpha pro imperatiuo, & in eta pro infinitiui, tau tau, tau tau, tau tau, accentu in penultima. Observandum quoque quod diximus de futuro secundo vocis actiuæ & mediæ, nempe illud habere diphthongos ei, ou ubi praesens habet in terminationis initio e & o. dicimus enim tau tau, tau tau, tau tau, tau tau, ubi, si analogia praesentis seruaretur, dicendum esset tau tau, tau tau, tau tau, tau tau. hoc autem ideo fit, quia hoc tempus gaudet habere circumflexum in vocali vel diphthongo quæ sequitur Characteristicam: cuius accentus capaces non sunt vocales e, & natura breues: quare producuntur aduocatis subiunctiuus i, & u, vt diximus quoque 33. 23.

T raro est characteristicum, & in Atticis tantum, vt auro ex auro, perficio: 2 aut poetici, iisque paucis & ferè anomalis, vt tau pro tau, cado: tau tau pro tau tau, supplico.

SI Fortè quispiam querat, Quomodo corripietur penultima futuri, si 3 in praesenti sit u vel o? Non est quod hic hareat. nunquam enim penultima praesentis in quinta est u aut o: neque etiam diphthongus, nisi eta vel ei: neque positione est longa, nisi propter duplex lambda, aut mu. 4 ideo poeticum est verbum: thema vitatum est tau tau siue tau tau, vt dicitur suo loco in tractatu de Inuestigatione thematis: poetica quoque sunt cætera omnia in ota. 5 sunt enim à verbis in tau, tau, tau, tau, vel tau tau. ideo & tau tau non inueniuntur. 4 enim (vt diximus 33. 35.) ante consonantem non scribitur.

Futurum proprie sit à praesenti posito sigma ante omega: sed quia sigma (vt dictum est 6 5. 25.) nunquam sequitur aliquam consonantem nisi aliud sigma, aut tres liquidas lambda, nu, rho, idque raro, non potuit hæc formatio esse vera sine varia consonantium mutatione. Itaque in prima pro tau, tau, tau, positum fuit tau, quod potestare illas consonantes omnes complectitur. eadem omnino ratione & locatum fuit in secunda pro tau, tau, tau. in tertia vero cum nulla duplex æqualis esset simplicibus tau, tau, expunxerunt priorem, quia sigma in futuro magis necessaria videbatur: vel quia sigma quoque potestare continet tau, delta, sigma: quod cernitur in nominibus finitis in e, quæ faciunt genitiuum in tau, delta, delta. In quinta verò vtraque erat necessaria & praesentis & futuri characteristicam: illa quidem propter naturalem quandam vim immutabilibus insitam, vt nolint neque in nominibus neque in verbis perdi propter inflexionem: hæc verò, quod esset futuri characteristicam. itaque Aëoles vtrunque retinuerunt, dicentes tau tau, tau tau, præterquam mu, quia nunquam sigma sequitur mu. raro etiam sigma ponitur post aliquam consonam, vt diximus. quare Communes & Attici, vt asperum illum sonum euitarent, sigma reiecerunt, vltimam circumflectentes. Sunt etiam qui dicant sigma non retineri ne ab ipsis quidem Aëolis, nisi in verbis in tau finitis. In sexta, nulla fuit faciendæ mutatio, quia sigma vocales & diphthongos ritè sequitur. In quarta verò, desinentia in tau (quæ pauca sunt) sumunt characteristicam verborum in tau, idem significantium, sed iam maxima ex parte inusitatorum. eodem modo finita in tau (quæ Doricè effertur

Perfectum imperatiui & infinitiui pass.

Nota de futuro secundo vocis act. & med. ei } pro e } o.

tau raro characteristicum.

Notio de penultima quintæ coniugationis. Verba in ota poetica.

De futuri formatione & characteristica discursus. tau pro tau, tau, tau. eta pro tau, tau, tau. De quintæ coniugati. futuro.

Aëolismus. tau tau pro tau tau. mu.

In sexta. In quarta. tau à tau. tau à tau.

Doricus. ξ pro σ.

per σδω) à verbis in δω characteristicam mutuuntur. Doricè tamen à verbis in ζω: saltem in futuro & aoristo primo vocis actiuæ & mediæ, vbi characteristica esset σ. nam Doreσ σ in ξ mutant, βυδίζω, vado, μ. βυδίσω, & Doricè βυδίζω. sic in aliis coniugationibus, vt κλείω, claudio, μ. κλείσω, & Doricè κλέζω, ei verso in α. hinc aoristus primus κλάξα, imperatiuus κλάξον, cum δω, δωκλάξον, exclude. Cæterum quia non raro variant (vt ait CLENDARVS initio tractatus de Inuestigatione thematis) eiusdem verbi themata, aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, fit vt verba in ζω accipiant characteristicam à verbis in ζω: & contra, finita in σω (quæ Æolicè per ζω efferuntur) sumant à verbis in δω. Rursus quedam & à ζω, & à δω, characteristicam mutuuntur. Ne autem hæreas dubitans quæ sint verba hoc modo variantia, ea omnia tibi subiiciam. ac primum collocabo verba in ζω, quæ sumunt characteristicam à ζω, & non à δω: sed solum recensero simplicia, vel composita quorum simplicia non sunt in vsu. nam composita seruant normam simplicium. Sunt itaque hæc:

Æolismus. ξω pro σω.

Finita in ζω à desinentibus in ζω characteristicam mutuuntur.

Table with 3 columns: Greek verb forms, Latin glosses, and other Greek forms. Includes words like αλαλάζω, γρύζω, κλάζω, etc.

Atticismus.

Hæc finita in σω, sequuntur tertiam, & sumunt characteristicam à verbis in δω:

σω à δω.

Table with 3 columns: Greek verb forms, Latin glosses, and other Greek forms. Includes words like ἐρίσω, ἀλάσω, ἐμάσω, etc.

Hæc finita in ζω sequuntur indifferenter secundam vel tertiam, & sumunt characteristicas vel à verbis in ζω, vel in δω:

ζω à ζω vel δω.

Table with 3 columns: Greek verb forms, Latin glosses, and other Greek forms. Includes words like αιάζω, βεσάζω, αεπάζω, etc.

αφύσω & μίσσω à ζω & δω.

HÆC quoque in σω sumunt characteristicas & à ζω & à δω, αφύσω, 35. μίσσω, & μίσσω, pinso.

Hæc finita in ζω, sequuntur secundam: sed illa eadem inueniuntur finita in σω, à qua terminatione ducuntur tempora: quia verò hæc tempora terminationi ζω solent quoque assignari, nolui illa præterminare:

ζω vel σω à ζω.

Table with 3 columns: Greek verb forms, Latin glosses, and other Greek forms. Includes words like αλύζω, οἰμύζω, ἐμπαζω, etc.

φείσω vel φείσω, μ. ξω, π. κθ. Notio.

Porro φείζω, & φείσω, siue φείπω, id est, timeo: in futuro sequuntur secundam: in præterito verò tertiam. nam futurum est φείξω, & perfectum πέφεικα. Quando hinc dico Aliquod verbum sumere characteristicam aut tempora à ζω, 45. vel à δω, hoc non debet intelligi de characteristicâ præsentium, vel imperfectorum (vbi semper seruant proprias characteristicas ξ & ω, siue π) sed aliorum temporum. 7 Sic in terminatione ω per duplex ω, vnicum λ censetur figuratiua: alterum verò vbique abiicitur extra præsens & imperfectum.

Et alterum λ abiicitur.

Verbi

Verbi actiui, modi indicatiui.

S. τυπῶ, τυπῆς, τυπῆι, verbero, as, at.
Præf. D. τυπῆτον, τυπῆτεον, verberatis, ant duo.
P. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῆσι, ramus, tis, ant.

Paradigma actiui barytoni. Præsens.

5 Numeri tres, vt in nominibus. Personæ totidem: τυπῶ, verbero, τυπῆς, verberas, τυπῆι, verberat.
4 Prima pluralis in μεν excludit primam dualem.
5 Secunda & tertia dualis pares, quando tertia pluralis exit in ι, aut αι: alioqui impares. 6

Annotatio.

10 DORICE τυπῆς, τυπῆι, remoto: ex diphthongo ει, vt diximus 13.12. 1 Æolicè verò τυπῆς, τυπῆι, posito η pro diphthongo ει, 13.27. 2 Doricè τυπῆς, τυπῆι. Doreσ enim (vt diximus 13.4.) semper in prima plurali in μεν, v finale in ε mutant: quod bis admonuisse sufficiat. 3 Doricè τυπῆον. nam tertia pluralis præsentis & futurorum indicatiui vocis actiuæ, apud Doreσ est similitis datiuo singulari participij masculini eiusdem temporis: τυπῆον, τυπῆον pro τυπῶμεν, τυπῆτε. Nec verò te moueat, quòd dixerim τυπῆον, cum datiuo singularis participij sit τυπῆον: communiter quidem verum est, sed Doricè dicitur τυπῆον, vt in futuro secundo τυπῆον. Doreσ enim in omnibus coniugationibus futurum primum circumflectunt, ac variant omnino, vt futurum secundum τυπῶ, τυπῆς, τυπῆι: εἶπον, εἶπον: οἰμύζω, &c. vt τυπῶ, πείζω, &c. 4 Hoc accidit in tota voce actiua, in aoristis passiuis, in perfecto & plus quàm perfecto vocis mediæ. Si autem volueris primam dualem in his locis signanter exprimere, accipe τὸ pronomen primæ personæ dualis numeri, id est, nos duo, & adiunge primæ personæ plurali eiusdem modi & temporis, vt τὸ τυπῶμεν, nos duo verberamus: & sic in aliis. 5 Hoc fit in præsentis, futuris, & perfecto indicatiuorum, & in omnibus temporibus subiunctiuorum. nam ibi tertia pluralis definit in σ, quum prima pluralis exit in μεν: & aliàs in πη, quum scilicet prima pluralis finitur in μεν. 6 Nam secunda semper definit in ον, & tertia in ω, nisi in imperatiuis, vbi tertia exit in ων per ω μέγα.

Doricè ε pro ει. Æol. η pro ει. Doreσ pro μεν. Dor. ον pro οσι: & οντ pro οσν.

Futurum primū Doricè terminationibus secundæ simile. Prima plur. vbi desinat in μεν. Circumlocutio primæ dualis, vò τυπῶμεν. Secunda & tertia dualis vbi pares. Quando impares, secundâ in ω, tertia in ων. Imperfectum.

Imperf. ετυπῆον, ετυπῆς, ετυπῆι, verberabam, bas, bat.
ετυπῆτον, ετυπῆτεον, abatis, bant duo.
ετυπῶμεν, ετυπῆτε, ετυπῆσι, mus, tis, bant.

2 Dativis pluralibus, aut personis in ι, desinentibus additur ν, sequente vocali: τοῖς λέουσιν ἐνενοίς, leonibus illis: τυπῶσιν αὐτὸν, verberant ipsum. sic personis in ε: ἐτυπῆεν ἐμῆνος, verberabat ille.

Annotatio. εν.

IONE S In hoc tempore, & in vtroque aoristo vocis actiuæ omnium verborum formant tertiam personam singularis à secunda, remoto augmen-

Tertia singularis imperfecti.

Ionica om sine augmento. Annotatio. et a. et o. h. e. u. o. Poeticè œon, œes, œe in singulari, & in tertia plurali œon.

to, & addita syllaba ne: vt ab ἐτυνησέ secunda, fiet τυνησες tertia Ionica. In verbis autem circumflexis, & in μι, vocalis siue diphthongus præcedens o corripitur, auferendo subiunctiuam ex diphthongo, & longam vocalem in suam breuem mutando, vt ἐποίεσς, faciēbas, ποίεσαι, faciēbat: ἐπίδης, ponebas, πίδης, ponebat: & sic de aliis. Poëta verò & Æoles eodem prorsus modo faciunt totum singulare, desinens in œον, œες, œε, atque primam pluralem in œαμιν (quæ tamen in rarissimo est vsu) ac tertiam eiusdem numeri in œον, similem primæ singularis, sicuti fieri solet communiter in hoc imperfecto: similiter passiuum in αἰμίλω, αἰμύ, αἰμύτο, & in tertia plurali αἰμύτο: vt τυπύσαιον, τυπύσαιες, τυπύσαιες, verberabam, verberabas, verberabat: & in tertia plurali τυπύσαιον, verberabant. in passiuo τυπύσαιμίλω, τυπύσαιμύ, τυπύσαιμύτο, verberabar, verberabaris, verberabatur: tertia pluralis τυπύσαιοντο, verberabantur. De hac re vide plura in Annotationibus in verba, circa initium: vnde multa quoque alia sunt petenda, quæ huc congerere nolimus, quòd ibi commodius tractari posse videbantur.

DE AVGMENTO.

VERBVM à consonante inceptum assumit in principio imperfecti, quòd est augmentum siue incrementum syllabicum, crescente videlicet numero syllabarum, τυπύω, ἐτυπύον.

Temporale augmentum est eorum quæ incipiuntur à vocali aut diphthongo mutabili, quoties vocalis anceps aut breuis, quæ vnum habet tempus, mutatur in longam, quæ duo continet tempora. Vocalium ac diphthongo- rum quædam mutabiles, quòd mutantur in præteritis: quædam immutabiles.

Augmentum syllabicum.

Augmentum temporale.

Annotatio de diphthongis & vocalibus.

Table with columns for Mutabiles, Vo-cales, and Immutabiles, listing Greek verb forms and their augmentations.

Table with columns for Diphthongi, Mutabiles, and Immutabiles, listing Greek verb forms and their augmentations.

Præpositiones in compositis præfixæ vocalibus, propriam vocalem vltimam abiciunt tam in præsentis quàm in præterito: ἀκούω, ob- audio, ex ἀκούω & ἀκούω, audio: παρέμυον, permanebam, à ἀκούω & imperfecto ἐμύον, manebam, à μένω, maneo.

Excipe ωει & ωει: ωείρω, amplector, contineo: προάγω, præcedo, procedo, progredior, ab έχω, habeo, teneo, & άγω, ago, gradior, duco, proficiscor. Quòd si verbum incipiatur ab aspirata vocali, præpositio mutabit suam tenuem in aspiratam: καταπίνομαι, attingo: ἀφαιρούμαι, auferor, primo aut prius, ex ἀπινομαι, eligo, volo, & κί, έπι.

DICTVM Est 41, 19. in quibus temporibus sit augmento locus. Hic tamen notandum poëtas & Iones interdum augmentum omnino respicere: & rursus poëtas nonnunquam perfecti augmentum (quod fit per replicationem siue repetitionem primæ consonæ thematis, vt in τέτυχα) reliquis cuiusvis modi temporibus, maximè verò aoristis secundis, tribuere: atque plus quàm perfecti incrementum imperfecto concedere. Porro in εἶδω, cano, quod fit per contractionem ex αείδω, diphthongus impropria & mutatur in η, ἦδον, sed Doricè εἶδον. Aoristus primus ἦσα, & Doricè εἶσα. Unica anceps α, mutatur in longam η: alia duæ & υ, quæ in præsentis erant breues, hic propter augmentum longæ iudicantur. Quòd non mutantur propter augmentum, ob alias autem causas haud rarò mutantur, præcipuè longæ η, ω in suas breues ι, ο. Apud poëtas tamen illam sæpè, atque apud oratores nonnunquam seruant, vt ἐπίπομαι pro ἐπίπομαι, sequor, ex ἐπι & πομαι, sequor: ἀμφιέλω, in orbem verro, circumtorqueo, ex ἀμφι & έλω, verro, torqueo. Præpositionis πρὸς & sequentium significaciones varias quare in tractatu de Ratione syntaxeos. τὸ τὰμὲν nonnunquam patitur contractionem sequente augmento, vt προὐδωκες, prodidisti, pro προέδωκες. Vide Annotationes in verba, circa finem. Idem interdum fit, quauis non sit ex augmento, προέχω, προέχου, emineo: atque etiam sequente ο, προέπιε, προέπιτο, G

Augmentum verborum compositorum. Præpositiones in compositis præfixæ vocalibus quomodo se habeant.

Exceptio. ωει. ωει.

Mutatio tenuis in aspiratas.

Poeta & Iones augmentum re- sponsum. Poetarum in augmentis licentia. εἶδω.

τὸ ante e & o contractum.

præmissus. Illud & hoc loco monendum, has duas præpositiones $\alpha\iota$ & $\alpha\upsilon$ in appositione per apostrophum non abiicere ultimam vocalem, quanuis alia omnes non raro propriam ultimam sequente vocali reiciant, neque enim dicimus $\pi\epsilon\pi\alpha\upsilon\tau\epsilon$, aut $\alpha\upsilon\tau\epsilon$, sed $\alpha\iota\epsilon\iota\alpha\upsilon\tau\epsilon$, de ipso, $\alpha\upsilon\tau\epsilon$ $\alpha\upsilon\tau\epsilon$, ante ipsum. Dicimus tamen $\alpha\epsilon\iota\alpha\upsilon\tau\epsilon$, pro $\alpha\upsilon\tau\epsilon$ $\epsilon\gamma\gamma\alpha$, ante opus, scilicet aliud quodcumque, id est, operæpretium. ⁷ Intellige de mutis tenuibus π , τ , quæ abiecta vocali præpositionis finali, remanent in fine præpositionis, videlicet in his, $\kappa\alpha\tau\alpha$, $\mu\epsilon\tau\alpha$, $\alpha\upsilon\tau\alpha$, $\alpha\pi\alpha$, $\upsilon\pi\alpha$, & $\epsilon\mu\alpha$. Si enim componantur cum dictione incepta à vocali asperum spiritum habente, non solum abiiciuntur vocales ultimæ α , ϵ , υ , sed tenues quoque τ & π , mutantur in aspiratas θ , ϕ . At id ab Ionibus minime obseruari diximus ¹². ²⁹. Illud & hoc loco monendum, poetas è præpositionibus $\kappa\alpha\tau\alpha$, $\alpha\iota\alpha$ & $\alpha\upsilon\alpha$, interdum in compositione abiicere ultimam vocalem α , etiam sequente consona, vt $\kappa\alpha\tau\alpha\delta\epsilon\upsilon$ pro $\kappa\alpha\tau\alpha\delta\epsilon\upsilon$ siue $\kappa\alpha\tau\alpha\delta\epsilon\upsilon$, id est, reponere adrius secundus imperatiui medijs sæpe obuius, à $\kappa\alpha\tau\alpha\tau\alpha\delta\eta\mu\iota$: $\alpha\upsilon\tau\epsilon\gamma\gamma\alpha$ pro $\alpha\upsilon\tau\epsilon\gamma\gamma\alpha$, extendo: vnde in aoristo primæ imperatiui $\alpha\upsilon\tau\epsilon\gamma\gamma\alpha$ pro $\alpha\upsilon\tau\epsilon\gamma\gamma\alpha$, ¹⁵ extendo: $\pi\alpha\upsilon\tau\alpha\pi\alpha$ pro $\pi\alpha\upsilon\tau\alpha\pi\alpha$, transcursum aspicio, quæque limis oculis, vel in transitu, & quasi per transfennam aspicio. Interdum verò τ & ν præpositionum $\kappa\alpha\tau\alpha$ & $\alpha\iota\alpha$, aut deperduntur, aut mutantur in aliam consonantem, quod sæpe cum sequenti consona non possint coherere: vt $\kappa\alpha\tau\alpha\delta\epsilon\upsilon$ pro $\kappa\alpha\tau\alpha\delta\epsilon\upsilon$, teneo, inhiereo: in imperfecto $\kappa\alpha\tau\alpha\delta\epsilon\upsilon$, $\epsilon\epsilon$, ϵ , detinebam, as, at, pro $\kappa\alpha\tau\alpha\delta\epsilon\upsilon$, sine augmento: $\alpha\mu\alpha\mu\alpha\sigma\epsilon\iota$, suggeret, pro $\alpha\mu\alpha\mu\alpha\sigma\epsilon\iota$, futurum primum ab $\alpha\mu\alpha\mu\alpha$, vbi quoque α penultima positum est pro μ , idque Doricæ. in his duobus exemplis, non solum α finale deperditum est, sed & consonantes τ & ν : in sequentibus verò mutantur, $\kappa\alpha\tau\alpha\delta\epsilon\upsilon$, dormituriens, vel dormituri, non $\kappa\alpha\tau\alpha\delta\epsilon\upsilon$ (nam τ & ν non coherant) pro $\kappa\alpha\tau\alpha\delta\epsilon\upsilon$, participium præsens à $\kappa\alpha\tau\alpha\delta\epsilon\upsilon$, quod pro futuro vsurpatur: vel est ipsum futum abiecto σ pro $\kappa\alpha\tau\alpha\delta\epsilon\upsilon$: $\alpha\gamma\mu\alpha\mu\alpha$ pro $\alpha\gamma\mu\alpha\mu\alpha$, infero: $\alpha\gamma\mu\alpha\mu\alpha$ pro $\alpha\gamma\mu\alpha\mu\alpha$, recumbo: $\alpha\mu\mu\alpha\mu\alpha$ pro $\alpha\mu\mu\alpha\mu\alpha$, respiro: $\alpha\mu\mu\alpha\mu\alpha$, & $\alpha\mu\mu\alpha\mu\alpha$ pro $\alpha\mu\mu\alpha\mu\alpha$, respiro. Interdum verò in huiusmodi præpositionibus quæ sequente augmento ϵ , suas vocales ultimas communiter reicerent, poetas neglecto augmento vel vocaleni præpositionis suo loco relinquunt, vel eam abiiciunt, variatis τ & ν eodem modo quo in superioribus exemplis: vt $\beta\alpha\lambda\lambda\alpha$, iacio, aoristus secundus $\beta\epsilon\lambda\lambda\alpha$, cum $\kappa\alpha\tau\alpha$, communiter quidem $\kappa\alpha\tau\alpha\beta\alpha\lambda\lambda\alpha$, poetice verò $\kappa\alpha\tau\alpha\beta\alpha\lambda\lambda\alpha$ vel $\kappa\alpha\tau\alpha\beta\alpha\lambda\lambda\alpha$, deieci: $\mu\alpha\tau\alpha$, cado, aoristus secundus $\mu\alpha\tau\alpha$ (vt alibi dicitur) vnde $\kappa\alpha\tau\alpha\mu\alpha$, $\kappa\alpha\tau\alpha\mu\alpha$, & $\kappa\alpha\tau\alpha\mu\alpha$, corruui. Sic $\tau\epsilon\mu\mu\alpha$, sisto, aoristus secundus $\tau\epsilon\mu\mu\alpha$, cum $\alpha\upsilon\alpha$, $\alpha\upsilon\alpha$, $\alpha\upsilon\alpha$, $\alpha\upsilon\alpha$: in duali, $\alpha\upsilon\alpha$, surrexerunt, sæpe occurrit. Idem nonnunquam obseruatur in præpositione $\upsilon\pi\alpha$, vt $\upsilon\beta\beta\alpha\lambda\lambda\alpha$, subuertere, pro $\upsilon\beta\beta\alpha\lambda\lambda\alpha$.

τ } in θ
 ν } ϕ
 Ionismus.
 adira poetarum
 licentia in com-
 positi à $\kappa\alpha\tau\alpha$,
 $\mu\epsilon\tau\alpha$ & $\alpha\upsilon\alpha$.
 $\kappa\alpha\tau\alpha$
 $\alpha\upsilon\tau\alpha$
 $\mu\epsilon\tau\alpha$
 $\alpha\upsilon\tau\alpha$
 $\alpha\upsilon\tau\alpha$
 $\mu\epsilon\tau\alpha$
 $\alpha\upsilon\tau\alpha$
 Dorismus.
 $\kappa\alpha\tau\alpha\delta\epsilon\upsilon$
 non coheret.
 $\alpha\gamma\mu\alpha\mu\alpha$
 $\alpha\mu\mu\alpha\mu\alpha$
 $\alpha\mu\mu\alpha\mu\alpha$
 $\alpha\mu\mu\alpha\mu\alpha$
 $\kappa\alpha\tau\alpha\beta\alpha\lambda\lambda\alpha$
 $\kappa\alpha\tau\alpha\beta\alpha\lambda\lambda\alpha$
 $\kappa\alpha\tau\alpha\beta\alpha\lambda\lambda\alpha$
 $\kappa\alpha\tau\alpha\beta\alpha\lambda\lambda\alpha$
 $\alpha\upsilon\alpha$
 $\alpha\upsilon\alpha$

Perfectum.
 Augmentum sine
 prime syllabæ
 perfectionis.
 $\mu\alpha\tau\alpha$

Perfect. $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha$, $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\varsigma$, $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\epsilon$, verberavi, isti, it.
 $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\tau\upsilon$, $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\tau\upsilon$, isti, erunt duo.
 $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\mu\upsilon$, $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\tau\epsilon$, $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\sigma\iota$, imus, istis, erunt.
² Ultima syllaba præteriti quæ fit in singulis coniugationibus, antè dictum est, pag. 38. 39. & 40.
 Quod ad primam attinet, si verbum incipitur à vocali aut diphthongo, idem initium perfecti

fecti & imperfecti:

$\alpha\upsilon\upsilon\omega$, $\eta\eta\upsilon\upsilon\omega$, $\eta\eta\upsilon\upsilon\alpha$, perficio, perficiebam, perfeci.
 $\upsilon\beta\epsilon\lambda\lambda\omega$, $\upsilon\beta\epsilon\lambda\lambda\omega$, $\upsilon\beta\epsilon\lambda\lambda\alpha$, vitupero, abam, aui.
 $\alpha\epsilon\gamma\gamma\omega$, $\eta\eta\epsilon\gamma\gamma\omega$, $\eta\eta\epsilon\gamma\gamma\alpha$, tollo, tollebam, sustuli.
 $\epsilon\iota\kappa\alpha\lambda\omega$, $\epsilon\iota\kappa\alpha\lambda\omega$, $\epsilon\iota\kappa\alpha\lambda\alpha$, fingo, fingebam, finxi.

Si verbum incipit à vocali vel diphthongo.

4

Si à duabus consonantibus, vel à ζξψ.

Idipsum fit in verbis inchoatis à consonante, si modò ϵ augmentum syllabicum fuerit positione longum, nempe ante duas consonantes, aut duplicem ζξψ.

$\alpha\upsilon\epsilon\gamma\gamma\omega$, $\epsilon\alpha\upsilon\epsilon\gamma\gamma\omega$, $\epsilon\alpha\upsilon\alpha\mu\alpha$, sermo, abam, aui.
 $\zeta\epsilon\omega$, $\epsilon\zeta\epsilon\omega$, $\epsilon\zeta\epsilon\alpha$, ferueo, ebam, ferui.
 $\xi\epsilon\omega$, $\epsilon\xi\epsilon\omega$, $\epsilon\xi\epsilon\alpha$, polio, ebam, poliui.
 $\epsilon\lambda\lambda\omega$, $\epsilon\epsilon\lambda\lambda\omega$, $\epsilon\epsilon\lambda\lambda\alpha$, cano, ebam, cecini.

Nam si ϵ sit breue, aut anceps, iam in præterito perfecto repetitur prima consonans præsentis, hoc modo:

Si à consonante simplici, vel à muta cum liquida.

$\tau\upsilon\pi\tau\omega$, $\epsilon\tau\upsilon\pi\tau\omega$, $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha$, verbero, abam, aui.
 $\gamma\epsilon\gamma\alpha\omega$, $\epsilon\gamma\epsilon\gamma\alpha\omega$, $\gamma\epsilon\gamma\epsilon\gamma\alpha$, scribo, ebam, scripsi.

Anceps vocalis quæ dicitur.

Ancipitem hîc dico siue communem vocalem, quam sequitur muta cum liquida, $\epsilon\gamma\epsilon\gamma\alpha\omega$, $\epsilon\kappa\lambda\lambda\omega$, $\epsilon\kappa\lambda\lambda\omega$, scribebam, inclinabam, iudicabam.

Repetuntur π , κ , σ pro ϕ , χ , θ .

Quæ ab aspiratis incipiuntur, pro repetendis aspiratis substituunt tenues:

$\theta\epsilon\iota\eta\omega$, $\epsilon\theta\epsilon\iota\eta\omega$, $\tau\epsilon\theta\alpha\chi\alpha$, stimulo, abam, aui.
 $\phi\alpha\eta\eta\omega$, $\epsilon\phi\alpha\eta\eta\omega$, $\pi\epsilon\phi\alpha\eta\eta\alpha$, luceo, ebam, luxi.
 $\chi\alpha\iota\epsilon\gamma\gamma\omega$, $\epsilon\chi\alpha\iota\epsilon\gamma\gamma\omega$, $\kappa\epsilon\chi\alpha\epsilon\gamma\gamma\alpha$, gaudeo, bam, isus sum.

Penultima perfecti, ϵ in a in disyllabis quintæ.

Penultima perfecti & futuri eadem, $\tau\upsilon\phi\omega$, verberabo, $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha$, verberavi. At disyllaba quintæ coniugationis ϵ penultimam futuri mutant in α : ϵ

$\left\{ \begin{array}{l} \sigma\epsilon\lambda\lambda\omega \\ \sigma\omega\epsilon\acute{\iota}\rho\omega \end{array} \right\} \mu \left\{ \begin{array}{l} \sigma\epsilon\lambda\omega \\ \sigma\omega\epsilon\rho\acute{\alpha} \end{array} \right\} \omega \left\{ \begin{array}{l} \epsilon\sigma\alpha\lambda\eta\alpha, \text{mitto, mittam, misi.} \\ \epsilon\sigma\alpha\rho\eta\alpha, \text{semino, abo aui.} \end{array} \right.$

λ & ρ

Immutabiles λ & ρ manent in præterito, vt futuro :

$\left\{ \begin{array}{l} \psi\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega, \psi\acute{\alpha}\lambda\omega, \epsilon\psi\acute{\alpha}\lambda\eta\alpha, \text{cano, canam, cecini.} \\ \sigma\omega\epsilon\acute{\iota}\rho\omega, \sigma\omega\epsilon\rho\acute{\alpha}, \epsilon\sigma\alpha\rho\eta\alpha, \text{semino, } \epsilon\sigma\tau\epsilon. \end{array} \right.$

μ

My μ feruatur quidem, sed asciscitur η: νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, pro νένεμηκα, πασco, πασcαμ, παυι: sic δέμω, βρέμω, αδίσco, σono, & alia.

ν

ante γ, ξ, ζ
migrat in γ.

Ny η vertitur in γ, φαίνω, luceo, φανῶ, πέφαιηα. 10
 semper enim γ ante γ, ξ, ζ migrat in γ.

εινω, ινω, υνω.

8 ⁸ Disyllaba in είνω, ινω, υνω abiiciunt ν:

$\left\{ \begin{array}{l} \kappa\tau\epsilon\acute{\iota}\nu\omega, \kappa\tau\epsilon\nu\acute{\alpha}, \epsilon\kappa\tau\alpha\eta\alpha, \text{interimo, interimam, interemi.} \\ \kappa\epsilon\acute{\iota}\nu\omega, \kappa\epsilon\iota\nu\acute{\alpha}, \kappa\epsilon\kappa\epsilon\mu\alpha, \text{accuso, accusabo, accusaui.} \\ \theta\acute{\upsilon}\nu\omega, \theta\upsilon\nu\acute{\omega}, \tau\acute{\epsilon}\theta\upsilon\eta\alpha, \text{propereo, perabo, propecaui.} \end{array} \right.$

Dor. an pro
asi.
ultima perfecti
εινω, ινω, υνω.

1 ET Hic & in perfecto medio, ασι mutatur Doricè in ανη, & Boeoticè in
 2 ανη. Nempè φα in prima, χαι in secunda & quibusdam quartæ, κα in reli-
 3 quis. Imò omnium præteritorum & aoristorum, ac paulo pòst futuri: vbi-
 4 cunque scilicet augmentum habet locum. In exemplaribus tamen corre-
 5 ctioribus non inuenitur punctum subscriptum in huius verbi perfecto, aut
 6 temporibus ab eo vel à futuro deductis, sed tantum in imperfecto & tempo-
 7 ribus à præsentis formatis. nam futurum est αρω, vt φανῶ à φαίνω, 40. 4. Vn-
 8 de aoristus primus ηει per η monophthongum: & in reliquis modis depò-
 9 sito augmento sumit in principio α futuri, non η præsentis, αειν, αειμι, αρω,
 10 5 αρω, αρας, non αρον, αροιμι, &c. De hac re tamen vide plura in Annota-
 11 tionibus in verba, circa principium. Modò futurum non desinat in μω.
 12 tum enim η non mutatur, sed in perfecto est antepenultima, propter η quod
 13 interfertur, vt νέμω, με, νεμῶ, σπ. νενέμηκα: sic τέμνω, τιμῶ, τετέμηκα, & per
 14 7 syncopen τετέμηκα, secò, secabo, secui. Nunquam enim μ ponitur ante η.
 15 8 ⁸ Finita in είνω & ινω, pauca reperiuntur, atque illa sunt disyllaba, vel à di-
 16 syllabis composita. Inueniuntur tamen quædam simplicia hyperdisyllaba in
 17 είνω, vt φαείνω, luceo: sed illa vltra imperfectum non coniugantur. Hoc etiam
 18 notatu dignum, Finitorum in νω quatuor tantum esse species.
 19 omnia enim desinunt vel in είνω, vel ινω, vel αίνω,
 20 vel υνω. Poëticè εκταλῆα.

A futuro εμω
præteritum: ε-
μηνε.
τέτμηκα.
Notio de finitis
in είνω & ινω.

εινω, ινω,
αίνω, υνω.

Plus quàm
perfectum.

Plus quàm perfectum. $\left\{ \begin{array}{l} \epsilon\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\epsilon\iota\nu, \epsilon\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\epsilon\iota\varsigma, \epsilon\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\epsilon\iota, \text{verberauerā, } \epsilon\sigma\tau\epsilon. \\ \epsilon\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\epsilon\iota\tau\omicron\nu, \epsilon\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\epsilon\iota\tau\omega, \text{atis, ant duo.} \\ \epsilon\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\epsilon\iota\mu\epsilon\upsilon, \epsilon\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\epsilon\iota\tau\epsilon, \epsilon\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\epsilon\iota\sigma\alpha\nu, \text{us, tis, ant.} \end{array} \right.$
 A perfe-

A perfecto deducitur, conuerso α in εν. In fronte sumitur ε, si perfectum incipitur à con-
 fonante, τέτυφα, έτετύφην, verberaui, verberaueram.
 alioqui idem principium, λύθηκα, ανύθηκα, perfeci,
 5 perfeceram.

Plus quàm per-
fecti formatio.

Est Græcis tempus quoddam præteritum, quod appellatur αόριστος, hoc est, indefinitum. In-
 certa est enim significatio, paulóne antè res præ-
 terierit, an multó: sunt que aoristi duo.

Αόριστος χρό-
νος, indefinitum
tempus.

10 Aorist. I. $\left\{ \begin{array}{l} \epsilon\tau\upsilon\psi\alpha, \epsilon\tau\upsilon\psi\alpha\varsigma, \epsilon\tau\upsilon\psi\epsilon, \text{verberaui, sti, uit.} \\ \epsilon\tau\upsilon\psi\alpha\tau\omicron\nu, \epsilon\tau\upsilon\psi\alpha\tau\omega, \text{istis, erunt duo.} \\ \epsilon\tau\upsilon\psi\alpha\mu\epsilon\upsilon, \epsilon\tau\upsilon\psi\alpha\tau\epsilon, \epsilon\tau\upsilon\psi\alpha\nu, \text{imus, istis, erunt.} \end{array} \right.$

Indefinitè pri-
mum.

Formatio aori-
sti primi.
Ultima.

Ultimam primi aoristi metimur è futuro, cuius feruatur characteristicon, sed ω migrat in α:
 15 τυψω, έτυψα, verberabo, verberaui.

Augmentum.

Augmētum vtriusque aoristi idem cum im-
 perfecto:

$\left\{ \begin{array}{l} \lambda\acute{\upsilon}\nu\omega, \lambda\acute{\upsilon}\nu\omicron\nu, \lambda\acute{\upsilon}\nu\omicron\sigma\alpha, \text{perficio, perficiebam, perfeci.} \\ \tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omega, \epsilon\tau\upsilon\pi\tau\omicron\nu, \epsilon\tau\upsilon\psi\alpha, \text{verbero, abam, aui.} \end{array} \right.$

20 Penultima eadem quæ in futuro, ac semper naturâ aut positione longa:

Penultima.

$\left\{ \begin{array}{l} \pi\acute{\alpha}\eta\omega, \pi\acute{\alpha}\eta\omicron\omega, \epsilon\pi\acute{\alpha}\mu\alpha, \text{ferio, feriam, percussi.} \\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega, \lambda\acute{\epsilon}\xi\omega, \epsilon\lambda\acute{\epsilon}\xi\alpha, \text{dico, dicam, dixi.} \end{array} \right.$

Quòd si futuri penultima corripitur, vt in
 25 quinta coniugatione, producendæ erūt vocales hoc pacto: Si α penultima futuri extra diph-
 thongum sit in præsentis, migrabit in η: veniens autem ex α, Atticè quidem vertetur in η, com-
 munitè verò manebit, sed longum in aoristo,
 30 cùm breue sit in futuro:

Penultime mi-
natio in quinta
coniugatione.

α α η ψάλλω, ψάλλω, ἔψαλα, *canto, abo, aui.*
 αι α η μιάνω, μιάνω, ἐμίνα Atticè, *facdo, abo, aui.*
 αι α α μιάνω, μιάνω, ἐμίνα communiter *facdo, &c.*

Si penultima ε, aduocatur ι, vt fiat diphthongus ει:

ς ει ει σπείρω, σπείρω, ἐσπειρα, *semino, abo, aui.*
 ζ ει ει στέλλω, στέλλω, ἐστειλα, *mitto, mittam, misi.*

At ι & υ breues in futuro, producantur in aoristo:

ς κείνω, κείνω, ἐκείνω, *indico, abo, aui.*
 ζ ὀξύω, ὀξύω, ὠξύω, *hortor, abor, hortatus sum.*

A' εἰς
 2. ὀξύω.

- 1 SVPPLE κείνος, id est, tempus, quod Græcè masculinum est: atque ideo dicimus, aoristus primus vel secundus, non primum, &c. referentes ad substantium Græcum κείνος, non ad Latinum, tempus: cōtrā, dicimus indefinitum, & futurum primum vel secundum, non primum, &c. intelligimus enī substantium Latinum, tempus, non Græcum, κείνος. ² Hanc vniuersalem regulam Author retractat in Annotationibus in circumflexa.
- 3 ³ Huiusmodi vocalium mutatio habet solummodo locum in quinta coniugatione: non autem in tertia, quarta vel sexta, quauis futuri penultima esset breuis. imò apud poetas si versus exigat vt eiusmodi penultima breuis, fiat longa, alia ratione produceretur, nempe geminato σ, vt ἐξέσασα pro ἐξέσασα ἢ ἐξέξω, dico, futurum ἐξέσω.

Indefinitum secundum.

1 Aoristus 2. $\left\{ \begin{array}{l} \text{ἐτύπηον, ἐτύπηες, ἐτύπηε.} \\ \text{ἐτύπητον, ἐτύπηέτω.} \\ \text{ἐτύπηον, ἐτύπηε, ἐτύπηε.} \end{array} \right.$

Augmentum.

Augmentum, vt in aoristo primo, ἐτύπηα, ἐτύπηον. Penultima breuis, ac fermè vna ex ancipitibus α, ι, υ: proinde vocales præsentis ita mutantur:

Penultima præsentis quo presentis mutatur in aoristo secundo.

η $\left\{ \begin{array}{l} \text{λήβω, ἔλαβον, accipio, accepi.} \\ \text{ξώγω, ἔξωγον, comedo, comedi.} \\ \text{αι in α} \left\{ \begin{array}{l} \text{κράω, ἐκράον, aduro, aduksi.} \\ \text{πᾶω, ἔπαον, sedo, sed aui.} \\ \text{ε} \left\{ \begin{array}{l} \text{δέρω, ἐδάρον, excorio, excoriami.} \end{array} \right. \end{array} \right.$

in

ε $\left\{ \begin{array}{l} \text{ο ἀκούω, ἠκούον, audio, audiui.} \\ \text{δ in} \left\{ \begin{array}{l} \text{υ φεύγω, ἐφυγον, fugio, fugi.} \\ \text{ει} \left\{ \begin{array}{l} \text{ι λείπω, ἔλιπον, linquo, liqui.} \end{array} \right. \end{array} \right.$

Disyllaba quintæ coniugationis pro ει capiunt α: σπείρω, ἐσπείρων, *semino, aui*: trisyllaba perdunt ι, ὀφείλω, ὠφείλον, *debeo, debui.*

Figuratiua eadem quæ præsentis: λήβω, ἔλαβον: τῆπιω, ἔτυπον. nam in πῆω, κτῶ, μῶ, prior litera est figuratiua.

10 In quarta verò coniugatione futurum ξω formatiuam habet γ: ὀρύσσω, ὀρύξω, ὠρυγον, *fodio, fodiā, fodi.* Vbi autem futurum in σω, erit figuratiua δ: φεράσω, φεράσω, ἐφεράδον, *consydero, abo, aui.*

PLVRA De hoc aoristo vide in Annotationibus in verba, & in Inuestigatione thematis, in verbo πίτω, pario. Carterum significatione non differt ab aoristo primo, veluti neque futurum secundum à primo: quando autem alterutro sit vtendum, bonorum authorum lectio docebit. ² ἠκούον, in 2 vsu non est. nam in finitis in οῦα, εῶα & υῶα aoristus secund. futurum secundum & præteritum medium desiderantur. ³ Compositum ex κατὰ κατέλιπον, 3 & ποίησε κῶμιον, reliqui, vel reliquerunt.

In quinta. ει in $\left\{ \begin{array}{l} \alpha \\ \epsilon \end{array} \right.$

Figuratiua. πῆ κτ μῆ sic in λ

In quarta

pref. fut. aor. $\left\{ \begin{array}{l} \xi \omega \\ \sigma \omega \end{array} \right. \xi \gamma \left\{ \begin{array}{l} \sigma \omega \end{array} \right. \sigma \delta$

Significatio aoristi sec. & futuri sec.

Græci duplex habent futurum.

Fut. 1. $\left\{ \begin{array}{l} \text{τύψω, τύψει, τύψει, verberabo, abis, abit.} \\ \text{τύψετον, τύψετον, verberabitis, abunt duo.} \\ \text{τύψομεν, τύψετε, τύψετε, abimus, abitis, abunt.} \end{array} \right.$

Futurum primum.

25 De hoc in singulis coniugationibus dictum est prius, pag. 38. 39. & 40.

Fut. 2. $\left\{ \begin{array}{l} \text{τυπῶ, τυπείς, τυπεί.} \\ \text{τυπείτον, τυπείτον.} \\ \text{τυποῦμεν, τυπείτε, τυπούσι.} \end{array} \right.$

Futurum secundum.

30 ² Fit à secundo aoristo, ablato incremento, & 2ον vertendo in ῶ circumflexum, ἐτυπον, τυπῶ.

Formatio futuri secundi.

Futurum secundum vocis aetiae institutum. Ionismus.

1. QVVM Scilicet dixit illius characteristicam in prima coniugatione esse sigma, in secunda & quibusdam quartae, in tertia, sexta, & quibusdam quartae sigma, in quinta lambda, mu, nu, rho. 2. Ideo deficiente aoristo secundo, desideratur etiam futurum secundum. Futurum autem secundum vocis actiuae & mediae in rarissimo est usu, nisi in quibusdam verbis, istique anomalis. Grammatici tamen quaedam adducunt, ut ακουω, & in voce media ακουωμι, ab aoristo secundo ακουον verbi ακουω, audio: sed haec exoleuerunt. Ceterum Iones qui syllabas circumflexas ubique ferè diuidunt, hoc futurum secundum per omnes modos & participia vocis actiuae & mediae, atque futurum primum quinta coniugationis variant eodem modo quo praesens eiusdem modi, retracto accentu & inserto sigma, utpote pro terminationibus ω, εις, ει, ειτων, ειτων, ειρων, ειρων, &c. dicentes ωω, εις, εις, ειτων, ειτων, ειρων, ειρων, &c. sic in reliquis modis.

IMPERATIVI

α τυπτε.

Præfens & imperfectū { τυπτε, τυπτέτω, verbera, verberet. 15 τυπτετον, τυπτέτων, verberate, erent duo.

α τετυφα.

Perfektū & plus quàm perfectū { τυπτετε, τυπτέτωσαν, verberate, berent.

αβ τυφα.

Perfektū & plus quàm perfectū { τετυφε, τετυφέτω, verberaueris, uerit. τετυφετον, τετυφέτων, raueritis, erint duo. τετυφετε, τετυφέτωσαν, raueritis, uerint.

αβ τυπω.

Aoristus 1. { τυφον, τυφάτω, verberato tu, ato ille. 20 τυφατον, τυφάτων, verberatote, anto duo. τυφατε, τυφάτωσαν, verberatote, anto.

Aoristus 2. { τυπετε, τυπέτω. τυπετον, τυπέτων. 15 τυπετε, τυπέτωσαν.

Modi reliqui ab indicatio formati.

Ab indicatio cæteri omnes pendent modi & participia, in quibus vox semper est eadem presentis & imperfecti: sic perfecti & plus quàm perfecti.

Annotatiu- culæ.

Præteritum perfectum ubique seruat augmentum: Aoristi verò extra indicatiuum minimè.

Primam personam imperatiuus non agnoscit.

Futurum quoque nec hîc reperitur, nec in subiunctiuo, sed in illius vicem subeunt aoristi.

APVD

APVD Syracusanos τῶνον, sic εἶπὼν pro εἶπε, dicitur. 2. In subiunctiuo tamen actiuo illud nonnunquam circumloquimur per participium perfectum actiuum & per praesens subiunctiuum, siue futurum indicatiui verbi substantiuum εἶμι, sum: videlicet ὦ, ἦ, ἦμι, ἦμις, ἴτ, &c. & ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσῃς, εἶ, eris, eris, eris, &c. ut τετυφῶς ὦ, vel τετυφῶς ἔσομαι, verberaero. in voce passiuâ circumloquimur, ut apud Latinos, per participium perfectum passiuum & futurum ἔσομαι, ut τετυμμένος ἔσομαι, verberatus ero vel fuero.

OPTATIVI.

10 Præfens & imperfectū { τυπτοίμι, τυπτοίς, τυπτοί, verberare, es, et. τυπτοίτων, τυπτοίτων, raretis, ent duo. τυπτοίμεν, τυπτοίτε, τυπτοίεν, emus, etis, et.

Perfektū & plus quàm perfectū { τετυφοίμι, τετυφοίς, τετυφοί, uissem, ses, set. τετυφοίτων, τετυφοίτων, ssetis, sset duo. τετυφοίμεν, τετυφοίτε, τετυφοίεν, mus, etis, et.

15 Aoristus 1. { τυφάιμι, τυφάις, τυφάι, berauerim, is, it. τυφάιτων, τυφάιτων, raueritis, rint duo. τυφάιμεν, τυφάιτε, τυφάιεν, imus, itis, int.

Aoristus 2. { τυποιμι, τυποις, τυποι. τυποιτων, τυποιτων.

20 Futurum 1. { τυφοίμι, τυφοίς, τυφοί, verberem, res, ret. τυφοίτων, τυφοίτων, beretis, rent duo. τυφοίμεν, τυφοίτε, τυφοίεν, remus, etis, ent.

25 Futurum 2. { τυποίμι, τυποίς, τυποί. τυποίτων, τυποίτων. τυποίμεν, τυποίτε, τυποίεν.

Omniū optatiuorum penultima est diphthongus: in actiuis, primi aoristi αι, in cæteris οι.

Secundum futurum circunflebitur: alioqui vox eadem cum secundo aoristo.

Vsitatissimus est & apud Atticos optatiui primus aoristus Æolicus:

S. τυφεία, τυφείας, τυφείε. D. τυφείατον, τυφείατων. P. τυφείαμεν, τυφείατε, τυφείαν: verberauerim, is, &c.

H

Annotatiu- culæ.

Aoristus prim. Atticus & Æolicus.

1 INTELLIGE De penultima primæ personæ numeri singularis.
2 Hoc tamen per omnes personas verum esse non potest, propter duas generales regulas de circumflexo: vna est hæc, Ultimâ longâ naturâ, penultima non circumflectitur: vt τυπώσω, verberent duo. Altera, Antepenultima nunquam circumflectitur: vt τυπώμεθα, non τυπώμεθα, verberemus, in optatiuo vocis mediæ: vbi quoque locum habet CLENARDI regula.

SUBIUNCTIVI

à τυπώω.

Præf. & imperf. εἰ μὴ τυπώω, τυπώης, τυπώῃ, si verberē vel verberātur. τυπώητον, τυπώητον. (rem, res, &c. τυπώωμεθ', τυπώητε, τυπώωσι.

à τυπώω.

Perf. & plus quàm perfectum τετύπω, τετύπης, τετύπῃ, si verberauerim. τετύπητον, τετύπητον. (vel ἴσσημι. τετύπωμεθ', τετύπητε, τετύπωσι.

ab ἐτυπώω.

Aorist. 1. εἰ μὴ ἐτύπω, ἐτύπῃς, ἐτύπῃ, si verberauero, ris, rit, ἐτύπητον, ἐτύπητον. (εἰ μὴ ἐτύπωμεθ', ἐτύπητε, ἐτύπωσι.

ab ἐτυπώω.

Aorist. 2. εἰ μὴ ἐτύπων, ἐτύπῃς, ἐτύπῃ, ἐτύπητον, ἐτύπητον. ἐτύπωμεθ', ἐτύπητε, ἐτύπωσι.

Annotat. in encl. a.

Inflexioni Subiunctiuorum adhibent conjunctionem εἰ μὴ, vt εἰ μὴ τυπώω, si verberem.

In secunda & tertia singulari est η diphthongus impropria: in duali & plurali vocalis tantum η.

1 OMNIA Tempora subiunctiuorum in tertia plurali pro ωσι habent ωσιν Doricè, vt in indicatiuo ωσιν pro ωσι, & ασιν pro ασι.

INFINITIVI

à τυπώω.

Præfens & imperfectum τυπώειν, verberare.

à τετύπω.

Perfectū & plus quàm perf. τετυπέειναι, verberauisse.

ab ἐτυπώω.

Aoristus primus ἐτύπαι, verberauisse.

ab ἐτυπών.

Aoristus secundus τυπείν.

à τύπω.

Futurum primum τυπείσθαι, verberaturum esse.

Futu-

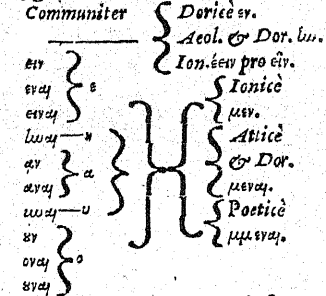
à τυπώω.

Futurum secundum τυπείν.

Secundum futurum idem cum secundo aoristo.

INFINITIVIS Quibuscumque in v vel vav definentibus, Attici, Dores & Iones ante v & vav, syllabam με ponunt, ex diphthongo (si forte aliqua ipsum με precedat) subiunctiuam v vel v subtrahendo: tum verò Iones ex v auferunt ai: Attici autem id nequaquam faciunt, quinimo ai ipsi v addunt: vt ex τυπώειν, ἀρῶν, θείνω, id est, verberare, arare, possuisse, Iones τυπώμεθ', ἀρῶμεθ', θείνωμεθ' faciunt: Attici verò & Dores, τυπόμεθα, ἀρῶμεθα, θείνωμεθα. Poëta autem interdu metri gratia με geminant, vt vocalē precedentem positu longam faciant. Cæterum quum vav est aoristi primi vocis act. (quod tantum accidit verbis quintæ coniugat. in vav) has idiomatū differentias non recipit. Præterea Dores ex infinitiuus in εν, auferentes, per εν eferunt: Æoles verò & nonnunquam ipsi Dores εν mutant in ω. Iones qui syllabas circumflexas dissolunt, pro είν aoristi secundi & futuri secundi dicunt είν. Hoc quoque monendum, Græcos Gerundia & Supina ignorare. ea tamen circumloquuntur per articulum neutrum & infinitiuum aduocata etiam sæpenumero aliqua præpositione: vt πρὸς τὸ τυπείν, causa verberandi, ad verberandum, & verberatum: ἐν τῷ τυπείν, verberando.

De Dialectorum varietate in infinitiuorum terminationibus v & vav. figurae.

Notio de Gerundia & Supina.

PARTICIPII

25 Præfens & imperfectum ὁ τυπῶν, τῶ τυπῶντος. ἡ τυπῶουσα, τῆς τυπῶουσης. τὸ τυπῶν, τῶ τυπῶντος.

à τυπώω.

Perfectum & plus quàm perfectum ὁ τετυπῶς, τῶ τετυπῶτος. ἡ τετυπῶσα, τῆς τετυπῶσας. τὸ τετυπῶς, τῶ τετυπῶτος.

1 à τετύπω.

30 Aoristus 1. ὁ ἐτύπας, τῶ ἐτύπαντος. ἡ ἐτύπασα, τῆς ἐτύπασας. τὸ ἐτύπαν, τῶ ἐτύπαντος.

ab ἐτυπώω.

35 Aoristus 2. ὁ τυπῶν, τῶ τυπῶντος. ἡ τυπῶουσα, τῆς τυπῶουσης. τὸ τυπῶν, τῶ τυπῶντος.

ἐτυπών.

Futurum 1. ὁ τυπείσθαι, τῶ τυπείσθαι. ἡ τυπείσθαι, τῆς τυπείσθαι. τὸ τυπείσθαι, τῶ τυπείσθαι.

à τύπω.

ἀ τυπῶν.

Futurum 2. ὁ τυπῶν, τῆ τυπούσῃ. ἡ τυπούσα, τῆς τυπούσης. τὸ τυπούῃ, τῆ τυπούῃτος.

Annotationes.

2 2 Omne tempus habet suum participium, τυπῶν, verberans, qui verberat aut verberabat: τετυφῶς, qui verberavit aut verberauerat. Sic aoristi τυφᾶς ac τυπῶν, qui verberavit: & futura τυφῶν ac τυπῶν, verberaturus.

Aoristus secundus acuitur, τυπῶν, τυπόντος. Secundum futurum circumflectitur, τυπῶν, τυπούῃτος.

Participia masculina & neutra pertinent ad quintam nominum declinationem: foemina vero ad secundam.

Aeolismus.

1 AEOlice τετύφῶν. caetera participia cuiuscunque sint vocis recipiunt varietatem dialectorum, ut nomina secundae, tertiae, vel quintae declinationis, 15 per quam videlicet & ipsa participia declinata fuerint. 2 Idque tam in voce

Participia Graeca quomodo Latine redduntur. Perfecti & aoristi vocis act.

Per praesens. Per nomen. Per circumlocut.

Per ablat. particip. perfect. pass. absolute possum.

Per gerundium. Per particulas & subiunct.

Per particip. ductu a verbo depon. vel comm.

Pras. pass. per circumlocut. per partic. praeterit.

Particip. vocis med. quomodo interpretandi.

LATINI vero cum participiorum penuria laborent, Graecorum participia nunquam non obuia variis modis reddere coguntur, ut praeteritum atque aoristos vocis actiuae (quae Latini desiderant) aut per praesens, neglecto scilicet tempore, quauis id fiat minus proprie, τετυφῶς, τυφᾶς, τυπῶν, feriens, verberans: aut per nomen praesertim verbale, verberator, percussor: hoc fit rarius: tamen in nonnullis non omnino male cedit, τυπῶν, genitor, parens, pater: est autem aoristi secundi a τυπῶ, patrio: aut periphrasi vtuntur, sumentes relatiuum qui, quae, quod, per omnes casus, & verbum praeteritum per omnes personas, vt locus exigit, ὁ τετυφῶς, qui verberavi, verberauisti, verberavit: τῆ τετυφῶτος, mei qui verberavi, tui qui verberasti, eius qui verberavit, & sic in reliquis casibus: aut mutant participium actiuum in passiuum, illud atque casum quem regit, per ablatiuum consequentiae efferentes, vt τυφᾶς λίθῳ ὄντον τὸ πῦρ, percussio lapide inueni ignem: aut per gerundium, percutiendo lapidem, &c. aut per particulas Quum, quando, postquam, posteaquam, & similes, & per subiunctiuum, quum vel postquam percussissem lapidem. Sic praesens τυπῶν, verberans, vel cum verberarem: ὄν, existens, vel cum essem, esses, esset. Dum vero idem verbum Graecum potest Latine reddi per actiuum siue neutrum, atque etiam per deponens, vel commune (vt ἀλέπτω, compilo vel furor: λαλέω, garrus vel loquor: κερταφίλω, basio vel osculor) in reddendis horum participiis praeteritis, vtuntur participio praeterito ducto a verbo deponenti aut communi, κλέψας, furatus: λαλήσας, locutus: κερταφίλησας, osculatus. Porro participium praesens passiuae vocis (quo Latini destituuntur) circumloquuntur quoque, vt τυπόμενος, qui caeditur vel caedebatur: aut mutato tempore, percussus, caesus, aut per participium neutropassiuum, vapulans. Participia vero media, quum actiuam habent significationem, actiue, quum passiuam, passiuue interpretantur, vel circumuentione vtuntur, vt dictum est de praeteritis actiuis & de praesentibus passiuis.

fiuis. Caeterum multa sunt apud Graecos verba deponentia sub voce passiuua & media, quorum quaedam per actiua verba redduntur, vt δέχομαι, accipio: quaedam per neutra, vt μάχομαι, pugno: & quaedam per deponentia, vt ἔπομαι, sequor: nouissimorum horum participia cum Latinis congruunt, ducunt enim Latini a verbis deponentibus participia cuiusuis temporis: sequens praesentis, secutus praeteriti, secuturus & sequendus futuri: priorum vero praeterita reddenda sunt vt praeterita participiorum vocis actiuae.

Deponentia Graecorum varie a Latinis redduntur.

VERBI PASSIVI

Indicatiui 1 1 τυπόμεμαι, τυπῆ, τυπεται, verberor, ris vel are. 2 2 τυπόμεθον, τυπείσθον, τυπείσθον, ur, mi, ur duo. 3 3 τυπόμεθα, τυπείσθε, τυπείσθη, mur, ini, antur.

Paradigma pass. barytona. Praesens.

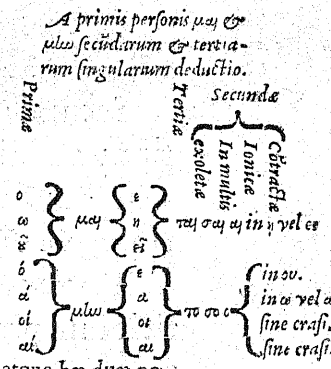
15 Imperfectum. 4 4 ἐτυπόμεμην, ἐτυπείσθην, ἐτυπείσθητο, verberabar. 5 5 ἐτυπόμεσθον, ἐτυπείσθησθον, ἐτυπείσθησθον, mur, &c. ἐτυπείσθησθε, ἐτυπείσθησθη, ἐτυπείσθησθησθη, mur, mi, antur.

Annotationes.

Imperfectum.

20 IN Voce passiuua & media barytonorum quoties prima persona definit in μαι aut μέν, secunda proprie definit in σαι aut σο, veluti tertia in ται vel το, vt secunda & tertia sint similes, nisi quod haec habeat illa σ, & formantur a prima, mutando μαι in σαι & ται: μέν vero in σο & το, sed vocales praecedentes μαι aut μέν interdum mutatur, nempe o monophthongum in e, a in u, & in ei, reliquae manent inuariatae: vt ex terminationibus ομαι, ομαι, ουμαι, fiunt εσαι, εσαι, ησαι, ησαι: ex ομεν, ομεν, ουμεν, fiunt εσο, εσο, ησο, ησο: ex ομεν, ομεν, ουμεν, fiunt εσο, εσο, ησο, ησο. Verum huiusmodi secundae personae exoleuerunt, nisi in paucis verbis (vt alias dicitur) & in perfecto & plus quam perfecto indicatiui pass. vbi etiam formandi ratio est paulo diuersa, vt suo loco explicatur. Porro Iones a secundis inusitatis suas formant reiecto σ, dicentes εαι, ηαι, εαι: εο, εο, οιο, οιο, atque haec duae potestremae εο & οιο (quae in solis optatiuis inueniuntur) communiter receptae sunt: aliae vero priores a solis Ionibus & poetis celebrantur. Attici autem & communes his non vtuntur, nisi prius facta contractione εαι in η vel εαι, εο in ο, & Dorice in οαι, εο in ο, & Syracusanè in α: in ηαι vero & εαι (cum crasis non possit fieri ex vocibus aut diphthongis quarum prior sit longa) η & εαι corripientes, in ε prius commutant, ac deinde contrahunt, ab ηαι quidem in η, ab εαι vero in η vel εαι. Caeterum communes non vtuntur contractionibus factis in εαι ab ηαι vel εαι, nisi in quatuor βάλαι, οίαι, βάλαι, οίαι, id est, vis, putas, videbis, es: de quibus vide in Annotationibus in verba. Horum vero omnium quae diximus exempla tibi sume ex omnibus temporibus passiuis.

Annotationes de augmento.

Ionismus & Dorismus.
μεδα pro ιβζ.

2 aut mediis barytonorum, in *μα* aut *με* desinentibus. ² Ionice & Dorice *μεδα*: nempe in tota voce passiva & med. praterquam in aoristis passivis, & in perfecto ac plus quam perfecto vocis media: ibi enim prima pluralis desinit in *μεν*, veluti in tota voce actiua. Perfectum quoque optatiui & subiunctiui passivi quum sit per circumlocutionem, habet primam pluralem in *μεν*. ³ *Æolicè* huiusmodi persona in *μεθα*, desinit in *μεθε* vel *μεθεν*, vt *λεγομεθεν* pro *λεγομεθα*, dicimur: *φερομεθεν* pro *φερομεθα*, ferimur: vt contra iidem *Æoles* pro *ιπιθεν*, *ιπιδα*, dicunt, id est, retro, ponè: & *ατρεθα* pro *ατρεθεν*, sine, seorsum. ³ De hac re vide plura 47. 7 & 22. ⁴ Fit ab actiuo *ειπων*, mutando *ον* in *ιμεν*. ⁵ Id est, siue actiua, siue passiva, siue media: atque vel barytona, vel circumflexa, vel in *μ*.

Æolicismus.
μεθεν pro μεθα.
θα pro εεν.
Imperfecti formatio.

Perfectum.

Perfe. { *τέτυμμαι, τέτυψαμ, τέτυπται, verberatus sum.*
τέτυμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον, at i sumus, &c.
τέτυμμεθα, τέτυφθε, τέτυμμεθροι εισί, at i sumus. 15

Perfecti passivi formatio.

Fit ab actiuo, extrema litera aut syllaba conuersa in *μαι*. Secunda persona in *σαι*, actu aut potestate, nempe *ψαμ* aut *ξαμ*. Tertia in *ται*.

In prima coniugatione.

{ *μμαι.*
ψαμ.
πται.
μμεθον.
φθον, φθον.
μμεθα.
φθε.

In prima coniugatione mutatur *α* actiui in *μαι*, ¹ & *φ* aspirata in *ε* mediam, *τέτυφα*, *τέτυφμαι*: ²⁰ sed ob euphoniā dicitur *τέτυμμαι, μ* pro *ε*.

In secunda ac tertia persona est *ω* tenuis, *τέτυψαμ, τέτυπται*. nam *ψ* valet *πσ*.

Secunda & tertia dualis, & secunda pluralis fiunt à tertia singulari, mutatis tenuibus ante ²⁵ *αι* in proprias aspiratas, idque in omni coniugatione, *τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε*.

Tertia plural.

Tertiam pluralem circumloquimur per participium præteriti temporis, & verbum substantiuum, quoties tertia singularis non desinit in ³⁰ *σαι* purum, *τέτυπται, τέτυμμεθροι εισί*.

In secunda *χα*
ιπ γμαι, ξαμ,
πται, γμεθον,
χθον, χθον, γμε-
θα, χθε.

Secunda coniug. { *λέλεγμαι, λέλεξαμ, λέλεκται, dictus sum, es.*
λέλεγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον, dicti sumus.
λέλεγμεθα, λέλεχθε, λέλεγμένοι εισί.

Eadem

Eadem hinc ratio literarum *γ, κ, χ*, & duplicis *ξ*, qualis in prima coniugatione mutarum *β, ω, φ*, & duplicis *ψ*: vt à *λέγω, dico*, præteritum actiuum *λέλεξα, dixi*, passiuum *λέλεγμαι, dictus sum*, mutando ¹ *α* in *μαι*, aspiratam *χ*, in mediam *γ*.

In secunda & tertia persona est tenuis *κ*, *λέλεξαμ, λέλεπται*. nam *ξ* est *κσ*.

Reliquarum coniugationum *κα* migrat in *μαι*.

10 Tertia cōiug. { *πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισαι, persuasus sum.*
πέπεισμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον.
πέπεισμεθα, πέπεισθε, πέπεισμεθροι εισί.

In tertia.

{ *σαι.*
σαι.
σαι.
σμεθον.
θον, θον.
σμεθα.
θε.

Ante *μαι* collocandum *σ*, *πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισαι, persuasus sum.*

Secunda persona *πέπεισαι*, per vnum *σ* tantum, ¹⁵ etiam si in prima fuerit *σ*, *πέπεισμαι*.

Annotatio.

Quarta cōiug. { *ώρυγμαι, ώρυξαμ, ώρυκται, fossus sum.*
ώρυγμεθον, ώρυχθον, ώρυχθον.
ώρυγμεθα, ώρυχθε, ώρυγμεθροι εισί.

In quarta *νικ*
vt in secunda,
nunc vt in tertia.

20 { ³ *πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασαι, intellexi.*
πέφρασμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον.
πέφρασμεθα, πέφρασθε, πέφρασμεθροι εισί.

Quorum actiuum præteritum in *χα*, ea sequuntur coniugationem secundam: *χ* in *γ*, *α* in *μαι*, *ώρυχαμ, ώρυγμαι, σοδι, fossus sum*. Si autem actiuum ²⁵ in *κα*, formatio est vt in tertia, ⁴ assumpto *σ*: *φραζω, πέφρακα, πέφρασμαι, confydero, derani, ratus sum*.

Annotatio.

Quinta coniugatio etiam in passiuo præterito seruat immutabiles *λ* & *ρ*, vt in actiuo: *ψάλλω, έψαλκα, έψαλμαι, canto, cantavi, cantatus sum*,

In quinta
λκα in *λμαι,*
λσαι, λται, λμε-
θον, λθον, λθον,
λμεθα, λθε.

vel cantorem auscultavi: ἀείρω, ἔσαρχα, ἔσαρχμαι, ἴ-
mino, seminavi, seminatus sum.

μα.
σα.
τα.
μεδον.
μεδον.
μεδα.
δε.

ἄλλω, ἔφαλλα, ἔφαλλα, ἔφαλλα.
ἄλλω, ἔφαλλοι, ἔφαλλον, ἔφαλλον.
canto. ἔφαλλε, ἔφαλλον, ἔφαλλον εἰσί.

ἔσαρχμαι, ἔσαρχσαι, ἔσαρχται.
ἀείρω, ἔσαρχμεδον, ἔσαρχδον, ἔσαρχδον.
semino. ἔσαρχμεδα, ἔσαρχδε, ἔσαρχδον εἰσί.

Finite in μω, aut μνω, actiuum habent in ηκα,
passiuum in ημαι: νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι, πασco, πα-
σι, πασtus sum: τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι, ἰncido, ἰncidi,
ἰncisus sum. nam interponitur η.

ημαι.
ησαι.
ηται.
ημεδον.
ημεδον.
ημεδα.
ημεδα.
ηνται.

νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται.
νέμω, νενεμήμεδον, νενεμήδον, νενεμήδον.
πασco. νενεμήμεδα, νενεμήδε, νενεμήνται.

Sic τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται, &c.

Secunda & tertia dualis ac secunda pluralis
interferunt σ, quoties tertia singularis exit in ται
purum, νενέμηται, νενέμηδον, νενέμηδε.

Tertia singulari finita in ται purum, citra cir-
cunlocutionem fit tertia pluralis, interponen-
do ν ante ται, νενέμηται, νενέμνται.

Verba in νω actiuum faciunt in γκα, passiuum
autem primæ personæ in μμαι: φαίνω, πέφαγκα, πέ-
φαμμαι, ostendo, ostendisti, ostensus sum, vel manifestatus
sum. nam in cæteris manet η.

Finite in αίνω,
& polysyllaba
in νω.

μμαι.
νσαι.
νται.
μμεδον.
μμεδον.
μμεδα.
μμεδα.

πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται.
φαίνω, πέφάμμεδον, πέφανδον, πέφανδον.
ostendo. πέφάμμεδα, πέφανδε, πέφανδον εἰσί.

Disyl-

Disyllaba in νω, & ννω abiiciunt ν, vt in a-
ctiuo, nec tamen assument σ ante μαι.

Finite in ινα,
είνω, & disyl-
laba in ννω.

μμαι.
σσαι.
νται.
μδον.
μδον.
μδα.
μδα.
νται.

κείνω, κέκειμαι, κέκεισαι, κέκειται.
accuso. κέκειμεδον, κέκειδον, κέκειδον.
κείνω, κέκειμεδα, κέκειδε, κέκεινται.

κτείνω, ἐκταμαι, ἐκτασαι, ἐκταται, interfectus sum, &c.
interficio. ἐκτάμεδον, ἐκτάδον, ἐκτάδον.
ἐκτάμεδα, ἐκτάδε, ἐκτάνται.

θύνω, τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυσται, propulsus sum, &c.
propello. τέθύμεδον, τέθυσδον, τέθυσδον.
τέθύμεδα, τέθυσδε, τέθυσνται.

7 Sexta coniugatio nunc accipit σ, ἀκούω, ἠκούκα, ἠ-
κούσμαι, audio, audiui, auditus sum: nunc non acci-
pit, ἔξδω, τετόξδωκα, τετόξδωμαι, iaculis peto, iaculis pe-
tij iaculis petitus sum.

In sexta.

ἀκούω, ἠκούσμαι, ἠκούσαι, ἠκούσαι.
audio. ἠκούσμεδον, ἠκούδον, ἠκούδον.
ἠκούσμεδα, ἠκούδε, ἠκούδον εἰσί.

ἔξδω, τετόξδωμαι, τετόξδωσαι, τετόξδωται.
ἔξδω, τετόξδωμεδον, τετόξδωδον, τετόξδωδον.
ἔξδω, τετόξδωμεδα, τετόξδωδε, τετόξδωνται.

Plus q̄ perfect. ἐτέτυμμεν, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο, verberatus erā.
ἐτέτυμμεδον, ἐτέτυφδον, ἐτέτυφδον.
ἐτέτυμμεδα, ἐτέτυφδε, τετυμμεδον εἰσί.

Plus quam per-
fectum.

Perfecti prima persona vertit μαι in μιν, τε-
τυμμαι, ἐτέτυμμεν: secunda & tertia αι in ο, τέτυψαι,
ἐτέτυψο: τέτυπται, ἐτέτυπτο. Tertia pluralis exit in ντο,
si singularis desinat in το purum, ἐκέκοντο, accusatus
erat, ἐκέκοντο, accusati erant: alioqui circuloquimur
per verbum substantiuum, ἐτέτυπτο, τετυμμεδον εἰσί.

Plus quam per-
fecti formatio.

Annotatio.

Ionice 1
 πει, φαται. 2
 κται, ραται.
 δαται.
 συμ. } ταται.
 θαται.
 ηται, εαται.
 αται, ιαται.
 εαται. } ιαται.
 λται, λαται.
 ηται, ραται.
Poëticè
 ηται, εαται.
 ηται, ιαται.
 αται, οαται.
 αται, οαται.
Dorificus.
 Αιτισιςμια.
 πέρωνται.
 κερράντο.
Que verba 7
 sexta acci-
 piat σ, & que
 non.

QVARE Fiant huiusmodi consonantium mutationes, diximus 3. 41.
 2 Ionice verò τετύφαται, absque periphrasi. Iones enim & hanc, & plus quam perfecti tertiam pluralem à tertia sing. formant, ante πει vel τει, α breue interētes, & tenues π vel κ, præcedentes α, mutantes in aspiratas φ, χ, & σ in characteristicam aoristi secundi: præterea vocalem longam aut diphthogum, que ipsum α præcederet, corripunt, vocalem longam in propriam breuem vertendo: ex diphthongo verò alteram vocalem subtrahendo. Cæterum in quinta coniugatione non inuenitur hæc Ionica persona, nisi verbum. definat in λα, aut ρα, vbi λ & ρ manent ante α, & ρ aspiratur, vt quibusdam placet: vt ἐσπαράται, seminati sunt. Herodotus in plus quam perfecti, pro ἐστλάται, dixit ἐσπαράται, per pleonasmum syllabæ σα. Neque etiam inuenitur in verbis sextæ quæ ante πει habet σ. Poëtæ autem eodem modo formant tertiam plur. à tertia sing. in reliquis temporibus indicatiui & optatiui: sed in optatiuo antepenultimam, vt hic, non corripunt. nam ex τήπει, id est, verberetur, τήπειται faciunt, id est, verberentur. In perfecto etiam & plus quam perfecti, eam nō corripunt, si versus id exigat: neque etiam in aliis temporibus. 3 Doricè πέρωνται, pro σ posita aoristi secundi characteristicæ: quod fit & in aliis eiusdem generis. 4 Attici interdū huiusmodi σ excludunt: vt à κρίζω, in puluere laboro, κερώνισμαι vel κερώνισμαι, participium ἰ κερώνιστος puluerulentus, fatigatus in puluere. 5 Inuenitur etiam πέρωνται in tertia plurali præsentis, id est, occisi sunt, à πέρωμαι sum interfectus, secundæ coniugationis verborum in μι, à themate φείω, πέρωμι, id est, occido, 6 per ε facta reduplicatione Ionice. 6 Idem accidit quibusdam in αῖνω: vt à κερῖνω, perficio, absoluo, κ. κερῖνω, π. κερῖνω, παθ. κερῖνωμαι, plus quam perfecti: ἐκεκέρημαι, ασο, ατο, in tertia plur. ἐκέρηνω, & reiecto priori augmento, ac pleonasmō πῶ α, κερῖνάω, absoluti fuerant. 7 Sunt qui existimant hæc tantum verba, ἐκέρω, traho: κερῖνω, iubeo: κερῖνω, tristifico, excito: κέρω, claudio, abscondo, & ἀκούω, audio, recipere σ cum verbis circumflexis in έω, αω & έω, quæ non mutant penultimam breuem in longam: de quibus copiose sumus dicturi in Annotationibus in verba circumflexa. Porro κλείω, laudo, facit κελήσω & κελήσωμαι

Aorist. prim. Aoristus 1. } ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθης, verberatus fui. 30
 ἐτύφθητον, ἐτύφθητε.
 ἐτύφθημι, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Formatio aoristi primi. Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus ante αι in proprias aspiratas, τέτυπται, ἐτύφθην, verberatus est, verberatus fui: λέλεκται, ἐλέχθην, dictus est, 33 dictus fui: πέπεισαι, ἐπέειδην, persuasus est, persuasus fui, &c.

Aoristus sec. Aoristus 2. } ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπην.
 ἐτύπητον, ἐτύπητε.
 ἐτύπημι, ἐτύπητε, ἐτύπησαν. 48

Formatio aoristi secundi. Mutat on actiui in λω, ἐτυπον, verberami, ἐτύπην, verberatus fui, vel ὑαυλάμην.

Caret

Caret yterq. aoristus prima duali. nam inflexionem habet actiuorū, siquidem plurale in ρδμ.

Futurū 1. } τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται.
 τυφθήσόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον.
 τυφθήσόμεθα, τυφθήσεθε, τυφθήσονται.

A primo aoristo ἐτύφθην, τυφθήσομαι, verberatus fui, verberabor.

Futurū 2. } τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται.
 τυπήσόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον.
 τυπήσόμεθα, τυπήσεθε, τυπήσονται.

A secundo aoristo ἐτύπην, τυπήσομαι, verberatus fui, verberabor.

Est Græcis tempus in verbis passiuus, quod vocatur μετ' ὀλίγον μέλλον, hoc est, paulò post futurū, * quoties actio iam mox ad futura signatur.

Paulò post futurum } τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται.
 τετύψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον.
 τετύψόμεθα, τετύψεθε, τετύψονται.

Fit à secunda perfecti interposito ομ, τέτυψαι, verberatus es, τετύψομαι, mox verberabor, vel iam verberatus sum: seruâtque augmentum in omni modo.

B OE OTICE Et Æolicè ἐτυφθεν, nam Bœoti tertiam pluralem v- i triusque aoristi passiuus formant à prima singulari, mutando λω in εν. At μένθην ἀματι μνηρί, tincta sunt sanguine crura, Iliad. 8. non mutat λ: vel est syncope, προμυθῆσαν, reiecto augmento, ἀμυθῆσω, tingo, polluo.

Imperatiui } τύπῃου, τυπήεσθω, verberare, beretur. 1
 25 præfens & } τύπῃεσθον, τυπήεσθων, ramini, rentur duo.
 imperfectū } τύπῃεθε, τυπήεσθων, ramini, rentur. 2

Perfectū & } τέτυψο, τετύφθω, verberare, &c.
 plus quam } τέτυφθον, τετύφθων.
 perfectum. } τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Annotationes

Futurum primum.

Formatio futuri primi.

Futurum secundum.

Formatio futuri secundi.

Paulò post futurum.

* Id est, quia quid impendere videtur.

Paulò post futuri formatio.

Bœotismus.

Imperatiui.

Formatio perfecti.

Secunda persona fit à secunda plus quàm perfecti, ἐτέτυφο, τέτυφο, verberatus eras, verberare: ἐλέλεξο, λέλεξο, dictus eras, dicere: ἐπέπεισο, πέπεισο, persuasus fueras, persuadere: ὠρυξο, ὠρυξο, fossus eras, fodere.

πτο εθω. 2το ρθω. 5ο δω. 7το λθω. 8το ρθω. 1το υθω.

3 Tertia verò 3 à tertia eiusdem temporis, migrante τω in θω, & reliquis item tenuibus in aspiratas, ἐτέτυπτο, τέτυφθω, verberatus erat, verberetur: ἐλέλευτο, λελέχθω, dictus erat, dicatur: ἐπέπεισο, πεπίδω, persuasus erat, persuadeatur. Quòd si τω sit purum, assumitur σ, ἐκέκριτο, κερρίδω, accusatus erat, accusetur.

ab ἐτύφθω.

Aoristus 1. { τυφθητι, τυφθήτω, verberator tu, tor ille. τυφθήτου, τυφθήτων, beraminor, antor duo. τυφθητε, τυφθήτωσαν, beraminor, antor.

ab ἐτύπω.

Aoristus 2. { τυπήθι, τυπήτω. τυπήθων, τυπήτων. τυπήθητε, τυπήτωσαν.

Annotatio. ὅτι ποὺ θηθε.

Aoristi definunt in θι: sed prior hñc in η propter alterum θ præcedens, τυφθητι, non τυφθηθι. sic tertia singularis vtriusque, & reliqui numeri per τ non θ, τυπήτω, τυπήθων, &c.

Formatio presentis imperativi eiusque in dialectis varietas.

1 FIT à τυπῶμαι, mutando ὀμαι in ου: vel à secunda imperfecti ἐτύπουν, cui similis est hæc secunda imperativi, reiecto augmento: atque dialectorum varietatem eodem modo recipit, nempe Ionice τυπῆσ, quali à τυπῆσο, abiecto σ: hinc facta est communis & Attica τυπῆ per crasi in σ, & Dorica τυπῆ. Idem iudicium de reliquis temporibus imperatiuorum in σ finitis. Attice τυπῆδων, nam Attici in hoc presentis, atque in vtroque aoristo imperativi medij, tertiam pluralem eandem cum tertia duali faciunt, syllaba σι per synopen detracta. Vel brevius à secunda duali eiusdem temporis indicatiui, migrante σ in α, vt diximus 45, π.

Optat. pass. à τυπῶμαι.

Optatiui { τυπτοίμην, τυπτοίοι, τυπτοίτο, verberarer. præfens & τυπτοίμην, τυπτοίδοι, τυπτοίδω. imperfectū τυπτοίμεθα, τυπτοίθε, τυπτοίωτο.

Omnium

1 Omnium optatiuorum penultima est di-phthongus.

Annotatio.

Perfectū & plus quàm perfectum. { τετυμμένος εἰμι, εἴμην, verberatus essem. τετυμμένος εἴμην, εἴμην. τετυμμένοι εἴμεθα, εἴμεθα, εἴμεθα.

αὐτοῦ. à τετυμμένος.

In verbis barytonis semper opus est periphrasi per participium & verbum substantiuum.

Annotatio.

Aoristus 1. { τυφθῆμαι, τυφθῆσθαι, τυφθῆναι, verberatus sum. τυφθῆμαι, τυφθῆσθαι, τυφθῆναι. (vel fuerim.) τυφθῆμεθα, τυφθῆσθε, τυφθῆσαν.

ab ἐτύφθω.

Aoristus 2. { τυπέλω, τυπέμην, τυπέην. τυπέλῃτον, τυπέλῃτων. τυπέλῃμεθα, τυπέλῃθε, τυπέλῃσαν.

ab ἐτύπω.

15 Futurū 1. { τυφθησόμεθα, τυφθησῶμεθα, τυφθησόμεθα, verberer. τυφθησόμεθα, τυφθησῶμεθα, τυφθησόμεθα. τυφθησόμεθα, τυφθησῶμεθα, τυφθησόμεθα.

à τυφθησόμεθα.

Futurū 2. { τυπήσοίμην, τυπήσοιόμην, τυπήσοίμην. τυπήσοίμην, τυπήσοιόμην, τυπήσοίμην. τυπήσοίμην, τυπήσοιόμην, τυπήσοίμην.

à τυπήσοίμην.

20 Paulò post futurum { τετυφοίμην, τετυφοίοι, τετυφοίτο, mox verberer. τετυφοίμην, τετυφοίδοι, τετυφοίδω. τετυφοίμεθα, τετυφοίθε, τετυφοίωτο.

à τετυφοίμην.

INTELLIGÈ In prima persona numeri singularis, vt iam diximus I in voce actiua.

25 Subiunctiui { τυπτοίμην, τυπτοίμην, τυπτοίμην, si verberer vel præfens εἶμι τυπτοίμην, τυπτοίδοι, τυπτοίδω. (rarer.) & imperf. τυπτοίμεθα, τυπτοίθε, τυπτοίωτο.

Subiunctiuus passiuus. à τυπτοίμην.

Perfectum & plus quàm perf. { τετυμμένος ὤμην, ἦσ, ἦ, si verberatus sum vel εἴμην. τετυμμένος ἦτον, ἦτον. τετυμμένοι ὤμεθα, ἦτε, ὤσι.

à τετυμμένος.

Et hic & in optatiuo circumloquimur hoc

Annotatio.

perfectum, vt tertiam pluralem indicatiui.

Aoristus 1. { τυφθῶ, τυφθῆς, τυφθῆ, si verberatus sim vel τυφθῆτον, τυφθῆτον. (fuerim vel fuero. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

Aoristus 2. { τυπῶ, τυπῆς, τυπῆ, τυπῆτον, τυπῆτον. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

IN Hoc tamen differunt, quod tertia pluralis perfecti indicatiui fit citra circumlocutionem, quoties tertia singularis definit in πῆ, plurimum, 64. 20. quod accidit quibusdam verbis quinta & sexta: at perfectum in optatio aut subiunctiuo non fit citra circumlocutionem nisi in verbis in μι & quibusdam circumflexis, ductis à verbis sextæ in ἐπι, ἀνα, ἕω, & ἕω, vt suo dicitur loco.

Infinitiuus pass. à τυπῶμαι, à τυφθῶν, secunda duali.

Infinitiuus præf. & imperf. τυπῆσθαι, verberari.

Perfectum & plus quam perfectum, τυφθῶν, accentu in penultima, verberatum esse vel fuisse.

Aoristus primus, τυφθῶμαι, verberatum esse.

Aoristus secundus, τυπῆναι.

Futurum primum, τυφθῆσεσθαι, verberandum esse.

Futurum secundum, τυπήσεσθαι.

Paulò post fut. τυπῆσεσθαι, mox verberandum esse.

Infinitiuus in εσθαι fiunt à secunda plurali indicatiui, verso ε in αι, τυπῆσθαι.

VEL A prima singulari, mutado σμαι in εσθαι, at perfectum infinitiuus (quod tamen plerunque non definit in εσθαι, sed etiam in φσθαι, χσθαι, λσθαι, νσθαι & ρσθαι) comodiùs formatur à secunda duali, verso ον in αι: vel, vt Author ait, in finit in εσθαι, à secunda plurali, verso ε in αι.

Participia pass. à τυπῶμαι.

Participij præfens & imperfect. { ο τυπῶμενος, τῆ τυπῶμενου, qui verberatur. ή τυπῶμένη, τῆς τυπῶμένης, quæ ratur. τὸ τυπῶμενον, τῆ τυπῶμενῆ, quod

Perfect. & plus quam perfectū. { ο τετυμμένος, τῆ τετυμμένης, verberatus. ή τετυμμένη, τῆς τετυμμένης, verberata. τὸ τετυμμένον, τῆ τετυμμένης, verberatum.

ab ἐπιφθῶ.

Aoristus 1. { ο τυφθῆς, τῆ τυφθῆτος, verberatus. ή τυφθῆσα, τῆς τυφθῆσης, verberata. τὸ τυφθῆν, τῆ τυφθῆτος, verberatum.

Aoristus

Aoristus 2. { ο τυπῆς, τῆ τυπῆτος. ή τυπῆσα, τῆς τυπῆσης. τὸ τυπῆν, τῆ τυπῆτος.

Futurum 1. { ο τυφθῆσόμενος, τῆ τυφθῆσομένης, verberādus. ή τυφθῆσομένη, τῆς τυφθῆσομένης, verberāda. τὸ τυφθῆσόμενον, τῆ τυφθῆσομένης, verberādū.

Futurum 2. { ο τυπῆσόμενος, τῆ τυπῆσομένης. ή τυπῆσομένη, τῆς τυπῆσομένης. τὸ τυπῆσόμενον, τῆ τυπῆσομένης.

Paulò post futurum { ο τετυφόμενος, τῆ τετυφόμενου, verberādus. ή τετυφόμενη, τῆς τετυφόμενης, mox verberāda. τὸ τετυφόμενον, τῆ τετυφόμενης, verberādū.

Accentus perfecti in penultima: reliquorum in μένος in antepenultima: at aoristi aciuntur. Cæterum μένος & μένον ad tertiam pertinent declinationem, εις & εν ad quintam: omnia autem foemina ad secundam.

QUOMODO Latine reddi debeant participia verborum passiuorum, ac deponentium, diximus 60. 38.

VERBVM MEDIUM.

Medium verbum siue commune, quod nunc actiuè capitur, nunc passiuè, βιάζομαι τὸν φίλον, viololo amicū: βιάζομαι ἐπὶ τῆ φίλου, violor ab amico: sic ἄγωμαι, duco, ducor: κομίζομαι, porto, portor.

Ab actiuis autem non tantum passiuia deducuntur, sed etiam media, quorum & inflexio & significatio partim actiua, partim passiuia.

Præfens & præteritum imperfectum non tantum inflectendi ratione, verum & voce penitus eadem sunt cum verbo passiuo. Perfectum &

medium, ἐπι- cur ita dica- tur.

In vocem me- diam annota- tum est.

plus quàm perfectum sortita sunt terminatio-
nem actiuam : aoristi ac futura passiuam.

Perfectum me-
dium.

Indica- $\left\{ \begin{array}{l} \text{τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε, verberasti, vel ver-} \\ \text{tūtu, τέτυπαι, τέτυπαι, (beratus sum,} \\ \text{τέτυπα, τέτυπαι, τέτυπαι, τέτυπαι.} \end{array} \right.$

Formatio per-
fecti medij.

Medium præteritum formatur ab actiuo col-
locata figuratiua litera præsentis pro figuratiua
præteriti actiui, τέτυπα, τέτυπαι, a τυπω: Nam desi-
nētium in πλω, κλω, μνω, formatiua litera est prior
consonans, πύλω, τέτυχα, τέτυχα, παρτω, πεπερι, πεπερι: 10
τέμνω, τέμνη, τέμνω, incido, incidi, incidi, vt dictum
est supra pag. 41. versu. 1. & 55. 8.

Annotatio.

Annotatiu-
m in perfecti
medij.

Præterea quartæ coniugationis futurum ξω,
characteristicon facit γ, πλώω, κλώω, μνώω, πλώω, πλώω,
πλώω, percutio, percutiam, percussi vel percussus sum: 15
σω autem δ, φάσω, φάσω, πέρωω, πέρωω, consyde-
ro, abo, am vel atus sum, vt etiam notatum est in se-
cundo aoristo verbi actiui.

Trium verò temporum eadem est figuratiua,
secundi aoristi, secundi futuri, & præteriti medij. 20

In sexta coniugatione characteristicon est
2 vocalis aut diphthongus, λύω, λέλυχα, λέλυχα, sol-
uo, solui, solui vel solutus sum: ακούω, ήκούχα, ήκούχα, αν-
τιδο, αντιδο, αντιδο vel auditus sum: quanquam hoc
tempus hîc rarum. 25

Penultima eadem quæ in actiuo, τέτυπα, τέτυπα.

o in o

3 Disyllabi futuri penultima e migrabit in 3 o, λέγω,
λέξω, λέξω, λέξω, λέξω, dico, &c. at diphthongus φ in
οι, πείθω, πείθω, πείθω, πείθω, πείθω, persuadeo, &c.

o in oi

Vocalis α præsentis interdum seruatur, ψάλλω,

λω,

λω, ψάλλω, ψάλλω, cano, &c. 4 interdum vertitur in η, 4 αι η.
θάλλω, τέθαλλω, τέθηλα, germino, &c. diphthongus
autem αι in η diphthongum impropriam, φαίνω, αι η η.
πέφηναι, ostendo, ostendi, vel ostensus sum, visus sum.

5 Plus quàm perfectum. $\left\{ \begin{array}{l} \text{έτετύωφν, έτετύωφς, έτετύωφ, verberaueram vel} \\ \text{έτετύωφτον, έτετυωείτω. (verberatus eram.} \\ \text{έτετύωφμεν, έτετύωειτε, έτετετύωφσαν.} \end{array} \right.$

Plus quàm
perfectum.

Aor. 1. $\left\{ \begin{array}{l} \text{έτυλάμην, έτύλω, έτύλωτο.} \\ \text{έτυλάμεθον, έτύλωσθον, έτυλάθην.} \\ \text{έτυλάμεθα, έτύλωθε, έτύλωτο.} \end{array} \right.$

Aoristus prim.

10 Additur μλω ad actiuum, έτυλω, verberaui, έτυλω-
μην, verberaui, vel verberatus sum.

Formatio aori-
sti primi.

Aorist. 2. $\left\{ \begin{array}{l} \text{έτυπόμην, έτύπη, έτύπητο.} \\ \text{έτυπόμεθον, έτύπησθον, έτυπέθην.} \\ \text{έτυπόμεθα, έτύπηθε, έτύπητο.} \end{array} \right.$

Aoristus sec.

15 Mutatur ον actiui in όμην, έτυπον, έτυπόμην.

Formatio aori-
sti secundi.

Futur. 1. $\left\{ \begin{array}{l} \text{τύψομαι, τύψη, τύψεται.} \\ \text{τύψομεθον, τύψησθον, τύψεσθον.} \\ \text{τύψομεθα, τύψηθε, τύψονται.} \end{array} \right.$

5 Futurum prim.

20 Actiuum ω barytonum in ομαι, τύλω, verbera-
bo, τύψομαι, verberabo vel verberabor.

Formatio futu-
ri primi.

Futur. 2. $\left\{ \begin{array}{l} \text{τυπούμαι, τυπή, τυπείται.} \\ \text{τυπούμεθον, τυπέσθον, τυπέσθον.} \\ \text{τυπούμεθα, τυπέθε, τυπούνται.} \end{array} \right.$

Futurum sec.

25 Etiam hoc fit ab actiuo, vertendo α circum-
flexum in εμαι: τυπώ, τυπέμαι. Ideoque in quinta
coniugatione primum quoque futurum desinit
in εμαι: nam actiuum in ω circumflectitur: vt à
αείρω, semino, primum futurum actiuum, αείρω,
30 medium autem αείρωμαι, secundum verò acti-

Formatio futu-
ri secundi.
Futurum prim.
quinte coniu-
gationis εμαι.

ab ἐτυλόμω.
à τυλόμω.
à τυλόμω.
à τυλόμω.
Annotatio.

primus, τῷ φεαδς, verberauisse vel verberatum fuisse.
Aoristus secundus, τυπέδαμ. Futurum primum,
τῷ φεαδς, verberaturum vel verberandum esse. Futurum
secundum, τυπέδαμ per ἐ circumflexum: at secun-
dus aoristus per ἐ acutum, τυπέδαμ.

Participia
media.
à τέτυπα.

Participij { τετυπός, τετυπότος, qui verberauit vel
perfectū & τετυπῆα, τετυπῆας. (verberatus est.
plus q̄ perf. τετυπός, τετυπότος.

ab ἐτυλόμω.

Aoristus 1. { τυλάμρος, τυλάμρος, qui verberauit vel
τυλάμρην, τυλάμρηνς. (verberatus est. 10
τυλάμρον, τυλάμρόου.

ab ἐτυλόμω.

Aoristus 2. { τυπόμρος, τυπόμρος.
τυπόμρην, τυπόμρηνς.
τυπόμρον, τυπόμρόου.

à τυλόμω.

Futurum 1. { τυλόμρος, τυλόμρος, verberaturus vel 15
τυλόμρην, τυλόμρηνς. (verberandus.
τυλόμρον, τυλόμρόου.

à τυλόμω.

Futurum 2. { τυπούμρος, τυπούμρος.
τυπούμρην, τυπούμρηνς.
τυπούμρον, τυπούμρόου. 20

Atque hæcenus de verbis barytonis.

CONTRACTIONES VERBORVM.

Vnde & quomodo
fiant verba
circumflexa.

Barytonis sextæ coniugationis
in ἐω, ἀω, ὀω, fiunt per contractio-
nem verba quæ vocantur Circū-
flexa, ob id quòd duabus syllab-
bis in vnâ contractis, accentum
possideant circumflexum, ποιέω

ποιᾶ, facio: βοάω βοᾶ, clamo: χροσάω χροσᾶ, in auro: ἐώ, ἀω
& ὀω coalescentibus in ᾶ: siquidem ex accentu
acuto

Regula.

acuto & graui profluit circumflexus. itidem in
reliquis personis, ποιές ποιές, facis: βοάς βοᾶς, cla-
mas: χροσός χροσός, in auro: de quibus postea. Ne-
que hîc est quicquã peculiare, nisi quòd ex tri-
bus illis caracteristicis α, ε, ο, & vocali aut diph-
thongo sequente, certo quodam modo fiat syn-
næresis, haud aliter atquẽ in contractis nomini-
bus, quæ exceptis contractionibus, planè quin-
tæ sunt declinationis.

10 Et quemadmodum illic nō in omnibus casi-
bus semper fit cōtractio, licet genitiuus desinat
in ος purū, ita hîc nō omne tēpus est capax con-
tractionis, sed tantum præsens ac imperfectum,
idque in omnibus modis ac participiis: siquidẽ
15 illæ terminationes quæ sequuntur πτ in τῷ πτω, τῷ
πτεις, τῷ πτῆς, cum in sexta cōiugatione his locis re-
periatur pure, ποιέω, ποιέεις, ποιέεις, recepta est in qui-
busdam contractio, nempe in iis quæ ante ω ha-
bent vnã figuratiuam α, ε, ο: pro quarum nu-
20 mero redduntur coniugationes circumflexorum,
vbi crases ex istis vocalib⁹ ad hunc fiunt modū.

	Prima,	Secunda,	Tertia,
	{ ε ετ	{ ε α	{ ε ε
	{ ο οτ	{ ο ω	{ ο ου
	{ η ητ	{ η α	{ η ω
25	{ ω ωτ	{ ω ω	{ ω ω
	{ φ φτ	{ ει α	{ φ οτ
	{ οι οτ	{ οι φ	{ οι οτ
	{ ε ετ	{ ε ω	{ ε ε
30	{ η ητ	{ η α	{ η οτ

K 3

Quid habeant
commune cir-
cumflexa cum
barytonis, &
qua in re ab
his dissentiant.

Quæ tempora
contrahuntur.

Ceteroquin &
quibusdam aliis
en contrahuntur
in α, ε & ο.

De circumflexorum inflexione & formatione annotatio.

Inflexio verò & formatio istiusmodi verborum per omnia genera, modos & participia se habet, vt prescriptum est in barytonis. Futurum enim omnium circumflexorù definit in σω, præteritum in κη, à quibus reliqua deriuantur tempora, iuxta canones barytonorum.

Paradigma verborum circumflexorum prima coniugationis.

PRIMA coniugatio circumflexorum fit à verbis sextæ coniugationis barytonorum in έω, ποιέω ποιέω. Futurum in ήσω, vertendo ε in η λόγum, ποιήσω: vnde præteritum in ηκη, πεποίηκη.

VERBI ACTIVI

Præfens.

Indicatiui præfens. ποιέω ω, ποιέεις εις, ποιέει ει. ποιέετον είτον, ποιέετον είτον. ποιέομεν έμεν, ποιέετε είτε, ποιέετε εις.

Imperfectum.

Imperfect. έποίηον ουμ, έποίηεις εις, έποίηει ει. έποίηετον είτον, έποίηέτω είτω. έποίηόμεν έμεν, έποίηετε είτε, έποίηον ουμ.

Perfectum, πεποίηκη, πεποίηκας, &c. vt τέτυφα, τέτυφας. Plus quàm perfectum, έπεποίηκεν. Aoristus primus, έποίησα. Futurum primum, ποιήσω.

Imperatiuus.

Imperatiui præfens & imperfect. ποιέει ει, ποιέέτω είτω. ποιέέτον είτον, ποιέέτων είτων. ποιέετε είτε, ποιέέτωσαν είτωσαν.

Perfectum & plus quàm perfectum πεποίηκε. Aoristus primus, ποιήσον. Secundus aoristus, secundum futurum & præteritum medium quando reperiantur, dicitur * postea.

* In Annotationibus in verba circumflexa, 88. 15. Optatiuus.

Optatiui præfens & imperfect. ποιέοιμι οίμα, ποιέοις οίς, ποιέοι οί. ποιέοίτων οίτων, ποιέοίτω οίτω. ποιέοιμεν οίμεν, ποιέοιτε οίτε, ποιέοιεν οίεν.

Perfe-

Perfectum & plus quàm perfectum, πεποίηκομι. Aoristus primus, ποιήσομι. Futurum primum, ποιήσομι.

Subiunctiui præfens & imperf. ποιέω ω, ποιέεις, ής ποιέη ή. ποιέητον ήτον, ποιέητον ήτον. ποιέωμεν έμεν, ποιέετε ήτε, ποιέετε ωσι.

Subiunctiuus.

Perfectum & plus quàm perfectum, πεποίηκω. Aoristus primus, ποιήσω.

Infinitiuus. * Et Doricè

Infinitiui præfens & imperfectum, ποιέειν, είν. Perfectum, πεποίηκέναι. Aoristus primus, ποιήσαι. Futurum primum, ποιήσειν.

Participia actiua.

Participij præfens & imperfect. ποιέων ών, ποιέοντες έντες. ποιέεσα έσα, ποιέεσης έσης. ποιέον έν, ποιέοντες έντες.

Perfectum & plus quàm perfectum, πεποίηκώς. Aoristus primus, ποιήσας. Futurum primum, ποιήσων.

VERBI PASSIVI

Indicatiui præf. ποιέομαι έμα, ποιέη ή, ποιέεται είτα. ποιέομεν έμεν, ποιέεσθε είσθε, ποιέεσθε είσθε. ποιέομαι έντα.

Passiuum primæ circumflexorum. Præfens.

Imperfect. έποιοόμην έμην, έποιοέεις έ, έποιοέετο είτο. έποιοόμην έμην, έποιοέεσθε είσθε, έποιοέεσθε είσθε. έποιοέομαι έντα.

Imperfectiuus.

Perfectum πεποίημαι, πεποίησμαι, πεποίησμαι. πεποίησθε, πεποίησθε, πεποίησθε.

Perfectiuus.

Plus quàm perfectum. έπεποίημαι, έπεποίησθε, έπεποίησθε. έπεποίησθε, έπεποίησθε, έπεποίησθε.

Plus quàm perfectiuus.

Aoristus primus, ἐποίηθην. Futurum primum, ποιήσομαι. Paulò post futurum, πεποιήσομαι.

Imperatiui.

Imperatiui præfens & imperfect. ποιέε οὐ, ποιέεσθω εἶδω. ποιέεσθον εἶδον, ποιέεσθων εἶδων. ποιέεσθε εἶδε, ποιέεσθεσται εἶδωσται.

Perfectum & plus quàm perfectum. πεποίησο, πεποίησθω. πεποίησθον, πεποίησθων. πεποίησα, πεποίησασται.

Aoristus primus, ποιήθητι.

Optatiui.

Opt. præf. ποιείμιλω οἴμιλω, ποιέοιο οἶο, ποιέοιτο οἶτο. ποιείμιθον οἴμιθον, ποιέοισθον οἶσθον, ποιέοισθων οἴσθων. ποιείμιθε οἴμιθε, ποιέοισθε οἶσθε, ποιέοισθοντο οἶσθοντο.

Perfectum & plus quàm perfectum. πεποίημιλω, πεποίησο, πεποίητο. πεποίημιθεσθον, πεποίησθον, πεποίησθων. πεποίημιθεσται, πεποίησθεσται, πεποίησθοντο.

Aoristus primus, ποιήσῃν. Futurum primum, ποιήσοίμιλω. Paulò post futurum, πεποιήσοίμιλω.

Subiunctiuus.

Subiū. præ. εἰ ἀν ποιέωμαι ὦμαι, ποιέη ἦ, ποιέηται ἦται. ποιέωμιθον ὦμιθον, ποιέησθον ἦσθον, ποιέησθων ἦσθων. ποιέωμιθα ὦμιθα, ποιέησθε ἦσθε, ποιέωνται ὦνται.

Perfectum & plus quàm perfectum. πεποιήμαι, πεποιή, πεποιήται. πεποιήμεσθον, πεποιήσθον, πεποιήσθων. πεποιήμεσται, πεποιήσθεσται, πεποιήσθονται.

Infinitiuus.

Aoristus primus, εἰ ἀν ποιήσῶ.

Infinitiuus præfens & imperfect. ποιέεσθ ποιείσθαι. Perfectum & plus quàm perfectum, πεποιήσθαι, per ἢ circumflexum. Aoristus primus, ποιήσῃν. Futurum primum, ποιήσεσθαι. Paulò post futurum, πεποιήσεσθαι.

Parti-

Participii præf. & imperf. ποιούμενος ἐμδμος, ποιομενος ἐμδμου. ποιούμενη ἐμδμη, ποιομενης ἐμδμης. ποιούμενον ἐμδμον, ποιομενον ἐμδμου.

Participia passiva.

Perfectum & plus quàm perfectum πεποιομενος.

Aoristus primus, ποιήσῃς. Futurum primum, ποιήσῃσθαι. Paulò post futurum, πεποιοσόμενος.

VERBI MEDII

Præfens & imperfectum eadem cum passiuus. Perfectum, plus quàm perfectum, aoristus secundus, & futurum secundum quando reperiantur, dicemus * postea. Restant igitur in verbis circumflexis duo tantum tempora, primus aoristus, & primum futurum, quæ legem sequuntur barytonorum, hoc pacto:

Medium primum circumflexorum.

Primus aoristus indicatiui, ἐποισάμιλω. Imperatiui, ποίσα. Optatiui, ποισάμιλω. Subiunctiuus, ποίσαμαι. Infinitiuus, ποίσασθαι. Participii, ποισάμενος. Primum futurum indicatiui, ποίσομαι. Optatiui, ποισοίμιλω. Infinitiuus, ποίσεσθαι. Participii, ποισόμενος. Eadem ratio in cæteris coniugationibus.

* In Annotationibus in hæc verba circumflexa, 88. 15.

Aoristus primus med. per omnes modos.

Futurum primum med. per omnes modos.

SECUNDA coniugatio circumflexorum fit à verbis in ἀω, βοάω βοά. Futurum in ἦσω, βοήσω. Præteritum in ηα, βεβόηα, migrante α in η.

Paradigma verborum circumflexorum secundæ coniugationis.

VERBI ACTIVI

Indicatiui præfens. βοάω ἄ, βοάεις ἄς, βοάει ἄ. βοάετε ἄτον, βοάετε ἄτον. Imperfect. ἐβόαον ὦν, ἐβόαες ἄς, ἐβόαε ἄ. ἐβόαετε ἄτον, ἐβόαετε ἄτον. ἐβόαομεν ὦμεν, ἐβόαετε ἄτε, ἐβόαον ὦν.

Præfens.

Imperfectum.

Perfectum, βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκε, vt τέτυφα. Plus quàm perfectum, ἐβεβόηκειν, ἐβεβόηκας, &c. Aoristus primus ἐβόησα. Futurum primum, βοήσω.

Imperatiuus.

Imperatiui { βόαε α, βοάετω άτο. præsens & { βοάετον άτον, βοάετων άτον. imperfectū { βοάετε ατε, βοάετωσαν άτοσαν.

* & cōtrahēdo or in ω βόων, βοάου.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβόηκε. Aoristus primus, * βόησον.

Optatiuus.

Optatiui { βοάοιμι ὦμι, βοάοις ὦς, βοάοι ὦ. præsens & { βοάοιτον ὦτον, βοάοιτω ὦτω. imperfectū { βοάοιμι ὦμι, βοάοιτε ὦτε, βοάοιεν ὦεν.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβόηκοιμι. Aoristus primus, βοήσαιμι. Futurū primū, βοήσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiunctiui { βοάω ὦ, βοάης ἄς, βοάη ἄ. præsens ἐάν { βοάητον άτον, βοάητον άτον. & imperf. { βοάωμι ὦμι, βοάητε ατε, βοάωσι ὦσι.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβόηκω. Aoristus primus, βοήσω.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfectum, βοάην, βοᾶν. Perfectū & plus quàm perfectū, βεβόηκέναι. Aoristus primus, βοήσαι. Futurum primum, βοήσειν.

Participia-ctina.

Participij { βοάων ὦν, βοάοντος ὦντος. præsens & { βοάουσα ὠσα, βοάουσης ὠσης. imperfectū { βοάον ὦν, βοάοντος ὦντος.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβόηκώς. Aoristus primus, * βόησας. Futurū primū, βοήσων.

* Et cōtractē βόους.

Passiuum secundæ circumflexorum.

* Ionicè βοῶν Doricè βοῶσαι & βοῶ.

VERBI PASSIVI

Indicatiui { βοδομαι ὦμαι, * βοδῆ ἄ, βοδέται ἄται. præsens & { βοδοῦμαι ὦμαι, βοδέσθαι ἄσθαι. imperfectū { βοδοῦμαι ὦμαι, βοδέσθε ἄσθε, βοδόνται ὦνται.

Imper-

Imp. { ἐβοάομιλω ὦμιλω, ἐβοάου ὦ, ἐβοάετο ἄτο. fect. { ἐβοαοῦμιθον ὦμιθον, ἐβοάεσθον ἄσθον, ἐβοαέσθω ἄσθω. { ἐβοαοῦμεθα ὦμεθα, ἐβοάεσθε ἄσθε, ἐβοαόντο ὦντο.

Imperfectum.

5 Perfectum { βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται. { βεβόημεθον, βεβόησθον, βεβόησθον. { βεβόημεθα, βεβόησθε, * βεβόηται.

Perfectum.

* Ionicè βεβόηται, βεβόηται. Plus quàm perfectum.

Plus quàm perfectum { ἐβεβόημιλω, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο. { ἐβεβόημεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβόησθω. { ἐβεβόημεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόητο.

10 Aoristus primus, ἐβόηθην. Futurum primum, βοηθήσομαι. Paulò post futurum, βεβόησομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui { βοάε βοά, βοάετω βοάτω. præsens & { βοάεσθον βοάσθον, βοάεσθων βοάσθων. imperfect. { βοάεσθε βοάσθε, βοάεσθωσαν βοάσθωσαν.

15 Perfectū & plus quàm perfectum { βεβόησο, βεβόησθω. { βεβόησθον, βεβόησθων. { βεβόησθε, βεβόησθωσαν.

Aoristus primus, βοήθητι.

Opt. { βοαοίμιλω βοῶμιλω, βοάοιο βοῶο, βοάοιτο βοῶτο. 20 præs. { βοαοίμιθον βοῶμιθον, βοάοισθον βοῶσθον, βοαοίσθω βοῶσθω & ἴρ. { βοαοίμεθα βοῶμεθα, βοάοισθε βοῶσθε, βοαοίντο βοῶντο.

Optatiuus.

Perfectū & plus quàm perfectum { βεβόημιλω, βεβόηο, βεβόητο. { βεβόημεθον, βεβόησθον, βεβόησθω. { βεβόημεθα, βεβόησθε, βεβόητο.

25 Aoristus primus, βοηθείλω. Futurum primum, βοηθισοίμιλω. Paulò post futurum, βεβοησοίμιλω.

Subiunctiuus.

Subiunctiui { βοάωμαι ὦμαι, βοάη ἄ, βοάηται ἄται. (σθον. ἐάν { βοάωμεθον ὦμεθον, βοάησθον ἄσθον, βοάησθον ἄσθον. præs. { βοάωμεθα ὦμεθα, βοάησθε ἄσθε, βοάωνται ὦνται.

Perfectū & plus quàm perfectum { βεβώμαι, βεβῶ, βεβῶνται. βεβώμεθον, βεβῶθηθον, βεβῶθηθον. βεβώμεθα, βεβῶθητε, βεβῶνται.

Aoristus primus, εἰβῶνται.

Infinitivus.

Infinitivi praesens & imperfectū, βοάεσθαι βοῶσθαι.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβῶθησθαι.

Aoristus primus, βοηθῶμαι. Futurum primū, βοηθήσεσθαι. Paulò post futurum, βεβῶθησεσθαι.

Participia passiva.

Participii praesens & imperfecti { βοαόμενος ὠμῶς, βοαομένου ὠμῶς. βοαομένη, ὠμῶς, βοαομένης ὠμῶς. βοαόμενος ὠμῶς, βοαομένου ὠμῶς.

10 Participii praesens & imperfecti { βοαομένη, ὠμῶς, βοαομένης ὠμῶς. βοαόμενος ὠμῶς, βοαομένου ὠμῶς.

10 Participii praesens & imperfecti { βοαόμενος ὠμῶς, βοαομένου ὠμῶς.

Perfectum & plus quàm perfectū, βεβῶθημένος.

Aoristus primus, βοηθείς. Futurum primum, βοηθήσῳ. Paulò post futurum, βεβῶθησῳ.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἐβοήσῳ, ἐβοήσαμαι, βοήσῳ, βοήσῳμαι, βοήσῳμαι, βοήσῳμαι, βοήσῳμαι. Futurum primum, *βοήσομαι, βοήσομαι, βοήσεσθαι, βοήσεσθαι: de quibus in prima coniugatione.

TERTIA coniugatio circumflexorum formatur à verbis in ὦ, χρύσω χρύσῳ. Futurū in ὦσω χρύσῳσω. Praeteritum in ὠκα, κέρυσῳκα.

VERBI ACTIVI

Indicat. { χρύσω χρύσῳ, χρύσῳς χρύσῳς, χρύσῳ σοί. χρύσῳτον χρύσῳτον, χρύσῳτον χρύσῳτον. χρύσομεθον, χρύσῳτε, χρύσοσθε οὔσι.

Imperfectum.

Imperfectum. { ἐχρύσσον εν, ἐχρύσσεσθε οἱ, ἐχρύσσεσθε οἱ. ἐχρύσσετον ἔτων, ἐχρύσσετῶ ἔτων. ἐχρύσομεθον οὔμεθον, ἐχρύσσετε ἔτε, ἐχρύσσεσθε εν.

Perfectū, κέρυσῳκα. Plus quàm perf. ἐκέρυσῳκεν. Aorist.

Medium secundae circumflexorum.

Aoristus primus aedius per omnes modos.

Futurum primum med. per omnes modos. * & contractione ου in ὦ βῶσομαι.

Paradigma verborum circumflexorum tertiae coniugationis.

Praesens.

Imperfectum.

Aoristus primus, ἐχρύσῳσα. Futurum I. χρύσῳσα.

Imperatiui { χρύσσεσθε οἱ, χρύσσεσθε οἱ. χρύσσεσθε οἱ, χρύσσεσθε οἱ. χρύσσεσθε οἱ, χρύσσεσθε οἱ. χρύσσεσθε οἱ, χρύσσεσθε οἱ.

Imperatiui.

5 Perfectum & plus quàm perfectum, κέρυσῳκα. Aoristus primus χρύσῳσον.

Optatiui { χρύσοιμι οἱμι, χρύσοις οἱς, χρύσοι οἱ. χρύσοιτον οἱτον, χρύσοιτῶ οἱτῶ. χρύσοιμι οἱμι, χρύσοις οἱς, χρύσοι οἱ.

Optatiui.

20 Perfectum & plus quàm perfectū, κέρυσῳκοιμι. Aoristus I. χρύσῳσαιμι. Futurum primū, χρύσῳσοιμι.

Subiunctiui praef. & imperfecti { χρύσῳ ὦ, σῳς οἱς, σῳς οἱ. χρύσῳτον ὦτον, χρύσῳτον ὦτον. χρύσῳμι ὦμι, σῳτε ὦτε, σῳσι ὦσι.

Subiunctiui.

15 Perfectum & plus quàm perfectum, κέρυσῳκῳ. Aoristus primus, χρύσῳσα.

Infinitivi praesens & imperfectum, χρύσῳσθαι. Perfectum & plus quàm perfectum, κέρυσῳκεν. Aoristus primus, χρύσῳσθαι. Futurum I. χρύσῳσθαι.

Infinitivus.

20 Participii praesens & imperfectum, χρύσῳσθων ὦν, χρύσῳσθων οὔτων. Perfectum & plus quàm perfectum, κέρυσῳκῳς. Aoristus primus χρύσῳσθαι. Futurum primum, χρύσῳσθαι.

Participia activa.

VERBI PASSIVI

25 Indicat. { χρύσομαι ἔμαι, χρύσῳ οἱ, χρύσῳται ἔται. χρύσομεθον ἔμεθον, σῳεσθον ἔσθον, σῳεσθον ἔσθον. χρύσομεθα ἔμεθα, σῳεσθε ἔσθε, σῳοντα ἔντα.

Passivum tertiae circumflexorum. Praesens.

Imperfectum. { ἐχρύσομαι ἔμαι, σῳου οὔ, σῳετο ἔτο. ἐχρύσομην ἔμην, σῳεσθον ἔσθον, σῳεσθον ἔσθον. ἐχρύσομεθα ἔμεθα, σῳεσθε ἔσθε, σῳοντο ἔντο.

Imperfectum.

Perfectum. Perfectum { κεχρυσάμαι, ὑσώσαι, ὑσώται.
κεχρυσάμεθον, ὑσώθον, ὑσώθον.
κεχρυσάμεθα, ὑσώθε, ὑσώται.

Plus quam perfectum { ἐκεχρυσάμην, ὑσώσο, ὑσώτο.
ἐκεχρυσάμην, ὑσώθον, ὑσώθην.
ἐκεχρυσάμην, ὑσώθε, ὑσώντο.

Aoristus primus, ἐχρυσάθη. Futurum primū, χρυσάσομαι. Paulò post futurum, κεχρυσάσομαι.

Imperatiuus. Imperatiui { χρυσέε ἢ χρυσέεθω οὐδέω.
præfens & { χρυσέεθον ἔθον, χρυσέεθων οὐδέων.
imperfect. { χρυσέεθε οὐδέθε, χρυσέεθωσαν οὐδέωσαν.

Perfectū & plus quam perfectum { κεχρυσάσο, κεχρυσάθω.
κεχρυσάθον, κεχρυσάθων.
κεχρυσάθε, κεχρυσάθωσαν.

Aoristus primus, χρυσάθη.

Optat. { χρυσοίμην οίμην, σοίοιο σοίο, σοίοίτε σοίτο. ἄλλω.
præf. & { χρυσοίμεθον οίμεθον, σοίοιθον οὐδέθον, σοίοίθην οί-
impe. { χρυσοίμεθα οίμεθα, σοίοιθε σοίθε, σοίοινο σοίνο.

Perfectū & plus quam perfectum { κεχρυσάμην, υσώσο, υσώτο.
κεχρυσάμην, υσώθον, υσώθην.
κεχρυσάμεθα, υσώθε, υσώντο.

Subiunctiuus. Aoristus primus, χρυσάθην. Futurum primū, χρυσάσομαι. Paulò post futurum, κεχρυσάσομαι.

Subiunctiuus præfens & imperfectum

{ χρυσάμαι ὦμαι, χρυσήοι, χρυσήοιται ὦται. ἄθον. 29
ἐάν { χρυσάμεθον ὠμεθον, χρυσήοιθον ὠθον, χρυσήοιθον ὠ-
χρυσάμεθα ὠμεθα, χρυσήοιθε ὠθε, χρυσήοιται ὠνται.

Perfectū & plus quam perfectum { κεχρυσάμαι, *κεχρυσάω, κεχρυσήται.
κεχρυσάμεθον, κεχρυσήθον, κεχρυσήθον.
κεχρυσάμεθα, κεχρυσήθε, κεχρυσήνται. 30

Aorist.

*Vel, ut quidam volunt, κεχρυσή

Aoristus primus, ἐάν χρυσάθην.

Infinitiuus præfens & imperfect. χρυσέεθαι χρυσέεθης. Perfectum & plus quam perfectum, κεχρυσάθαι.

Infinitiuus.

Aoristus primus, χρυσάθη. Futurum primum, χρυσάσομαι. Paulò post futurum, κεχρυσάσομαι.

Participij { χρυσάμενος ἔμενος, χρυσομένης ἔμενης.
præfens & { χρυσομένης ἔμενης, χρυσομένης ἔμενης.
imperfect. { χρυσάμενον ἔμενον, χρυσομένης ἔμενης.

Participia præfens.

Perfectum & plus quam perfectum, κεχρυσάμενος. Aoristus i. χρυσάθης. Futurum primū, χρυσάσομαι. Paulò post futurum, κεχρυσάσομαι.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἐχρυσάμην, χρυσάσαι, χρυσάσαιμην, χρυσάσομαι, χρυσάσαιθαι, χρυσάσομενος. Futurum primum, χρυσάσομαι, χρυσάσοίμην, χρυσάσεθαι, χρυσάσομενος: de quibus dictum est in ποιέω.

Medium tertia circumflexorum. Aoristus primus per omnes modos & participia. Futurum primum per omnes modos & participia.

ANNOTATIONES IN CIRCUNFLEXA.

Monosyllaba circumflexa in secunda repertiuntur coniugatione, ἄρῶ, θλῶ, κλῶ, facio, contundo, frango. In prima verò minimè: nec in prima plurali, nec tertia, πλέω, πλέομεν, πλέεσι, ναίγω, ναίγαντες, ναίγαντες: non autem πλῶ, πλέομεν, πλέεσι.

De monosyllabis circumflexis notio.

Quædam ad duas pertinent coniugationes, γηρέω, ἐλεέω, ξυρέω: vel γηράω, ἐλεάω, ξυράω, senesco, misereor, rado.

Ad duas coniugationes pertinentia.

Crasis α & ε in α, βοάεις, βοᾷς, clamas. Doricè autem in η, γελᾷς, γελῆς, rides: διδάεις, διδάης, stis; per η monophthongum, hoc est, nudam vocalem. quem morem in quibusdam Attici quoque seruâ-

Dorismus. αει in η.

πρήεις, διψήεις, ζήεις, εζήεις, ζήεις.

feruarunt dicentes πρήεις, διψήεις, ζήεις, εζήεις, ζήεις: vnde imperfectum, ἐζήει, vivebat, & infinitivus ζῆω, vivere.

In futurum præ. annotatio. Characteristicas presentis a, s, e, in omnibus temporibus servantia.

3 Futurum in ἴσω vel ὠσω. Quædam figuratiuam retinent, τελέω, τελέσω, τετέλεκα, perficio, perficiam, perfecì: γελῶ, γελῶσω, γεγάλακα, rideo, ebo, risi: 4 ὀμῶω, ὀμῶσω, ὠμόμω, iuro, abo, aui: & hæc penultima aoristi primi corripunt, ἐτέλεσα, ἐγάλασα, perfecì, risi: poëticè autem ἐτέλεσα, producta penultima per positionem gemini ω. In nonnullis duplex futurum, αἰνέω, αἰνέσω & αἰνήσω, laudo. 6 sic καλέω, καλέσω & καλήσω, uoco: κορέω, πονέω, φορέω, φρονέω, faturo, laboro, vestem fero, sapio: & in secunda, ἀλόαω, ἀλόασω & ἀλόησω, uerbero.

Duplex futurum, ἴσω, ὠσω: ἴσω, ὠσω.

Quæ circumflexa habent aoristum secundum futurum secundum, et præteritum medium, atque eorum temporum formatio.

Secundum aoristum, secundum futurum, & præteritum medium tertia coniugatio non agnoscit. At in duabus prioribus ita demum reperiuntur, si thema iam affectum contractione desinat in ω non purum, idque ad hunc modum: Ex primo aoristo, primo futuro, & præterito actiuo eliditur penultima vocalis cum consonante sequente, δρυπέω δρυπῶ, strepo: futurum primum, δρυπήσω: secundum δρυπῶ. Aoristus primus, ἐδρύπησα: secundus, ἔδρυπον: præteritum actiuum, δεδύπηκα: medium δέδρυπα: sic μυκῶω μυκῶω, μυκῶσω μυκῶω, ἐμύκησα ἐμυκον, μεμύκηκα μέμυκα, μιγίο, &c.

7 Monosyllaba verò circumflexa his temporibus carent, præter duo, χέω χῶ, habeo, teneo: πάω πάω, enello, traho, sorbeo: vnde formantur aoristi

risti secundi, ἐχον, ἐχεες, ἐχεε, à primo ἐχισα, & ἔαον, ἔαες, ἔαε, ab ἔαυσα.

Optatiuum presentis circumflexi solent Attici etiam per ω purum inflectere, hoc pacto:

Optatiuus Atticus } ποίωλω, ποίωλεις, ποίωλῃ, facerem. ποίωλτον, ποίωλτελω. ποίωλθην, ποίωλθῃτε, ποίωλθῃσαν.

Infinitiuu barytoni, ποιέειν, βοάειν, χυσέειν, primum abiiciunt, ac deinde fit crasis, ποιέειν ποιέειν, βοάειν, βοάειν, χυσέειν, χυσοῦω. Quamquam in secunda coniugatione quidam subscribant, βοάειν, πεινάειν: quidam non subscribant, βοάειν, πεινάειν, clama- re, esurire.

Infinitiuorum vocis actiue contractio. εει εει εει, εει εει εει, εει εει εει, εει εει εει.

Præteritum perfectum passiuum fit ab actiuo, mutando κα in μα: sed asciscitur σ, si penultima sit breuis, τετέλεκα, τετέλεισμαι, perfecì, perfectus sum. In tertia quoque plurali ac reliquis modis utimur periphrafi, ut in barytonis. Si autem penultima sit longa η vel ω, nõ assumitur σ: πεποίηκα, πεποίημαι: βεβόηκα, βεβόημαι: κεχύσθηκα, κεχύσθημαι. Verum quia ται tertiæ personæ singularis est purum, πεποίηται, βεβόηται, κεχύσθηται, ideo locis aliquot interponitur σ, quemadmodum scriptum est in quinta coniugatione barytonorum.

Perfecti passivi formatio.

Optatiua præterea in huiusmodi præterito fiunt sine periphrafi per diphthongum impropriam η & ω, πεποίημαι, βεβόημαι, κεχυσάμαι. Sic & subiunctiua legitimè formantur per ω circumflexum, πεποιώμαι, βεβοώμαι, κεχυσάμαι. In

Perfectum optatiui passivi.

Perfectum subiunctiui passivi.

Annotatio.

vtroque autem modo circumflectitur secunda & tertia persona, πεποιήο, πεποιήτο: εαυ πεποιόμαι, πεποιή, πεποιήται: & ita in cæteris coniugationibus.

1 H O C De ipso themate debere intelligi, exempla præcedentia & sequentia satis indicant, vt sit hic sensus: In secunda quidem coniugatione reperiuntur themata monosyllaba, vt φρῶ, θλῶ, κλῶ: in prima verò minimè, non enim reperiuntur themata πλῶ, ρῶ, πνῶ, χρῶ, & c. sed πλῆω, ρῆω, πνῆω, χρῆω, id est, nauigo, fluo, spirō, fundo. Sic etiam in primæ coniugationis prima plurali aut tertia, huiusmodi verba non inueniuntur contracta. 2 Doræ enim, vt diximus 13. 12. & 12. 36. ex diphthongo ei primùm abiiciuntur, ac deinde a longum (in quod crasis erat faciendâ) suo more in η vertunt. Meritò itaque iῶτα non subscribunt. Sic in subiunctiuo pro βοῆς βεῖω: βοῆ βεῖω, dicunt βεῖω, βεῖω, per η monophthongum, nam Doræ, vt diximus 13. 13. punctum subscrip- tum negligunt. Cæterum hæc voces Doricæ quæ à C L E N A R D O hic enumerantur, Atticis etiam & communibus qui prosa oratione scripserunt, sunt 15 vītata. Inueniuntur & aliæ his similes & in poetis & in oratoribus: vt χεῖ- πω pro χεῖται, vtitur: & χεῖται pro χεῖται, vti, à χεῖται, vtor: κίρην, misc- bat, sine augmento, pro κίρην, à κίρην, miscbam, as, a, & sine augmento, κίρην, miscbam, vel miscbant, in tertia plurali: διψῆν pro δι- ψῆν vel διψῆν, sitire, à διψῆν: πινύω pro πινύω, cūrare, à πινύω. Sic ζῆ pro ζῆ, 20 viuūt, ex ζῆται, vel pro ζῆ, viuūt, ex ζῆται imperatiui, quod & ζῆται, per pleo- nasiam videlicet syllabâ η. quod omnibus ferè monosyllabis imperatiuis accidit: vt à πλῆω, nauigo, πλῆω πλῆω, vnde πλῆω, nauiga, à ζῆ siue ζῆται, ter- tia persona ζῆται, viuūt, pro ζῆται. hæc tamen à ζῆται πῶ ζῆται deduci possunt: à quo & imperfectum ζῆται, viuēbam, as, pro ζῆται, viuēbam, pro ζῆται quoque 25 tertia pluralis Herodotus dixit ζῆται, viuēbant. Hæc referuntur ad ζῆται, cuius futurum ζῆται, medium ζῆται, viuam: aoristus prim. aetiuus ζῆται, vixi.

3 Nempe illa primùm quæ per pleonasiam ηω, formant ex se verba in ἔνω- μω vel ἀνωμω, siue ἐνωω & ἀνωω, de quibus vide in ἀμφιένωμι, in tractatu de In- uestigatione thematis. ἀμφιένωμι enim siue ἀμφιένωω, id est, induo, fit ab ἀμ- 30 φίω, quod facit in futuro ἀμφιένωω, seruata figuratiua e. sic πεπίνωμι siue πεπι- νώω, id est, pando, fit à πεπίνω, cuius futurum πεπίνωω.

Retinent quoque figuratiuam e aut a, finita in ἔνω & ἀνω, quæ reictō η, for- mant ex se tempora: vt φθίνω vel φθίνω, præuenio, futurum φθίνω, à φθίνω. De his quare in φθίνω, corrumpo, in Inuestigatione thematis. 35

Eodem modo quæ recipiunt pleonasiam ωi: vt ἀρέω ἀρέπω, placeo, futu- rum ἀρέπω: sic γηραιώ γηραιώω, senesco, fut. γηραιώω. quare in ἀρέπω.

His adde quæ eadem significatione habent indifferenter in themate ἔω vel 40 ζῆω, quæ pauca sunt: & ἔω vel ἔζω, quæ multa occurrunt.

Atque hæc quidem sunt in genere finita in ἔω & ἔζω, quæ seruant caracte- 40 risticam inuariatam. In specie verò verba in ἔω, quorum antepenultima est e vel o, sequente consona simplici, e quoque retinent, præterquam τρέω, ἀφελῆω, id est, ferro transfigo, iuuo: mutant verò in η, quæ sunt à masculinis in οs (à no- minibus enim quibuscumque, præcipuè verò ab adiectiuis compositis in οs, 45 ducuntur sæpè numero verba cuiusvis coniugationis contractorum, atque fi- nita in ἔζω, ἔζω, ἔζω, ἀίνω, εἴνω, ἔνω & δῖω passim occurrentia) vt ἀκρονόμω, μ. ἦσω, διπένω, ab ἀκρονόμος, dispensator: & quæ barytona quoque sunt: vt μολεῖω, ω, vel μόλω, venio, futur. μολεῖω: tamen τέλω, ω, vel τέλω, perficio, reti- net e, τέλω: sic μάχνομαι, pugno, futur. med. μάχνομαι, tanquam à μάχνομαι, ω- 50 μαι. Retinent præterea e ἔνω, dormio: ἀιδῶ, veneror: ἀνέω, medeor, & ἀνέω, sufficio: nam ab ἀνέω inuenitur aoristus primus ἀνέω sine augmento pro ἔνω, dormiui:

Cui Doræ non subscribunt iota.

Figuratiuam retinentia in prima & secunda. Quæ coincidunt cum verbis in ἔνωμι vel ἔνωω, ἔνω, ἔζω.

Figuratiuam retinentia in prima.

A nominibus sunt verba in ἔνω, ἔνω, ἔνω, ἔζω, ἔζω, ἔζω, ἔνω, ἔνω, ἔνω, ἔζω, ἔζω, ἔζω.

dormiui: & imperatiuus medius ἀνέω, quiesce. ab ἀνέω aoristus primus passiuus ἔνέδω, veritus sum: imperatiuus ἀνέδω, reuerere: aoristus pri- mus imperatiui medij ἀνέδω, reuerere. Homerus tamen dixit in futuro primo medio ἀνέδωμι. ab ἀνέω futurum medium ἀνέδωμι: aoristus primus 5 medius ἔνέδωμι, medicinam adhibui: infinitiuus ἀνέδωμι, & in voce a- ctiva, ἀνέω, mederi, curare. ab ἀνέω futurum ἀνέω, eis, ei, sufficiam, es, et: aoristus primus ἔνέω, suffeci. cum ἔπι, ἐπήρωσα, remoueri, propulsari: infinitiuus ἀνέω & ἐπαρέω, & poetice geminato σ, ἐπαρέω: partici- 10 pium, ἀνέω & ἐπαρέω: participium aoristi primi passiuum ἀνέω, con- tentus. Sunt quoque quedam disyllaba, quæ faciunt futurum in ἔνω: de quibus vide in annotationibus in verba, quum agit de futuro actiuo. Por- 15 rô quæ his regulis non continentur, mutant e in η. Notanda verò quæ in contextu enumerantur duplex futurum habentia, & quæ licentia poetica ab his regulis degenerare inueniuntur. Et hæcenus de verbis in ἔνω: nunc de 25 ἔνω videndum.

Finita in ἔνω, ἔνω, ἔνω (etiam si sit in diphthongo) seruant a: vt δῆω, ἀ- κροῖω, ποπέω, κωνῆω, miror, audio, laboro, dealbo. Excipe γοῖω, μ. ἔνω, ἔνω: βῆω, clamo: & ἔνω, quod duplex habet futurum. sic ἔνω, vel ἀλλοῖω, permutō, percutio. communiter facit ἔνω, & Atticè ac Ioni- 20 cè ἔνω.

Retinent quoque a trisyllaba finita in ἔνω & ἔνω, modò immediatè præce- dat vocalis, non consonans, vt περῶ, περῶ, transeo, pinso: γελῶ, ἔνω, γελῶ, rideo, propello, remitto, & c. sed ex his multa finiuntur quoque in ἔνω, vnde diximus tempora sumenda, vt ἔνω, γελῶ, & c.

25 Item a seruatur in disyllabis in ἔνω, ἔνω & ἔνω, præcedente consona, vt θῆω, κῆω, φῆω, ἔνω, θῆω, θῆω, frango, rumpo, contundo, traho, facio. Hoc tam- en verum non est, si faciunt ex se verba in ἔνω, vt ἔνω, ἔνω, tolero, γελῶ, γελῶ- 30 μι, vaticinor: περῶ, περῶ, emo: πῆω, πῆω, impleo. nam hæc veluti omnia ver- ba in ἔνω, mutant e in η.

35 Πάωμι quoque, id est, acquiro, facit in futuro medio πάωμι, & in præterito passiuo πάωμι, ditatus sum, pro πάωμι: & πινῶω, cūrrio, facit πινῶω. Sed de ἔνω satis, veniamus ad ἔνω.

Si verba in ἔνω ducantur à nomine, (vt fit ferè semper) mutant o in ω: vt à χρῆσις, aurum, fit χρῆσις, inaurō, cuius futurum χρῆσις per ω ἔνω. Si autem à 35 nullo nomine deriuentur, seruant o μηρῶν, vt ὀμῶω, ἀρῶω, ὀνῶω, βῆω, ἔνω, in qui- no, celeberrimo: quorum futura in ἔνω.

4 Supple, quanuis dixerimus 53. 20. penultimam: aoristi primi esse sem- 4 per aut naturā aut positione longam. Huiusmodi ω geminum nonnun- 5 quam ornatus tantum gratia ponitur, quanuis penultima sit longa natura, vt 40 ἀνῆσθαι, laudauerim, optatiui aoristus prim. Æolicus & Atticus, ab ἀνέω.

6 His adde ἔνω, ligo: ἔνω, molo: πῆω verò significans timeo vel fugio, facit 6 πῆω, quum autem linitur pro πῆω, id est, perforo, facit πῆω.

7 Ipse tamen C L E N A R D V S in Inuestigatione thematis in verbo 7 80 σβεννῶ, extinguo, ait à σβῆω posse deduci aoristum secundum passiuum,

45 ἔνω, ab actiuo ἔνω: atque paulò post, à ἔνω fundo, format aoristum se- cundum, ἔνω, pro ἔνω, & futurum secundum, ἔνω: sic compositum ἐνω, effundam. In aliis autem tribus, ἔνω, ἔνω, ἔνω, futuri secundū, non inuenitur, neque præteritum medium. Ac sunt qui dicant ἔνω & ἐνω esse futura prima Dorica, pro ἔνω & ἐνω. affirmant enim futura secunda semper in cir- 50 cūflexis desiderari, veluti in verbis in ἔνω: atque certè in barytonis rarò ad- modum occurrūt, nisi in his tribus, ἔνω, πῆω, φάγωμι, edam, bibam, comedam: de quibus vide in Annotationibus in verba circa finem. 8 Id est, facta 8 prius contractione, deinde mutando ἔνω in ἔνω, vt in prima πῆω, πῆω, πῆω: sic περῆω, deambularem, à περῆω, in secunda, βῆωμι, βοῖωμι, βο- 90

Que verba se- cunde figurati- nam retineant, ἔνω, ἔνω, ἔνω.

Trisyllaba in ἔνω, ἔνω, & ἔνω, cedente vocali.

Disyllaba in ἔνω, ἔνω, ἔνω, præcedente consona.

Exceptio. πάωμι, πινῶμι.

Finita in ἔνω à nomine facta, fi- guratiuam ser- uant: alia mu- tant in ω.

Geminum or- natum gratia positum. ἀνῆσθαι.

Dorismus. ἔνω pro ἔνω.

Notio.

Optatiuus At- ticus in prima & tertia ἔνω.

in secunda φέω.

Doricè & Æolicè in prima & ter- ti. φέω. Poeticè in secū- da φέμι.

σ ante θ in per- fectis & plus quam perf. pass.

Appendix.

Ionismus.

ei in eu.

Dorismus.

eo } u, du

eu }

αα pro α, ε

ωω, vel ωω pro ω, in contractio- nibus secunde circumflexorum.

φέω, βέω, φέω, &c. sic ἀγαπέω, diligere, ab ἀγαπῶν: ἀποδρέω, aufuge- rem, ab ἀποδρέω: ζέω, viuerem à ζείω: ὀρέω, viderem, ab ὀρέω. in tertia ἄγρομαι, ἄγρομαι, ἄγρομαι, vt in prima. Dores ac Æoles idem faciunt, sed Do- res in prima & tertia coniugatione prius mutant ei in ω, vt terminatione à secunda non differant: hoc modo, ποιήσω, βροθήσω, ἄγροσω. Rursus poetæ in se- cunda coniugatione dicunt ἀέμι, ἀέμι, ἀέμι, &c. vt βροθίμι, βροθίμι, βροθίμι: sic ἡβροίμι, quod & ἡβροίμι, pubescere, ab ἡβράω, pubesco. 9 Æoles atteribunt: d. cunt e- da φέμι. 10 nim γελῶν, pro γελῶν, ridere, à γελῶ. 10 Tamen à γνῶν τὸ γνώσω, cognosco, dicimus ἔγνωσα, assumpto σ, quanuis penultima sit ω μέγα.

11 Nempe ante σ, quoties occurrit in perfecto & plus quam perfecto cuius- cunque modi vocis passiuæ in huiusmodi terminationibus δον, φλω, θε, φω, φαι, ibi enim dicitur δων, φλω, θε, φω, φαι.

Præter hæc quæ à CLENARDO in circumflexa annotata sunt, hoc quo- que scitu dignum, Iones non raro ei factum ex contractione in ea resolvere, ποιήσω, ποιήσω, & Dores contractionem α (vt aliâ: monuimus) in φ con- uertere, si veniat à verbis in έω, non item ab έω, vt ποιήσω, ποιήσω: ἐξείρω- σιν, exeunt, pro ἐξείρωσιν ἐξείρωσιν, ab ἐξείρωέω, ἐξείρωέω, turbantur, pro ἐ- χλωύτω ex ἐχλωύτω, ab ἐχλωέω, ἐχλωέω, & sine augmento Ionicè (49. 21.) φηδόντο, admirabantur, seu inspiciebant, pro ἐφθεόντο ἐφθεόντο, à φηέω, quo Iones vtuntur pro φηέω: hinc apud Herodotum ἐφθεό, oculis subiiciebat, & 20 sine augmento φηέτο, pro ἐφθεότω: & in aoristo primo medio ἐφθεόσωτο, & sine augmento, φηέτωτο, pro ἐφθεόσαντο, in spexerunt, contemplati sunt: εἰλόωτο, pro εἰλωύτο, voluebantur, ab εἰλόωμι: πρέζων, premebant, pro ἔπρέζων ἔπρέζων, detracto incremento, à πρέζω τὸ πρέζω: ἀρχέωτο, pro ἀρχέωτο, saltabant ab ἀρ- χέωμι, & alia his similia. Notandum præterea poetæ in verbis in έω, con- tractione facta ia a, aliud a inferere, accentu retracto, vt βράεδω βράε- δω, βράεδω: ἀγροέδω ἀγροέδω, ἀγροέδω, concionari, ab ἀγροέωμι: μνάε- δω μνάεδω, μνάεδω, spondere, à μνάεωμι: in secunda persona μνάη, μνάη, vt de μνάε, detracto iota subscripto: sic in tertia singulari vocis actiuæ βράεα, clamat, ex βράεαι βράεαι: ἐλά, sinit, ex ἐλάει ἐλά, ab ἐλάω. Quando autem contra- ctio facta fuerit in ω, aliud ω inserunt, retracto etiam accentu, πηδῶω, πηδῶω, πηδῶω, salto, saltatio: verum si vocalis præcedens fuerit breuis, pro ω μέγα in- iiciunt ο μικρόν, ὀρεῶω ὀρεῶω, video: in secunda plurali præsentis optatiui ὀρεῶωτε ἔρρωτε, ὀρεῶωτε, videretis: ὑράωω, texo, tertia plurali ὑράωωσιν ὑράωωσιν, ὑράωωσιν, texunt, sic ἐλῶωσιν, abigent, ab ἐλάω, præsens pro futuro: ἀπώωσιν, pro ἀπώωσιν, occurrens seu instruens, participium præsens femininum ab ἀπώω, occurro. Hoc locū habet maxime in tertia plurali imperfecti passiuī, vbi ἴωντο, pro ἴοντο, ὄντο, vt ἠγροέωντο, concionabantur, ab ἀγροέωμι: ἐστρωέωντο, ordine ibant, à στρωέωμι: ἀπώωσιν, culpabant, ab ἀπώωμι: detractum est incremen- tum, sic in δέξωωσιν, manibus dextris accipiebant, id est, comiter, à δέξωωμι: 40 τὸ δέξωωμι: κερῶωσιν, miscebant, à κερῶωμι τὸ κερῶωσιν: ἐμπαλέωντο, sibi compara- bant, ab ἐμπαλέωμι.

DE VERBIS IN MI.

VERBIS sextæ coniugationis in έω, άω, δω, ύω, deducuntur que vocata sunt verba in μι, quod in μι definant, θέω, τίθημι, pono: εἶπω, ἵστημι, sto vel firmo: δέω, δίδωμι, do:

Verborum in me deductio.

do: ζέω, ζέω, ζέω, iungo: ideóq; definentium in μι quatuor sunt coniugationes, pro numero vocalium ε, α, ο, υ, quæ sunt indices ac figuratiue coniugationum.

5 Quod ad principalem attinet syllabam, tres primæ coniugationes fiunt per ἀναδιπλασιασμόν, hoc est, reduplicationem: quarta non item. Reduplicatio propria est, quando prima thematis repetitur consonans, & assumitur i breue, δέω, δίδωμι: in vicem autem aspiratæ succedit illius tenuis, θέω, τίθημι, mutando θ in τ, non τίθημι. Reduplicatio impropria, vbi tantum præfigitur i, vt si verbum incipiat a vocali, έω, ἵστημι, mitto: aut à literis στ, εἶπω, ἵστημι. Ultima verò & 15 penultima syllaba sic habent: Migrat ω purum in μι, vocales autem characteristica in proprias longas, ε & α in η, θέω, τίθημι: εἶπω, ἵστημι: ο in ω, δέω, δίδωμι. Cæterum υ cum fit anceps, hinc longum censebitur, ζέω, ζέω, ζέω. Quæcunq; igitur in 20 his verbis fortita sunt reduplicationem, tribus opus habent syllabis, reduplicatione, penultima longa, & syllaba μι. Nec est reduplicatio nisi in præsentis & præterito imperfecto, per omnes modos & participia.

25 Trium quoque temporum hinc solùm habenda est ratio, præsentis, imperfecti, & secundi aoristi. Præsens peculiarem sibi vindicat inflexionem: at imperfectū & secundus aoristus reguntur legibus aoristi passiuī barytonorū, excepta 30 penultima, de qua postea. Perfectū, plus quam perfectum, aoristus primus, & futurum cōsueto

Figuratiue, ε, α, ο, υ.

ἀναδιπλασιασμός. Reduplicatio propria.

Reduplicatio impropria.

Ultima syllaba & penultima formatio.

ε } in η
α }
ο }
ω }

Reduplicatio in quibus temporibus.

Que tempora hic consideranda, & alia rando petenda.

more formantur ab iis verbis siue circumflexis, siue barytonis, vnde manant ipsa verba in μ, vt πίδημι, futurum θήσω, à θέω vel θά. sic ἴσημι, aoristus primus, ἔστησα, à στάω: item δίδωμι, perfectum, δέδωκα, plus quam perfectum, ἐδέδωκεν, à δόω. Proinde, hæc tempora, quòd sint ad barytonorum canones exigenda, parum prosequemur in istis coniugationibus, nisi quid interuenerit, quo deflectant à præscriptis verbis.

Medio præterito carent verba in μ, & item secundo futuro, perinde atque circumflexa.

Secundum aoristum passiuum quidem ignorant, at medium ritè formant, vt & actiuum.

V T Fecimus in formandis verbis barytonis (quibus similia sunt circumflexa excepta contractione, de qua satis abundè diximus, quum de nominum contractionum declinationibus ageremus, 34. 16.) ita quoque nunc verborum in μ formationes volo paucis perstringere. Trium verò temporum hic tantum habendus est sermo, præsentis, imperfecti & aoristi secundi, sed hoc destituitur vox passiuæ. Ac tria in his consideranda, Reduplicatio, Characteristica & Terminatio.

Reduplicatio habet tantummodo locum in præsentis & imperfecto trium priorum coniugationum, sed id per omnes modos & participia. Hæc fit præposito ε, themati barytono, vnde hæc verba deducuntur, ante quod ε, modò non sit longum positum, repetitur prima consona thematis, si à consonante incipiat, sed pro muta aspirata repetitur illius tenuis, vt pote ω, υ, τ pro φ, χ, θ, vt ex θέω, στάω, δάω, ἴω, per reduplicationem facies πθέω, ἰστάω, δίδωμι, ἴω.

H A C T E N V S De Reduplicatione, nunc de Characteristica & Terminatione simul agamus. sic enim het commodiùs ac faciliùs. Atque hæc quidem sunt primariæ Terminations horum trium temporum.

Table with columns: Indic. Imper. Opt. Subiunct. Infinit. Participia. Rows: Tempora vocis, Præsentis, Imperf. & aor. 2., Præsentis, Imperf. & aor. 2.

Characteristicae sunt quatuor ε, α, ο, υ, pro quatuor coniugationum numero: ex quibus υ quidem nunquam mutatur nisi quantitate: alia verò ε, α, ο ante μ & υ mutantur in suas longas υ, η, ω, vt πίδημι, ἴσημι, δίδωμι, ἰπιδίω, ἴσω, ἐδίδω: & ἴδω, ἴσω, ἴδω: idem fit ante θι & υθι, sed id solùm in aoristo secundo, vt ἴθηθι, ἴθωθι: ante λω & μλω optatiuorum asciscunt sibi ε, vt fiant diphthongi ει, υι, οι, vt in voce act. πθέλω, θέλω: ἰστάω, ἰσώω: δίδωμι, δίδωμι: in passiuæ & med. πθέμεν, θέμεν: ἰσώμεν, ἰσώμεν: δίδωμι, δίδωμι: ante ω & ωμι prorsus depereunt, vt πθώ, θώ, ἰσώ, σώ, δίδω, δώ: & πθώμεν, θώμεν, ἰσώμεν, σώμεν, δίδωμεν, δώμεν: ante σ & σι participiorum, duæ ε & ο aduocant sibi subiunctiuas,

Annotatiuncula.

Verborum in μ formationes.

In verbis in μ que sunt peculiaris.

De reduplicatione.

De characteristica & Terminatione.

Primaria verborum in μ terminaciones.

Characteristicae & quomodo mutantur.

ctiuas, illa quidem hæc verò υ, vt πθέω, πθέω, θέω, θέω: δίδωμι, δίδωμι, δίδωμι, δίδωμι. Alibi verò characteristicæ ε, α, ο, retinetur ante terminationes, qualescunq; sint.

A primariis autem personis formantur reliquæ cuiusvis numeri: in voce quidem actiua per omnes modos & participia eodem prorsus modo quo dictum est in aoristis passiuis barytonorum: verum coniugationis characteristicæ per omnes personas seruanda, vt in primariis, nisi in duali & plurali præsentis & imperfecti indicatiui, vbi longæ redeunt in suas breues. Porro præfens indicatiui non omnino sequitur terminationes aoristi passiuæ barytonorum, sed has, Singul. μ, ε, σ. Dual. τν, τν. Plural. μν, τν, σ. Ac notandum pro 10 εσ & σσ, dicendum εσσ & σσσ: vt πθέωσ, πθέωσ, veluti in participiis πθέωσ, πθέωσ, vt diximus. In voce verò passiuæ & mediæ à primariis ducuntur alia personæ cuiusvis numeri, sequendo analogiam similibus temporum & modorum, verborum barytonorum vocis mediæ: verum secunda persona singularis indicatiui formanda erit à tertia eiusdem numeri, verso τ in σ: & secunda singularis imperatiui similis est secunda singulari imperfecti & aoristi indicatiui, remoto augmento: quod etiam in ipsis barytonis quondam obseruatum fuit: verum Iones reicietes σ, & in barytonis & sepe in his verbis contractioni Atticæ locum dederunt, vt faciliè ex C L E N A R D I contextu poteris intueri.

Hoc quoque notandum, In terminationibus subiunctiuæ actiuæ, passiuæ & mediæ loco η & υ, secundam coniugationem habere η & α, certiam verò φ & ω.

P R I M A coniugatio in μ fit à verbis in έω, per reduplicationem, θέω, πίδημι. Futurum in ήσω, θήσω, vt in prima circumflexorum.

VERBI ACTIVI.

Indicatiui præfens, Imperfectum,

πίδημι, πίδης, πίδησι. πθέω, πθέω, πθέω. πθέω, πθέω, πθέω. πθέω, πθέω, πθέω. & Ion. πθέω, πθέω, πθέω.

Perfectum, τέθεικα, κας, κες, per diphthongum

ει. Plus quam perfectum, ἐπέθειμεν, κεις, κει. Aoristus primus, ἔθηκα, κας, κες, per κ scribitur.

Aorist. secund. S. ἔθλω, ἔθης, ἔθη. D. ἔθετον, ἐθέτω.

P. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν. Fut. I. θήσω, σεις, σει, à θέω.

D O R I C E πίδημι: sic ἴσημι, δίδωμι, ἰπιδίω, π, pro ἴσησι, δίδωσι, ἰπιδίωσι. 2 Do-1.2 Dorisians. Bœotismus.

Imperat. τίθετε, πθέτω. πρέfens τίδετον, πθέτων. Aor. 2. θέτον, θέτων. & imper. τίθετε, πθέτωσαν. θέτε, θέτωσαν.

ante σ & σσ participiorum.

Formatio personarum ductarum à primariis in voce act.

In voce pass.

Notio.

Paradigma verborum primæ coniugationis in μ.

Indicatiuus.

Ionismus. Bœotismus. et pro n.

Imperatiuus.

Optat. { πειλώ, πεινός, πεινός. } πείλω, πείνης, πείνη.
 præs. { πεινόντων, πεινήτων. A. 2. } πεινόντων, πεινήτων.
 & imp. { πεινόμενος, πεινέει, πεινέσων. } πεινόμενος, πεινέει, πεινέσων.
 Subiū. { πειώ, πειή, πειή. } πειώ, πειή, πειή.
 Subiunctiuus. præs. { πειόντων, πειήτων. Aor. 2. } πειόντων, πειήτων.
 & imp. { πειόμενος, πειήτε, πειώσι. } πειόμενος, πειήτε, πειώσι.
 Infinitiuus. Infinitiuus præfens, πειέειν. Aoristus 2. πειέειν.
 Participia. Participij præfens & imperfect. { ο πειέεις, πειέντος. } ο πειέεις, πειέντος.
 { η πειέεισα, πειέεισης. Aor. 2. } η πειέεισα, πειέεισης.
 { το πειέν, πειέντος. } το πειέν, πειέντος.
 VERBVM passiuum fit ab actiuo, corripiendo penultimam, πειήμι, πειέμαι.
 Indicatiui præfens. Imperfectum. { πειέμαι, πειέσαι, πειέται. } πειέμεν, πειέσε, πειέτε.
 { πειέμεθον, πειέσθων, πειέσων. } πειέμεθον, πειέσθων, πειέσων.
 { πειέμεθα, πειέθε, πειέντα. } πειέμεθα, πειέθε, πειέντα.
 Perfectum, Singularis, πειέειμαι, πειέεισαι, πειέει. Dual. πειέειμεθον, πειέεισθων, πειέεισων. Plural. πειέειμεθα, πειέειθε, πειέειντα. Per ει penultima, perinde atque actiuum, πειέειν. Plus quàm perfectum, πειέειμι, πειέεισθε, &c. Aoristus primus, πειέειμι, πειέεις, vt in barytonis. Futurum primum, πειέεισομαι. Paulò post futurum, πειέεισομαι.
 Imperatiui præfens & imperfectum, Singul. πειέσο, πειέσθω. Dual. πειέσθων, πειέσθων. Plural. πειέσθε, πειέσθων.
 Optat. præs. & impf. Perfectū & plus quàm perfect. { πειέμεν, πειέει, πειέειτο. } πειέμεν, πειέει, πειέειτο.
 { πειέμεθον, πειέεισθων, πειέεισθων. } πειέμεθον, πειέεισθων, πειέεισθων.
 { πειέμεθα, πειέειθε, πειέειντο. } πειέμεθα, πειέειθε, πειέειντο.
 Subiun-

Passiuum primæ verborum in μι.

Indicatiuus passiuus.

* Poëticè πειέειται, vt de barytonis dictum est 66. 2. & 11.

Annotatio.

Imperatiuus.

Optatiuus.

Subiū. præs. & imp. { πειώμαι, πειή, πειήται. } πειώμαι, πειή, πειήται.
 { πειόμενος, πειήσθων, πειήσων. } πειόμενος, πειήσθων, πειήσων.
 { πειόμεθα, πειήθε, πειέντα. } πειόμεθα, πειήθε, πειέντα.
 Infinitiuus. Infinitiuus præfens & imperfectum, πειέειν, ab indicatiuo πειέειν. Participij præfens & imperfectum, ο πειέμενος, η πειέμενη, το πειέμενον.

Subiunctiuus.

Infinitiuus.

Participium.

* Poëtica ecclasi πειέειν ποιο. Mediū primæ coniug. verborum in μι.

VERBI MEDII

Præfens & imperfectū eadem sunt cum passiuis. Perfectum & plus quàm perfectū, & secundum futurum desyderantur. Reliqua sunt tria tempora, primus aoristus, secundus aoristus, & futurū primum. Aorist. prim. πειέειμι: sed parū vsitatus. Futurum primū per omnes modos ac participia, πειέεισομαι, πειέεισομαι, πειέεισθε, πειέεισθων, πειέεισων.
 Secundus autem aoristus inflectitur sic: Indicatiuus { πειέειμι, πειέεισο, πειέεισο. } πειέειμι, πειέεισο, πειέεισο.
 Imperfectiuus { πειέειμι, πειέεισο, πειέεισο. } πειέειμι, πειέεισο, πειέεισο.
 Participia { πειέειμι, πειέεισο, πειέεισο. } πειέειμι, πειέεισο, πειέεισο.
 Optatiuus { πειέειμι, πειέεισο, πειέεισο. } πειέειμι, πειέεισο, πειέεισο.
 Subiunctiuus { πειέειμι, πειέεισο, πειέεισο. } πειέειμι, πειέεισο, πειέεισο.
 Infinitiuus, πειέειν. Participium, ο πειέμενος, η πειέμενη, το πειέμενον. Et in sequentibus quoque coniugationibus eodem modo se habent hæc tempora, vt postea videbitur.

Aoristus secundus med. per omnes modos & participia. * Hinc πειέεισο, superpositum, pro πειέεισο, reiecto augmento, ab ανπειέειμι, pro ανπειέειμι, 50. II. * Dicimus quoque πειέειμι, πειέεισο, tanquam à πειέει, cuius aoristus secundus med. esset πειέειμι, 50. II. * Hinc ανπειέειμι, pro ανπειέειμι, 50. II. Paradigma verborum secundæ coniugationis in μι. * Cū ανπειέειμι, auertit.

Indicativus.

Indic.	} ἴσημι, ἴσης, ἴσησι.	Impf.	} ἴσην, ἴσης, ἴση.
præs.	} ἴσαμην, ἴσατε, ἴσασι.	} ἴσαμην, ἴσατε, ἴσασι.	

* Cū ἀπό, ἀπί-
στω, destitit, cū
ἀμυρ, ἀμυρῶν,
circumflecti.
* Cōpositum
ex ἀνά, ἀνάσσει,
surrexit: cre-
brū apud Ho-
merum.

Perfectum, ἔσακα, per α. Plus quàm perfectum, ἔσακην. Aoristus primus, ἔσησα.

Aoristus secundus, S. * ἔσην, ἔσης, * ἔση. D. ἔσητον, ἔσητων.

P. ἔσημην, ἔσητε, ἔσησαν. Futurum primum, ἴσω.

Imperat. } ἴσαθι, ἴσάτω.

Imperativus.
* Doricè.
ἴσαθι.

præs. &	} ἴσατον, ἴσάτων.	Aorist 2.	} ἴσητον, ἴσητων.

Optativi præs. & imp. Aorist 2.

} ἴσαιμι, ἴσαις, ἴσαισι.	} ἴσαιμι, ἴσαις, ἴσαισι.		
		} ἴσαιμην, ἴσαιμην.	} ἴσαιμην, ἴσαιμην.

Subiunctivus.

Subiunct. præs. & imperf. Aoristus 2.

ἔαν	} ἴσῶ, ἴσῶς, ἴσῶσι.	ἔαν	} ἴσῶ, ἴσῶς, ἴσῶσι.		
				} ἴσῶτον, ἴσῶτον.	} ἴσῶτον, ἴσῶτον.

Infinitivus.

* Doricè
ἴσαναι.
Participi.
* ἴσαναι, qui
surrexit, pro
ἀνάσσει, ὁ. II.
& ἀπόσσει, re-
motus.
Passivum secun-
de coniug. ver-
borum in μι.
Indicativus.

Infinitivi præsens, ἴσαναι. Aoristus 2. * ἴσηναι.

Particip. } ὁ ἴσανς, ἴσαντος.

præs. &	} ἡ ἴσανσα, ἴσανσης.	Ao. 2.	} ἡ ἴσανσα, ἴσανσης.

VERBI PASSIVI

Indicativi præsens. Imperfectum.

} ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται.	} ἴσάμην, ἴσασο, ἴσατο.		
		} ἴσάμην, ἴσασον, ἴσασθην.	} ἴσάμην, ἴσασον, ἴσασθην.

Perfectum, ἔσαμαι, ἔσασαι, ἔσαται. Plus quàm perfectum, ἔσάμην, ἔσασο, ἔσατο, more cōsueto. Aoristus primus, ἔσασθην. Futurum primum, ἔσασσμαι.

Paulò

Paulò pòst futurum, ἔσασσμαι.

Imperativi præsens & imperfectum, S. ἴσασο, Imperativus.

ἴσασθω. D. ἴσασθον, ἴσασθων. P. ἴσασθε, ἴσασθωσαν.

Optat. præs. & imperf. Perfect. & plus quàm perf.

} ἴσασμαι, ἴσασο, ἴσαστο.	} ἔσασμαι, ἔσασο, ἔσαστο.		
		} ἴσασθον, ἴσασθον, ἴσασθην.	} ἔσασθον, ἔσασθον, ἔσασθην.

Subiunct. præs. & imperf. Perfect. & plus quàm pfe.

ἔαν	} ἴσῶμαι, ἴσῶ, ἴσῶται.	ἔαν	} ἔσῶμαι, ἔσῶ, ἔσῶται.		
				} ἴσῶμην, ἴσῶθον, ἴσῶθον.	} ἔσῶμην, ἔσῶθον, ἔσῶθον.

Infinitivi præsens & imperfect. ἴσασθαι, ab-in-

dicatio ἴσασθε. Participij præsens & imperfectum, ἴσάμενος, ἴσάμενη, ἴσάμενον.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἔσησάμην, ἔσησαι, ἔσησάμην, ἔσησω-

μαι, ἔσησασθαι, ἔσησάμενος. Futurum verò primum, ἔση-

σομαι, ἔσησίμην, ἔσησασθαι, ἔσησάμενος. Secundus aori-

stus, S. ἔσαμην, ἔσασο, ἔσατο. D. ἔσάμην, ἔσασθον, ἔσα-

σθην. P. ἔσάμεθα, ἔσασθε, ἔσανται. Sed in hoc verbo non est tempus vsitatum.

TERTIA cōiugatio in μι fit à verbis in ὄω, δῶω, δῶωμι. Futurum in ὄσω, δῶσω, perinde vt in tertia circunflexorum. Præteritum δέδωκα.

POETICE Servata reduplicacione, δῶδῶω: prima pluralis δῶδῶωμεν, da-

bimus: infinitivus δῶδῶωειν, daturum esse.

VERBI ACTIVI

Indicativi præsens. Imperfectum.

} δῶδωμι, δῶδως, δῶδωσι.	} ἐδῶδων, ἐδῶδως, ἐδῶδω.		
		} δῶδον, δῶδον. (δῶδασι.)	} ἐδῶδον, ἐδῶδον.

Imperativus.

Optativus.

Subiunctivus.

Infinitivus.

Participium.

Medium secun-
de coniug. ver-
borum in μι.

Aoristus secun-
dus.

Paradigma
verborum tertia
coniug. in μι.

Indicativus.

* Poëticè δῶ-
δωσαν, ἐδῶ-
δωσαν.
Ionismus.

Perfectū, ἐδωκα. Plus quàm perfect. ἐδεδωκεν. Aor. prim. ἐδωκα, per κ. Aorist. sec. S. ἐδων, ἐδως, ἐδω. D. ἐδόντων, ἐδόντων. P. ἐδόμενος, ἐδότε, *ἐδουσαν. Futurum primum, δώσω.

*Reiecto augmēto δόσω, dederant. Imperatiuus. Cum ἀπί, ἀπίδος, redde: cum δία, διάδος, distribue.

Optatiuus.

Imperat. δίδου, δίδου. præf. & imperfe. δίδοντες, δίδοντων. Aor. 2. δόντες, δόντων. Optatiui præfens & imp. Aoristus 2. δίδωμι, δίδως, δίδωμι. δίδοντων, δίδοντων. δίδωμι, δίδωμι. δίδοντες, δίδοντες.

Subiunctiuus.

Subiū. δίδωμι, δίδωμι. præf. ἐάν δίδωμι, δίδωμι. Aor. δίδωμι, δίδωμι. 2. ἐάν δίδωμι, δίδωμι. & imp. δίδωμι, δίδωμι, δίδωμι.

Ionismus.

1 IONICE δῶσι. Iones enim tertiis personis sing. subiunctiuorum vocis actiuæ sæpe addunt σ, vel σσ sequente vocali. quidam scribunt δῶσι, absque puncto subscripto. 2 Poëticè δῶσι. sic γῶσι, nouerint, à γῶσι, nosco, vt pro δῶσι, δῶσι, δῶσι, dicitur δῶσι, δῶσι, δῶσι, & Ionicè, δῶσι:

Infinitiuus. *Doricè δῶσι, Ionicè δῶσι, 59. 4. Participia.

Infinitiuus præfens & imperfectum, δίδωμι. Aoristus secundus, *δουσαι. Participij præf. ὁ δίδως, δίδωντος. ἡ δίδουσα, δίδουσης. & imp. τὸ δίδον, δίδοντος. Aor. 2. ἡ δίδουσα, δίδουσης. τὸ δόν, δόντος.

Passiuum tertiæ coniug. verborum in μι. Indicatiuus.

VERBI PASSIVI Indicatiui præfens. Imperfectum. δίδωμαι, δίδωμαι, δίδωται. δίδωμι, δίδωμι, δίδωται. δίδωμι, δίδωμι, δίδωται. δίδωμι, δίδωμι, δίδωται. Perfectum, δέδομαι. Plus quàm perfectum, ἐδέδομαι. Aoristus primus, ἐδόντων. Futurum primum, δοθήσομαι. Paulò post futurum, δεδούσομαι. Impera-

Impat. præf. & impfe. Perfect. & plus quàm perfect.

Imperatiuus.

δίδου, δίδου. δίδου, δίδου. δίδου, δίδου. δίδου, δίδου. δίδου, δίδου.

Optatiui præfens & imperf. S. δίδωμι, δίδωμι. δίδωμι, δίδωμι. D. δίδωμι, δίδωμι. δίδωμι, δίδωμι. P. δίδωμι, δίδωμι. Perfectum & plus quàm perfectū, δέδομαι, δέδομαι, δέδομαι: vt præfens.

Optatiuus.

Subiunctiuus præfens & imperfect. S. ἐάν δίδωμι, δίδωμι. δίδωμι, δίδωμι. D. δίδωμι, δίδωμι. δίδωμι, δίδωμι. P. δίδωμι, δίδωμι. δίδωμι, δίδωμι. Perfectum & plus quàm perfectum, ἐάν δέδομαι, δέδομαι, δέδομαι: vt præfens.

Subiunctiuus.

Infinitiuus præfens & imperfectum, δίδωμι. ab indicatiuo δίδωμι. Participij præfens & imperfectum, ὁ δίδων, ἡ δίδουσα, τὸ δίδον.

Infinitiuus.

Participium.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἐδωκάμην, parum vsitatus. Aoristus verò secundus sic inflectitur:

Medium tertiæ coniug. verborum in μι.

Indicatiuus. Imperatiuus. ἐδωκάμην, ἐδωκάμην, ἐδωκάμην. δώσω, δώσω. ἐδωκάμην, ἐδωκάμην, ἐδωκάμην. δώσω, δώσω. ἐδωκάμην, ἐδωκάμην, ἐδωκάμην. δώσω, δώσω.

Aoristus secundus medius per omnes modos & participia.

Futurum primum per omnes modos & participia, δώσομαι, δώσομαι, δώσομαι. δώσομαι, δώσομαι, δώσομαι. δώσομαι, δώσομαι, δώσομαι.

Optatiuus. Subiunctiuus ἐάν δώσω, δώσω. δώσω, δώσω. δώσω, δώσω. δώσω, δώσω. δώσω, δώσω.

Infinitiuus, δώσω. Participium, ὁ δώσων, ἡ δώσουσα, τὸ δώσων.

in infinitiuo vocis actiuæ sine reduplicacione, sed seruata longa, ἀλλήλων, & Doricè ἀλλήλων, congregari: aoristus primus pass. ἀλάδω, & participium ἀλαθείς, errans, vagatus, tanquam ab ἀλλάω. ab ἀλάχην in tertia plurali imperfecti ἀλάχηντο, & Ionicè ἀλάχεται, 66. 2. & 12. augetur in medio: sine augmento ἀλάχεται, & addito τ ad ε, ἀλαχέεται, tritabantur. Sunt & quadam alia quæ in voce pass. vocalem longam seruant, quod Æolico, Attico & Ionico more fieri dicitur, vt ὄρηται, ἔρηται, ὄρηται, ab ὄρειω ὄρηται, aspicio: cum præpositiōne Dorica ποσπί, id est, ποσός, ποσοσπόμεναι, & ποσοσπώ, infinitiuus actiuus: ποσοσπώ pro ποσοσπών siue ποσοσπών. Doricè, vt ζῆν pro ζῆν, 88. 3. ὄρηται, ὄρηται, ὄρηται, ὄρηται, ὄρηται, fructum capio. φιλῆται pro φιλῆται, vnde imperfectum ἐφιλῆται, ἐφιλῆται, ἐφιλῆται, pro ἐφιλῆται: quod & ipsum in vsu habetur, & sine augmento φιλῆται, diligebat, ἀφιλῆται, amo, quod & in duali & plurali seruat longam Æolicè, φιλῆται, φιλῆται. κελῆται pro κελῆται, imperfectè. ἐκελῆται, ἐκελῆται, ἐκελῆται, ἀ κελῆται, κελῆται, voco. δίζηται, δίζηται, δίζηται, pro δίζηται, δίζηται, δίζηται, quæro: vnde participium δίζηται, quærens: sic βλημένος, percussus, pro βλήμενος, ἀ βλήτω βλήται, id est, βλήτω, percutio. ἀνῆται, quod fit ab ἀνῆται primæ, id est, σπῆται, vbique longam seruat tam in voce actiuæ quam passiuæ: vnde in tertia duali ἀνῆται, spirant: in infinitiuo ἀνῆται, & Doricè ἀνῆται, spirare: in imperfecto passiuo ἀνῆται, spirabat, sine augmento. At ex ἀνῆται, quod fit ex ἀνῆται secundæ, fit passiuum ἀνῆται, ἀνῆται, id est, expletur, fatiatur: caterum ab ἀνῆται primæ fit ἀνῆται, fiat, spirat: tertia pluralis ἀνῆται, fiunt, pro ἀνῆται: imperfectè. ἀνῆται, flabat, sine incremento: magis vltimatum est ἀνῆται, ἀνῆται, ἀνῆται, ἀνῆται, crasi ἀνῆται: participium, ἀνῆται, ἀνῆται, flans, spirans. Illud quoque scias velim, verba in μι, quartæ coniugationis esse multa, tot ferme quot verba barytona in ω: aliarum verò trium coniugationum paucissima inueniri. Hoc enim autem affirmare, nullum ex his simplex in vsu haberi, cuius mētio non fiat in hoc libro vel à C L E N A R D O vel à nobis. proinde omnia simplicia in Indicibus inuenies, composita verò regulas simplicium sequuntur.

Notio.

Figuratiue coniugationum ε, α, ο, ω, vbi seruantur: ac vbi, & quomodo producantur.

Tertia pluralis indicatiui presentis. Notio.

Præsentis & imperfecti singularia actiuæ penultimam producant *η, ω, υ, τή, θεται, ἴσηται, δίδωται, ζῶνται, ἐπίθεται, ἴσωνται, ἐδίδωνται*. Dualia autem & pluralia corripunt *τήδετον, τήδετον: ἴσωντον, ἴσωντον*. Sic & passiuum præsens & imperfectum in quouis numero, *τήδεμαι, τήδετον, τήδεμαι, ἐπίθεται, & c.* Tertia pluralis indicatiui præsentis, *πῶνται, ἴσωνται, δίδωται, ζῶνται*. semper enim in præsentis & futuro omnium verborum similis est ¹ datiuo plurali participij eiusdem temporis: vt *τύπωνται, τύπονται, τῶν τύπονται, sic τύπονται, τύπονται: vt πῶνται, πῶνται, τῶν πῶνται, sic πῶνται, πῶνται: vt ἴσωνται, ἴσωνται, τῶν ἴσωνται, sic ἴσωνται, ἴσωνται*. In quarta autem receptum

ptum est ² non *ζῶνται, sed ζῶνται*, à barytono *ζῶνται*. Ionicè verò *πῶνται, δίδωται, ζῶνται*. expungunt enim subiunctiuam vocalem, aut ancipitem breuiant, & interponunt *α*, *πῶνται, πῶνται: δίδωται, δίδωται: ζῶνται, ζῶνται*: at *ἴσωνται* tantum, *ἴσωνται*, ob cacophoniam.

ἴσωνται pro ἴσωνται.
Ionicismus.
ἴσωνται, ἴσωνται.
ἴσωνται, ἴσωνται.

Imperfectum singulare trium coniugationum vix est in vsu, sed ³ vtimur personis circumflexorum, à *πῶνται, πῶνται, ἐπίθεται, ἐπίθεται*: ab *ἴσωνται, ἴσωνται, ἴσωνται*, ⁴ *ἴσωνται*: à *δίδωται, δίδωται, ἐδίδωται, ἐδίδωται, ἐδίδωται*.

Imperfectum.
Circumflexa pro verbis in μι.

Idem iudiciū de tertia plurali, *ἐπίθεται, ἴσωνται, ἐδίδωται*. Perfectum, *τέθεικα, Βœotorum more pro τέθεικα*, à futuro *θήσω*, mutant enim Bœoti *η* in *ει*. At perfectum *ἔσκηκα* per *α*, pro *ἔσκηκα*, à futuro *θήσω*: ad differentiam *ἔσκηκα, permansit*, præteriti mediij ab *ἔσκηκα, permansio*: seruâtque *ε* aspirationis præsentis *ἴσηται*.

Perfectum.
Bœotismus.
ει pro η.

α pro η.
ε aspiratum.

Aoristi primi, *ἔθηκα & ἔδωκα*, pro *ἔθησα, & ἔδωσα*. deflexerunt enim à communi lege, nec retinuerunt consonantem futurorum suorum, *θήσω, δώσω*.

Aoristii primi.
κα pro σα.

Aoristi secundi fiunt à primo futuro, vertendo *σω* in *ν*, & præposito augmento, *θήσω, ἔθην: δώσω, ἔδωκα*. At quarta cōiugatio nec futurum habet, nec secundum aoristum, nisi in verbis disyllabis: *κλύω, αὐδῶ: δύνω, ingredior*. Futurum *κλύσω, δύσω*. Aoristus *ἔκλυον, ἔδυνον*, idē cum imperfecto. Seruat autem hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris, *ἔθην, ἔθητον, ἔθητον: ἔγνω, ἔγνωτον, ἔγνωτον*.

Aoristi secundæ.
di formatio.

ἔκλυον, ἔδυνον.
ἔκλυον, ἔδυνον.
subij, subij, subij.

ἔγνω, ἔγνω.

Epenthesis a
 ε. *γεραις, ὄτος.*
 Quadruplex
 participium.
 { *μῆς* } ὄτος
 { *αῖς* } ὄτος
 { *αῖς* } ὄτος
 { *αῖς* } ὄτος

11 *πῆμι, μῆσι, π. πῆμι, κῆ, κῆς, κῆς*: deinde cum *ῶσι, ῶσι, ῶσι*. " Quandoque huiusmodi participia contracta recipiunt epenthesis vocalis a vel ε, & nihilominus contracte efferuntur, ut ὄ *γεραις, γεραις*, per *α*: *ῶσι, ὄτος* & ὄτος, stans: accusatiuus, *ῶσι*, apud Homerum: atque etiam in indicatiuo *ῶσι* & *ῶσι* apud Herodotum. Quadruplex itaque hic erit participium: 5 communiter ὄ *γεραις, ὄτος*: ἢ *γεραις, αῖς*: ἢ *γεραις, ὄτος*: Ionicè ὄ *γεραις, ὄτος*: ἢ *γεραις, αῖς*: ἢ *γεραις, ὄτος*: contractè ὄ *γεραις, ὄτος*: ἢ *γεραις, αῖς*: ἢ *γεραις, ὄτος*: ἢ *γεραις, ὄτος*: ubique per *ω μῆς*: contractè verò ac simul per epenthesis *πῆ α*, ὄ *γεραις, ὄτος*: ἢ *γεραις, ὄτος*: ἢ *γεραις, ὄτος*, ubique etiam per *ω μῆς*, & scemini- 10 num habet a finale impurum, *γεραις, αῖς*, non *γεραις*. " Hinc quoque cum 12 *ῶσι, ὄτος*, instans: cum *κῆ, κῆς, κῆς*, constitutus. " Hæc themata in vsu non sunt: *βῶσι* refertur ad *βῶσι* seu ad *βῆμι*: *γῶσι* ad *γῶσι* siue *γῆμι*: & 14 *μῶσι* ad *μῶσι*. " Hinc cum *ῶσι, ῶσι*, innatus sum. " Tertia pluralis *βῶσι* 15 *βῶσι*, iuerunt.

Annotations
 in vocem pass.
 Præsens.
 Passiui præsentis secunda persona, *πῆσι, ῶσι*, 1-15
 1 *ῶσι*: & Atticè *πῆσι, ῶσι*, vt barytonum *πῆσι, ῶσι*,
πῆσι.

Imperfectum. 2 Imperfecti 2 similiter secundæ personæ, *ῶσι, ῶσι*,
 3 *ῶσι, ῶσι*, reiciunt *σ*, ac deinde crasim pa-
 4 tiuntur: *ῶσι, ῶσι, ῶσι, ῶσι, ῶσι, ῶσι*.

Perfectum. Perfectum passiuum verborum in *μ* corri-
 pit penultimam, actiuum *ῶσι, ῶσι*, passiuum *ῶσι*,
ῶσι: sic *ῶσι, ῶσι, α* breui, qua lege à *πῆσι*
 diceretur *ῶσι*, ab actiuo, *ῶσι*: verum vt in
 actiuo, ita & in passiuo scribitur per *ε* Bœoticū, 25
ῶσι, ῶσι.

Aoristus pri-
 mus.
 ῶσι.
 Aoristus primus, *ῶσι, ῶσι, ῶσι*, penul-
 tima breui, à tertia perfecti *ῶσι, ῶσι*. sic à *ῶσι*
ῶσι, correpta penultima dicendum erat *ῶσι*,
 sed prius *σ* vertitur in tenue *τ*, *ῶσι*. 30

Imperatiuus.
 Comm. Ion. Att.
 ῶσι, ῶσι, ῶσι. 3-5
 ῶσι, ῶσι, ῶσι.
 ῶσι, ῶσι, ῶσι.
 Imperatiuus, *ῶσι, ῶσι, ῶσι*: & abiecto *σ*,
 per crasim Atticam dicitur *ῶσι, ῶσι, ῶσι*,
ῶσι, ῶσι, vt in imperfecto. Iones enim tollūt
σ, deinde Attici contrahunt.

Optatiuus.
 ῶσι, ῶσι, ῶσι.
 ῶσι, ῶσι, ῶσι.
 Optatiui præsens, *πῆσι, πῆσι, πῆσι*: *ῶσι, ῶσι*, 35
ῶσι, ῶσι: *ῶσι, ῶσι, ῶσι, ῶσι*. Perfectum verò
ῶσι

ῶσι, ῶσι, ῶσι: *ῶσι, ῶσι, ῶσι*: *ῶσι, ῶσι*: *ῶσι, ῶσι*:
ῶσι, ῶσι, ῶσι. in vtroq; penultima diphthō-
 gus continens figuratiuā coniugationis, *ῶσι, ῶσι*,
 vt & in actiuo. Duæ autem personæ circumfle-
 5 ctuntur, si optatiuus actiuus sit in vsu: alioqui
 accentus est acutus in antepenultima, *ῶσι, ῶσι*,
ῶσι, ῶσι, *ῶσι, ῶσι*: *ῶσι, ῶσι, ῶσι*: *ῶσι, ῶσι* enim re-
 ceptum est, non *ῶσι*.

Subiunctiuus.
 ῶσι, ῶσι, ῶσι.
 ῶσι, ῶσι, ῶσι.
 ῶσι, ῶσι, ῶσι.
 Notio de sub-
 iunctiuorum ac-
 centu.
 Subiunctiuus præsens, *ῶσι, ῶσι, ῶσι*, per
 10 *ῶσι*: *ῶσι, ῶσι, ῶσι*, per *ῶσι*: *ῶσι, ῶσι, ῶσι*,
 per *ῶσι*, quorum accentus circumflexus. At *ῶσι, ῶσι*
ῶσι, ῶσι, si possim, acuitur in antepenultima, quòd
 actiuum *ῶσι* non sit vsitatum, vt modò di-
 ctum est in optatiuo. Alij *ῶσι, ῶσι, ῶσι*: &
 15 actiuū, *ῶσι, ῶσι, ῶσι*. dicitur enim *ῶσι, ῶσι, ῶσι*,
ῶσι, ῶσι, per *η*. Perfectum *ῶσι, ῶσι, ῶσι*: *ῶσι*
ῶσι, ῶσι, ῶσι, prima perso-
 na in *ῶσι*, secunda & tertia per *ῶσι, ῶσι*.

Medij verbi aoristus secundus fit ab actiuo,
 20 mutata lōga in breuem, & interiecta syllaba *μη*,
ῶσι, ῶσι: sed ab *ῶσι, ῶσι*, non
 est in vsu. Secunda persona *ῶσι, ῶσι*, & Ionicè
ῶσι, ῶσι: deinde per crasim Atticam *ῶσι, ῶσι*. 3
 Itidē in imperatiuo, *ῶσι, ῶσι, ῶσι*: *ῶσι, ῶσι, ῶσι*. 6.3 Imperatiuus.

Et quidem de verborum coniugationibus
 25 hæc præcipienda duximus, reliqua suo postea
 loco dicturi. Nunc interim absoluamus ceteras
 partes orationis.

D O R I C E *ῶσι*, reiecto subscripto, 12. 36. & 13. 13. 2 Supple more 1.2 *ῶσι* pro *ῶσι*.
 30 secundarum personarum præsentis, *ῶσι, ῶσι*, quæ Ionicè abiiciunt *σ*, *ῶσι*,
ῶσι: ac deinde Atticè contrahuntur, *ῶσι, ῶσι*. 3 Doricè *ῶσι, ῶσι*, 12. 46. 3 Doricè *ῶσι* pro *ῶσι*.
 sic in imperatiuo, *ῶσι* pro *ῶσι*: & in aoristo secundo medio *ῶσι* pro *ῶσι*: at-
 O 3

Notio de optatiuorum accentu.

Subiunctiuus.
 ῶσι, ῶσι, ῶσι.
 ῶσι, ῶσι, ῶσι.
 ῶσι, ῶσι, ῶσι.
 Notio de sub-
 iunctiuorum ac-
 centu.

Perfectum.

Annotations
 in vocem me-
 dian.
 Aoristi secun-
 di formatio.
 Ionicismus.

Atticismus.

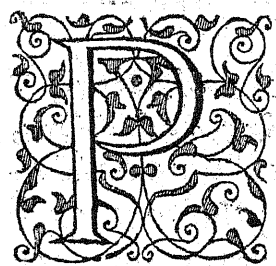
Imperatiuus.

Doricè *ῶσι* pro *ῶσι*.

4. que in imperatiuo, & pro. Sic ἀκρέμασι, pendeo, imperfectum ἀκρέμασιν, ἐκρέμασσο, ἐκρέμασσο, ἐκρέμασσο, pendebas, tertia persona ἐκρέμασσο, pende-
 5 bat: ἐπιπλάω, impletis cras, ἀπιπλάωμι: ἴπλω, volabas, ab ἴπλωμι. Hinc
 6 cum ἀπλάω, ἀπλάω, surge. Cum κρηται, κρηταίω, & poetice κρηταίω, 5. o. n. & 13. cum
 7 σάω, σάωθω, & contracte σάωθου, compono. Cum ἀλάω, ἀλάωθου, redde: cum ἀλάω, 5
 ἀλάωθου, pacificare, fac sponsonem, tonum retrahunt.

ἐκρέμασσο.
 ὀπίπλω, ἴπλω.
 ἀπλάω.
 ἀπλάωθου.

DE PRONOMINIBVS.

PRONOMINA primæ perso-
 næ, Sing. ἐγώ, ego, ἐμεῖς, ἐμοί, ἐμέ: &
 per aphæresim μεῖς, μοί, μέ. D. νῶ, 10
 νῶν. P. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμεῖς.
 Secundæ personæ, S. σὺ, tu,
 σοῦ, σοί, σέ. D. σφῶ, σφῶν. P. ὑμεῖς,
 ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμεῖς. hęc υ, illic η.

Pronomina pri-
 mitiua.
 ἐγώ.
 σὺ.
 ἡμεῖς.

Tertiæ personæ, Sing. ὁ, εἰς, σὺ, οἱ, ἐ. D. σφῶ, σφῶν. 15
 P. σφῆς, σφῶν, σφῆσι, σφῆς. hęc tria sunt primitiua.

Possessiuæ.

1. Possessiuæ octo, ἐμός, ἐμή, ἐμόν, meus, mea, meū:
 σός, σή, σόν, tuus, tua, tuum: ὁός, ὁή, ὁόν, suus, sua, suū: ἡ-
 20 πῶς, ἡπῶς, noster duorū: σφῶν, σφῶν, vester duorū. at de
 pluribus, ἡμεῖς, noster: ὑμεῖς, vester: σφῶν, 20
 suus. Quorū omniū masculina declinātur vt λό-
 25 γος, sermo: neutra, vt ξύλον, lignū: fœminina triū in
 η, vt τιμή, honor: reliquorū quinq; in εα inflectēda,
 vt ἡμέρα, dies: ὁ ἡμέρας, ἡ ἡμέρας, & ita de reliquis.

Pag. 35. ver. 23.
 15. 26.
 14. 25.
 14. 30.

Demonstratiua.

Demonstratiua duo, οὗτος, hic. ἐκεῖνος, ille. 25
 Masc. S. ὁ, τοῦτος, τοῦτω, τῶτον, ὁ ἐκεῖνος. D. τοῦτος,
 τοῦτον, ὁ τοῦτω. P. οἱ, τοῦτων, τοῦτοις, τοῦτων, ὁ ἐκεῖνος.

* ὁ δῖος, heus
 tu: secundæ est
 personæ, ve-
 luti & omnes
 vocatiui.

Fœm. S. αὐτή, ταύτης, ταύτη, ταύτῃ, αὐτῆ, αὐτῆ, αὐτῆ. D. ταύτῃ,
 ταύτῃ, αὐτῆ. P. αὐταί, τοῦτων, ταύταις, ταύταις, αὐταί.

Neut. S. τῶτο, τοῦτω, τοῦτω, τῶτο, ὁ τῶτο. D. τοῦτω, τῶ- 30
 τῶ, αὐτῶ. P. ταῦτα, τῶτων, τῶτοις, ταῦτα, ὁ ταῦτα.

Mascul. ἐκεῖνος. Fœm. ἐκεῖνη. Neut. ἐκεῖνο, sine υ, decli-

declinandum, vt ὁ λόγος, ἡ τιμή, τὸ ξύλον.
 2 Attici demonstratiuis addunt iota acutum, 2
 ἐγώ, ἐγώ, ἐγώ, ἐγώ: ἐμεῖς, ἐμεῖς, ἐμεῖς, ἐμεῖς, &c. In neu-
 tro autem singulari, τῶ, & sæpius τῶ: in plu-
 5 rali verò pro ταῦτα dicunt ταῦτα.

Atticisimæ.

Relatiuum vnum, αὐτός, ipse, omnium perso-
 narū, αὐτός ἐγώ, ipse ego: αὐτός σὺ, ipse tu: αὐτός ἐκεῖ-
 10 νος, ipse ille. Masc. αὐτός. Fœm. αὐτή. Neut. αὐτό: vt
 ὁ λόγος, ἡ τιμή, τὸ ξύλον. N. αὐτό sine υ, vt ἔτο & ἐκεῖνο.

Relatiuum
 αὐτός.

10 Composita tria, ἐμαυτῶ, meipfius: σεαυτῶ, tui-
 ipfius: ἐαυτῶ, fuiipfius. Carent autem nominati-
 uo, Primæ personæ masc. ἐμαυτῶ, ἐμαυτῶ, ἐμαυτῶ.
 Fœm. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῆς, ἐμαυτῆς. Neut. ἐμαυτῶ, ἐμαυ-
 15 τῶ, ἐμαυτῶ. Secundæ personæ, σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυ-
 τῶ, ἐμαυτῶ. Tertiæ personæ, σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυ-
 τῶ, ἐμαυτῶ.

Composita.

15 Tόν: σεαυτῆς, σεαυτῆς, σεαυτῆς: σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυ-
 τῶ, ἐμαυτῶ. Tertiæ per-
 20 sonæ, ἐαυτῶ, ἐαυτῶ, ἐαυτῶ: ἐαυτῆς, ἐαυτῆς, ἐαυτῆς: ἐαυτῶ,
 ἐαυτῶ, ἐαυτῶ. cumque duo præcedentia tantum
 habeant singulare, hoc etiam declinatur plura-

Notio.

20 liter & coniunctim & diuisim, ἐαυτῶ, & σφῶν 3
 αὐτῶ: ἐαυτῶ, & σφῶν αὐτῶ: ἐαυτῶ, & σφῶν αὐτῶ. Sic
 ἐαυτῶ, ἐαυτῶ, ἐαυτῶ: ἐαυτῶ, ἐαυτῶ, ἐαυτῶ. Et huius
 quidem plurale in omnes quoque quadrat per-
 25 sonas, ἐαυτῶ, nostrum, vestrum, fuiipforum: ἐαυ-
 τῶ, nos, vos, seipfos. Sic & interdum singulari-
 ter ἐαυτῶ, tuiipfius, ἐαυτῶ, teipsum. Quum repe-
 riuntur aspirata αὐτῶ, αὐτῶ, αὐτῶ, & similia aphæ-
 30 resis est pro ἐαυτῶ, ἐαυτῶ, ἐαυτῶ.

Notio.

Infinitum pronomen vocant ὁ δεινα, quidam:
 30 & sic declinatur:

αὐτῶ πρὸ
 ἐαυτῶ.

Infinitum
 δεινα.

ἡμῶν ἑστέων.

tem, & ex Appio Appietatem. sic ab ἡμέτερος fit ἡμετέριον, apud Anacreon-
tem. In demonstratio οὗτος & relatiuo ἡνὸς & ab eo compositis, Iones ante
diphthongos & vocales vltimæ syllabæ longas (præterquam in duali & no-
minatiuo plurali) præponunt, dicentes ἐν & ἐνός pro, ἢ, ἢς & ἐνός pro ἢ, ἢς
& ἐνός pro ἢ, ἢς: ἐνός pro ἢς: ἐνός, ἐνός, ἐνός (& addito ἐ, ἐνός, ἐνός, vbi quoque ἐνός
ἢ, 13, 52, & 14, 13) pro οὗτος, οὗτος: hoc modo ἑπός, gen. πούτου, dat. πούτω, gen. plur.
πούτων, dat. πούτοις, acc. πούτους: sic foem. αὐτή, αὐτή, αὐτή, αὐτή: in plur.
αὐτήν, dat. αὐτήν, accus. αὐτήν. Idem iudicium de ἡνός, genitiuus ἡνός, αὐτός,
dat. αὐτόν, gen. plur. αὐτῶν, dat. αὐτοῖς, accus. αὐτούς. foem. αὐτή, αὐτή, αὐ-
τή, αὐτή, gen. plur. αὐτῶν, αὐτήν, αὐτήν. sic & eius composita, ἡμεῶν, ἡ-
μεῶν, ἡμεῶν, ἡμεῶν, & crasi Attica ἡμεῶν, ἡμεῶν, ἡμεῶν, ἡμεῶν: Ionice ἄσπε, ἄ-
σπε, ἄσπε, ἄσπε, in plur. αὐ in αὐ, ἡμεῶν, ἡμεῶν, dat. ἡμεῶν, ἡμεῶν, ἡμεῶν, ἡμεῶν, in plur. ter-
tia: personæ gen. ἡμεῶν, dat. ἡμεῶν. Idem ferme sentiendum de relatiuo
αὐτός dum componitur cum articulo præpositiuo, qui efficit vt significet, idem,
eadem, idem: ὁ αὐτός Ionice αὐτός. in genitiuo & datiuo pro masc. & neut. ἡ-
νός αὐτός & contractè τούτος, & Ionice, πούτος, eiusdem: ἡνός αὐτός & τούτος: Ion.
αὐτόν, eidem neutrum in nominatiuo & accus. τὸ αὐτό, ταῦτον, assumpto ἢ
3 Ion. αὐτό, idem in plur. τῶ αὐτῶ, ταῦτα, eadem. 3 Declinatur etiam in sin-
gulari diuisim, præcipue apud Homerum, ἡ αὐτός, sui ipsius: ἡ αὐτός, sibi ipse
ἡ αὐτόν, seipsum.

Articuli

Præpositiuus.
Pag. 9. ver. 23.
Subiunctiuus.

ARTICVLVS DVPLEX.

1 PRæpositiuus, ὁ, ἡ, τὸ, quem antea declinaui-
mus. 2 Subiunctiuus, ὅς, ἥ, ὃ, valens relatiuum,
qui, quæ, quod.

Masc. S. ὁ, ἡ, τὸ. D. ὃν, ἣν, ὃν, ἣν.

Fcem. S. ἡ, ἡ, ἡ, ἡ. D. αὐτήν, αὐτήν.

Neut. S. ὃ, ὃ, ὃ. D. ὃν, ὃν, ὃν, ὃν.

Datiuus ὃ aspiratur: aduerbium autem voca-
di ὃ lenem habet spiritum, nec subscriptum.

Præpositiuus articuli pro interrogatiuis sumū-
2 tur, 3 τῶ pro πῶν, cui? & pro infinitis, εἴτω pro εἴπνι,

3 si cui. 3 Capiuntur & pro demonstratiuis prono-
minibus, τὸν pro τῶτον hunc: τὼ pro ταύτῳ, hanc.

Id quod crebrum est adiectis cōiunctionibus ὃ
4 & ἢ, ὃ δὲ, ἢ δὲ, τὸ δὲ, ὃ γὰρ, ἢ γὰρ, τὸ γὰρ, pro ὅτι, αὐτί, τῆ.

Idem in reliquis casibus, τὸν δὲ, τῶν δὲ, τὸν δὲ, pro τούτῳ,
τούτῳ, τῶτον. Attici pro ὃ δὲ & τὸ δὲ dicunt ὅδῃ & τὸδῃ.

Subiunctiuus articuli componuntur cum no-
mine

Atticifimus.
Artic. subiu-
ctiuus compositus.
ὅς ἢ ὃ.

mine infinito, ἢς, πῶς. Masc. ὅς, ἢς, ὅς, ἢς, ὅς, ἢς, ὅς, ἢς.
F. ἢς, ἢς, ἢς. N. ὅς, ἢς, ὅς, ἢς. scribitur autem ὃ, π per di-
ffinctiuicula, vt differat à cōiunctione ὅπ, quod.
Additur & 6 περι, ὅς περι, ἢς περι, ὅς περι, qui, quæ, quod.

5 Præpositiuus articuli officium est rem certam
significare, ὁ δὲ μοι τὸ βιβλίον, redde mihi librum,
nempe istum certum, de quo inter nos constat.
Quamquam Attici ornatus gratia nunc addant
articulum, nunc rursus auferant. Habent præ-
10 terea locum in diuisionibus adiuncta coniunctio-
ne μὲν & δὲ: vt ὁ μὲν, ὁ δὲ, hic quidem, ille autem: τὸν
μὲν, τὸν δὲ, hunc quidem, illum verò.

ARTICVLI Subiunctiuus sunt à præpositiuis, abiecto π: vbi verò
in præpositiuis deest π, additur accentus in subiunctiuis: atque masculino ὃ
15 subiectitur, ἢς. Apud poetas tamen interdum inuenitur sine ὃ, ὃ pro ὃς. Præ-
terea præpositiuus plurales οἱ, αἱ, inueniuntur Doricè & poëticè cum σ & ac-
centu, οἱ, αἱ. Cæterum articuli & præpositiuus & subiunctiuus recipiunt varie-
tatem dialectorum non aliter quàm secunda nominum declinatio, per quam
inflectitur articulus fœmininus: aut tertia, per quam masculinus & neuter va-
20 riantur: vt Doricè αἱ μούσαι, τὰς μούσας, τὰ μούσα, τὰν μούσαν, 13. 50. τὰν &
Æolicè τῶν, pro ἢς genitiuus plurali fœminino, 14. 12 & 32. τῆς, τῆς, siue
τῆσιν pro τῶν Ionice, 13. 47. & 14. & 47. 35. sic ποῖσι siue ποῖσιν pro ποῖσι. In
genitiuo singul. masculino & neutro ποῖ Ionice, & τῶ Doricè pro τῶ, & τῶς pro
τῶς, 17. 15. tamen non rarè inuenies apud poetas articulum iuxta dialectum
25 communem, licet casus illius alia dialecto efferatur, vt τῆς μούσας vel τῶς μού-
σας, in genitiuo singulari. Idem iudicatio de reliquis. 2 Sic τῶ & poëticè τῶ, 2
atque τῶ, pro τῶς, cuius? 3 Idem nonnunquam faciunt articuli postposi-
3 tiui, vt ἢς pro ὃς. Articulus autem fœmininus datiuus singularis tam præpo-
sitiuus quàm subiunctiuus aduerbialicit, τῆ, ἢ, ἐδ, ἐα, quæ: & τῆδε, huc, hîc,
idem facit ἢς apud poetas. Ponuntur etiam interdum apud poetas articuli
4 præpositiuus pro subiunctiuis: vt ὃ pro ὃς, & c. 4 Datiuus pluralis τῶσδε reci-
pit appositionem syllabæ σ, τῶσδεσ, vel poëticè τῶσδεσ, sequente vocali τῶσ-
δεσιν & τῶσδεσιν. 5 Attici pro οὐπὺς & ὅπνι dicunt ὅπου, ὅπου: & Iones facta
5 solutione, ὅπου, ὅπου, in genitiuo plurali ὅπου, in datiuo, ὅπουσιν. Dors verò
ἔτῳ pro ἔπου. & Æoles ac poëtæ ὅπου, pro ὅπου. Atque in ὅπου, ὅπου, ὅπου, & c.
6 o initiale non variatur: at in ὅσις, ὅπνις, ὅπνι, & c. vtraque pars compositi-
onis declinatur, ἢς, ὅδ, ὅδ, & c. ac τῶς, τῶς, τῶν, & c. sed accentus manet tan-
tùm in prima parte compositionis. nam τῶς, τῶς est dictio enclitica, vt dice-
7 tur in Accentuum tractatu. 6 In ὅπου, ἢς, ἢς, ἢς, ἢς, consonans π manet
40 ante π contra regulas Grammaticorum, iuxta quas debet mutari in μ, verum
retinetur π, quia re vera sunt duæ dictiones, ὅπου enim est coniunctio expletiuæ
& enclitica: quapropter accentus destituitur, quò fit vt pro vnica dictione ha-
beantur. 7 ὃ μὲν cum similibus refertur ad propinquius: ὃ δὲ ad remotius. in-
7 terdum tamen contrario modo se habent, sicut non solum apud poetas, sed &
45 apud oratores, sicut apud Latinos hic & ille.

Notia de ὃς
& ὃ.

officium articuli
præpositiuus.

Atticifimus.

Aliud eiusdem
officium.

Articuli subiu-
ctiuus forma.

ὃ pro ὃς.
τῶ, τῶ pro οἱ,
αἱ.

Varietas diale-
ctorum in arti-
culis.

αἱ, τῶς, τῶ, τῶν.
τῶν ἢ τῶν.

τῆς, τῆς, τῆσιν.
τῶσι, τῶσιν.

τῶ, τῶ, τῶς.
Articuli subiu-
ctiuus pro prono-
minibus demo-
stratiuis.

τῆ, τῆ, ἐδ, ἐα, τῆ
aduerbialicit.

Articuli præ-
positiuus pro sub-
iunctiuis.

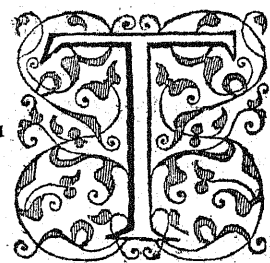
τῶσδεσιν vel
τῶσδεσιν.

ὅπου, ὅπου. Att.
ὅπου Doricè.

Notia de v an-
te π.
De ὃ μὲν & ὃ
δὲ ac similibus
notia.

impendant. Nunc quæ præterea dicenda sunt de nomine & verbo, carptim & breuiter annotabimus.

ANNOTATIONES IN nomina adiectiua.

ERTIÆ declinationis masculini in os puri aut eos, foemininū est: a: nō puri, n: neutrum semper on. o agnos, h agria, to agnon, sanctus, a, um. o antheos, h anthea, to antheon, floridus, a, um. o kalos, h kala, to kalon, bonus, a, um. Excipe o agros, h agri, per n, o etianus, a. Attici os communiter accipiunt, maximè in compositis & deriuatis, o kai h philosofos, sapientia studiosus, a: pamphilos, omnibus amicus, a: to philosophon, pamphilon: o kai h kosmos, to kosmon, ornatus, a, um.

Quartæ declinationis commune os, neutrum on: o kai h dygeos, to dygeon, fertilis, fertile.

Quintæ commune lw, to en: o kai h tereu, to tereu, tener, a, um.

Commune on, neutrum on: o kai h dydaimon, to dydaimon, felix. sic comparatiua, o kai h meizon, to meizon, maior, maius.

Masculinum as, foemininum ana, neutrum an: o melas, niger: talas, miser: h melaina, talaina: to melan, talan. Sed o pas, h pasa, to pan, omnis: sic composita apas, omnis: sympas, symmersus.

Mascul. eis, h easa, to en: o xelias, h xeliasa, to xelien, gratiosus, a, um.

Commune ns, to es: o kai h alithes, to alithes, uerus.

Com-

os, as, on, as, ns, on

Exceptio.

Atticismus. os, on.

os, on.

lw, en.

on, on.

as, ana, an.

Exceptio.

eis, easa, en.

ns, es.

Commune is, to i, compositu: o kai h dycheis, gratiosus: philopateis, studiosus patria: to dychei, philopatei.

Masculin. es, h eia, to u: o glukies, h glukiea, to glukidulcis.

Commune is, to u: o kai h adakrus, to adakru, nomen lacrymans.

Commune oues, to ouu: o kai h polypous, to polypou, multipes.

Pauca trium generum sub vna voce o h to apax, rapax: megar, beatus, a, um.

Foemininum habent & substantiua, o leon, leo: drakon, draco: dyepion, famulus: h leaina, leona: dyakana, dracena: dyepaina, famula: o basildes, rex: aiaz, rex: h basilisa, regina: aiasa, regina: o psaltes, cantor: h psaltia, psalteria: o dyakontis, maritus: h dyakontis, uxor: o deapontis, dominus: h deapontis & dyapona, domina.

IONICE Tamen vbique n h agri, h anthea, veluti h kala: & Dorice vbi que a: h vel a kala, h vel a dyda, veluti h kala, h anthea. Vide 12. 25, & 36. atque 20 13. 46. Dixit maximè in compositis & deriuatis: nam simplicia & primitiua raro admodum in prosa oratione communis generis inueniuntur: apud poetas vero non raro: neque solum adiectiua in os, sed & quauis participia tertia vel quinta declinationis, atque etiam nomina adiectiua quinta, quæ communiter sunt tantum masculina. philosophos autem componitur ex philos, amicus, & sôfos, sapiens: pamphilos vero ex pan, omne, & philos. Porro kosmos deriuatur, ab o kosmos, mundus. Dicitur etiam h tereua, & Ionice tereu, hinc apud Euripidem tereu, tereu, tenerum oculum. Vel potius nulla non enim inuenitur to apax, sed dicendum, arpaikon. Hesiodus quidem dixit arpa in foeminino, dyda, arpa dyda, arpa dyda, datio bona: rapina autem mala: vbi arpa pro arpa, neque etiam legitur h aut to megar: sed h megara, beata: to dydaimon, beatum. Legitur i dyepion, arpa pro dyepion, & h dyepion, dyda, pro dyepaina. Foemininum etiam in ana facit laiona, h laiona, Lacon, Lacana: & apud poetas gaitan, gaitana, vicinus, vicina: gaitan, gaitana, obsonator, obsonatrix: dyda, dyda, deus, dea: ichthypolis, ichthypola, qui aut quæ vendit pisces: lupos, lupus: megar, megar, coquus, coqua: megar, megar, murus, murena, nomen piscis: apertis, apertis, quæ & scorpius, scorpius piscis mas, scorpio foemina: taitan, taitana, aedificator, aedificatrix.

Vel h basilisa, atque basilisa, accentu in antepenultima: at h basilisa acuta penultima, est regnum. faciunt quoque foemininum in asa, panes, h panes.

is, is.

es, eia, u.

is, u.

oues, ou.

Adiectiua trium generum.

Substantiua foemininum habentia.

Ionisimè. Dorisimè. Notio de adiectiuis communibus.

Nullum adiectiuium trium generum sub vna voce. Foeminina in ana.

μοσα, pauper: περιεργον: η περιεργουσα, beneuolus, α: φιλ, φιλα, palumbus
mas & foemina: & pleraque gentilia, vt ο Θραξ, η Θρασσα & Attice Θραττα,
Thrax, Thracia vel Thracia: dicitur etiam Θραξ & Θρασσα pro eodem: Κρησ
Κρησα: Cretensis: Αίβου, Αίβουσα, Libys, Libya, qui vel quae est ex Libya:
Φοινίξ, Φοινισσα, Phoenix, Phoenissa. at η Καρη, η Καρηνη & Καρηνη, qui aut quae est
7 η Caria, & η Σκυθια, η Σκυθια, Scythia. Sic η ποιητρια, poetria, ab ο ποιητης,
ου, poeta sunt & finita in ης, vt ο αυλητης, η αυλητης, ιδος, tibicen, tibicina:
8 Sic η εργατης, ου, operarius, η εργατης, ηδος, operaria, operatrix: ο φορτωτης,
ου, praefes, praefectus, η φορτωτης, ιδος, mulier quae rei alieui praesidet, tutatrix:
ο παρορητης, ου, propheta, η παρορητης, ιδος, prophetissa. at haec poetica sunt. ο δω-
της, ου, η δωτησα, dator, datrix: dicitur pro eodem ο δωτη, ηδως, & δωτη & δωτησα,
& δωτησα.

NUMERALIA CARDINALIA.

Singularia.

1 S. Masc. 1 εις, ενος, εν, ένα, vnus, vnus, vni, vnum.

Foem. μια, μιας, μια, μιαν. Neut. εν ενος, εν, εν.

Dualia.

2 Dual. δυο, duo: & δυω Attice: 2 δυοιν & δυειν pro foem
minino.

Pluralia.

P. comunia, ηεις, ηιων, ηισι, ηεις, tres, trium, tribus.

Neutra, ηια, ηιων, ηισι, ηια, tria, trium, tribus.

Indeclinabilia.

3 Sic οι αι 3 τεσσαρες, τα τεσσαρα, quatuor: ηδ τεσσαρον, 20
τοις ταις τεις, τεσσαρισ, τους τας τεσσαρες, τα τεσσαρα.

4 A quatuor vsque ad centum sunt + indeclina-
5 bilia, πέντε, quinque: 5 εξ, επτα, οκτω, εννεα, δεκα, decē.

6 εν δεκα, δυο δεκα, δεκα ηεις, δεκα τεσσαρες, δεκα πέντε, δεκα εξ,
7 δεκα επτα, δεκα οκτω, δεκα εννεα, 7 εικοσι, viginti: εικοσιεις, 25
εικοσι δυο, & C. ηιακοντα, τεσσαρακοντα, πενήκοντα, εξηκον-
8 τα, εβδομηκοντα, 8 ογδοηκοντα, εννηκοντα, εκατον, cetum:
hinc iam declinantur, οι δεκακοιοι, αι δεκακοιοι, τα δεκα-
κοιοι, ducenti, τα, τα: ηιακοιοι, τεσσαρακοιοι, πεντακοιοι,
εξακοιοι, επτακοιοι, οκτακοιοι, εννεακοιοι, χιλιοι, 30
mille: διαχιλιοι, ηιχιλιοι, τετραχιλιοι, πενταχιλιοι, εξα-
κιχιλιοι, επταχιλιοι, οκτακιχιλιοι, εννεακιχιλιοι, μυριοι
decies mille: διαμυριοι, ηισμυριοι: & ita in reliquis.
Ordinalia, ωρωτος, primus: δυωτερος, ηιτος, τε-
ταρτος,

Declinabilia.

Ordinalia.

ταρτος, πέμπτος, έκτος, έβδομος, οδδός, εννατος, δεκατος,
decimus: εν δεκατος, δυοκι δεκατος, ηισκι δεκατος, & C.
εικοσός, vicefimus: εικοσός ωρωτος, εικοσός δυωτερος,
& C. ηιακοσός, τεσσαρακοσός, πενήκοσός, εξηκοσός, εβδομη-
5 κοσός, ογδοηκοσός, εννηκοσός, εκατοςός, centesimus:
διακοσιοσός, ηιακοσιοσός, & C. χιλιοσός, millefimus: δι-
χιλιοσός, μυριοσός, decies millefimus: διαμυριοσός:
& sic deinceps.

Ο ΓΑΡ ΕΤΣ ΕΤ μηδεις ex eis composita, 27. 18 & 30. declinatur etiam in plu- 1
rali, ουδενες, μηδενες, nulli: ουδενας, μηδενας, nullos. 2 δυοιν est omnis generis: 2
pro quo poeta dicunt in datiuo, δυσι. dicunt etiam δυο per omnes casus,
praeterquam in datiuo. Hic notandum hoc nomen re vera duale, iungi
substantiuus & articulis ac verbis non solum dualibus, sed etiam pluralibus.
Inuenitur quoque genitiuus pluralis ηδ δυων. 3 Ionicē τεσσαρες: Doricē τει- 3
σαι τερες, πεπορον, πεπορον, 33. 15. τετορες: τα τετορα. poetice οι αι πισυρες, τα 4
πισυρα, ηδ πισυρον, τας τας πισυρες, πει τας πισυρες: τα πισυρα. Aelicē 4
οι αι πισυρες, & C. Inuenitur tamen δυοκι δεκα pro δυο δεκα vel δυοκι δε- 4
κα & πενηκοντων pro πενακοντα, quod Ionicē dicitur πενηκοντα verso a in n: sic 5
πεινηκοντα pro πενακοντα: & δικασιν pro δικασιν. 5 ηξ in compositione 5
praepositum consonanti fit ει, vt εικα δεκα, sedecim 6 Vel δυοκι δεκα, addi- 6
ta coniunctione copulatiua και, & praeposito minori numero: sic ηεικαι 6
δεκα, τεσσαρακι δεκα, πενηκι δεκα, & C. vt vna dictio composita: vel etiam 7
vt tres dictiones, δυο και δεκα, ηεις και δεκα. 7 Doricē ηικοντα. 8 Ionicē 7. 8
ογδωκοντα.

ουδενες.
μηδενες.
δυοιν, δυσι.
δυο.
τεισαρες.
τετορες.
πισυρες.
πισυρες.
δουκι δεκα.
πεινηκοντων.
ειξ
ειξ
ειξ
ειξ

Numeratiua.
ειν πλεις, πλει-
στοι: ωρα.

Dualia in
ταις.

πεινηκοντα.

GRADVS COMPARATIONIS.

Comparatiuus in τερος: Superlatiuus in τατος.
Quaerò terminationes adiectiuorum ad-
40 mittat comparationem, & qua ratione aut lite-
ra tollatur, aut vocalis permutetur, planū est ex
Q

sequentibus exemplis, quæ in singulis terminationibus collocauimus loco præceptionum.

ος ὅτιος. ὠτιος.

ἐνδοξος, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, gloriosus.
πρᾶος, πρᾶότερος, πρᾶότατος, mitis.
σοφός, σοφώτερος, σοφώτατος, sapiens.

ων ὀνέστερος.

ἴων, στώφρον, ἴστώφρονέστερος, στώφρονέστατος, modestus.

ας ἀντίτερος.

ἄς μέλας, ἄμελάντερος, μελάντατος, niger.

εις ἑστέρως.

ἑς χεῖρις, χεῖρέστερος, χεῖρέστατος, gratiosus.

ης ἑστέρως.

ἡς δυσεβής, δυσεβέστερος, δυσεβέστατος, riuus.

εις ἑστέρως.

εις ἀπλοῦς, ἀπλούστερος, ἀπλούστατος, simplex.

αι ὕτερος.

αι δυρὲς, δυρύτερος, δυρύτατος, latus.

Annotatio.

3 Ex ος, ὅτιος, præcedente longa vocali vel natura vel positione, fit ὀτιος, & ὠτάτος per ομπερὸν: vt ἐνδοξος, πρᾶος: alioqui si præit breuis, per ὠτιος & ὠτάτος, vt σοφός. At κενός, κενότερος, κενότατος, uacuuus: σενός, σενότερος, σενότατος, angustus.

Comparationes irregulares.

Irregulariter cōparantur ἀγαθός, bonus: comparatiuus, ἀμείνων, ἀρείων, ἄβελπίων, κρείττων, λώτων, melior: superlatiuus ἀρίστος, βέλπιστος, κέλπιστος, λαφιστος, & quandoque ἀγαθώτατος, optimus.

5-6 Κακός, malus: comparatiuus, κακίων, χείρων, χερείων, ρείων: superlatiuus, κακίστος, χείριστος, ρεῖσσιμος.

7 καλός, καλλίων, κάλλιστος, pulcher.

αἰχρὸς, αἰχρίων, αἰχριστος, turpis.

ἐχθρὸς, ἐχθρίων, ἐχθριστος, inimicus.

ῥάδιος, ῥάων, ῥᾶςτος, facilis.

8 λάλος, λαλίστερος, λαλίστατος, loquax.

9 φίλος, φίλτερος, φίλτατος, per syncopen pro φιλώτερος: φιλώτατος, amicus.

11 μέγας, μείζων, μέγιστος, magnus.

πολύς

πολύς ἡ πλείων, πλείστος, multus.

12 Hæc, βαθύς, profundus: βαρδύς, tardus: γλυκύς, dulcis: ἡδύς, suauis: παχύς, crassus: ταχύς, celer: ὠκύς, velox, habent ὕτερος & ὕτατος, vt δυρὲς vel ἴων & ἴστος, βαθίων, βαθίστος. cæterum ταχύς, etiam facit ἄσσον.

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

μικρός, μικρότερος, μικρότατος, paruus: vel cōparatiuus, ἐλάττων, ἡττων, μείων: superlatiuus, ἐλάχιστος.

16 Cōparatio & ex substantiuo κέρδος, lucrum, κερδίων, lucrosior, κέρδιστος, lucrosissimus.

17 Etiam in uerbis locum habet, βάλω, mitto, βέλτερος, βέλπιστος, melior, optimus: φέρω, fero, φέρτερος, præstantior, φέρπιστος, φέριστος, & φέρτατος, præstantissimus.

18 In aduerbiis, ἀνώ, supra, ἀνώτερος, ἀνώτατος, superior, supremus: κάτω, infra, κατώτερος, κατώτατος, inferior, infimus: μάλα, valde, μάλλον, μάλιστα, magis, maxime: πόρρω, longè, πόρρωτερος, πόρρωτατος, longior, longissimus: πέρα, ultra, περαιτέρω, περαιτάτον, ulterius, ultimum: ἐγγύς, propè, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, vel ἐγγίων, ἐγγιστος, propior, proximius: ἔξω, extra, ἔξωτερος, ἔξωτατος, exterior, extimus.

19 In participio, ἐρρωμένος, validus, ἐρρωμένωστερος, ἐρρωμένωστατος, validior, validissimus.

20 In præpositionibus, ἄνω, supra, ἄνωτερος, ἄνωτατος, superior, supremus: ἔμπροσθεν, ante, ἔμπροστερος, ἔμπροστώτατος, & ἐπιστο, factaque crasi, ἐπιστώτατος, ἐπιστώτατος, primus.

T A M E N ὁ κερὴ ἢ πέρων, onos, maturus, mollis, facit περῆτερος, maturior, & mollior. Sic δὲ τάλως, miser, 26.13. & 118.25. fit τάλωτερος, τάλωτατος, miserior, miserimus. his duobus similia non inueniuntur. Tamen ex κερὴ ἢ πέρων, 3

Q2

ὕτερος, ὕτατος. ἴων, ἴστος.

Comparatio in substantiis.

In uerbis.

In aduerbiis.

In participiis.

In præpositionibus.

Ioniſmus.
ἰων pro *ἰδης*.
Ἰαπετιονίδης.

Patronymicorum
fœmininorum
formatio.
ἰς. ἰς.
ἰων. ἰων.

Ἰκτεριώνη.
Possessivorum
fœmininationes.
ἰος, εἰος, ἰγος.
ἰος, ἄδης, εἰς.

Diminutiva.
ἰνυς, ἄλξ, ἄλξ,
ἰνυς, ἄλξ, ἄλξ.
ἰνυς, ἄλξ, ἄλξ.
ἰνυς, ἄλξ, ἄλξ.
Notio.

Pindari Ἐῖδη.
Theocriti Ἐῖ-
δίδη.

Denominatio-
rum deducta.
ἄνυς, ἰνυς.
Fœminina in
ἰνυς, ἰα, ἰων.
Ἄνυς, ἰνυς.

Notio.
ἰνυς, ἰνυς.
ἄνυς, ἰνυς.
ἄνυς, ἰνυς.
ἄνυς, ἰνυς.
ἄνυς, ἰνυς.
ἄνυς, ἰνυς.

ἄνυς.

traria : vt ὁ *Ἡετίων*, τῷ *Ἡετίωνος*, ὁ *Ἡεπιόνης*, & syncope *Ἡετίδης*, *Eetides*, *Eetionis* filius. *Iones* autem patronymica in *ἰδης* formant in *ἰων*, *Κερονίδης*, *Κερονίων*, *Πηλείδης*, *Πηλείων*; sic ἄ *Ἰάπετος*, *Ἰαπετιδης*, *Ἰονικὸς Ἰαπετιών*, τῷ *Ἰαπετιώνος*, *synstole Ἰαπετιώνος*, à quo genitiuo aliud rursus patronymicum formatur, ὁ *Ἰαπετιονίδης*, *Iapeti* filius, nempe *Prometheus*, apud *Hesiodum*. Patronymica fœminina formantur eodem modo à primitiuis: sed quum masculina desinunt in *ἰδης* aut *ἰδης*, fœminina reiecto *δης*, desinunt in *ἰς*, aut *ἰς*: vt ὁ *Ἡλίας*, ὁ *Ἡλιάς*. *Ἡλιάς*: ὁ *Καδμύς*, *Cadmus*, ὁ *Καδμύδης*, ἢ *Καδμύς*: & poëtice inserto *η* (vt *Ἡρακλῆς* ἢ *Ἡρακλῆς*) ἢ *Καδμύδης*. Pauca etiam fœminina iuveniuntur finita in *ἰνυς*: vt ὁ *Ἄδραστῆς*, ἢ *Ἄδραστῆς*; *Adrastus*, *Adrasti* filia: tamen præcedente altero *η* desinunt in *ἰνυς*: ὁ *Ἡετίων*, ἢ *Ἡεπιών*, *Eetion*, *Eetione* *Eetionis* filia. Porro ab ὁ *Ἰκαριεύς* fit *Ἰκαριεύη*, *Penelope* *Icari* filia. Et hæc de patronymicis.

P O S S E S S I V A Verò quæ tam à propriis quàm appellatiuis deriuantur, desinunt in *ἰος*, *εἰος*, *ἰγος*, *ἰος*; atque *ἄδης* & *εἰς* quæ plenitudinem quandam indicant: *ἀνδραπικὸς*, *ἀνδραπικῆς*, *ἀνδραπικῆς*, *humanus*, ab *ἀνδραπῆς*, *homo*; ἢ *θαλάσσιος*, *mare*, ὁ *θαλάσσιος*, *marinus*: ὁ *λίθος*, *lapis*: ὁ *κρήνη λίθου*, *εὖς*, *lapidolus*: ἢ *χρῆς*, *gratia*, ὁ *χρῆς*, *εὖς*, *gratiosus*: ἢ *ἄμωδός*, *arena*, ὁ *κρήνη ἄμωδός*, *εὖς*, & ὁ *ἄμωδός*, *εὖς*, *arenolus*. Et hæc de possessiuis.

D I M I N U T I V A Etiam & à propriis & ab appellatiuis ducuntur: ac masculina quidem sex formas habent, *ων*, *αῖς*, *αῖς*, *σος*, *λος*, *δς*: fœminina tres, *ων*, *ῆς*, *ων*: neutra verò vnicam, *ων*. *Exempla masculinorum*, *Βακχολίδης*, *Βακχολών*, *Bacchylides*, *Bacchulus*: *μωρῆς*, *μωρῶν*, *stultus*, *morio*: hic notandum, duas syllabas excedentia habere semper ante *ων*: *Ῥόδιος*, *Ῥόδω*, *Rhodi*, *Rhodiolus*: *Ζηνοδόχος*, *Ζηνοδῶς*, *Zenodorus*, *Zenodorus*: *ἄνδραπῆς*, *ἀνδραπῆς*, *homo*, *homunculus*: *ναυτής*, *ναυτίλος*, *nauta*, *nautilus*: *Διονύσιος*, *Διόνυς*, *Bacchus*, *Bacchulus*: siue *Dionysius*, *Dionysius*. *Exempla fœmininorum*, *Ῥυψίπυλη*, *Ῥυψίπυλον*, *Hypsipula*: *κρήνη*, *fons*, ἢ *κρήνη*, *ἰδης*, *fonticulus*: vnde *κρήνη* & *κρήνη*, *deæ fontium*: ὁ *κρήνη* ἢ *κρήνη*, *puer* vel *puella*, ἢ *κρήνη*, *puellula*. Neutorum, τῷ *εἶδης*, *εἶδη*, *forma*, *formula*: vel *cantio*, *cantiuncula*: siue *Oda*, *Odula*. Hinc *Pindarus* suas *Odas*, *Ἐῖδη* appellauit, & *Theocritus* suas *Eclogeas* *Ἐῖδη*, quasi *Odulas* vel *paruas* poëmaticas formas. Et diminutiva quidem sic habent.

D E N O M I N A T I V O R V M Autem quæ ab aliis nominibus proficiscuntur, variæ sunt species: ac possumus ferè ab vnoquoque adiectiuorum genitiuo deducere masculina in *ων*, fœminina in *ῆς*, *ῆς*, & neutra in *ων*: vt ὁ *φίλος*, *amicus*, ὁ *φίλων*, *Philo*: ἢ *φιλότης*, *φιλία*, *φιλισσῶν*, *amicitia*: τῷ *φίλων*, *amicum*. ab ὁ *σώφρων*, τῷ *σώφρονος*, id est, *temperans*, fit *σωφροσύνη*, *temperantia*, non autem *σωφροσύνη*. nam in huiusmodi syncoptatur *ω*. formantur quoque fœminina in *ἰα* à datiuis pluralibus participiorum vel nominum quintæ declinationis finitis in *ουσι*, vt ab *εἶμι*, sum, participium *ἔων*, *ἔωντος*, *existens*, *datiuus pluralis* *εἶσι*, vnde *οὐσία*, *essentia*: sic ab ὁ *ῥέων*, *ῥέωντος*, *datiuus pluralis* *ῥέουσι*, vnde ἢ *ῥεουσία*, *senatus*, *senum conuentus*. fiunt præterea ab adiectiuis in *ος* alia adiectiua in *ῆος* & *ῆος*: vt ab *ἀπειρος* fit *ἀπειρήτος*, *infinitus*: pro quo *Homerus* dixit, *ἀπείρητος*, *longam* *corripiens* & *breuem* *producens*: ἢ *φαιδρῆς* fit *φαιδρῆμος*, & abiecto *ρ* *φαιδρῆμος*, *clarus*, *purus*, *fulgidus*. Fiunt quoque ab adiectiuis primæ declinationis contractorum substantiua in *ων*, vt ab ὁ *κρήνη* ἢ *ἀληθῆς*, *verus*, *a*, fit, ἢ *ἀληθῆς*, *veritas*. Et rursus à substantiuis fiunt adiectiua in *ῆος*, *ἄλξ* & *ῆος*, vt ab ὁ *δρῆμος*, *cursus*, ὁ *κρήνη* ἢ *δρῆμος*, *celer*, *velox*, *curfu* *uolens*: ἢ τῷ *ἀλγος*, *dolor*, *tristitia*, fit *ἀργαλέος* pro *ἀλγυλέος*, *λ* in *ρ* *Atticè* *mutato*, *molestus*, *difficilis*, *tristis*: ab ἢ *ἔπιουσι*, *ne*, *proximè* *sequens* *dies*, fit ὁ *κρήνη* ἢ *ἔπιουσι*, *crastinus*, *quotidianus*: sic ab ὁ *αἰών*, *αἰώνος*, *æuum*, *æternitas*, fit ὁ *κρήνη* ἢ *αἰώνος*, *æternus*, *secularis*, *perpetuus*. atque non pauca primæ in *ῆος*, quæ velut adiectiua sunt, vt ὁ *δήμος*, *populus*, ὁ *δημόσιος*, *ου*, *plebcius*, *tribulis*: ab *αἰκίος*, *domus*, ὁ *αἰκίος*, *ου*, *domesticus*.

IN

IN DECLINATIONES simplices.

Primæ declinationis nomina in *ας* quædam recepto more genitiuum faciunt in *α*, *Θωμάς*, *Θωμά*, *Thomas*: sic *Ἀννίβας*, *Annibal*: *Πυθαγόρας*, *παξυλοίας*, *parricida*: *Ἀρχίτας*, *Architas*: & item alia consimiliter.

Annotationes
in primam de-
clinatione sim-
plicium.

Vocatiuus nominum in *ῆος*, exit in *α* breue, *Ῥεῖος*, *sagittarius*: *ἰππηλάτης*, *equitator*. *Ῥεῖος*, *prophetæ*: ὁ *Ῥεῖος*, *ἰππηλάτης*, *Ῥεῖος*. sic gētilia, *Σκύθης*, ὁ *Σκύθα*, *Scytha*: & poëtica in *ῆος*, *κνωπῆς*, *ἰννερεκίδης*: ὁ *κνωπῆς*: & composita ex verbis *μέτρω*, *metior*: *πυλῶ*, *ῆδος*: *Ῥίβω*, *tero*: *γεωμέτρης*, *geometra*: *βιβλιοπόλης*, *bibliopola*: *πυδοῦς*, *Ῥεῖος*, *Ῥεῖος*: ὁ *γεωμέτρης*, &c.

Vocatiuus α à
nomina in ῆος.

Secundæ declinationis nomina *Ἀθλῶα*, *Pallas*: *Ναυσικῆ*, *Nausicae*: & *ῆος*, *ῆος*, seruant *α* in genitiuo & datiuo, *Ἀθλῶας*, *Ἀθλῶα*, &c. fiunt enim per *crasim* à desinentibus in *α* purum, *Ἀθλῶα*, *Ναυσικῆα*, *ῆος*.

In secundam.

Tertiæ declinationis neutra in *ων* abiiciunt *ν* more *Attico*, *ἄλλο*, *aliud*: *πυλῶ*, *tantum*, *tam grāde natu*: *Ῥεῖος*, *tale*: *Ῥεῖος*, *tantum*. sic pronomina *ῆος*, *hoc*: *ῆος*, *illud*: *ῆος*, *ipsum*, interdum hæc habent *ν*, *Ῥεῖος*, *Ῥεῖος*.

In tertiam.

Quartæ declinationis nomina deducta ex *ος* tertię, mutant *α* penultimam longam in *ε*, *ῆος*, *νεὸς*, *templum*: *λαός*, *λεὸς*, *populus*.

In quartam.

Quinque etiam accusatiuum faciunt sine *ν*, *Ἀῖθως*, *Ἀῖθω*, *Athon* siue *Athos*, *mons Græciæ*: *ῆος*, *ῆος*, *ἄυρα*: *Κέως*, *Κέω*, *Ceos* siue *Cea* *insula*: *Κῶς*, *Κῶ*, *Cos*

R

insula : λαγώς, λαγῶ, lepus. Vñ quoque in ὄς neu-
trum est, τὸ χρεῶς, τῆ χρεῶ, debitum.

In quatuor de
declinationes sim-
plices.

5 5 Dativus singularis declinationum simplicium
semper est diphthongus impropria, α, η, vel ω.

In quinta.

6 6 Quintæ declinationis nomina, ὁ πατήρ, pater, ἡ
τῆ πατέρος & πατρὸς, τὸν πατέρα tantum. ἡ μήτηρ, mater,
τῆς μητέρος & μητρὸς, τὴν μητέρα tantum, ad differen-
tiam nominum ἡ πάτρα, patria: ἡ μήτρα, matrix.

Composita quædam polysyllaba in ων faciunt
7 vocativum per ων ἄccētū retracto in antepenul-
timam, ὁ Ἀπόλλων, ὦ Ἀπόλλων, Apollo.

Monosyllaba circumflexa in ῆς, genitiuū for-
mant ablato ε, ὁ Δρῆς, τῆ Δρῆ, Dres: ὁ τρῆς, τῆ τρῆ, Tres:
sic Ποδῆς, Ποδῆ, Podes, solea.

Idem faciunt diminutiua circumflexa in ῦς, ὁ Ἰς
Καμῆς, τοῦ Καμῦ, τῆ Καμῦ, τὸν Καμῦν, Camylus: ὁ Διοῦς,
Bacchulus: ὁ Κλαυῦς, Claufuldus.

Nomen ὁ Ἰησοῦς, τῆ Ἰησοῦ, τῆ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, Iesus.

Quæ nomina
Doricam decli-
nationem rece-
perunt.

1 HÆC Sunt Dorica, sed eorū declinatio est in communi vñ. Porro hu-
iusmodi nomina magna ex parte sunt propria, eaque innumera. nam huicre-
gulæ subiiciuntur omnia propria monosyllaba, Γραῖς, Gras: Θαῖς, Thas: sic
πάς, πᾶ, pater, diminutivum ex πατήρ: & polysyllaba, quæ ante ας habent
aliquam consonantem, Θεμάς, α, Thomas: Κηφᾶς, α, Cephas: Κοσμάς, α, Co-
smas: Λουκάς, α, Lucas: Μωυῖς, α, Menas: Χρυσολυκάς, α, Chrysoloras: Ἀλέας,
α, gentile nomen: πάππας, α, pater. praterea tam propria quàm appellatiua
finita in ας purum, modò deriuntur aut à verbis circumflexis, aut nominibus
fœmininis, vt πατραλοίας, parricida, ab ἀλαίω, percutio: Πανσανίας, Pausanias
ab ἡ αἴα, tristitia. Dorica quoque sunt ὁ Ἀλέως, ἡ Ἀλῆα, Aleuas: ὁ Λάας, ἡ
λάα & λάα, lapis.

Vocativus pro
nominatiuo.

2 Huiusmodi vocativus à poetis pro nominatiuo vsurpa-
tur: cui & præponitur nominatiui articulus ὁ. Latini quoque ex his vocatiuis
suos nominatiuos fecerunt, Prophetá, Scytha, geometra, bibliopola, pædo-
triba, &c. Hæc quoque vocativum per α faciunt, ὁ Ἀλάγνης, Alagius: ὁ Πυραχίμης,
Pyrachmes: ὁ Λάγνης, Lagius. Contrá sequentia in τῆς per α non per α fa-
ciunt, ὁ Αἰήτης, Aeta: Ἀναρέτης, Anareta: Καλλιπέτης, Callipeta: Φιλοδερσῆτης,
Philotherites: ὁ Αἰήτης, Aietes, &c. 3 Non abs re dicit, longam. Si enim
penultimatertix α sit brevis, non mutatur in quarta, vt ex Οἰνόμεως, Oeno-
maus, non dicitur Οἰνόμεως, sed Οἰνόμεως. Illud quoque notandum, CLE-
NARDI regulam habere tantummodo locum in nominibus finitis in ας.

Annotationis
Vocativus a d
nominatiuo ας.

Notio.

Annotationis.

Atticismus.

4 Nam ex κέλιος non dicimus κέλιος, sed κελίος, funis, rudens. 4 Hoc fit imita-
tione Atticorum antiquorum, qui ἡ in omnibus huius declinationis accusa-
tivus

tivis reiciebant. Inuenitur tamen πὸν λαγόν. 5 Hinc excipiuntur ea quæ ab-
lato s formant genitiuum, de quibus in fine huius capituli verba facit CLE-
NARDVS. Praterea Æoles dativus in ω non subscribunt iota. Dores verò
sæpe huiusmodi iota subscriptum negligunt, ι3, ι3. In quinta quoque declina-
tione non subscribitur. Quare vel legendum, parisyllabiarum, vbi habetur,
simplicium: vel suppleendum, Si desinat in vnam harum trium vocum: quasi
diceret, Dativus singularis declinationum simplicium communiter nunquam
est α, η, ω, per nudas vocales, sed semper est diphthongus impropria, α, η,
vel ω. 6 Vide, 25. 4 & 16. In horum etiam duali & plurali syncope locum non
habet, εἰ πατέρες non πατρες. Idem omnino iudicium de γασῆρ, τῆς γασῆρος γασ-
τρῆς, τῶν γαστρῶν tantum, sic in duali & plurali. 7 Non retrahunt tamen ὁ Λα-
κεδαίμων, Lacedæmonius: ὁ Παλαίμων, Palæmon deus maris, quanuis habeant
vocatiuum per ων, ὦ Λακεδαίμων, Παλαίμων: neque etiam composita à φρεῦ, id
est, mens, vt ὁ Δαίφρων, ὦ Δαίφρον, prudens, bellicosus: neque etiam Æoles vnquam
retrahunt, quanuis omnium finitorum in ων vocatiuos per ων offerant.

Exceptio.
Aeolismus.
Dorismus

Exceptio.

Aeolismus.

IN CONTRACTIONS.

PRIMÆ declinationis contractorum accusati-
uus εα, & per crasim η: sed quorum nomina
definit in ης purum, etiam contrahuntur
in α, ὁ Δύφνης, δύφνεα δύφνη, vel δύφνεα, ingeniosus: ὁ ὕγιης,
ὕγνεα ὕγιη vel ὕγνεα, sanus.

Annotationes
in nomina con-
tracta.
εα in ἡ vel α,

Contrahuntur etiam nomina in οος in omni-
bus casibus:

Nomina ὁλο-
παῖς, quæ per
omnes casus con-
trahuntur, fini-
ta in οος.

Sing. ὁ νόος, νοῖς, mens, τῆ νόου νοῦ, τῆ νόω νοῶ, τὸν νόον
νοῦν, ὦ νόε νοῦ.

D. τὸ νόον νόω, accentu acuto, τοῖν νόοιν νοῖν.

P. οἱ κῆ ὦ νόοι νοῖ, τῶν νόων νόων, τοῖς νόοις νοῖς, τοῖς νόοις νοῖς.

Sic ὁ ῥόος, fluxus: πλόος, navigatio: & adiectiua
ἀπλόος, simplex: διπλόος, duplex: quorum fœmini-
na & neutra similiter vbiq; contrahuntur.

Fœm. ἡ ἀπλόη ἀπλή, τῆς ἀπλόης ἀπλῆς, τῆ ἀπλόῃ ἀ-
πλή, τῶ ἀπλόω ἀπλῶ: & ita deinceps.

Neut. τὸ ἀπλόον ἀπλοῦν, τῆ ἀπλόος ἀπλεῖ, &c. vt in
masculino: τὸ ἀπλόα ἀπλεῖ.

Neutra verò in εον sic inflectuntur per crasim:

Sing. τὸ κῆ ὦ ὄστέον ὄστυν, ος, ὄστῆς, τῆ ὄστέου ὄστῶ, τῆ

ὄστω ὄστω. D. τὸ ὄστω ὄστω, acuto accētu: τὸν ὄστω ὄστω, τὰ ὄστω ὄστω. Genitiuus & datiuus vt in masculino.

Sic χρυσοῦς, aureus: ἀργυρεῖς, argēteus: χαλκοῦς, areus, à finitis in εος, χρύσειος, ἀργύρεος, χαλκοεος: pro χρύσειος: ἀργύρεος, χαλκοεος, irregulariter enim accentus locum suum non seruat. Fœm. χρυσοῦ, ἀργυροῦ, χαλκοῦ. Neut. χρυσοῦ, ἀργυροῦ, χαλκοῦ.

Neutra in u, τὸ ἄστυ, ἄστυος, τὸ πῶν, πάρος, grex licet flectantur per εος, nusquam tamen contrahuntur.

Acuta in υς, τῆ έος, crasim patiuntur in datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali, ὁ ἡδύς, ἡδύς, τῆ ἡδέος, τὰ ἡδέϊ ἡδέϊ: οἱ & ᾧ ἡδέες, ἡδέεις, τῶς ἡδέας ἡδέεις.

Sed υς uos contrahitur in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali, ὁ βότρυς, racemus, τῆ βότρυος: οἱ & ᾧ βότρυες βότρυες, τῶς βότρυας βότρυες, semper facta crasi in u. Sic νέκυσ, mortuus: σάχυσ, spica.

Imparisyllaba in ους similiter contrahuntur in tribus illis casibus pluralis, ὁ βοῖς, τῶν βοῶς: οἱ & ᾧ βόες βοῶς, τῶς βόας βοῶς accusatiuus quoque singularis reperitur, τὸν βοῦν, vt nouῦ, ab ὁ νοῖς, τῆ νοῦ, τὸν νοῦν, mens.

Comparatiua in ων contrahuntur in accusatiuo singulari communis generis, tribus casibus pluralibus in omni genere, nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo: prius autē eliditur u, ac deinde fit crasis ex o & sequente vocali: ὁ κῆρ ἢ μείζων, maior: τῆ κῆρ μείζονος, τὸν κῆρ μείζονα, μείζονα, μείζονα: οἱ κῆρ & ᾧ μείζονες, μείζονες, μείζονες, τῶς κῆρ μείζονας, μείζονας.

Nomina dicitur in paucis casibus contrahuntur, finita in u, εος, υς, έος.

υς, υος.

ους, οος.

Comparatiua in ων.

ους, οος, υς, υος, υς, υος.

ζοας μείζου (non μείζως, vt τῶς βόας, βοῶς, non βόας: quod accusatiuus pluralis quintæ declinationis semper contrahatur vt nominatiuus) τὰ & ᾧ μείζονα, μείζονα μείζω.

Sunt & aliæ terminationes in quinta declinatione per crasim factæ, ὁ πλακοῖς, πλακοῦτος, ex πλακοεος, πλακοέντος, placenta. sic ὁ Σιμοῖς, Σιμοῖς, ἡ Οὔποις, Οὔπος, ciuitas in Locris: ἡ Ἀμαθοῖς, Ἀμαθῆς, ciuitas Cypri. Et ὁ πηλῆς, πηλῆτος, ex πηλῆος, πηλῆος, ἐν τῶς, honoratus. Et in ἦρ circūflexa facta ex ἔαρ, τὸ κῆρ, κῆρος, cor: τὸ σῆρ, σῆρος, ἀδερς, εἴσα: ἂ κῆαρ, κῆαρος, σῆαρ, σῆαρος. Et πῆς, παῖδος: ἂ παῖς, παῖδος, puer.

PRÆTER QVAM In datiuo singulari, τῶς ἄστυ ἄστυ, τῶς πῶν πῶν. Inuenitur tamen τῶς βόας apud poetas: & in accusatiuo singulari τὸν βόαν, & in datiuo plurali τῶς βόων. Idem faciunt reliqua finita in εος, 27.37. Huiusmodi crasim habet locum in adiectiuis finitis in υς, 27.40. Sic τὸ ἦρ ἦρος, ab ἔαρ ἔαρος, quod & poetice ἔαρ, εἴαρος, ver.

Appendix de poetarum licentia in contrahendis nominibus.

INVENIUNTUR Et multa alia nomina apud poetas contracta: ex quibus quædam duplici contractione afficiuntur: vna quidem per omnes casus, vt de βοῶς & similibus dictum est, 131. 24. altera verò per eos tantum casus, in quibus eæ declinationes contractæ, per quas variantur, contrahi solent: vt in ἡ οῖς, ouis, πῆς, οῖος, οῖν, οῖν, &c. ο & i per omnes casus facta synæresis coalescunt in diphthongum οῖς, οῖς, οῖος, οῖν, οῖν, &c. Ac rursus ex altera parte, in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali εε & εα contrahuntur in ε, vt in secunda declinatione contractorum, αἱ ᾧ οῖες κῆρ τῶς οῖας & crasi οῖς, & prioriem synæresim οῖς: dicitur & ὁ οῖς. Eodem modo declinatur ἡ πλακοῖς, placenta. Inueniuntur præterea hæc duo flexa per εδδς: vnde sunt illa πῶν οἶδα, αἱ οἶδεις, τῶς οἶδας, trisyllabicæ. Bifariam quoque contrahuntur propria quædam finita in κῆς, composita à τὸ κῆος, πῶ κῆος, honor, idque propter tot vocalium concursum: vt ὁ Ἡρακλῆς, Hercules, πῶ Ἡρακλέος, si εος spectes, contrahes in ους, Ἡρακλῆους, & rursus εου in εῶ contractis Ἡρακλῆος: quo modo etiam in nominatiuo εε contrahitur in ἦ, ὁ Ἡρακλῆς Ἡρακλῆς: si verò aduertat ad duplex εε constringes in ἦ, πῶ Ἡρακλέος Ἡρακλῆος: hoc modò, à τὸ αῖος, πῶ αῖος, πῶ αῖος dicimus αῖη, id est, spelunca: à genitiuo Ἡρακλῆος, Iones suum formant, ex ἦ circūflexo, ἐν barytonos facientes πῶ Ἡρακλέος. Eadem varietas seruat in reliquis casibus: sed in vocatiuo singulari duplex εε vel contrahitur in diphthongum εα, ᾧ Ἡρακλῆος Ἡρακλῆος, vel alterum εε per syncopen abiicitur, ᾧ Ἡρακλῆος Ἡρακλῆος: quæ syncope in aliis quoque casibus habet locum, vt πῶ Ἡρακλέης Ἡρακλῆϊ, τὸν Ἡρακλῆα Ἡρακλῆα. Sic in

Notio.

δεις εος.

δεις ἦς, εαρ ἦρ.

αῖς υς.

δεις εος, ηεις ἦς, ἦρ ἦρος.

Duplex contractio in eodem nomine.

οῖς.

φδδς: Propria finita in κῆς.

αῖη. Ionismi. ἐν προῖ.

Syncope.

τὰ κλέα.
τῶν δυσκλήων.
τὰ χρέα.
τῶν ὄσων.
Αἰτιεῖσιν.

quibusdam aliis nominibus habentibus duplex ee, interdum vnum syncopatur, vt τὰ κλέα κλέα, ἀ τὸ κλέος, honor: τὴν δυσκλέα δυσκλέα, ab ὀκαῖ ἢ δυσκλέων, ignobilis, infamis: τὰ χρέα χρέα, ἀ τὸ χρέος, debitum: τὸ ὄσων ὄσων, oculi ἀ τὸ ὄσων, quantus quibusdam masculinum esse magis probetur, ὁ ὄσων, οὐ, & ὄσων dictum pro ὄσων per declinationis metaplasmum. inuenitur enim τὸ ὄσων ὄσων. Cæterum Ἡρακλῆος facit quoque Atticè in accusatiuo τὸν Ἡρακλέω, vt ὁ χρέος, τὸν χρέω, quasi esset primæ declinationis simplicis, vt ὁ Ἀριστοφάνης, εὖς, τὸν Ἀριστοφάνω, de quo postea, in sequenti Heteroclitorum tractatu.

HETEROCLITA.

Nomina heteroclitia in genere.

Singulariter masculina sunt, *δεσμός*, vinculum: *ἔρετμος*, *remus*: *ζυγός*, iugum: *κύκλος*, *circulus*: *λύχος*, *lucerna*: *μοχλός*, *vestis*: *νώτος*, *humerus*: *σταθμός*, *statio*, *libra*: *ξάχλος*, *collum*: pluraliter neutra *δεσμά*, &c. reperimus tamen etiam *κύκλοις*, *λύχοις*.

² Sic fœminina ² *δίφρος*, *biga*: *κέλευθος*, *uia*: & commune ὁ ἢ *τάρταρος*, *tartarus*: pluralia, *δίφρα*, *κέλευθα*, *τάρταρα*.

Hæc fœminina, ἡ *γυναιξ*, *mulier*: ὁ δὲ *uia*: *πόλις*, *ciuitas*: *χείρ*, *manus*, in nominatiuo & accusatiuo dualis numeri sunt generis masculini, τὸ *γυναιξ*, ὁ δὲ *πόλις*, *χεῖρε*.

Declinatione variantia.

³ Declinatione variant, *Δάρης*, *Dares*: *κόμης*, *princeps*, *dux*: *μύκης*, *fungus*: τὸ *Δάρου* & *Δάρητος*, &c. ⁴ *Ἄρης*, τὸ *Ἄρου*, *Ἄρητος* vel ⁴ *Ἄρεος*, *Mars*.

Composita ἀ τῶν ὄσων.

⁵ Propria nomina primæ circumflexorum habent interdum casus parisyllabicos, ὁ *Ἀριστοφάνης*, *εὖς*, *Aristophanes*, τὸν *Ἀριστοφάνω*: & οἱ *Ἀριστοφάνω*, τὸς *Ἀριστοφάνω*. Sic composita ab ἔτος, *ἄννης*: ὁ ἐπὶ *ἀέτης*, *εὖς*, οἱ ἐπὶ *ἀέται*, τὸς ἐπὶ *ἀέταις*, *septennis*.

⁶ Quædam in ως quartæ vel quintæ, ἡ *ῥως*, *heros*: *Μίνως*, *Ἄκινος*, τὸ *ῥως*, aut τὸ *ω*: sic *γέλως*, *risus*: ἔθρος, *amor*: τὸ *ῥως*, vel τὸ *ω*.

Etiam

Etiam ὁ *ναῖς*, τὸ *νοῦ*, vel ὁ *νοῦς*, τὸ *νοός*, *mens*: vt *βοῖς*, *βοός*, *bos*.

Composita ἀ τῶν ὄσων habent ὄσων vel *ε*, *δίπους*, *δίποδος*, *διπύς*, *bipes*: sic *τρίπους*, *τριπύς*: *ἑπτάπους*, *septipes*: *οἰδίπους*, *OEdipus*, quod & *οἰδιπόδης*, *οἰδιπόδου*.

⁷ Sæpe nâque à genitiuo imparisyllabico formatur nominatiuus qui declinatur parisyllabice: ὁ ἐπὶ *ἀποις*, τὸ ἐπὶ *ἀποδος*, vnde ὁ ἐπὶ *ἀπόδης*, ἐπὶ *ἀπόδου*: ὁ *μάρτυρ*, *μάρτυρος*, & ὁ *μάρτυρος*, *μάρτυρος*, *τῆστις*: *ψίδουρ*, *ψίδουρος*, ὁ *ψίδουρος*, *ψιδούρου*, *ψισίτρο*.

⁹ Et alioqui diuersus est nominatiuus, ὁ *μάκαρ*, *μάκαρος*, vel *μάκαρος*, *μάκαρος*, vel *μακάριος*, *μακαρίας*, *beatus*, & alia quoque, τὸ *δάκρυ*, *δάκρυος* & *δάκρυον*, τὸ *δάκρυον*, *lachryma*.

¹⁵ ὁ *Μωσῆς*, τὸ *Μωσοῦ*: vel ὁ *Μωσαῖς*, τὸ *Μωσαῖος*: quod etiam per u scribitur, *Μωυσῆς*, *Μωυσαῖος*.

τὸ *ῥόνυ*, τὸ *ῥόνυος*, & metathesi *ῥουός*: & τὸ *ῥόναις*, *ῥόναιτος*, *γεννῆ*: τὸ *δύρου*, *δύρουος* & *δύρουος*: & τὸ *δύρας*, *δύρατος*: vel *δύρας*, *δύρατος*, etiã *δύρος*, *δύρατος*, & *κρασιδύρος*, *hasta*.

²⁰ Genitiuus quoque interdum varius est eiusdem nominatiui, ἡ *χείρ*, τῆς *χερός*, & poetice *χερός*, *μαῖς*, *μαῖος*: vnde receptus datiuus pluralis, *ταῖς χερσῖ*, & genitiuus dualis, *ταῖν χερσῖν*. *λύγξ*, *λυγξός*, *singultus*: *λύξ*, *λυγξός*, *lynx*.

²⁵ ¹³ Quandoque diuersa nomina eiusdem rei: sed casus partim sumuntur ab vno, partim ab alio: ἡ *γυναιξ* inusitatum, pro quo ἡ *γυνή*, *mulier*, τῆς *γυναῖκος*, τῆ *γυναῖκι*, τὴν *γυναικα*, ὡ *γύναι*, sine ξ: vt *quãdoque* ὡ *αἶνα* ab *αἶναξ*, *rex*: τὸ *γάλα*, *λας*, τὸ *γάλακτος* ab inusitato *γάλαξ*. nam tria, *αἶναξ*, *νύξ*, & *γάλαξ*,

Composita ab ὄσων.

Annotatio.

Nominatiui diuersitas.

Genitiui varias.

ταῖς χερσῖ.

ταῖν χερσῖν.

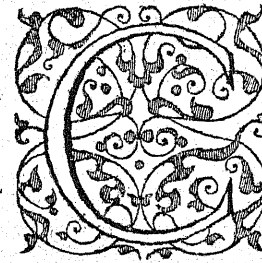
Eiusdem rei casus a diuersis.

ὡ γύναι.
ὡ αἶνα.
γάλα, γάλακτος.

Syncope.
Nominis
Zed: decem no-
minatiui.
πολύς, ἑός,
πολλόν.

15 16 Contra verò δ καὶ ἢ κύων, canis: & ἢ ἄρπυ, agna, syncopen patiuntur in o-
bliquis, κύνος, ἀρνός, pro κύωνος, ἄρπυτος. 16 Declinatur etiam ὁ Ζῦς, Ζεύς, Ζῦς, Ζῦς,
Ζῦς: imò decem huius inueniuntur nominatiui, Ζεὺς, Δεὺς, Βδεὺς, Ζῦς, Ζάγ,
17 Ζῆς, Ζάς, Δίς, Δῦς, Δάν: & Δεὺς, Δέ, Δία, veniunt à Δίς. 17 Apud poetas regulari-
18 ter declinatum inuenitur, ὁ πολὺς, πῶ πολέος, &c. 18 A poetis tamen vsurpa-
tur: sic neutrum πολλόν pro πολὺ, siue sit nomen, multum, siue aduerbium,
19 valde, multum, multò. 19 His adde τὸ κέρμαρ, αἰς, caput.

ANNOTATIONES
in verba.

OGNATA Tempora sunt quorum eadem est figuratiua. Præsens & imperfectū¹, πύπῳ, ἐτυπῳ. Perfectū & plus quàm perfectum², τέτυθα, ἐτέτυθεν. Aoristus primus & futurum³ primum³, ἐτυψα, τυψω. sic aoristus secundus, futurum secundum⁴, & præteritum medium cognationem inter se habent, ἐτυπον, τυπῶ, τέτυπα.

Cognata tempora.

Atticismus.

Attici tertiis personis in i vel e addunt literam⁵ u, etiam ante consonantem, πύπῳσι vel ἐτυπῳσι. τῶ-
τον, verberant vel verberauit hunc.

Noto.

Cum perfecto passiuo cognatione habentia.

1 S V P P L E, Idque non solum in voce actiua, sed & in passiuâ: & med.
τύπῳμαι, ἐτυπῳμαι: atque non tantum in indicatiuo, sed etiam in reliquis om-
nibus modis & participiis. Nunquam enim reliqui modi aut participia cha-
2 racteristica disident ab ea quam idem tempus habuerit in indicatiuo. 2 Sup-
ple, Vocis actiua. Porro in voce passiuâ perfectum quoque & plus quàm per-
fectum inter se cognationem habent, τέτυμαι, τέτυσο, τέτυσομαι: ἐτέτυ-
μαι, ἐτέτυσο, ἐτέτυσομαι: & paulò post futurum cum secunda perfecti τέτυψα,
τέτυψομαι: sic secunda singul. perfecti imperatiui τέτυσο. Aoristus verò pri-
mus & futurum primum cum tertia perfecti, mutatis tamen tenuibus in aspi-
3 ratas, τέτυπαι, ἐτέτυθη, τυφθήσομαι: sic tertia perfecti imperatiui, ac perfectum
infiniui, τετύψω, τετύψομαι. sed si in tertia perfecti πῳ sit purum, hic interfe-
4 ritur σ: κέρπῳται, iudicatus est, κερπίθῳ, iudicetur, κερπίθῳται, iudicari, à the-
5 mate κήῳ, iudico. 3 Supple, In voce actiua & med. ἐτυψάμεν, τυψόμεν.
4 4 Supple, Per omnes voces, vt in pass. ἐτύπῳ, τυπίσομαι: in media ἐτυπῳ-
5 μῳ, τυπούμεν. 5 Addit (etiam) quòd 47. 36. dixisset id fieri sequente vocali.
Iones autem id non obseruant: sed sequente vocali elidunt i & e, τύπῳσῳ ἀντὶ
pro τυπῳσῳ ἀντὶ, verberant ipsum: & ἐτυπῳσῳ ἐκείνος pro ἐτυπῳ ἐκείνος, verbe-
rabat ille.

Atticismus.

De augmento geminatum.

1 Litera p propter syllabicum augmentum ge-
minata.

minatur, πύπῳ, proiicio, ἐπύπῳ: & p posteriori aspi-
ratur, prius lenem habet spiritum. nulla siqui-
dem syllaba desinit in aspiratam: sed si litera ge-
minetur, prior est tenuis, Ἀτθίς, Σαπφῳ, Βαχχός,
Attica, Sappho, Bacchus.

Reguli.

2 Quorum principium γν aut γην, non repe-
tunt primam consonantem, γνώω, ἐγνώκα, γνῶσσο.
γρηγορέω, ἐγρηγόρηκα, γρηγοροῦμαι.

γν.
γην.

Hæc verò repetunt, μνάομαι, μέμνημαι, memini:
κτάομαι, κέκτημαι, possideo: πτάομαι, πέπταμαι, volo, as:
πτόω, πέπτοκα, cado. Nam apud poetas κτ, μν, & πτ,
communem faciunt syllabam.

μν.
κτ.
πτ.

In incremento temporali quatuor a seruant,
ἀάω, ἀάον, σφίρο: ἀάω, ἀάον, audio: ἀηδέσσω, ἀηδέσσαν, desuesco:
ἀηδέσομαι, ἀηδέσομαι, tristor.

a immutata.

Vocalem e plurima non in η mutant, sed i au-
gent addito i, 4 έχω, habeo: ἐπω, dico: 4 ἐλω, 5 ἐλκω, 6 ἐλ-
κώω, 7 ἐλκίλω, traho: 8 ἐρπώ, 9 ἐρπίλω, serpo: ἐσηκω, sto, perma-
neo: 10 ἐπομαι, sequor: 4 ἐρέω, dico, interrogo: 11 ἐσιάω, con-
12 uincium celebro: 12 ἐδάω, sino: 4 ἐώω, induo, sedeo: 13 ἐρύω, traho: 10
14 ἐδάω, consuesco: 14 ἐδίλω, consuefacio: 15 ἐργάζομαι, operor, 12
13 afficio & afficio, colo & color: 16 έχω, 16 ἐίχον, non ἦχον: &
ita in reliquis.

e auctum ad-
dito i.

ἐπω, εἶπον, dixi, eipè, dic, eipῶν, qui dixit, in omni-
bus 17 modis seruat augmentum. ἐσηκω, sto, 18 εἰσή-
κειν, steteram, plus quàm perfectum medium. nam
perfectum ἐσηκα sine augmèto, licet id veriùs sit
actiuum ab ἴσημι, & ἐσανα dictum per a more Do-
rico. ἐώω, sedeo: εἶμαι, sedi, præteritum passiuum.
30 ἐρέω, dico, εἶρηκα, dixi, εἶρημαι, dictus sum: vnde εἶρηθῳ,
& eliso i, εἶρηθῳ, dictus sum: ἐδάω, consuesco, 19 ἐώδα, con-

εἶπον, εἶπέ,
εἶπῶν.
εἰσήκειν.

ἐσηκα

ἐσανα

εἶμαι.

tres ultimi minimé.

ἔχου, ἔχουα.
ἔκεια, ἔσδουα.
ἦλδουα.

2 Quatuor scribuntur pure, χέω, ἔχεα vel ἔχουα,
3 fundo: ἔχουα vel κέω, ἔκεια, accendo: σδύω, ἔσδουα, mo-
neo: ἀλδύω, ἦλδουα, emito, sublata futuri consonāte.

Dicta ab εἶπω
& ἠέριχα.

ἔχουα, ἔχουα.
ἔκεια, ἔκεια.
ἦλδουα, ἦλδουα.
ἔσδουα, ἔσδουα.

1 AB εἶπω imperatius εἶπον, εἶπάτω. optat. εἶπιμι: partic. εἶπας, αἶπας. Ab ἠέριχα: imperat. ἠέριχον, ἠέριχάτω: optat. ἠέριχαμι: infin. ἠέριχα: partic. ἠέριχα, αἶπας. in voce med. ἠέριχάτω, tertia plur. ἠέριχάτω, & Ionicé reiecto aug-
2 gmento ἠέριχα, tolerunt: infin. ἠέριχα, δει: partic. ἠέριχάμενος. Dicitur & ἔχουα, ἔχουα: hinc infin. ἔχουα, cum κέω, κέω, κέω, & poëticé κέω, κέω, κέω, ἔσδουα, ἔσδουα, ἔσδουα. 3 κέω siue κέω facit in futur. κέω, pro κέω vel ἰο κέω: hinc alius aoristus ἔκεια: & in aor. prim. pass. ἐκέαθην, succensus sum: at ἔκεια, fit à κέω, sublata futuri consonante, non autem à κέω: hinc infin. κέω: partic. κέας: aorist. prim. med. ἐκέαθην: tertia plur. reiecto augmento, κέατω, accenderunt: partic. κέαμενος, combustus.

De aoristo 2.

ἠέριχα.
ἔσδουα.
ἦλδουα.

1 Aoristus secundus disyllabus in multis non
corripit penultimam, quod in eandem cadat
augmentum, ἔδουα, ἦδουα, καπο: ἔλκω, εἶλκον, traho: ἔλω,
2 εἶλον, traho: ἔπω, εἶπον, dico: ἔχω, εἶχον, habeo: ἦνω, ἦνον,
venio: ἄγω, ἦγον, ago, & Atticé ἦγαγον, interposito
3 γα: εἶδω, εἶδον, scio: nam ἴδον poëticum est, ἔλδουα, ἦλ-
4 δουα, ἦλδουα: sed est syncopé ab ἦλδουα.

ἠέριχα.

ἔσδουα.
ἦλδουα.
ἔσδουα.
ἦλδουα.

3 Etiam trisyllabus penultima longa, ἐνέγκω,
ἠέριχον, fero: πέρω, ἔπαρδον, deaſto: δέρω, ἔδαρνον, vi-
4 deo: & 4 metathesi poëtica, ἔωραδον, ἔδρακον. πλῆσ-
5 σω, ἔπληγον, percutio, ad corpus pertinet: ἔπληγον, 25
percussi, ad animum.

Notio.

ἔλκω.
ἔσδουα.
ἦλδουα.
ἔσδουα.
ἦλδουα.

In sextæ coniugationis circumflexis nihil ob
penultimā mutabitur, χέω, ἔχον, habeo: δύρω, δύρον,
ἠμηνιο: βλαστέω, ἔβλασον, γερμιο: δουπέω, ἔδουπον, σοπο:
ὀλιθέω, ὠλιθον, cado.

6 Tria, λέγω, dico: φλέγω, ανδω: βλέπω, υἰδω, non
mutant e in α, ἔλεγον, ἔφλεγον, ἔβλεπον: at τέμνω, ἔπι-
μον & ἔτεμον, feco.

Tertia pluralis par primæ singulari, ἔτυπον:
sed

sed 7 Bceoti in imperfecto & vtroque aoristo 7
hanc personam faciunt syllabis parem primæ
plurali, ἐτύπον, ἐτύπον: ἐτύπον, ἐτύπον: ἐτύπον,
ἐτύπον: unde sunt illa, 8 εἶδουα, πομηνι: ἐμά- 8
9 δουα, διδicerunt: ἦλδουα, venierunt, ab εἶδον, ἐμάδον, 9
ἦλδον.

POTES Delere (in multis) nunquam enim corripitur nisi licentia poë- 1
tica, vt ἴδον, & alia quæ sine augmento efferuntur, vt ἔλον pro ἔλον. 2 In ἦνον 2
re vera non cadit augmentum: neque tamen u mutatur. Idem iudicato de fi-
3 milibus. 3 Hoc non habet locum nisi in ἔπληγον, de quo hic sermo habetur, 3
aut quum penultima est longa posita, neque enim debet corripi, si sola posi-
4 tione producat, nisi in verbis quartæ coniugationis, & in finitis in ἦω, ἦω,
ἦω, ἦω. 4 Hæc literarum transpositio fit, vt penultima corripatur. Con- 4
5 trā à τρέφω, nutrio, aorist. secund. ἔτρεφον, pass. ἐτράφη: prima plural. ἐτράφη-
6 ἦν, reiecto augmento & facta metathesi vt a producat, τέρφημεν, & Ionicé
7 aspirata in tenuem mutata (12. 32.) τέρφημεν, nutriti sumus. sunt qui à τρέ-
8 πω deducant. 5 Sic ab eodem δέρω, in prat. medio δέδαμα, & metathesi 5
6 in a, nisi illud e, præcedat vel sequatur aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ. 7 Nam 7
8 pro litera r ponunt syllabam σων. 8 Sic imperfect. ἐδολέουσα, & crasi ἐδολέου-
9 σα, pro ἐδολέου ἐδολέου, à δολέω, dolosè ago. Inuenitur hæc vox Psalmo quin-
10 to, ἐδολέουσα τῆς γλώσσας αὐτῆς, linguis suis dolosè agebant, linguis suis ad
11 dolum vsi sunt. 9 Sine augmento ἐλδουα: & absque syncope ἦλδουα pro poë- 9
12 tico ἦλδον. Sic in tertia plur. opt. ἦλδουα pro ἦλδουα, venissent.

25 Futura tria sunt quæ spiritum præsentis nõ 1
feruant: ἔξω, θρέψω, nutrio: ἔξω, θρέξω, curro: ἔχω,
ἔξω, habeo, ad differentiam aduerbij ἔξω, extra. 2

Quartæ coniugationis polysyllabum futu-
rum in ἰσω 3 circumflectunt Attici, tollendo σ, 3
30 νομίζω, νομίσω, νομίω, ριτο: & medium βαδίζομαι, βα-
δίσσομαι, διοῦμαι, υαδο: ἀγωνίζομαι, ἀγωνίσσομαι, νιοῦμαι,
ceito.

4 Barytona quædam habent futurum à cir- 4
cunflexis inufitatis, θέλω, υολο: ὀφείλω, debeo: μέ-
5 λω, curro: αὔξω, αἰγέω: ἔψω, σομο: ἀλέξω, arceo, auxi-
6 lior: in ἦσω, θελήσω, ὀφειλήσω, ab obsoletis, θελέω θε-
7 λῶ, &c. Sic etiam βούλομαι, βουλήσομαι, tanquam à
8 βουλέομαι βουλούμαι, υολο. Atticorum enim est ἐ

εἶδουα, ἐμάδο-
σα, ἦλδουα, ab
εἶδα, μαιδουα
(sed quasi à
μαδουα) ἦλδουα.

ἔλον.

Penultima aoristi
disyllabi quando
longa.

τέρφημεν.

δέδαμα.

Notio.

ἐδολέουσα.
ἔλδουα, ἦλδουα-
σα, ἦλδουα.

De futuro pri-
mo.

θρέψω.

θρέξω.

ἔξω.

ἔξω, ἔξω.
ἔσδουα, ἔσδουα.

Futurum bary-
tonorum à cir-
cunflexis.

βουλήσομαι.

Atticorum.

circumflexis facere barytona.

εα, δ'ω. αία, αἰώσω. σετραφέμεν. πείραμιμα. ηφείλω. αιδέχομαι. αφέζω. εφέζω. κείζω. μεδέχομαι. υφέζω. **Finitiva aeterna in ia, & media in eia** ab ίζω & eorum terminationes. **Doricisms** ab pro e. αγωνίζομαι. ἀνδραποδιόμαι. **Finitiva in aeterna** a τονοσυλλαβίς in ea. νέω, νέωσω, & νήσω. **Aeolisms**. Atticisms. De imperatiuo. τυπύοντων. τυφάοντων. ελθέ, εἴπε, λαβέ, εἰδέ. μελύτων. αειμέντων.

Sic πλέω, ναίγο: πέω, φέω: χέω, ψέω: πνέω, σπύρο: in 5 δώσω, πλύνω, &c. Itidem κλάω, κλαύσω, φράγω: κείω vel κείω, κείσω, γυρο.

I IN Aoristis secundis & praeterito medio servatur τ vt in praesentibus: in 5 reliquis temporibus retinetur θ futuri: aoristus igitur secundus est ηραρον, εε, ε, & ποτικε τέραρον, εε, ε, 49. 22. vnde infinitiuus Ionicus τεραφέμεν, 59. 4. passiuam habet significationem, nutritum esse: praeteritum med. τέραφα, nutritiu: at praeterit. act. τέραφα: pass. τέραμαι, φαι, πται, & Atticē τεραμαμαι: aorist. prim. έρεφθλο: aetiuus έρεφα: imperat. έρεσον: med. έρεφάμεν: 10 particip. έρεφάμενος, qui educauit, à τρέφω: optatiuus τρέφωμι, & μι in lo verso Atticē vt in circumflexis, 89. 3. τεροφίλω, syncope τρέφωτον, alerem. **2** Hinc in compositis mutatio tenuium in aspiratas: αντίρομα, futur. med. αντίρόμα, mihi vendicabo. άπέρω, abstinco: futur. αφέζω: med. αφέχομαι, έπέρω, expecto: fut. έφέζω: infin. it. έφέεν. κείρω, possideo: fut. κείζω: ά κείεει, bene habebit, 15 bene succedet. μετέρω, cum aliquo habeo, particeps sum: fut. μετέζω: med. μετέχομαι, partem cariam. υπέρω, sustineo, submitto: fut. υφέζω. **3** Huiusmodi fut. circumflexa terminationibus conueniunt cum fut. sec. eiusdem vocis ac modo di, atque in maximo sunt vsu apud quosuis oratores: vnde ακουτώ, ακουπέε, ab ακουτίζω, audire facio: ἀαδεματώ ab ἀαδεματίζω, deuoueo: βαδίζω à βαδίζω: 20 γνάω à γναιζώ, notum facio: έρω ab έρίζω, appropinquo: ερωώ ab ερωίζω, spero: κείω & medium κείωμαι, sededo, à κείζω, sedeo: κομιώ à κομίζω, defero: μακείω à μακείζω, beatum dico: οιδιάω ab οιδιάζω, misereor: όρηδίω, ab όρηδίζω, exprobro: όρθερώ ab όρθερίζω, vigilo: όρω ab όρίζω, desinio: ποδιώ à ποδίζω, com-

pede vincio: σαφίω à σαφιάζω, notum facio. **Dores** in horum terminationibus ponunt ab pro e suo more, 12. 48. vt αγωνίζομαι, decerto, pro αγωνίζομαι ab αγωνίζομαι, ἀνδραποδιόμαι, in seruitutem rapio: futurum medium ἀνδραποδιόμαι, Atticē ἀνδραποδιόμαι, Doricē ἀνδραποδιόμαι, & tertia pluralis ἀνδραποδιόνται, pro ἀνδραποδιούμαι, in seruitutem rapiuntur. communis effert αω-

I Imperatiui tertiam pluralem Attici faciunt similem genitiuo plurali participiorum eiusdem temporis, τυπύοντων, τυφάοντων, pro τυπέτωσαν, τυφάτωσαν.

Secundus aoristus vltimam grauatur, τυπέ: sed 40 acuuntur tres, ² έλθέ, ³ uenito: ³ έρέ, ⁴ inuenito: ⁴ εἴπέ, ⁵ ⁶ **dicito**: sic Atticē ⁵ λαβέ, **accipito**: ⁶ εἰδέ, **videto**: cum communiter dicant λαβέ, εἰδέ.

H I N C μελύτων, curae sint, pro μελύτωσαν, à μέλω, curo. αειμέντων, faci-

ciant, pro αειμέντων, 78. 23. ἀγγελλόντων, nuntient, pro ἀγγελλώσω, ab ἀγγέλω, nuntio. **2** Ab έλδω. Vide, 148. 21. & Inuestigationem thematis in verbo έρχομαι. **3** Vide 184. 29. & Inuestigationem thematis in verbo δέομαι. **4** **4** Vide 139. 25. **5** Vide Inuestig. thematis in verbis λαράω, λαμβάω, &c. **5** & 54. 30. **6** Vide 148. 21. & Inuestig. thematis in verbo έἶδη.

1 Optatiuo Aeolico non vtuntur Attici nisi in secunda & tertia singulari, τυφείας, τυφείε, & tertia plurali, τυφείων.

D I X E R A T, 57. 31. vltimatissimum esse apud Atticos optatiui primum aoristum.

Subiunctiuu secunda & tertia persona tam barytonorum quam circumflexorum & verborum in μι, cōtinet diphthongum impropriad, εα) τυπέης, τυπέης: ποίης, ποιή: τιθέης, τιθέης.

P R O τυπέη, ποίη, τιθέη, Iones dicunt τυπέησι, ποίησι, τιθέησι. Vide, 100. 15. Illud & hoc loco monendum, poetas primam personam pluralem subiunctiuorum in ωνυ efferre per ωνυ: vt à δέωω aedifico, fut. δέωω: aorist. prim. έ-δεμα, 54. 4. hinc in subiunctiuo, δέωω, prima plur. δέωωμεν, & ποτικε δέωωμεν, aedificemus.

1 Passiuu secunda persona praesentis & futuri in η, τυπέη, τυφείη, τεπέη: perfecti autem in σαι, πεποίησαι, vt & praesentium à verbis in μι, πείθεμαι, πείθεσαι: **1** quem morem & in barytonis quibusdam cernimus, φάρομαι, έδα, φάρομαι, pro φάρομαι, & in circumflexis, κευχάομαι, ωμαι, glorior, κευχεσαι, 25 χάσαι, pro κευχάη κευχά. Et contra quaedam à verbis in μι desinunt in η more barytonorum, κείθημαι, κείθη, sedeo: έπίεσαι, έπίεση, scio: δύναμαι, δύνη, possunt, pro κείθησαι, έπίεσαι, δύνασαι. sic perfectum, 30 μέμνημαι κέμνη, pro κέμνησαι, memini.

2 Quatuor Attici finiunt in ει, βούλομαι, βούλει, ² volo: οίομαι, ³ οίει, ⁴ πντο: ⁴ έφομαι, έφει, videbo: έομαι, έει, ^{3, 4} & facta crasi, έί, sum, es.

V I D E Quae de hac re copiose diximus, 91. 20. **2** Haec quatuor Communes ab Atticis acceperunt. Verum Attici idem obseruant in omnibus ferè 2 praesentibus & futuris vocis passivae & mediae: quod non negat **C L E N A R D V S.** **3** Et Ionicē οείω, 61. 20. & 33. **4** Futurum primum indicatiui medij ab 3 έπείμαι, video & videor.

ἀγγελλόντων. De optatiuo. De subiunctiuo. **Notio.** δέωωμεν. De indicatiuo vocis passivae. εσαι, pro η. φάρομαι. κευχάομαι. η προ ησαι. η εσαι. κείθη. έπίεση. δύνη. μέμνη. Atticisms. βέλει. οίει. έφει. οείω.

De perfectio
passivo.
Atticis
μαίνω.
μαίνομαι.
μαίνω.
μαίνομαι.
μαίνομαι.

1 Perfectum passivum à verbis in *νω* per *σμαι* faciunt Attici, *μαίνω, μαίνομαι, φαδο: μολύω, μολύσομαι, inquit.*

Verbum *μύω, μύομαι*, vt *μυθήσκω*, velut à *μάνω, maneo.*

Difyllaba primæ & secundæ coniugationis, quæ Attico præterito mutant ² *ε* in *ο*, hîc repetunt *ε*, λέγω, dico: λέλογχα, λέλογχαμαι: κλέπτω, furor: κέκλεφα, κέκλεμμαι: inuenitur & κέκλεμμαι, furto sublatus sum.

Quæ habent *ρε* cum aliqua consonante, vertunt *ε* in *α*, σρέφω, ⁴ *έσρεφα, έσραμμαι, uerto: sed βρέχω, βέβρεχα, βέβρεχαμαι, irrigo.*

κλέμμαι.

έσραμμαι.

βέβρεχαμαι.

Notio.

ύφρασαι.

είλογχα.
είλογχαμαι.
έσραμμαι.

De aon. I. pass.
έρρώδω.
έρρώδω.
έρρώδω.
έρρώδω.
έρρώδω.

έγνωδω.

έδωδω.
έδωδω.
έδωδω.

1 H O C Tantummodo obseruatur in primis personis perfecti & plus quam perfecti, & in participio perfecti. *μαίνομαι, μαίνομαι, μαίνομαι: 15 έμμάσμι, σμεδον, σμεδαι: particip. μαίνομαι, non autem μαίνομαι, μαίνομαι, sed μαίνομαι, μαίνομαι: quidam tamen ab ύφάινω, subtexo, ducunt ύφασμαι, ύφασμαι, ύφασμαι, & reduplicatione ποética ύφάφασμαι, subtextus est: ego malim deducere ab ύφάζω, quod est idem quod ύφαινω, eadem tamen formandi ratione: in secunda syllaba substitutum fuit *η* pro *υ*. sic in *ένήπιμος*, verus (quod fit ex *ένυμος* per poeticam reduplicationem, quæ & in nominibus locum habet) substituitur *η* pro *υ*. ² Vt dictum est, 144. 1. ³ Atticis receptiora sunt ^{2,3} *είλογχα, είλογχα, 145. 13. 4 Atticè *έσρεφα*. vt perfectum pass. *έσραμμαι*, mutat *ε* in *α*, ita & plus quam perfectum, *έσραμμαι, έσραμμαι, έσραμμαι: hinc* ⁵ *tertiam pluralis Ionicæ (66. 2.) έσραμμαι, auerſi erant. 5* Hinc participium *βέβρεχαμυός*, vino madidus, non plenè ebrius, 144. 4.**

Aoristi primi passivi *έρρώδω, valeo, sum potens, & έμνήδω, memini, 1* assumpserunt *σ*, cum non infit præterito, *έρρώται, μέμνηται. Contra έσώδω perdit σ. nam præteritum έσώσασαι à σώζω, seruo.*

Ceterum *έγνωδω* regulariter fit à barytono ² *γνώω, προσο, μ. γνώω, ω. έγνωκα, έγνωσμαι, vnde 2* *έγνωδω. Etiam έδωδω, & Atticè ηδωδω, à δυνάζω, valeo, possum: sed έδωδω, & Atticè ηδωδω, 3*

δω,

δω, à δυνάω, μ. 3 *δυνήσω, possum.*

Penultima huius temporis eadem cum perfecto: at *δρέδω & έπηνέδω* per *σφιστολην*, ab *δρημαι, inuentus sum, & έπηνημαι, laudatus sum.*

Sic composita ab *αίρεω αι. εσα, αριο, 4* *καθάρσεν, 4* *destruētus sum: αφήδω, ablatus sum, & simplex η-ρέδω, à præteritis ηρημαι, καθήρημαι, αφήρημαι.*

Sic *έρρέδω* ab *έρρημαι*, quod & *έρρήδω, dictus sum, vnde ηηδεις, dictus.*

Illa quæ verterant in præterito *ε* in *α*, hîc rursus per *ε* scribuntur, *σρέφω, uerto: έσραμμαι, έσρέφω.*

SIC Apud poetas verba in *νω*, quæ in præterito perdebant, illud inter- dum in hoc aoristo recipiunt: vt *εκλίνδω & εκένδω, κλινω, inclino, & κρινω, 15* iudico: in quorum tertia persona perfecti passivi, non erat *ν*, *κένκλιται, κένκριται*, vt habes 65. 3. ab *εκρήδω, particip. κενδεις, έντος: in plurali οί κρινέντες, cum δια, διακρινέντες, discreti. 2* *σπρω, aoristus primus έπρωδω, assumit ν, quanuis *σπρω* desinat in *νω*. hinc augmento πρωδω, πρωδω, πρωδω, cum αι. έσπρωδω, & poeticè *αμπρωδω, respirauit, refertur ad *αμπρωδω, 50. 11. & 28.* dicitur etiam: *επρωδω, επρωδω, επρωδω* sine *ν*: hinc cum *ει, 1* *εμπρωδω* sine augmento; pro *εμπρωδω, respirauit. 2* Hinc participium, *γρωδεις, έντος, cognitus. sic ab *εσώδω, 2* δω, σωδεις, seruatus. 3* Medium fut. *δωδω, potero: perfectum passivum, 3* *δωδω, potui. 4* A thematibus *καθαρέω, destruo: αφάρεω, aufero. quæ com- 4* ponuntur ex præpositionibus *κα. π. & δω*: sed vltimæ vocales perduntur, & tenues *τ & σ* migrant in suas aspiratas *θ, ρ*, quare id fiat vide, 49. 7. & 15.**

Optatiuorum prima pluralis in *ημεν* patitur syncopè in omnibus verbis, *τυφείμεν, τυφείμεν, vnde formatur 1* *τυφείεν. cõ similitèr à ver- 1* *bis in *μ, π, θεείμεν, π, θεείμεν, π, θεείεν. sic *είεν, essent, pro 2* 2* *είησαν, ab 2* *είημεν.**

ATQVE Secunda *πρωδεις. 2* Et syncopè *είμεν, essemus: secunda *είητε *1, 2* 1, 2* 1, 2* *π, effectis. thema est *είμι, sum: cuius coniugatio habetur in tractatu anomalo- 1, 2* 1, 2* *rum in *μ.**

Subiunctiuui secunda persona singularis diphthogus est impropria, *τυπτήη, ποιήη, π, θεήη, similis ter- 35* *tix actiuorum.*

QVÆ In subiunctiuum annotauimus vide, 100. 15. & 107. 27. & 34. ¹ *Medium præteritum à βλάπτω, ledo: καλύπτω, 1* *tego: κρύπτω, abscondo, desinit in βα, βέβλαβα, & c.*

δρέδω, ab δ-
είσω, quasi ab
δρέω.
έπηνέδω, ab έ-
πηνω.
καθάρσεν.
καθάρσενδω.
αφήδω.
ηρέδω.

έρρέδω, à
ρήδω.
ηδεις.

Notio.
εκλίνδω.
εκένδω.

διακρινέντες.
εμπρωδω.
εμπρωδω.
αμπρωδω.
εμπρωδω.

De optat. pass.
τυφείμεν.
τυφείεν.
π, θεείμεν, π-
θεείεν.
είεν, ab είμι,
sum.

τυφείτε.
είημεν, είητε.
De subiunctiuo
passiuo.

De præterito
medio.

νω, δυνέω, τέδνημι, morior: aut à diuerfis omnino pendet formatio receptorum temporum, vt ⁸ φέρο, οἶω, ἐνέλω, ἐνέχω, fero: ideo huiusmodi tempora referemus ad thema proprium licet inusitatum, vnde regulariter deduci queant. φέρο in vsu habetur, non tria reliqua: tamen futurum οἶσω ab οἶω. Aoristi λῶέλω & λῶέλον ab ἐνέλω. Præteritum medium Atticum ἐνώοχα ab ἐνέχω: & ita in cæteris. quæ verò themata versentur in vsu, docebit lectio.

οἶσω.
λῶέλω, λῶέλον.
ἐνώοχα.

Notio.

αἶω.
εἶνω.

Tempora à
εἶνω.

κείνω.
ἀπένω.

εἶω.

αἶσω, εἶσω, ὕσω.
αἶω.

εἶω.

ὑσω.
ξω.

1 R A R V M Apud Græcos verbum est, quod omnibus suis temporibus
2 absolutum non indigeat aliquo tempore ab alio themate mutuando. 3 Vnde verò finita in αἶω mutuuntur tempora, videbis in sequentibus in verbo αἶω, vt φαίνω, luceo, quæ deriuata sunt & poëtica. at. disyllaborum, quæ septem 15 tantum apud Græcos inueniuntur, tria quidem βείνω, vim infero: εἶνω, tego: & σείνω, lædo, vltra imperfectum non coniugantur: reliqua verò quatuor, in εἶω, aoristum primum in εἶνα, secundum in εἶναι: & præteritum in εἶνε, passiuum in εἶναι, medium in εἶνα. vt à εἶνω, futurum εἶνω, occidam: aoristus primus ἐπέειναι: secundus ἐπέειπον: futurum secundum κτανέω, medium κτανώμεναι: infinitiuus κτανέειναι, & dialysi κτανέειναι. perfectum ἐκταναι, poëtice ἐκταναι: passiuum ἐκτανέμεναι, ἐκτανέσθαι: & ἐκτανάμεναι, ἐκτανάσθαι: infinitiuus ἐκτανάειναι: participium ἐκτανάμενος, interemptus. aoristus primus ἐκτανάειναι, & ἐκτανάειναι: ab ἐκτανάειναι, tertia pluralis ἐκτανάειναι, & Bæoticè ἐκτανάειναι, occisi 25 sunt, 67. 23. perfectum medium ἐκταναι, pro quo sublato τ & præposito κ, poëta vsurpat κείνω, occidi: plus quam perfectum ἐκτανάμεναι, ἐκτανάσθαι. Sic à πένω futurum πενώ, aoristus primus ἐπένω: perfectum πέταναι: passiuum πέτανέμεναι, πέτανέσθαι, πέτανάμεναι: tertia pluralis πέτανάειναι: aoristus primus ἐπέτω. perfectum medium πέταναι, vnde τόνος, tonus, contentus, contentio. 4 Verba in 30 εἶω ferè omnia ducuntur vel à præsentis vel à futuro aliorum verborum: de quibus vide in verbo γαμέω: atque hæc quidem vltra imperfectum non coniugantur, sed sua tempora à primitiuis mutuuntur. quæ autem ab aliis verbis non deriuantur, ea in aliis quoque temporibus coniugantur, vt κείω, laudo 5 μ. κλείσω, π. κλέψω: sic σείω, quatio, μ. σείσω, π. σείψω. 5 Finita in αἶω, εἶω, ὕσω, deriuata sunt omnia. à suis igitur primitiuis tempora mutuuntur. Finita in αἶω, ducuntur à verbis barytonis quæ penultimam habent longam, vt ἀμυμάω, ab ἀμυμάω, opem fero, succuro: διακείω, à δαίω, accuso: εἰργάω, ab εἰργάω, prohibeo: κιάω à κίαω, vado, accedo. Finita in εἶω, ducuntur ab iis quorum penultima est breuis, vt νείμω à νέμω, palco, depascor: χείω à χείω, detineo, teneo, habeo: imperatiuus χείθε, habe: φλεγέω à φλέγω, comburo: ηἰρέω, congreco, & ηἰρέω, volito, tollo, ab ἀείρω & αἰέρω, sed detracto ε corripitur prius penultima, atque α mutatur in η. Finita in ὕσω sunt à verbis sextæ in ὕω interpolito θ, vt μυνύω à μυνύω, minuo: φθνύω à φθνύω, corrumpo. 6 Finita in ξω barytona, facta sunt Atticè à circumflexis. Vide, 149. 33. 45. & 38. atque hunc tractatum in verbo αἶω. Idem iudicato de finitis in αἶω, ac bre-

breuitè de omnibus barytonis, quæ à circumflexis facta sunt, de quibus in locis citatis. ea enim vltra imperfectum non coniugantur: sed sumunt alia tempora à circumflexis vnde ducta sunt. 7 De finitis in σκω vide in verbo ἀρσσω, & 90. 36. & 155. II.

αἶω.
Barytona αἶω
à circumflexis.
σκω.

5 Appendix de quibusdam aliis verbis, quæ vltra imperfectum non coniugantur.

A CLENARDO enumeratis adde finita in εἶω, βείω, βείω, εἶω, αἶω dederatiua, vt μαθητάω αἶω, discere cupio: λω per simplex λ, atque polysyllaba in ὕω, quæ formantur ex se verba in μ: de quibus vide in verbis ἀγνυμι, ἀμφάνυμι, δεικνύω, ὀμνύω, ἰγγνύω, ἰαννύω, σβεννύω. Adde quoque verba quintæ coniugationis habentia primam syllabam ex reduplicatione desinentem in liquidam, vt μαρμαίρω, rutilo: atque alia quæcunque reduplicationem habent, de quibus in verbo πηρώσκω. & quæ ante ω habent mutam in liquida, vt δάκνω, mordeo: de quo suo loco. & quæ à futuro fiunt grauitona: de quibus in verbo ἀγν. & quæ fiunt à præteritis, vt φείπω, horreo, π. πέφρασα, vnde πέφρασα, εις, εις, horresco: de his videbis nonnihil in verbo ἐκείραξα. & quæ per pleonasmum sunt facta, præcipuè quæ mutantur in ι, vt τέκω, π. τέκω, pario: de quibus, 155. 6. hæc verò sumunt tempora à primitiuis, vt π. κείω à κείω, μ. τέξω, &c. & complura in ἴνω de quibus in verbo φθίω. 8 Vide 80 in verbis ὀσμω, δυνίπω, φέρω.

εἶω, βείω, βείω,
εἶω, λω, ὕω.

μαρμαίρω
ἐκείραξα
similibus.

A futuris
præteritis
duca.

Autantia e in
ob pleonasmum.
Multa in ἴνω.

1 ἄγω, duco, Futurum ἀξω. Præteritum ἤγα, & 1
2 ἄγω.
3 Atticè ἀγήγα, pleonasmò ἀγήγοχα. Aoristus secundus ἀγήγον, & 3
4 pleonasmò syllabæ γα, ἤγαγον: vnde 4
5 ἀγάγε, ἀγάγομι, εἰδὲ ἀγάγω, ἀγάγεῖν. Participium 6 ἀ- 5
6 γαγών. Imperatiuus autem ἀξε, ἀξεστε, duc, ducite, 6
7 præsentis est temporis. 7 Nam quorundam futura pro præsentis vsurpantur, vt ab ἄγω, duco: δύω, ingredior: οἶω, fero: ὄρω, attollo, concito, futura, ἀξω, δύ- 8
9 σω, οἶσω, & ὄρω 8 Æolicè pro ὄρω, 9 & vsque ad im- 9
10 perfectum solum coniugantur. itaque δύσω, im- 10
11 perfectum, ἐδύσον, imperfectum medium 10 ἐδύ- 10
12 σόμεναι. οἶσω, imperfectum, 11 οἶσον. Imperatiuus, οἶσε, 11
13 οἶσέτω. ὄρω, passiuum, ὄρομαι. Imperfectum, 12 ὄρω- 12
14 σόμεναι, ὄρωσθε, & 13 Ionicè ὄρωσθε: & Imperatiuus, ὄρωσθε. 13
15 Sic ἀξω. Imperatiuus, ἀξε, ἀξέτω.

A
ἀξω.
ἀγήγοχα.
ἤγαγον.
ἀξε, ἀξεστε.
Futurum pro
præsentis.

ἀξω, δύσω.
οἶσω, ὄρω.

ἐδύσόμεναι.
οἶσε, οἶσέτω.
Ionicismus.

ὄρωσθε.

A B ἄγω, imperfect. & aorist. sec. ἤγον, (Dor. ἤγον: cum δια, διαγόν, εις, εις, I degi, isti, it) ἤγε: hinc tertia persona Ion. ἀγασθε, ducebat, 47. 39. præsens im-

διάγον.
ἀγασθε.

15 λείψια sum affectus. 16 dictum est, 159. 17. 18 sic imperfectum 19 Poëticè 20 21 22 23 24 25 30 35 40 45 50

Imperfectum passivum augetur initio. vtrinque etiam auctum inuenitur, imperperfectum... 16 dictum est, 159. 17. 18 sic imperfectum... 19 Poëticè... 20... 21... 22... 23... 24... 25... 30... 35... 40... 45... 50

De verbis... duplici praepositione compositis appendicè... 159. 17. 18 sic imperfectum...

rat. Si huiusmodi vocalis fuerit a vel e, ea in futuro aut perfectum non mutabitur in i... Si huiusmodi vocalis fuerit a vel e, ea in futuro aut perfectum non mutabitur in i... Si huiusmodi vocalis fuerit a vel e, ea in futuro aut perfectum non mutabitur in i...

20 In... 21... 22... 23... 24... 25... 30... 35... 40... 45... 50

Ανοίγω, aperio. Futurum ανοίξω. Aorist. primus ανοίγω.

δεικνύω & δεικνύμι 4.5 Δεικνύω & Δεικνύμι, ostendo. Futur. Δείξω. Aor. κενύμι ἀδείκω.
 6.7.8 Δείξα à Δείκω. sic ἴποδεικνύμι, demonstro: ὅτι δεικνύμι, expono, demonstro: ἴποδεικνύμι, subindico, subdemonstro.
 δέω. 10 Δέω, ligo. Futurum, Δέσω & ἴδησω. Præteritum, ἴδησα, ἴδησμαι. Aoristus primus, ἐδέσθην.
 δέμαϊ δέω. 12 Δέομαι, rogo, indigeo. Futurum, Δήσομαι. Præter. δέδημαι. Aoristus primus, ἐδέθημι, ἀδέομαι.
 δέω, δέω. 14 Δέω, oportet. Infinitivus, δεῖν, vtrūque à δέω.
 δέω, δέω. 15.16 Fut. Δήσῃ. Aoristus primus ἐδέσθη, à δέω. Sunt autē impersonalia vocis actiuae tertiæ personæ.

1 HINC Perf. δέδηκα, momordi: pass. δέδημαι, ξα, κται: vnde aoristus prim. ἐδέθημι, punctus sum: partic. δέθηεις, remorsus, ægrè ferens. 2 Sine augmento δέκω, δέκεις, δέκειν, ero, isti, it: infinitivus δέκειν: part. δέκων. 3 Derivatur enim δέκω à δέκω, inferto ν & correpta penultima mutatione η in α. 4 A δεικνύμι, δεικνύς, tertia persona δεικνύσι & apocope δεικνύ, demonstrat, ostendit: partic. δεικνύς, demonstrans. 5 Hinc aoristus primus ἐδείξα: infinitivus δείξαι, ostendisse: perf. δέδειξα, ostendi: pass. δέδειχμαι, plus quam perf. ἐδέδειχθην, ἐδέδειχθην, & sublato vtroque augmento δέδεικτο: cum ἐν ἐδέδεικτο pro ἐδέδεικτο, ostensus erat. 6 Fit enim δεικνύω à δέκω: atque vt in genere dicam, verba quartæ coniugationis in μι fiunt vel à verbis in γω, κω, γω, secundæ barytonorum, & in εσω quinta mutando ω in νυμι: vel à verbis sextar in έω & ώω, vcrlo ω in νυμι: vel à dissyllabis in ύω, migrante ω in μι: vt ab ἀγώ, ἀγνύμι: (de hoc & similibus, 168.37.) à δέκω, δεικνύμι: ab ἀγώ, ἀγνύμι, passivum ἀγνύμαι, mereor, tristor: ab ὄρω, ὄρνυμι, incito, promoveo: vnde cum δέπο, δέπνυμι, surgere facio: ab ἀείρω, ἀεινύμαι, cæpio: vbi è diphthongo αι destracta est subiunctiva. ab ἀμφίω, ἀμφίνυμι: ζάω, ζώνυμι: (de his & similibus, 172.10.) à δύω, δύνυμι, subeo: κλύω, κλύμι, audio: φύω, φύμι, nascor: vnde infinitivus φύμαι, natum esse, penultima breui. 7 Futurum δέπο δέξω, infinitivus δέπο δέξαι, admissurum esse: participium δέπο δέξων, representaturus. aor. pr. ἀπέδειξα, ἀπέδειξα, ἀπέδειξεν, exposui, erogavi, isti, it: tertia plur. ἀπέδειξαν, representarunt. Perf. δέπο δέδειξα: pass. δέπο δέδειχμαι, κται: participium δέπο δέδειχθην, designatus, certus: aor. pr. ἀπέδειξην: vnde part. δέπο δέδειχθεις, manifestus: & fut. pri. indicatiui δέπο δέδειξομαι, è quo infinit. δέπο δέδειξομαι, 8 creandum vel designandum esse. 9 Fut. δέπο δέξω, δέπο δέξεις, ostendam, es: aor. prim. δέπο δέξαι: vnde imperat. δέπο δέξου, commonstra: infi. δέπο δέξαι: δέπο δέξαι βοήθειαι, opem afferre: at δέπο δέξαι ostende, est imperativus aoristi primi medij. 9 Fut. δέπο δέξω: aoristus primus δέπο δέξαι, δέπο δέξεις, subindicaui, isti, it: part. δέπο δέξας, qui probavit. 10 Hinc aor. prim. ἐδήσα, ἐδήσαι, ἐδήσαν, obstruxi, isti, it: tertia plur. ἐδήσαν: infinit. δήσαι, ligasse: part. δήσαι, αυτοσ, vinciens. futurū med. δήσομαι, & poeticè (49.22.) δέδησμαι, δέδησθη, δέδησθησται, vinciar, eris, etur: possit censerī paulò post futurum, si in perfecto passivo diceretur δέδημαι, vt in futuro activo δήσω & δήσω. 11 Tertia pluralis δέδενται, Ionicè (66.2.) δέδενται, & detracto augmento δέδενται, ligati sunt: infi. δέδεναι, vinctum esse: part. δέδενθεις, vinctus, ligatus: plus qu. perf. ἐδέδηναι, & abiecto ε, δέδηναι, ligatus eram, vide 146.29. & 147. 14. Imperf. pass. ἐδέδηναι: tertia plur: ἐδέδοντο, & sine augmento

δεικνύω à δέκω. δεικνύμι.

είδεικτο.

δοποδεικνύμι.

δοποδεικνύμι.

δοποδεικνύμι. δέω.

δείδησαι.

δείδειται.

δείδειται.

augmento δέοντο, ligabant, vel ligarunt. 12 Activum δήσω: vnde part. δέσων, 12 δέοντο. δέησαι, neutrum τὸ δέησαι, quod egebit. aor. pri. ἐδέησαι, abfuit: tertia pluralis ἐδέησαν: participium δέησαι, qui abfuit. Pro δέομαι ποῦτα dicunt δέομαι, vnde infi. δέω δέω pro δέω δέω δέω δέω: & part. δέω δέω pro δέω δέω. futurum medium capit à δέω δέω, vt δέω δέω à δέω δέω: nam facit δέω δέω δέω δέω, & Ion. (61.33.) δέω δέω, cærebo, is. 13 Infi. δέω δέω, irrogasse: part. δέω δέω, qui petiit. 14 Imperf. ἐδέω, oportebat: item ligabat, à δέω: subiun. δέω & crasi δέω oporteat, necesse sit. 15 Fut. δέω δέω, necesse futurum. Pro δέω δέω dicitur etiā δέω δέω, oportebit, à δέω. 16 Optat. Ἐολicus & Attic. δέω δέω, opus esset, necesse fuerit: infi. δέω δέω, oportuisse: part. δέω δέω, & neutrum τὸ δέω δέω, par, operè pretiū, cum oportuerit, impersonaliter.

Δείδω, timeo. Præterit. δέδεικα: medium, δέδοικα, timeo, pro δέδοικα, euphoniæ gratia: at Ionicè δέδωκα, tollendo consonantem, & corripiendo penultimā, Imperativus, δέδοικα, time. nam δέδοικα τὸμαϊ, territo siue territor, attomitus sum. Futur. δέδοικα. Aoristus secundus pass. ἐδέδικα. Imperativus, δέδοικα, syncope δέδοικα: pro quo etiam δέδοικα, à δέδοικα τὸμαϊ, timeo. crebrò enim additur subiunctiva, vt fiat diphthongus: vt cōtrā altera è diphthongo tollitur, εἶμα, εἶματος, vestis: ἰμάτιον, pallium. Syncope verò in multis locū habet: ἀνώγει, ἀνώγει, iube, ab ἀνώγει, iubeo, & migrat γ in χ propter θ sequēs, vt νύχθ' ὄλλω, pro νύχθα ὄλλω. sic κεραιόγει, κεραιόγει, clama, à κεραιόγει, clamo: ὠνησαίμην, ὠνησαίμην, emolumentum accepi, adiutus sum. nam aoristus primus medius facillè admittit hanc figurā per omnes modos & participia, ὠνησαίμην, ὠνησαίμην, 7 ἀδιutus fuerim: ὠνησαίμην, δέδοικα, inveni: δέδοικα, 8 ἀδιutus, vel qui inveniit: ἐπεισαίμην, ἐπεισαίμην, 9 vel emebam: secunda persona, ἐπεισαίμην, Ionicè ἐπεισαίμην, & crasi ἐπεισαίμην. & imperat. ἐπεισαίμην, vt ἴσω pro ἴσω, astabas vel asta. 10 ἴσῃσιν, ἴσῃσιν Ionicū pro ἴσῃσιν, natus est. & optatiui plurales in ηδην, φαίμεν, φαίμεν, dixerimus, φαίμεν, dixerint: de quibus pag. 133.25. vt δόνημεν, δόνημεν, dederimus, δόνημεν, dederimus.

δείδοικα. Annotatio.

Syncope.

Aor. pr. med. facillè syncopen admittit.

ἴσῃσιν.

φαίμεν, pro φαίμεν.

δοῖμεν, δοῖμεν.

id quod in reliquis perdurat : ἰδέειν, ἰδόμεν, ἐὰν ἴδω, ἰδόμεν. Participium, ἰδών. Optatiui praesens ab ἰδόμεν.

12. 12 ἰδέν. Participium, ἰδών. Optatiui praesens 13 ab ἰδόμεν. 14 Εἰπόν pro εἰπέ, dic, aor. sec. 15 Syracusio more, 16 ον pro ε. At 16 εἶπον, εἰπάτω, primus, vt τῶν. 1.2 VIDE In ἰδω. 3 Quare in ἰδόμεν. 4 Huius infinitiuus ἰδέν, Doricé & Atticé (59.4.) ἰδέμεν & syncope ἰδόμεν, comedere. 5 Vide 144.7. & 24. 4 Ab ἰδόμεν, participium, ἰδόμενος & ab ἰδόμεν, ἰδόμενος, qui comedit. 6 Vide 154.15. 7 Secunda persona εἶπον & Ionicé (61.33.) εἶπα. Huius fut. actiuum est εἶπω vel ἴπω, sciam: vnde praesens (177.15.) εἶπω & ἴπω: imperfectum ἴποι, ἴποις, ἴποι, sciebam, as, at. A futuro εἶπω, aoristius primus εἶπα: medius εἰσόμεν, & poëticé (145.5.) εἰσόμεν, assimilatus sum: optat. εἰσόμεν: tertia persona εἰσόμεν, viuum esset, placuisset: particip. εἰσόμενος & poëticé εἰσόμενος, assimilatus. 8 Hinc participium ἰσόμενος, sciturus. 9 Augmentum non recipit, sed et mutatum fuit in οτ, vt in πείσασθαι ἀ πείσασθαι, 72.29. Ab ἰδω, ἰδω, ἰδω, ἰδω, pluralis 10 ἰδόμεν, ἰδόμενοι, ἰδόμενοι, nouimus, noistis, norunt. 11 Vide 142.2. & 146.25. Sumitur ἰδέν pro ἰδόμεν siue ἰδόμεν, sciebam. sic ἰδω (157.20.) pro ἴπω, erant. Secunda persona ἴδεις, Ἐolicé (157.22.) ἴδεις, & syncope ἴδεις, noueras. Pro tertia persona ἴδεις. Nonnus dixit ἴδεις, sciebat, nouerat: & Homerus ἴδεις. In tertia duali ἴδεις, syncope ἴδεις, sciu. r. ant illi duo: vbi ἴδεις mutatum est in οτ, 20 vt in plurali ἴδεις, ἴδεις, ἴδεις, 188.10. 12 Vide 148.21. Poëta quoque in futuro primo pro εἰδόμεν, dicunt ἰδόμεν sine α, & Doricé ἰδόμεν, vltima circumflexa: de huiusmodi Dorismo vide infra in πείσασθαι. Atque Plutarchus dixit in tertia plurali. praesentis passiuī ἰδόμενοι, videntur, per 4, modò codex mendo careat. Ab ἴδω, ἴδεις, fit tertia Ionica (47.39.) ἴδεις, pro ἴδεις, vidit. Huius aoristus sec. med. ἰδόμεν, α, ετο: imperatiuus ἰδω: at ἰδω, ecce, aduerbium: optatiuus, ἰδόμεν, οιο, οιο: tertia plur. ἰδόμεν, & Ionicé (66.12.) ἰδόμεν, vifi. fuit: sent: infin. ἰδόμεν. 13 ἰδέν, dialectis valde variat, Doricé ἰδέν, 59.16. Ἐolicé & Doricé ἰδέν, 59.17. Ionicé ἰδέν, 59.18. & rursus Doricé & Atticé ἰδόμεν, Ionicé ἰδόμεν, 59.4. & syncope ἰδόμεν, ἰδόμεν, vidisse, scire. Ab ἰδέν cum σω, σω, 30 δέν, cognoscere, videre: & particip. σωιδόμεν, simul intuens: σωιδόμενος, cognof- 13 centes: atque opt. σωιδόμεν, σωιδόμεν, σωιδόμεν, intelligant, as, at. 14 Vt περὶ 96. 1. & subiunctiuus εἰδω, cognofcam, videam, vt περὶ 96.4. at εἰδω, εἰδω (vnde & in prima plur. εἰδόμεν, pro εἰδόμεν, sciamus, 151.15.) est aoristus secundus ab εἰ- 14 δω. 15 Ab inuitato ἴπω quod sumit augmentum per ε, atque illud seruat in 35 15 vtroque aoristo per omnes modos, 139.24 & 148.6. 16 Nam Syracusani, qui & Dores, aoristum secundum imperatiui actiuī, primo. aor. eiusdem modi similem terminatione faciunt: vt ἴπω, pro ἴπω, tange, ἀ ἴπω, tango: sic τῶν pro τῶν, 57.1. 16 Vide 147.46. & 148.6. Ceterum εἶπε, & εἶπον habent accētum in vltima, cum τῶν & τῶν habeant in penultima: de qua re habes, 150.40. 40

ἐκείνη. 1.2 ἴπω, quandoque praeteritū fit praesens: ἀ κέεζω, vociferor, praeteritum medium, κέεζα: inde 3 κέεζω. Futurum, κέεζω. Aoristus, ἐκείνη. A 4 πείσω, persuadeo, confido, praeter. med. 4 πείσω: vn- de

de circumflexum πεποιδέω δῶ, confido: a quo ver- bale πεποίθησις, confidentia, fiducia. Γρηγορέω, vigilo. Praeteritum medium ἐγρηγόρη: vnde praesens ἐγρηγόρη, vigilo. 5 ἐρωμα, interrogo. Futurum ἐρήσω ab ἐρέω. Aoristus secundus medius, ἠρόμεν. nam ἐρόμεν fit ab ἐρωμα, interrogo. 8 εὐείπω, inuenio. Futurum, εὐείπω ab εὐείω. Aoristus primus passiuus, εὐείσω.

10 ID Est, a praeterito medio formatur praesens, significans idem quod pri- mitiuum. Sic ab ἀφω, apro; congruo, praeteritum medium ἠφα, & Atticé dua- bus prioribus praesentis literis praefixis (vt dictum est, 144.7.) ἀφω, ἀφω, ἀφω, ἀφω: vnde praesens ἀφω, idem quod ἀφω. A perfecto medio ἀφω, ducitur plus quam perfectum, ἀφω, ἀφω, ἀφω, & cum altero augmento (146.33.) 15 ἠφω, εἰς, εἰς, cōmpegeram, accommodaueram, as, at part. ἀφω, ἴτος, & sine augmento, seruata tamen reduplicatione ἀφω, ἴτος, congruētis, cōcompactis: sic & in subiunctiuo ἀφω, ἀφω, ἀφω, congruētis, ἴτος, pro ἀφω, ἴτος: atque in indicatioo ἀφω, as, εἰ, pro ἀφω, me accommodaui, placui, ἴτος, ἴτος. A θαλα, viresco, floreo, praeteritum medium τέθαλα, 75.2. dicitur & τέθαλα, vnde 20 participium τέθαλος, τέθαλος, florens, germinās. Ceterum ἐ τέθαλα & trans- positis literis τέθαλα, fit praesens τέθαλα, τέθαλα, τέθαλα, idem quod τέθαλα: hinc part. τέθαλα, ἴτος, & ἠ τέθαλα, ἴτος, ἴτος, & poëticé τέθαλα, vt ἀφω, 92.36. Rursum ἐ τέθαλα fit barytonum τέθαλα πὶ τέθαλα. Α μήλω α, timeo, algeo, exhorreo, futur. ἠμήλω: aoristus primus, ἐρήλω, ἐρήλω, ἐρήλω, sine 25 augmento ἠήλω, obstupuit, perfectum ἐρήλω. vnde medium (88.15.) ἐρήλω, rigui: a quo praesens ἐρήλω, subiunctiuus ἐρήλω, ἐρήλω, ἐρήλω, & Ionicé (151.14.) ἐρήλω, timeat. partic. ἐρήλω, ἴτος, ἴτος. 2 Huius fut. κέεζω, 46.20. 2 aoristus primus κέεζα. In praeterito medio reperitur etiam κέεζα pro κέεζα, clamaui, vt ἐβλάκω, & βεβλάκω, 171.31. Cur praeteriti medij caracte- 30 ristica sit γ, habes, 72.13. sic aor. sec. κέεζον. 3 Medium κέεζω, clamaui: tertia pluralis κέεζον, clamabunt: potest tamen censeri paulò post futurum ἀ κέεζω, κέεζω. 4 Vide 71.29. Ionicé dicitur πεποιδέω plus quam perfectum 4 ἐπεποιδέω, ἐπεποιδέω, ab huius prima plurali ἐπεποιδέω, sunt qui per syncope ducant ἐπέπω, Iliados β. sed penultima esset or: alij ab aoristo secundo ἐπι- 35 δον (55.3.) quod Ionicé reduplicatione (49.22.) est πέπδον, cui praepouunt aliud augmentum: sed hoc fieri non solet: quare in alim cōpositum dicere ex ἐπὶ, & prima plural. aoristi sec. ἐπέπω, cum syncope π, inuenitur. enina cōpositum ἐπέπω: vnde in imperatioo pass. ἐπέπω, parē, Ionicé (68.25.) pro ἐπέπω, vel pro simplici πέπω: & in subiunctiuo ἐπέπω, pro πέπω, 40 π, parē, audiens sit. Dicitur tamen in aoristo secundo πέπω Ionicé pro ἐπέπω: vnde optat. πέπω, α, α: prima pluralis πέπω, sua illēmus: hinc quoque aliud verbum, vt pote πέπω, cuius fut. πέπω, periuadebo. Ab aoristo sec. ἐπέπω, medius ἐπέπω, opt. πέπω, α, α: tertia pluralis Ionica (66.12.) πέπω, credant, pro πέπω: subiunctiuus, πέπω, πέπω, & Ionicé (61.33.) πέπω, periuaduis. 5 Atque barytonum πεποιδέω: prima pluralis πεποιδέω, confi- 45 dimus. 6 Vide, 139.7. & 88.15. Plus quam perfectum ἐγρηγόρη, aliud augme- b. 2.

Syracusianus sine Dorismus.

πεποιδέω, πεποιδέω, ἐγρηγόρη, ἐρωμα, ἐρέω, εὐείπω, ἀφω, ἀφω, ἀφω, ἀφω, τέθαλα, τέθαλα, κέεζα, κέεζα, ἐπέπω, ἐπέπω, πέπω, πέπω, πέπω, πέπω, ἐγρηγόρη.

ἔπειτα
ἔπειτα
ἔπειτα

tum non accipit, 53. 4. Participium, ἐπιτηρητικός, ὅτι εἰ & deposito augmento ἔπειτα
7 ἔπειτα, vigilans. 7 Huius secunda persona εἶπαι, & Ionicè (61. 33.) εἶπαι, interro-
gas: in imperfecto ἐπέμην, ἐπέμην, Ionicè ἐπέμην, interrogabas: & interroga in im-
peratiuo, 68. 25. sic ab ἐπέμην imperatiuus Ionicus ἐπέμην, & producta penultima
8 ἔπειτα, interroga, 185. 12. Vide, 155. 11. & 177. 14. & 187. 28. A futuro ἐπιπύσω, per-
fectum ἐπύπυσα, & Atticè (140. 4.) ἔπυπυσα, aoristus secundus ἐπέπυσα, infin. ἐπιπύειν,
Doricè & Atticè ἐπέπυσα, inuenisse. aorist. secundus medius ἐπέπυσα, nactus
sum: optat. ἐπέπυσα, οἶο, οἶο: subiunct. ἐπέπυσα, ἡμῶν, infin. ἐπέπυσα, partic. ἐπέ-
πυσας, nactus, affectus, qui reperit.

ἔχω
ἔχω

1.2 ἔχω, habeo. Futurum ἔξω, per εἰ aspiratum. 10

ἔπειτα
ἔπειτα
ἔπειτα

3 Præteritum ἔχνηα. Aoristus secundus ἔχον à χέω.

ἔπειτα

4.5 Imperatiuus χέε, ἐπιχέε, expecta, differ: 5 πορόχες, in-
tende, præoccupā, à χῆμι, vt πορόχες, dic vel sequere, à ποῖ-
μι: 6 φρέες, fer, à φρήμι, ad morem 7 εἶς à πῆθημι. Aori-
8.9 stus secundus medius, 8 ἐχόμην, 9 ἀνεχόμην, toleravi. 15

ἔπειτα

10 Imperatiuus 10 χού, 11 ἀπόχεε abstine: at 12 ἰχόμην, me
reprimebam seu reprepsi, ab ἔχω, habeo, teneo. Verba-
le, ἀχέτος, intolerabilis, à χῆμι. Præteritū passiuum,
13 ἔχεται, tertia persona ἔχεται, χετός, ἀχέτος: sic 14 ver-
bale χέεις, habitus, ab eodem. Aoristus primus
14 passiuus 14 ἐχέθην, similiter ab ἔχεται. sic illi aoristi
quos notauimus pa. 153. 3. 7. & 8. ἔπειθην, ἠρέθην, ἐ-
πηνέθην, ἐπρήθην, regulariter deduci possunt à pas-
suo perfecto verborū in μ. In summa, verbalia
quæ longam habent vocalem, proficiscuntur à 25
circūflexorum præterito: contrā quæ breuem,
à verbo in μ. nam huius præteritum passiuum
penultimam breuiat: vt χῆμα, figura, forma, ab ἔ-
χνημα: χέεις, habitus, ab ἔχεται: 15 ἀλωσις, captiuitas,
ἀλωτός, captiuus, ab ἠλωμαι, captus sum: δόσις, datio, à 30
16 δέδομαι, datus sum: & ita in reliquis.

Annotation.

ἔπειτα

17 ἔω, induo, vel sedeo, augetur per ει. Præteri-
tum passiuum, εἶμαι. Plusquam perfectum, εἶμην.
Participium, εἶμηνος. Aoristus primus, εἶσα. Par-
ticipium

ticipium ἔσας. Verbale, εἶμα εἶματος, vestis, au-
gmentum feruat, vnde ἱμάτιον, vestimentum, abla-
to εἰ: sic ἴστων, sciendum, ab εἶδω, scio: 18 ἰτέον, eundem 18
ab εἶμα, εἶο.

5 H V I V S Infinitiuus ἔχθαι, Atticè, Doricè ἐχέμεναι, Ionicè ἐχέμεναι, ha-
bere, regere. Imperfect. ἔχον: augetur enim per ει, 139. 17. sine augmento
ἔχον ει ει, agebam vel agebant, as, at. 2 Et medium ἔχουμαι, adhærebo. vide 2
149. 25. & 150. 12. 3 Vide, 88. 28. Hinc imperatiuus χέε, habe: ἔχου, mane, 3
subsiste: subiunct. χέω: prima pluralis χέμεναι: cum ἔχουμαι, contineam:
10 mus: infin. χέειν, Ionicè (59. 4.) χέμεναι, obtinuisse: cum præpositione Ἄolica
ἀμπεῖ (117. 29.) ἀμπεχέειν, induere. particip. χέων, χέοντες, occupans, potitus,
χέοντες, tenentes. A χέω, optatiui præleps χέομαι χέομαι, & Atticè (89. 3.) χέωμαι,
χέομαι, haberem, es, et. A χέω quoque ducitur futurum χέσω: vnde me-
dium χέσομαι: infin. χέσεισθαι: affecurum esse. sic & composita, vt αἰ-
15 χέω τὸ ἀνέχου, μ. ἀναχέω, ἀναχέω, ἀναχέω, tollam, es, et: ἀποχέω, μ.
ἀποχέω, εις, ει, separabo, is, it: ἐπιχέω, μ. ἐπιχέω, εις, ει, expectabo, is, it:
infin. ἐπιχέομαι, represurum esse. 4 Referendum ad ἐπιχέω siue ad ἐπιχέω: 4
hinc etiam infinitiuus ἐπιχέειν, expectare: & particip. ἐπιχέων, expectans: ἐπι-
χέοντες, differentes. ab ἐπιχέω, in tertia singulari subiunctiuu passiuu ἐπιχέομαι
10 ἐπιχέομαι, inhibeat. 5 Thema est πορόχες, vnde aoristus secundus πορόχον, qua-
si à πορόχες: medius πορόχουμαι: tertia pluralis πορόχοντο, prætendebant: parti-
cipium actiuum πορόχων, præeminens: at πορόχων per duplex σ, appellens, vel
qui appulit, à πορόχες: vnde aoristus secundus πορόχον, πορόχες, πορόχον,
appuli, isti, it, quasi à πορόχες: quod componatur è πορόχες & χέω: tamen hæc
25 differentia passim confunditur, dum concurrat duplex σ ante χ. nam alterum
abicitur: vt incertum fiat ad πορόχες ne, an ad πορόχες huiusmodi tempus sit
referendum. 6 Quare in φέω. 7 Vide, 106. 4. & 107. 20. 8 Optatiuus 6
χέομαι, χέομαι, χέομαι, continerem, es, et: tertia pluralis χέομαι, & Ionicè (66. 12.) 7
χέομαι, continerent: particip. χέομαι, captus, retentus. 9 Et cum altero au-
30 gmento ἰχόμην, 141. 37. Imperatiuus ἀπόχεε & Ionicè (68. 25.) ἀπόχεε, fer 9
patienter, patere: optatiuus ἀναχέομαι, ἀπόχεο, ἀπόχεο, & poeticè ἀπόχεο, to-
leraret, 50. 11. particip. ἀναχέομαι, tolerans, eleuans. Aoristus secundus acti-
uus ἀνέχον, extuli vel extulerunt: particip. ἀναχέων, ὄντος, eleuans. Hæc sunt re-
35 ferenda ad ἀνέχω & ἀνέχομαι, vel ad ἀναχέω. reperitur etiam ἀνέχω, eleuo, o-
rior: vnde in subiunctiuo ἀνέχουσι, eleuent: & participium ἀνέχων, ὄντος: ἀνέχον-
τες, eleuantes. Imperatiuus passiuus ἀνέχου, & Ionicè (68. 25.) ἀνέχεο, te con-
tine. 10 Ionicè χέο, tene. 11 In indicatio ἀμπεχέμεναι, me continui: subiun-
ctiuus ἀμπεχέομαι, abstinerim: particip. ἀμπεχέομαι, se abstinens: & aoristus a-
11 ctiuus ἀπέχον, εις, ει, abstinui, isti, it: infinitiuus ἀπεχέειν: participium ἀπεχέων,
40 ab ἀπέχω siue ἀποχέω, quod & ἀπέχω, abstineo. 12 Est imperfectum vel aori-
stus secundus vocis media: hinc cum præpositione Ἄolica ἀμπεῖ (117. 29.) ἡμ-
πεχέομαι, induebar: augetur initio vt ἡμπεχέομαι ab ἀμπεχέομαι, 172. 1. Ab ἰχόμην
imperatiuus ἰχου, & Ionicè (68. 25.) ἰχου, continere: participium ἰχέομαι, se
reprimens. 13 At aliud verbale eiusdem formæ ἰχέεις, εις, habitus, ducitur 13
45 tanquam ab εἶμα secunda persona perfecti passiuu formata ab ἔχω, cuius futu-
rum ἔξω: perfectum εἶσα (augetur per ει, 139. 17. & futuri spiritum feruat) pas-
siuum εἶμαι, εἶμαι. sic à tertia εἶμαι sit ἰκτέον, habendum est, 126. 17. cum δὲ, ἀ-
φαιτέον, abstinentum est, ab ἀπέχομαι, abstineo: cum ἐν, ἐνικτέον, referendum
est, ab ἐπέχω: verum referri debet ad φέω, quod sumit quadam tempora ab
50 ἀνέχω, vt suo loco dicitur. ab eadem tertia persona εἶμαι sit aoristus primus
εἶσα: vnde participium ἰχέεις, ἰχέειν, cum ἀνὰ, ἀνεχέειν, attracti. 14 Cum
b 3

εἶμα
ἱμάτιον
ἴστων
ἰτέον

ἐχέμεναι
ἐχέον

κέ. ἐπιχέε
ἐπιχέομαι
κέομαι

κέομαι

πορόχες
πορόχον

χέομαι

ἀνέχεο

ἀνέχου
κέεις

ἡμπεχέομαι
ἰχέο
ἰχέεις

ἰκτέον
ἀφαιτέον
ἐνικτέον

λάβετε.
ἐλάβετε.
λαβέτω.

ἐλάβετε.
λαβέτω.

λασμένους.
λασμένοι.
λασμένοι.

λασμένοι.
λασμένοι.

λασμένοι.
λασμένοι.

μο ἐλάβετε, ἐλάβετε, fit futurum primum λαβέτω, capiar. Aoristus secundus...
4 Futurum μέω. medium λήσωμαι, λήσω, λήσω, latebo, is, it, seu obliuiscari...

οἶμαι, οἶμαι.
οἶμαι, οἶμαι.

οἶμαι, οἶμαι.

οἶμαι, οἶμαι.

οἶμαι, οἶμαι.

οἶμαι, οἶμαι.

οἶμαι, οἶμαι.

1.2 οἶμαι, & syncope οἶμαι, πρω. Imperfectum, 2 οἶμαι. Futurum, 3 οἶμαι. Aoristus, 4 οἶμαι.
5 οἶμαι, nosti, ab 5 εἶδω, scio: preteritum medium, οἶδα: secunda persona οἶδας, & Aelice οἶδαδα, deinde per syncopen οἶδα. Est autē pleonasmus...

ὄφει-

ὄφειλα, debeo. Futurum, ὄφειλώ, ab ὄφειλέω. 16 ὄφειλα. Futurum, 17 ὄφειλώ. Præteritum, 18 ὄφειλα. Aoristus primus, ὄφειλα. Aoristus secundus, 19 ὄφειλον.

5 VIDE 151. 31. & 36. Et absque syncope ὄφειλον, ὄφειλον, ὄφειλον: tertia pluralis ὄφειλον. 3 Hinc aoristus primus med. ὄφειλον, ὄφειλον, ὄφειλον, facta syncopē & reiecto augmento οἶστο, & rursus soluta diphthongo & geminato σ, ὄφειλον, putauit: sic participium διατρέφω, rarus: sic & præsens ὄφειλα, & participium ὄφειλον. 4 Perfectum, ὄφειλα, ὄφειλα, ὄφειλα: unde ὄφειλον, ὄφειλον, ὄφειλον: tertia pluralis ὄφειλον, putauerunt, arbitrati sunt: infinitiuus ὄφειλον, putauit. 5 Vide, 193. 40. 6 Quære, 159. 31. 7 De ὄφειλα & ὄφειλα habes 157. 22. 8 Componitur ex πείρω & ὄφειλα. 9 Vide, 160. 2. 10 Est aoristi secundi subiunctiuus 7 ἀπὸ πῆμα, bibo: sed quasi ἀπὸ πῆμα, unde aoristus secundus πῆμα, ut suo loco dicitur. 11 Secunda persona plus quam perfecti ab εἶδα, 193. 44. Penultima verò in 9 ὄφειλα scribitur per η pro ει, quadam analogia ad primam personam Atticam ὄφειλα, quæ per η quoque scribitur, ut habes 146. 25. 12 Ab ὄφειλα, ὄφειλα, ὄφειλα, imperfectum ὄφειλα, cum δα, ἀπὸ πῆμα, & poetice seruato præpositionis δα (49. 31.) ἀπὸ πῆμα, iurabas: imperatiuus ὄφειλα, & apocope ὄφειλα, iura: sic ὄφειλα, pro ὄφειλα, præbe coniuuium, ἀπὸ πῆμα, infinitiuus ὄφειλα, iurare: participium ὄφειλα, iurans: ὄφειλα, iurantes. Ab ὄφειλα, imperfectum ὄφειλα, ὄφειλα, ὄφειλα, accipitur pro aoristo secundo, id est, iurando me astrinxi, isti, it. 13 Poetice ὄφειλα, ὄφειλα, & Attice (151. 34.) ὄφειλα, iurabo, iurabis. videtur futurum secundum med. ab ὄφειλα, quantum CLENDARVS (88. 15.) dixerit tertiam coniugationem circumflexorum non agnoscere futurum secundum: quod verum est 25 in iis authoribus qui prosa oratione scripserunt. at poetæ nihil non sibi permittunt arbitrari. possumus tamen deducere ὄφειλα quasi ab ὄφειλα, futurum ὄφειλα, medium ὄφειλα, 73: 26. A futuro ὄφειλα, aoristus primus ὄφειλα, ὄφειλα, ὄφειλα, iuravi, isti, it: tertia pluralis ὄφειλα, perfectum ὄφειλα, 40. 11. unde Atticum ὄφειλα, 144. 7. 14 De hoc, 27. 32. 15 Hinc participium perfectum passiuum ὄφειλα, contemptus, nihili habitus. Augmentum non habet, quod simplex ab η diphthongo immutabili incipiat. 16 Vide, 149. 33. 17 Ab ὄφειλα: sunt qui hæc tempora referant ad ὄφειλα, quod ab ὄφειλα, unde est formatum, tempora mutuantur, 170. 15. & 23. 18 Infinitiuus ὄφειλα, damnatum esse: participium ὄφειλα, obnoxius. 19 Optatiuus ὄφειλα: infinitiuus ὄφειλα: participium ὄφειλα, ὄφειλα, accusatus. Dicimus: & in hoc aoristo secundo ὄφειλα, es, es, ab ὄφειλα, 88. 15. & ὄφειλα, es, es, ab ὄφειλα, 55. 6. & Ionicè deponito augmento ὄφειλα, ὄφειλα, ὄφειλα, debu: isti, it: sumitur & pro aduerbio optandi, ὄφειλα, ὄφειλα seu ὄφειλα, utinam ego: & utinam illi, in tertia plurali ὄφειλα, ὄφειλα seu ὄφειλα, utinam tu: ὄφειλα, ὄφειλα seu ὄφειλα, utinam ille, cum significatione optationis, etiam personarum indicationem habet. 40 ὄφειλα, pereco, perdo: siue ὄφειλα, unde & passiuum ὄφειλα, pereco: in præterito medio ab ὄφειλα, ὄφειλα, Atticè (144. 10.) ὄφειλα, perdidit. aoristus secundus ὄφειλα: medium ὄφειλα, ὄφειλα, ὄφειλα: tertia pluralis ὄφειλα, sine augmento ὄφειλα, perierunt. optatiuus: ὄφειλα ὄφειλα, ὄφειλα: tertia pluralis ὄφειλα. & Ionicè (66. 12.) ὄφειλα, pereant. subiunctiuus ὄφειλα, ὄφειλα & Ionicè (61. 33.) ὄφειλα, sis perditus, pereas: sic in præsentibus ὄφειλα, ὄφειλα & Ionicè ὄφειλα.

ὄφειλα.
ὄφειλα.

ὄφειλα.
ὄφειλα.

ὄφειλα.

ὄφειλα.

ὄφειλα.

ὄφειλα.

ὄφειλα.

ὄφειλα.

ὄφειλα.

ὄφειλα.

ὄφειλα.

ὄφειλα.

ὄφειλα.

ὄφειλα.

Πάχω, patior. Futurum, 1 πέισομαι, patiar, pro 1

c 3

δο εἰσ ἀπὸ νέω.
πείσομαι.
ἢ ἐν εἰ.
πέπονθα.

πείσομαι, ἢ ἐν εἰ, ἀ πείθω : at πείσομαι, parebo, aut cre-
dam, ἀ πείδομαι, pareo. Aoristus secundus ² ἔπαθον ἀ
πείθω. Præteritum medium, πέπονθα ἀ πονέω, laboro:
3 vnde præteritum ³ actiuum, πεπόνηκα : medium,
4 πέποννα, & pleonasmō literæ θ, ⁴ πέπονθα. Partici-
5 pium ⁵ πεπονθώς, πεπονθότος.

πίπτω ἀ πέτω.
πίω εἰσ πείω.
Dorismus.

6 Πίπτω, cado. Futurum, πεσοῦμαι, ⁶ Doricè vsita-
tum est pro πείσομαι ἀ πέτω. Dores enim futura cir-
cūflectunt in omni coniugatione, pro πέτω di-
centes πεσῶ, vnde futurum medium πεσοῦμαι. Pre-
7 teritum, ⁷ πέπιονκα ἀ πείω. Aoristus primus, ⁸ ἐπέσησα.
8 Aoristus secundus, ⁹ ἔπεσον ἀ πεσέω : at ἔπεσαν, tertia
9 pluralis est aoristi primi, pro ἐπέσησαν, per synco-
10 pen, vt ¹⁰ ἔσησαν, ἔσαν, steterunt.

πίνω ἀ πείω.
εἰσ πία.

11 Πίνω, bibo. Futurum, πείσω. Præteritum, ¹² πεί-
12 πωκα, ἀ πείω. Aoristus secundus, ¹³ ἔπιον ἀ πείω. Im-
13 peratiuus, ¹⁴ πῖθι. nam legitimum πεί asciscit
pleonasmum syllabæ θι, πείθι : deinde crasi ¹⁵ in
15 i longum, fit πῖθι. ¹⁵ Futurum secundum me-
16 dium, πίομαι pro ¹⁶ πούμαι, vt φάρομαι & ἔδομαι, 20
edam.

πρωθάνομαι ἀ
πρόδομαι.

17 Πρωθάνομαι, interrogo. Futurum, ¹⁸ πρόσομαι.
18 Aoristus secund. medius, ¹⁹ ἐπρωθόμην ἀ ²⁰ πρόδομαι.
19 Præteritum passiuum, ²¹ πρόπευσμαι pro πέπυσμαι :
20 vt etiam ²² ἀφουκτος, inenitabilis, pro ἀφουκτος, eliden-
21 do ex diphthongo.

πράττω.
πράξω, πρῶσω.

23 Πράττω, facio. Futurum, πράξω. Præteritum,
πῆραχα : sed πῆραττω, vendo. Futurum, πρῶσω. Præ-
24 teritum, ²⁴ πῆραχα. ²⁵ Sunt verò in quarta con-
25 iugatione, quæ eadem significatione, tamen
duplex

Duplex futurum
in quarta coniug.
ξω εἰσ σω.

duplex habent futurum, ἀπράξω, rapio : βασιάζω,
porto : νυστάζω, dormito : πάζω, ludo : σαλπίζω, buccino,
ξω & σω.

A Πείσομαι, πείσομαι, πείσεσθε, participium πείσομαι, passivus : πείσομαι ἀγαθῶν, ¹
beneficia accepturi. ² Ab ἔπαθον, ἔπαθες, ἔπαθεν, optatiuus πείδομαι, πείδοις, ²
πείδοι : secunda pluralis πείδοις : subiunctiuus πείθω, πείθης, πείθῃ : prima plu-
3 ralis πείδομαι, & poetice (151.15.) πείδομαι, patiamur : infinitiuus πείθειν, &
4 Ionicè (59.18.) πείθειν, pati : participium πείθων, passivus, laesus. Ab aoristo ἔπα-
5 θον, sit πείθειν præsens, idem quod πείθω : futurum πείθω : perfectum πεπείθην-
6 κε, Ionicè (106.29.) πεπείθειν : participium πεπείθειν, crasi (107.1.) πεπείθειν,
7 passivus : ἢ πεπείθειν, passivus. ³ Et passiuum πεπείθειν : in secunda pluralis πεπεί-
8 θητε, syncope πέπειθε, idem quod πεπείθειτε, id est laborastis : plus quam perfe-
9 ctum ἔπεπείθειν, ἔπει, ἔπει, vnde reiecto augmento fit tertia pluralis Ionica
10 (66.2. & 15.) πεπείθειν pro ἔπεπείθειν, laborabant vel laborauerant. ⁴ Infini-
11 tiuus πεπείθειν, pati. ⁵ In plurali πεπείθειν, πεπείθειν : hinc aduerbium πε-
12 πείθως, cum affectu. ⁶ Possemus quoque dicere, esse futurum secundum
13 medium, ἀ πείσω, vt aoristus secundus ἔπεσον. Terminatione verò cum futuri-
14 bus secundis conueniunt huiusmodi Dorica futura prima vocis actiuæ & me-
15 diæ, idque per omnes modos & participia verborum barytonorum, circun-
16 flexorum & in μ, præterquam in subiunctiuis, in quibus Dorica flectendi ratio
17 à Theocriti interprete locum non habere dicitur. Porro Dores in huius-
18 modi futurorum terminationibus pro ου non raro & vsurpant : dicunt enim
19 πείσομαι & πείσομαι, cadam. vide 12. 46. huius infinitiuus πείσομαι, & Ionica
20 dialysi (74.28. & 33.) πείσομαι, casurum esse. In crebro vsu sunt hæc Dori-
21 ca futura apud poetas & præcipue apud Theocritum : hinc ἀξῶ, ἀξῆς, pro ἀξω,
22 ἀξεις, ducam, duces, ab ἀξω, ἀρπάξω, rapiam, pro ἀρπάξω vel ἀρπάσω, 46.34. sed
23 non dicitur ἀρπάσω : nam Dores futura pleraque in σω per ξω efferunt, 46.
24 3. hinc κηδέξω pro κηδέσω, sededo : & in aoristo primo ἐκέλεξα, pro ἐκέλεσα, ἀ
25 κηδέξω, sedeo : γελᾶξω, pro γελᾶσω : & in aoristo primo ἐγέλαξε, risit, pro ἐγέ-
26 λασον, ἀ γέλασω. at id non semper obseruatur : dicunt enim δώσω, dabo, pro
27 δώσω (99.23.) non autem δώξω : sic κλυσοῦμαι siue κλυσοῦμαι, κλωσῆ, κλυ-
28 σῆται, iugebo, is, it, pro κλωσοῦμαι, κλωσῆ, κλωσῆται, ἀ κλωσῶ : futurum κλω-
29 σῶ, 150.3. & 33. νομήσω, pascam, pro νομήσω, ἀ νομήσω. ὀνασῶ, ὀνασεῖς, ὀνα-
30 σεῖ, iuuabo, is, it, pro ὀνάσω, eis, eis, vbi quoque α pro η positum est, 12.36. ab
31 ὀνάσω siue ὀνησω, iuuo. Tertia pluralis Dorici futuri non in ὄσιν, vt futurum
32 secundum, sed in ὄσιν definit : hinc λέξουσι, dicent pro λέξουσι, ἀ λέξω. vide
33 47.15. ⁷ Plus quam perfectum ἔπεπείθειν, excideram : tertia pluralis ἔπε-
34 πείθειν, & Atticè (146.26.) ἔπεπείθειν, participium πεπείθειν, ὄτος, &
35 syncope siue Ionica formatione (106.29.) πεπείθως, ὄτος : ἢ πεπείθω, ὄτος : τὸν
36 πεπείθω, & epenthesi τῶς (108.1.) πεπείθω, lapsum. ⁸ Atque ἔπεσα, ceci-
37 di, ἀ πέτω : vel est syncope pro ἔπεσι. ⁹ Sine augmento πέσον, πέσει, πέσει, ⁹
38 cecidi, isti, it, & πέσον, irruerunt : cum ἐν, ἔμπεσον, eis, eis, incidi, isti, it, cum
39 κηπέ, κηπέπεσον, & poetice reiecto α, & mutato τ in literam sequentem π
40 (50.11. & 17.) κηπέπεσον, κηπέπεσει, κηπέπεσε, decidi, corruui, isti, it. Ab
41 ἔπεσον, imperatiuus πέτε, πέτετω : tertia pluralis πεπέτωσαν, decidant : infiniti-
42 uus πίνεν, Atticè & Doricè (69.4.) πινέμεν, bibere. ¹⁰ Plus quam perfe-
43 ctum ἔπεπείθειν, eis, eis, potus seu ebrius eram, as, at : participium πεπείθως, qui
44 bibit. ¹¹ Infinitiuus πείν, Ionicè (59.18.) πείν, bibisse : participium πίων, ¹²
45 ὄτος, qui bibit : ἢ πείστω, ούσης, quæ bibit. ¹⁴ Atque πῶθι, ἀ πῶμ, 105.31. & 14
per apocopen πῶ, bibe. ¹⁵ Vide, 154.15. & 193.38. ¹⁶ A πῶμ tamen 15.16

πείδομαι.

πείθειν.

πέπειθε.

πεπείθειν.

ἀξῶ.

ἀρπάξω.

κηδέξω.

ἐκέλεξα.

ἐγέλαξε.

δώσω.

κλωσοῦμαι.

νομήσω.

ὀνασεῖ.

λέξουσι.

ἐπεπείθειν.

πεπείθως.

πέπειθε.

πέσον.

ἐμπεσε.

κηπέπεσον.

πείν.

πῶθι.

11 ruo: in imperfecto ἐρήγοντο, festinabant, ruebant. Hinc participium ἐρήμοντες, de quo, 123. 23. aoristus primus assumit σ (152. 28.) ἐρήσασθαι, ἐρήσασθε, ἐρήσθη: tertia pluralis ἐρήσαντο, vnde participium ἐρήσαντες, ἐρήσανται, confirmatus, confirmata.

Σ
σβέννυμι
σβέννυμι
σβέννωμι
σβέννωμι

1.2 Σβέννυμι, σβέννυμι, *extinguo*. Futurum, σβένσω & σβήσομαι à σβέω. Aoristus secundus, ἐσβην à σβήμι: 3 aut est aoristus secundus passivus à σβέω. Aoristus secundus activus, ἐσβον. passivus, ἐσβην.

σδύω
ἐσδύω
ἐσδύω

4.5 Σδύω, εο, *fugo, concito*. Aoristus primus, ἐσδύα per α purum. Aoristus passivus, ἐσδύην pro ἐσδύην.

ἀπείρω
ἀπείρω
ἄεολισμι

7.8.9 Σπένδω, *libo*. Futurum, ἀπείσω à ἀπείδω: 9 quādoque Æolicè pro subiunctiva vocali consonās, ἀπείρω, ἀπείρω, *fero*: 10 γείνατο, γήνατο, *natus est*.

σώημι
σώημι
ἐσώημι

11 Σώημι, *intelligo*. Aoristus primus, σώημι: & 12 Atticè ἐσώημι, per geminum augmentum, vt

σώωμι
ξω
Atticè
προσω

13.13 λώωχλω, *turbabam*, & similia. Aoristus secundus, σωώω. Imperatiuus, σώω. Participium, σωώεις. Atticè autem ξωώωμι, ξωώωμι, ξωώωμι, ξωώεις, ξωώεις: vt pleraque alia communiter per σω efferuntur, 20 Atticè per ξω, σωώομος, ξωώομος, *contubernalis*.

σύνρηγνυμαι
σύνρηγνυμαι
σύνρηγνυμαι

Σύνρηγνυμαι, *confrangi*, compositum à σω, cum, 14 simul, & ρήγνυμαι, *frangi*. Quomodo verò se habeat σω in compositis, docere possunt subiecta exempla, βαινω, *vado*, συμβαινω, *contingo*: γράφω, *scribo*, συγγραφέω, *conscribo*: ζάω, *vivo*, συζάω, *convivio*: κλάμνω, *laboro*: συγκλάμνω, *simul laboro*: λέγω, *dico* &

συμ
ante

συγ
ante

συ
ante

συ
ante

2 lego, id est, colligo, συλλέγω, *colligo*: μανθάνω, *disco*, συμμαθάνω, *condisco*: παύζω, *ludo*, συμπάύζω, *colludo*: ῥέω, *fluo*, συῥέω, *confluo*: σείω, *quatuo*, συσείω, *concu-*

110:

110: εἶλω, *mitto, traho*, συεἶλω, *contraho*: φημί, *dico*, σύμφημι, *consentio, comprobo*: χέω, *sumdo*, συγχεώ, *confundo*: ἀνφίζω, *συμφνίζω, computo*. Idem iudicium de mutatione, in præpositione ἐν, ἐν: βαινω, ἐμβαινω, *ingredior*: γράφω, ἐγγράφω, *inscribo*, &c. nisi quòd ante σ non mutatur, ν, σείω, ἐνσείω, *incutio*: σημαίνω, *significo*, ἐνσημαίνω, *insignio, significo*.

Ita est de v in præpos. nisi quòd manet sequente σ.

VIDE 172. 12. A σβέννυμι participium σβέννυμι, *extinguens*. Hinc aoristus primus ἐσβέννω, ἐσβέννω, ἐσβέννω (cum δὲ ἀπέσβην, *extinxit*) sine augmento σβέννω, σβέννω, σβέννω: tertia pluralis σβέννω: infinitivus σβέννυμι, *extinxisse*. Aoristus primus passivus ἐσβένθη, ἐσβένθη, ἐσβένθη, *extinctus vel mortuus sum*, est: subiunctivus σβένθημι, σβένθημι, σβένθημι: infinitivus σβέννυμι: cum δὲ ἀπεσβένθημι, *extingui, supprimi*: futurum primum passivum σβένθημι, *extinguar*. Pro σβέννω dicitur quoque σβέννω: perfectum ἐσβέννω: participium ἐσβέννω: cum δὲ ἀπεσβέννω, *extinctus*. Prior opinio verior videtur, quòd posterior repugnet ei quòd dixit, 388. 28. vide 91. 43. Passivum σδύωμι: imperfectum ἐσδύωμι: tertia pluralis ἐσδύοντο, & poetice augmento positione producto (143. 53.) ἐσδύοντο, *ibant*. Aoristus secundus, ἐσδύα (vt ἐσδύον à σδύω, 55. 2.) mediis ἐσδύην: tertia persona ἐσδύην, *syncope ac deposito augmento σύτο, concitatus est, proruit*. Alij volunt dictum pro ἐσδύοντο in plus quam perfecto passivum, deposito omni augmento. Vide 147. 14. De hoc 148. 2. sine augmento est σδύω, σδύω, σδύω, *fugavi, isti, it*: participiū σδύω: cum δὲ ἀπέσδύω, & poetice (209. 21.) ἀπέσδύω, *exhortatus, aoristus primus medius ἐσδύαμι, σδύω, & deposito augmento σύτο, concitatus est, proruit*. Alij volunt dictum, it: imperatiuus, σδύω, σδύω, & *syncope σδύω, concitetur*. Ab ἐσδύην, ἐσδύην, id est, cum impetu motus sum, es, est, ducitur participium σδύεις, *concitatus*. Huius imperfecti ἐσδύωμι, ἐσδύωμι, hinc tertia Ionica (47. 39.) ἀπένω, *libabat*. Hinc aoristus primus ἐσδύω, ἐσδύω, sine augmento ἐσδύω, ἐσδύω, *libavi, isti, it*: imperatiuus ἀπένω, subiunctivus ἀπένω, ἀπένω: infinitivus ἀπένω: participium ἀπένω. Aoristus primus medius ἐσδύωμι: infinitivus ἀπένω, *inducias facere*: perfectum passivum ἐσδύωμι: tertia persona ἐσδύωμι, *transactum est*: aoristus primus ἐσδύω, *sacrificio placatus sum*: ἐσδύωσαν ἀνοχέαι, *facta sunt induciae*. Sic ἀργυρός, *candidus*, pro ἀργυρός: ἀπέρη, *pro ἀπέρη, abi in malam rem, ab ἀπέρη*: & simplex ἐρή, *peri*: atque in imperatiuo pass. ἐρή, *abi, peri*, ab ἐρή siue φδέω, pro quo Æoles φδέω dicunt: deinde per apharesim ἐρή. A φδέω, *corrumpo* (vt hoc obiter dicatur) futurum φδέω, 40. 4. perfectum φδέω, 51. 10. passivum φδέω, 64. 6. hinc participium φδέω, *interemptus*. & pro φδέω Æoles dicunt, φδέω, φδέω, φδέω, sic à μέω siue μέω, *diuido, sortior*, fit μέω, μέω, μέω, *sortitus sum, es, est*, pro μέω, μέω, μέω, quod & μέω, μέω, μέω, μέω, μέω, & rursus pro eodem, μέω, μέω, μέω, *vnde participium μέω, μέω, factum, paratum*. Ab φδέω & μέω in infinitivo φδέω, μέω, accentu in antepenultima, 13. 28. sic τέτω, pro τέτω, à τέτω, μέτω, τέτω, id est, *infesto, sum molestus*. sed redeamus ad φδέω: huius perfectum medium φδέω, *corrumpi*, 7. 27. aoristus secundus activus φδέω, 55. 4. passivus φδέω, *perij*: participium φδέω, *corruptus*. Pro φδέω futuro verbi φδέω Æoles dicunt φδέω, φδέω, φδέω, *vastabo, is, it*, 45. 46. & 167. 31. sic ab ἐρή idem quod φδέω, futurum ἐρή pro ἐρή, vnde aoristus primus sine augmento ἐρή, ἐρή, ἐρή: cum δὲ ἀπέρη, & poetice feruato (49. 31.)

σβέννω

ἀπείρω

σύνω

σδύω

σδύω

σδύω

ἀπένω

ἀργυρός

ἐρή

φδέω

μέω

μέω

μέω

φδέω

d 2

6 ὁ ἔπειν, sed synalcephe contrahit in ὤπειν.

ὤπειν.
ἰώπειν.
ὤπειναι.
ἰώπειναι.

1.2 E T Regulariter ὤπειν, pellam. Vide 144. 28. & 145. 5. & 179. 1. Ab ὤ-
πειν, imperfectum ὤπειν, ὤπειναι, & Atticè quoque ἰώπειν, impellebam, 145. 1.
Pro ἰώπειν, inuenitur etiam sine augmento Attico ὤπειν: tertia persona ὤπειν, repul-
lit, & Ionicè (47.39.) ὤπειναι. aor. medius ἰώπειν, tertia plur. ἰώπειναι, repul-
sunt. infinit. ὤπειναι, pellere: partic. ὤπειναι, irrumpens. Tertia persona ἰώπειν,
repulsus est: vnde aor. prim. ἰώπειν, reiectus sum: part. ὤπειν, præcipitatus, pul-
sus, trusus. Pro ἰώπειν dicitur etiam sine augmento ὤπειν: vnde part. ὤπειν, pul-
4 sus. Variè scriptum inuenitur, ὤπειν, ὤπειν, & ὤπειν, ὤπειν, atque ὤπειν, & non fo-
5 lum singulari, sed & duali & plurali unctum inuenitur, hoc est, ὀ ἀμῖν. ὀ 10
ἔπειν, primæ declinationis, in vocatiuō ὤπειν, 129. 8. & Doricè (vt quidam vo-
lunt) ὤπειν, hinc per synalcephen faciunt ὤπειν. C L E N A K D V S verò pau-
lò aliter videtur sensisse: vt ab ἔπειν, primæ, faciat ἔπειν, ἔπειναι, quintæ: in vo-
catiuō ὤπειν, & synalcephe ὤπειν: vt ἀμῖναι, u, tertia, id est, maximus (122. 30.)
fit nomen quintæ ὀ μῆριναι, μῆριναι, cuius plurale tantum est in vsu, ὀ μῆρι- 15
ναι, primates, megistanes, qua voce & Latini vtuntur. Sic ab ἔπειν, primæ, fit
6 ἔπειν, ἔπειναι, quintæ, id est, Mercurius. Sic ὤπειν, ὤπειναι, ὀ bene vir: ὤπειν
pro ὤπειναι, vel pro ὤπειν, ὀ rex, 135. 30. ὤπειν, ὤπειναι, ὀ homo: ὤπειν, ὤπειναι
ἀνερ, ὀ vir: ὤπειν, ὤπειναι, ὀ valde insignis notæ: id dicitur fieri Atti-
cè. Cum autem Attici in omni declinatione vocatiuum similem nominatiuo 20
forment (10. 15.) dicunt quoque in vocatiuo ὤπειναι, ὤπειναι, vnde etiam ὤπειν
pro ὤπειν, à nominatiuo ὀ ἀνερ. Idem nonnunquam obseruatur in nominatiuo
cum articulo ὀ, vt ὀ δῶναι, pro ὀ δῶναι, Adonis Veneris amans.

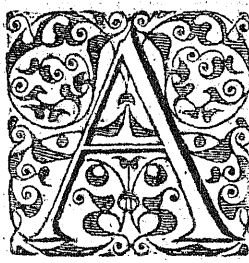
μῆριναι.

ἔπειν.
ὤπειν.
ὤπειναι.
ὤπειναι.
ὤπειναι.
ὤπειναι.

*Thematis inue-
stigandivatio.
* Aliam riman-
di viam osten-
dimus, 41. 9.

*Rimantibus verborum themata præcipuum
fit, vt in promptu & tanquã ob oculos habeant
conjugationē τῆν ποίω & ἔπειν: ac singulorū
temporū exactè nôrint terminationes: deinde
memores quomodo formetur tēpora, sensim
ascendāt, donec statuendū sit præsens. Partici-
piū ὀφθῆσθαι à futuro pr. ὀφθῆσθαι. Aor. prim. 30
ὤφθην. tertia præteritipass. ὤφθηναι: prima ὤφθηναι. Præ-
teritū act. esset ὤφθηναι. Fut. ὤφθηναι. igitur præsens ὤφθηναι,
ὤφθηναι, ὤφθηναι: ὤφθηναι, ὤφθηναι, ὤφθηναι vel ὤφθηναι: sed
adhibitū lexicon commonstrabit ὤφθηναι, video.

ACCENTVS.

ACCENTVS acutus afficit
vltimã syllabam, penultimã
aut antepenultimã: Circūfle-
xus vltimã aut penultimam:
Grauis vltimã tātum. Dictio-
nibus autē, quę sic vel sic no-
tantur

Accentuum
sedes.
Acuti.
Circūflexi.
Grauis.

tantur, huiusmodi tribuerunt vocabula:
Θεός, *Deus*, ὁ ἔξῃ τονον, acutus in vltima.
λόγος, *sermo*, ὁ ἔξῃ τονον, acutus in penultima.
τύπτοναι, *verberamus*, ὁ ἔξῃ τονον, acutus in an-
tepenultima.
ποιῶ, *facio*, ὁ ἔξῃ τονον, circumflexus in vltima.
βοῶτε, *clamaris*, ὁ ἔξῃ τονον, circumflexus in pen-
ultima.
ἡμῶν, *honor*, βῆρονον, grauis in vltima.
Grauis in omni syllaba intelligitur, quæ nec
acuitur nec circumflectitur: at signatur solum in
vltima. Nam vltima acuta fit grauis ob conse-
quentiam dictionis, Θεός ἡμῶν, *Deus noster*. Excipe
ἡμῶν interrogatiuum, ἡμῶν ἐπισησῶ, *quis fecit*

Casuum & personarum accentus fermè ma-
net in eadem syllaba, ὁ λόγος, τὸ λόγον, τὸ λόγον: τῷ
πῶ, τῷ πῶ, τῷ πῶ. Quando autem mutetur accen-
tus, aut è loco migret, sic est accipiendum: Σώμας,
σώμας, *corpus*, ὦ in ὦ: quia antepenultima nō cir-
cumflectitur. Σώμας, σωμάτων: vltima si fuerit lon-
ga, non acuitur antepenultima: excipe Attica,
Μενέλαος, *Menelaus*: λέξιος, *dictionis*: & similia. Βοῶ-
τε, βοῶτε, *clamaris*, ἀεὶ in ἄ: ex acuto & graui fit cir-
cumflexus: excipe τῶ Λητώα, Λητώα, *Latonia*: & τῶ
νόω, νόω à νόος, *mens*: & νόω, νόω ab ἐζώ: dualia enim in ω
semper acuuntur, etiam contracta. Ἐσώως, *nixus*,
firmus, erectus, ἔσώως, non ἐσώως: ex graui & acuto non
fit circumflexus. Ἐσώως, ἐσώως: longa ante finalem
breuem circumflectitur. Ἐσώως, ἐσώως: longa an-
te finalem longam acuitur. Ἡρακλῆς, Ἡρακλῆς,
Hercules: breuis non est capax circumflexi, nec
item longa positione, sed natura, σώμας, *corpus*: τῷ
λόγος, *sermo*: βοῶτε, *clamaris*: βοῶτε, *clamat*.

Notio de gram.

Acutus in gra-
uitem.

Nominatiui ac-
centus quando
in obliquis aut
mutetur aut è lo-
co migret.
σώμας, σώματος,
σώματα, σωμα-
των.
Atticisimus.

βοῶτε, βοῶτε.

Λητώα, Λητώα.
νόω, νόω, νόω, νόω.

ἔσώως, ἔσώως.

ἔσώως, ἔσώως.

ἔσώως, ἔσώως.

Ἡρακλῆς,
Ἡρακλῆς.

ai & oi finales
habentur breues,
nisi in aduerbiis
& optatiuis.

10 Diphthongi finales ai & oi in accentibus habentur breues, *ῥῆσαι, ῥῆσαι, ῥῆσαι* homines. Excipe " aduerbia, *οἰχοί, ἄσπι* (nam *οἰχοί* demus, nomen plurale est) & optatiuos, *ποίησαι, fecisset*: at *ποίησαι* infinitiuus aor. prim. act. *ποίησαι* autem imperatiuus aor. prima med.

Genitiuus & datiuus vltimam longam circumflectunt, si in ea accentum habentur.

12 In declinationibus parisyllabibus circumflectuntur genitiui & datiuus, licet reliqui casus accuantur, *οἱ ποιητῆς, τῶν ποιητῶν, τῶν ποιητῶν*: *ῥῆσαι, τῶν ποιητῶν, ποῖται, poeta*. Idem iudicium de genitiuo duali & plurali quintæ declinationis, *ἡ χεῖρ, τῆς χειρὸς: τῶν χειρῶν: ῥῆσαι, χειρῶν, manus*.

Genitiuus pluralis prima & secunda declinationis.

13 Substantiuorum primæ & secunda declinationis genitiuus pluralis circumflectit vltimam, *οἱ Αἰνεῖαι, ῥῆσαι Αἰνεῶν*, non *Αἰνεῖων*: *ἡ μέσσα, ῥῆσαι μεσῶν*, non *μούσων*.

Adiectiua verò secundæ declinat. à masculinis 14 tertiæ, genitiuū. parem habet masculino, *οἱ ἀγῶνες, ῥῆσαι ἀγῶνων: ἡ ἀγῶνα, ῥῆσαι ἀγῶνων, sanctus*, quod si masculinum fit quintæ, vltima genitiui fœm. circumflectitur: *οἱ ἡδῆες, ῥῆσαι ἡδῆων, μέλας, ῥῆσαι μέλων, niger: τῶν πῦων, verberans: τῶν ἡδῆων, μελάνων, τῶν πῶντων: ἡ ἡδῆσα, μελάνη, τῶν πῶντων: ῥῆσαι ἡδῆων, μελάνων, τῶν πῶντων*: in quibus etiã non eadem est penultima genitiui in vtroque genere.

De sono obliquorum disyllaborum quintæ declinationis.

15 Quintæ declinationis genitiui & datiuus disyllabi accentū fortiuntur in vltima: nominatiui autem, accusatiui & vocatiui in priore: *ἡ χεῖρ, τῆς χειρὸς, τῶν χειρῶν, τῶν χειρῶν, τῶν χειρῶν*: *αἱ ὠχεῖρες, ῥῆσαι ὠχεῶν, τῶν ὠχεῶν, τῶν ὠχεῶν*. Excipe participia, *θεῖς, δέντες, δέντες, ponens vel qui posuit: ὦν, ὦντες, ὦντες*, 16 existens, &c. 17 etiam *ῥῆσαι παῖδων, puerorum: ῥῆσαι Τεφῶν, Troianorum: ῥῆσαι πάντων, omnium, & τῶν πῶσι, omnium*.

ai & oi finales.

17 Circumflectuntur *δ* & *ε* finales, *ὁ βασιλεύς, ὁ βασι-*

βασιλεῦς, rex: πάντα, ubique: præter aduerbium *ἰδοῦ, ecce*: at *ἰδοῦ, vide*, imperatiuus vt *τοῦ*.

Vocatiuus in *ε* à propriis in *ης* est *ἑσπεριεύτωνος, ὁ Δημοθένης, ὁ Δημοθένης: ὁ Ἡρακλῆς, ἑός, ὁ Ἡρακλῆς, κρασι Ἡρακλῆος, Hercules*.

Irregularia sunt *ἡ μήτηρ, τῆς μητρός, τῶν μητέρων, ἡ μήτηρ*: *ὁ δεσπότης, dominus: ἡ μήτηρ, consiliarius: ὁ δεσπότης, μήτηρ*. Etiam *ἡ μήτηρ, mater: θυγάτηρ, filia: τῆς μητρός, θυγάτηρ, non μήτηρ, θυγάτηρ*.

22 Particulæ *α, δ, ε*, crebro accentum retrahunt, *παῖδ δότος, doctus: ἀπαῖδ δότος, indoctus: τακτός, ordinatus: ἀτακτός, bene constitutus: κινητός, mobilis: δυσκίνητος, motu difficilis*. sic *ἐκὼν, voluntarius: ἀέκων, & κρασι ἀέκων, inuitus: λόγος, ratio: ἀλόγος, irrationalis: ἀλόγος, rationabilis, &c.*

A C V F V M. Quoque retinent dictiones oxytonæ, quum eas sequitur dictio enclitica: vt *θεός σου, Deus tuus: θεός ἐστίν, Deus est*. Videlicet hyperdisyllaba quartæ declinationis Atticorum: propria, quæ communiter declinata per tertiam, antepenultimam acuerent, vt *Μελέαιος, Μελέαιος*: huic similia, intelliguntur genitiuum singularem, dualem, & pluralem secundæ declinationis contractorum, de quo, 36. 26. Hoc fit (vt 37. 36. attigimus) quia vt voce, sic & accentu hic casus necessario fit similis alteri casui præcedenti eiusdem numeri & idiomatis, vt pote nominatiuo *ἡ Ἀπῆ*, sic vocatiuus *ἡ Ἀπῆ* circumflectitur, quod voce fit similis datiuo *τῆ Ἀπῆ*, qui circumflectitur propter synæresim acuti & grauis: verum in plurali dicimus *αἱ Ἀπῆ*, acuto accentu: non est enim eiusdem numeri. Cæterum *τῆ ἀδῆ* circumflectitur, vt loco citato diximus. Vide 131. 27. Vide 110. 12. & 113. 32. De hoc 106. 29. Intellige si penultima debeat aliquo accentu affici, ac sit natura longa. Fallit enim hæc regula, quum penultima positione tantum produci-

Notio de vocatiuo prima declinationis contractorum.

Irregularia.

α, δ, ε, in compositione accentum retrahunt.

Attica quæ vltimam longam antepenultimam acuiunt.

Syllaba positione solam producta pro breui habetur.

αι, οι, ε, ου finales.

παλαι, ἑσπεριεύτωνος, τῶν λαῶν, ὁ νεός, τῶν νεῶν, ῥῆσαι χλαῖνας, ῥῆσαι χλαῖνας, ῥῆσαι χλαῖνας, ῥῆσαι χλαῖνας.

6 tur, vt *πῆρε, πῆρεν, verbera*. Hic quoque intellige, si penultima accentum habuerit, ac finalis sit longa non sola positione sed natura. nam *χαινῆ, chœnix*, & penansflectitur, quauis vltima sit longa positu. Quæ autem & natura & positione produciuntur, est capax circumflexi, vt *πυρῶντος*, verberaturi: *μέλλον, magis*. Sed ita finales vt nulla consona eas in eadem syllaba sequatur. nam in *μούσους & ἀθεσπῆς*, ai & oi non habentur breues. Eodem modo intellige de finalibus *δ* & *ω*, de quibus paulò post. Habentur tamen pro breuibz in *πῆλα, olim*, & *ἑσπεριεύτωνος*, diu, iam, olim. Hæc regula non habet locum in genitiuo singulari quartæ declinationis: vt *ὁ λεῖός, τῶν λεῶν, populus: ὁ νεός, τῶν νεῶν, templum*: quæ acuiunt. Quidam hinc excipiunt, *ὁ χλωῖος, ῥῆσαι χλωῖων, aper: ὁ χρῆσις, ῥῆσαι χρῆσις, foenerator: ὁ ἑπισπῆς, ῥῆσαι ἑπισπῆς, Etefias ventus: ἡ ἀφῆ, ῥῆσαι ἀφῆς, apua genus piscis*. Atque reliquos omnes casus, quod ad accentum attinet, nisi vltima longa impediatur, nam ab *ὁ ἀγῶς*, antepenacuto, dicimus *ἡ ἀγῶ*, acuta penultima, quod a finale longum impediatur accentum poni in antepenultima. at in nominatiuo plurali dicimus *αἱ ἀγῶ*, veluti *οἱ ἀ-*

21. nam ea habetur pro breui non aliter quam in tamen ab e... rihus, in PINDARO inuenitur genitiuus pluralis forminius... Hæc regula complectitur etiam obliquos disyllabos per syncopen ex trisyllabis formatos...

Obliqui quinque ex syncopâ disyllabi.

Datiui plurales in -oi.

Declinationis metaplasms. Notio de datiuis per metaplasms formatis.

Notio de genitiuis & datiuis quinquæ disyllabis factis ex contractione.

Genitiuis plurales disyllabi quinque penultimam accentus.

Notio de genitiuis & datiuis quinquæ disyllabis factis ex contractione.

Nonnulli vocatiui in a & ou ab us & on, accentum retrahentes.

Vocatiui in er accentum retrahunt.

Notio de a.

Verborû & participiorû accentus obseruandi sunt in cõiugatione verborû.

Præterita & aoristi priore longa seruant accentum in compositis.

Monosyllaba longa relicta post apocopen acutiuntur.

S I Autem & quedam de his præcepta desideras, vt breuiori via ad eorum obseruationem ducaris...

Quædam omnino carent accentu.

Verborum & participiorum accentus.

Disyllabis compositorum accentus.

Monosyllaba.

Verborum accentus. Tempora habentia accentum in vocali vel diphthongo.

Habentia tonum in penultima.

Antepenultimam accentua.

Notio de finalium a, u in verbis & participiis quantitate.

Verborum accentus.

Accentus carentia.

De dictionibus encliticis.

3 *ἐν, ἔξ, ἐν* : *ἐν, σὶ* : *ἐξ, ἐξ*.

Interdum præter accentum natiuū (qui vnus est tantum in vna dictione) asciscitur alter propter dictiones encliticas, quæ proprium accentum remittunt ad præcedentem syllabam.

Nomina enclitica, τίς, τίς.

Articuli, τὸ

Verba, εἶμι, φημι.

Pronomina, μὲ, μοι, &c.

Aduerbia, ποθεν &c.

Coniunctiones, τε, γάρ.

Notio de isti.

ἐκ
καὶ
ἀλλ
ὡς
εἰ
ἄν

4 Sunt autē enclitica, ⁴ τίς, πῶς, infinita, aliquis, alicuius: ⁵ τὸ, τὰ pro πῶς, πῶ, alicuius, alicui. ⁶ εἶμι, sum & φημι, dico, ⁷ toto præsentē. ⁸ μὲ, μοι, με, mei, mihi, me: ⁹ σου, σοι, σε, tui, tibi, te. aduerbia ¹⁰ infinitē capta, ποθεν, ποτὲ, alicunde: ποθεν, alicubi, aliquando: ποτὲ, tandem: πῶς, ¹¹ quodāmodo: πῶς, adhuc, dū: πῆ, alicubi: ποῦ, vsq̄. ¹² γάρ, quidē: ¹³ vt εἶπες, si quis: εἰ πῶς, si quem: εἰπέ μοι, dicito mihi: σῶμά σου, corpus tuum: ἠκουσέ μου, audiuit ex me.

Persona ἔστι, est, principiū orationis, aut subdita post ἐκ, non: καὶ, &: ἀλλὰ, sed: ὡς, ut: εἰ, si: ὅτι, hoc, remittit accentū in priorē syllabā, ἔστι πόλις, est ciuitas: καὶ ἔστιν, ἀλλ' ἔστι, ὡς ἔστι, εἰ ἔστι, τὸ ἔστι: alioqui in præcedentē dictionem: καλὸς ἔστι pulcher est: αἰθέριος ἔστι, homo est: σῶμά ἔστι, corpus est: ἐπιπέδον ἔστι, Alexcurius est. Et de accentu quidē hæc tenet: reliquū est vt de constructione quatenus est opus, agamus.

De tono articulorum.

De tono præpositionum.

Notio de præpositionibus suis.

casus subsequētibz aut pro verbis sumptis.

ἐκ, καὶ, ἀλλ, ὡς, εἰ, ἄν, quomodo discrepent.

ὡς.

εἰ, φημι.

Alia pronomina enclitica.

1 HI Duo articuli ἐ, ἠ, in nominatio quoque plurali destituuntur accentu, ai. Reliqui verò casus articulorū tam præpositiuorū quam subiunctiuorū aliquo semper notantur tono, circumflexo quidē in genitiuis & datiuis cuiusuis numeri: aliās verò acuto: qui tamen ferè semper ob dictionis consequentiam mutatur in grauem. ² Cæteræ præpositiones tam monosyllabæ quam disyllabæ vltimam grauant, nisi quum aut suis casibus per anastrophe postponuntur, aut pro verbis cōpositis sumuntur: tum enim penultimā acuant, vt γένος πέρι, pro γενέσθαι, de senectute: & πέρι pro πέρισι vel πέρισι, adest vel adsunt. ἐν pro ἐντι, inest, licet. Significationē autem & constructionē præpositionum habes in sequenti tractatu de ratione syntaxeos. ³ Sic ἐκ, quod idē significat quod ἐ & ἐκ: sed ἐ ponitur ante consonantes, ἐσ, non tu: ἐκ ante vocales leuigatas, ἐκ ἐγώ, non ego: ἐκ ante aspiratas, ἐκ ἐπος, non hic: in fine tamen sententiæ semper dicitur ἐ cum accentu acuto, etiā ante vocales: ὡς quæ, id est, vt, accentu destituitur. ⁴ Vide 28. 33. ⁵ Quare 114. 32. ⁶ De ἐ. φημι. ⁷ hoc, 157. 11. ⁸ De hoc, 164. 20. ⁹ Secunda tamen vtriusque persona sing. εἰ, es, & φημι, ais, non inclinatur, 158. 11. ¹⁰ Sunt item & multa alia pronomina enclitica ex variis idiomatibus desumpta, de quibus pag. 112. atque hæc ferè sunt.

sunt in prima persona μὲ pro μου: in secunda σὺ & σὺ pro σὺ: sic τὸ pro σοι, & τὸ pro σὺ: in tertia ἐ, & ἐ pro ἐ: sic οἱ: & ἔδεν ac μὲν pro εἶν duali σφί & σφάσι siue σφά pro σφί: nam σφά secunda persona encliticum non est, in plur. σφίσι & σφίσι siue σφί pro σφίσι: sic σφέας pro σφάσι, non tamen enclitica sunt huiusmodi pronomina si ponantur cum præpositionibus, aut cum disiectiuis coniunctionibus, aut cū particulis ἐνεκεν, ἐνεκα, vel ἐνεκα, id est, ob, propter, causā: aut quum per appositionē ad aliam personā referuntur, vt ἐμὲ ἠκούσεν, ex me audiuit, non ab alio. at ἠκούσέ μου, ex me audiuit, simpliciter, ita tamen vt ab alio audire potuerit. ¹⁰ Sumpta verò interrogatiuē nō sunt enclitica, sed disyllaba penacuantur, & monosyllaba circumflectuntur: πότεν vel πότες vnde? πότες; vbi? πότες; quando? πότες; quomodo? πότες; qui? quonā modo? πότες; vbi? at πότε pro πότες vel πότεν, acuitur, & Doricum est. ¹¹ Occurrunt & alię coniunctiones encliticæ apud poetas, quæ ferè velut otiosa in oratione redūdant: atque ideo expletiuæ nuncupantur: vt δὲν, θυδὲ, κὲν, νύ, νύν, πέρ, πῆ, ῥέ, τέρ, τοί. Inclinatur etiam ἐ post ἐκ, si tantum neget, vt οὐκ οὐκ, non: si verò infert vel interrogat, retinet accentū, ἐκὲν, igitur, abque negatione. ¹² quoque inclinatur quando in diuisionibus cum articulis positum patitur apostrophū, ἔδ', ἔδ', &c. Cæterum κα & κεν non raro potentialem modum indicāt, veluti αἰφαιδὲ κα, vel φαιδὲ κεν, id est, φαιδὲ αἰ, dixeris, diceres, dicere posses: sæpe tamen redūdant, vt etiam nonnunquā αἰ. ¹³ Exempla plis indicāt quæ dictiones vltimā acuant ob particulas encliticas subsequentes, nempe ea quæ aliās accentu destituerentur, de quibus paulò antè, vt εἰ, εἶπες. Deinde, dictiones oxytonæ, quæ tamē aliās ob dictionis consequentiā vltimā grauant, vt εἰπέ, εἰπέ μοι, de εἰπέ, vide, 150. 41. Dictiones quoque penansflexæ, vt σῶμά, & antepenacutæ, vt ἠκούσεν, sequente enclitica, vltimā acuant, σῶμά σου, ἠκούσέ μου, tamen vocabula penansflexa, quæ vltimam positione producunt, acutum ob encliticam non recipiūt, vt φεῖνέ ἐστι, phœnix est, non φεῖνέ ἐστι. Si autē particulas encliticas præcedat dictio vltimā habēs circumflexam, encliticæ natiuū accentum prorsus amittunt, vt δὲς σε, dei tui: δὲς ἐστὶ, dei est. Si verò dictio præcedens penacutatur, enclitica sequens, monosyllaba quidem accentū eodem modo amittit, sed disyllaba illū retinet, vt λόγος μου, sermō meus: λόγος ἐστὶ, sermō est: tamen si dictio præcedēs penacutatur, trochaica fuerit, habens scilicet penultimā sola positione longam & vltimā breuem, enclitica sequens accentum, iuxta quosdam, in præcedentis vltimam reicit, non aliter quàm si præiret vocabulum trochaicum penultimam circumflectens, quale est σῶμα: vt αἰδὲρά μου, virum meum: αἰδὲρά πῶς, virum quendam.

Pronomina enclitica vbi non inclinantur.

Aduerbia interrogatiua.

Coniunctiones expletiuæ.

Que dictiones ob subsequentes encliticas vltimam acuant.

Que dictiones encliticarum acutum non recipiant.

RATIO SYNTAXEOS.

DE Græcorum constructione tantum præcipienda sunt ea, in quibus nobiscum non consentiunt.

Neutrum plurale verbo gaudet singulari, ζῶα ζέχθ, pro ζέχουσι, animalia currunt.

Genitiuum multis adhibet, quibus nos ablatiuū: siquidē vterque casus ponitur absolutē. Latini, me præsentē. Græci, μου παρόντος. Quādoque participiū solum: ἐλθόντων δὲ, vbi autē venissent, intelligendo casum rei conuenientis. Atticè pro

Constructio Græcorum.

Nominatiuus alterius numeri quàm verbum.

Genitiui constructio. Genitiuus absolute positus.

Atticismus.

Accusatiuum
absolutè positum.

Participia im-
personalium in
accusatiuo ab-
sol. è posita.

hoc genitiuo est accusatiuus, & fermè cum $\omega\varsigma$ & $\omega\varsigma$ περι: $\omega\varsigma$ τὸν αἰδρα τὰ το ποιήσονται, pro τ αἰδρὸς ποιήσονται, viro istud facturo: estque istud receptissimū in participiis impersonalium, $\delta\epsilon\iota\upsilon\omicron\nu$, cum deceat, cum sit decorū: $\delta\epsilon\iota\upsilon\omicron\nu$ cum oportu: rit: $\delta\epsilon\iota\upsilon\omicron\nu$, cum sit permissum: $\epsilon\iota\delta\omicron\nu$, cum liceat: $\omega\epsilon\theta\sigma\omicron\upsilon\iota\omicron\nu$, cum deceat: $\pi\alpha\rho\epsilon\gamma\upsilon$, cum adsit facultas: $\epsilon\upsilon\delta\epsilon$ χόμρον, cum fieri possit: $\delta\epsilon\iota\upsilon\omicron\nu$ αὐτῶ πῖσαι, cum ipsi permissum esset facere: $\omega\varsigma$ μηδὲν αὐτῶ $\delta\epsilon\alpha\phi\epsilon\epsilon\gamma\upsilon$, tãquam nihil eius interfit: $\delta\delta\epsilon\alpha\nu$ ἐμοὶ $\chi\epsilon\alpha\phi\alpha\iota$, vbi mihi statutū esset scribere: $\alpha\delta\eta\lambda\omicron\nu$ ἐν, cum sit incertū, &c.

Genitiuum postu-
lat cõparatiua.
Superlatiua.

Verba affectus.
Sentiendi.

Curandi.

Participandi.

Priuandi.

Assequendi.

Frustrandi.

Dominandi.

Dissidendi.

Copie, inopie.

Verbalia facta
ex a & finita
in uos.

Adiectiua.

Partitiua.

Verbum sub-
stantiuum.

Partitionis ge-
nitiuus in casum
partium mutatus.

Genitiuum postulant cõparatiua & superlatiua, $\chi\alpha\chi\alpha\iota\varsigma$ $\delta\iota\chi\alpha\iota\tau\epsilon\epsilon\varsigma$, *trutina iustior*: $\beta\epsilon\lambda\pi\sigma\varsigma$ $\alpha\pi\acute{\alpha}\nu\tau\omega\upsilon$, *optimus omnium*. Verba quæ animi affectionē significant, $\epsilon\pi\alpha\delta$, $\epsilon\pi\theta\upsilon\mu\alpha\delta$, *amo, desidero*, & similia. Verba sentiēdi, curandi, participādi, priuādi, assequen-
di, frustrādi, dominandi, dissidendi, copix & inopix: quorū exēplis superfedendū duximus, monuisse tātum contēti. Adhæc verbalia per a priuatiuum facta $\alpha\delta\epsilon\alpha\tau\omicron\varsigma$ $\alpha\lambda\eta\delta\epsilon\iota\alpha\varsigma$, *qui non spectauit veritatem*. Verbalia in $\iota\mu\omicron\varsigma$, $\pi\omicron\epsilon\iota\sigma\iota\mu\omicron\varsigma$ $\tau\eta\delta$ $\epsilon\pi\iota\tau\eta\delta\epsilon\iota\omega\upsilon$, *super-peditator idoneorum*. Et adiectiua plurima, $\alpha\delta\epsilon\iota\omicron\varsigma$, $\alpha\upsilon\alpha\delta\epsilon\iota\omicron\varsigma$, $\alpha\pi\epsilon\iota\epsilon\varsigma$, *dignus, indignus, inexpertus*. Et alioqui quoduis adiectiuum partitiuè positum, $\omicron\iota$ $\gamma\eta\iota\sigma\iota\omicron\iota$ $\tau\eta\delta$ $\phi\iota\lambda\omega\upsilon$, *qui inter amicos ingenui sunt*, quale illud Plinianū, *Quorum oblonga*. Præterea verbū
substantiuum $\epsilon\iota\mu\iota$ & $\gamma\acute{\iota}\gamma\omega\mu\epsilon\iota$: $\tau\upsilon\tau\omega\upsilon$ $\epsilon\varsigma\tau\iota\upsilon$ \omicron $\pi\lambda\acute{\alpha}\tau\omega\upsilon$, *horum*, aut de numero horum est Plato: quod verbum quandoque omittitur, vt $\epsilon\upsilon\delta\epsilon$ $\tau\eta\delta$ $\alpha\delta\iota\mu\omega\upsilon\tau\omega\upsilon$ $\epsilon\gamma\omega$, *neque ego sum de numero nocentium*.

Partitionis genitiuum mutant in casum par-
tium, $\omicron\iota$ $\alpha\upsilon\delta$ $\epsilon\theta\epsilon\pi\omicron\iota$, $\omicron\iota$ $\mu\eta\delta$ $\alpha\gamma\alpha\delta\omicron\iota$, $\omicron\iota$ $\delta\epsilon$ $\pi\omega\upsilon\eta\epsilon\iota$, *pro $\tau\eta\delta$ αν-
θεσ-*

$\theta\epsilon\sigma\omicron\pi\omega\upsilon$, *hominum alij probi, alij improbi*. sic $\tau\epsilon\iota$ $\phi\iota\lambda\omega\iota\varsigma$, $\tau\epsilon\iota\varsigma$ $\mu\eta\delta$ $\alpha\pi\epsilon\kappa\iota\lambda\eta\upsilon\epsilon$, $\tau\epsilon\iota\varsigma$ $\delta\epsilon$ $\pi\acute{\epsilon}\nu\eta\tau\alpha\varsigma$ $\alpha\pi\epsilon\delta\epsilon\lambda\epsilon\iota$, *pro $\tau\eta\delta$ φίλων, amicorum alios quidem interfecit, alios verò pauperes reddidit*. & ita per omnes casus.

5 Crebrò etiam genitiuus ἐλλειπτικῶς ponitur de
ficiēte ἐνεκα: $\delta\delta\delta\alpha\mu\omicron\nu\iota\zeta\omega$ $\sigma\epsilon$ $\tau\eta\varsigma$ $\tau\upsilon\chi\eta\varsigma$, *hoc est, ἐνεκα
τῆς τύχης, beatum te prædico ob felicitatem*, aut quod ad
felicitatem pertinet: vtrunque enim significat ἐνεκα:
 $\omega\mu\alpha\gamma\epsilon\iota$ $\tau\eta\varsigma$ $\theta\epsilon\alpha\varsigma$, *beatius qui ista videris*.

10 In genitiuo ponitur materia, $\pi\epsilon\pi\omicron\iota\eta\tau\alpha$ $\lambda\iota\delta\omega\upsilon$, *fa-
ctum est è lapide*. Pars, $\epsilon\pi\iota\omega\upsilon$ $\tau\epsilon$ $\omicron\iota\upsilon\alpha$, *bibi è vino*: $\lambda\alpha\beta\omicron\mu\omicron\varsigma$ $\tau\epsilon$ $\pi\omicron\delta\epsilon\varsigma$, *accipiens pede*. Pretium, $\omega\upsilon\eta\sigma\alpha\mu\iota\omega$ $\delta\upsilon\omicron$ $\omicron\beta\omicron\lambda\omega\upsilon$, *emi duobus obolis*. Tempus, $\nu\upsilon\kappa\tau\omicron\varsigma$ $\kappa\alpha\iota$ $\eta\mu\epsilon\pi\alpha\varsigma$ $\alpha\omega\upsilon\delta\alpha\zeta\epsilon\iota$, *noctū & diu studet*. Temporis verò cõti-
nuitas in accusatiuo, $\omicron\lambda\omega$ $\tau\iota\omega$ $\eta\mu\epsilon\pi\alpha\upsilon$ $\epsilon\iota\gamma\alpha\sigma\alpha\mu\iota\omega$, *to-
ta die operatus sum*: quod & in datiuo, $\epsilon\iota\kappa\omicron\sigma\tau\iota$ $\omicron\lambda\omega\iota\varsigma$ $\epsilon\pi\omicron\iota\omega$ $\delta\pi\omicron$ $\delta\eta\mu\iota\tau\alpha\varsigma$, *xx. totis annis peregrinatus*.

Genitiuum regunt $\alpha\lambda\iota\varsigma$, *fatius*: $\epsilon\upsilon\eta\epsilon\alpha$, *causã*: $\chi\alpha\lambda\epsilon\upsilon$, *gratiã*: $\alpha\upsilon\delta$, *sine*: $\delta\iota\kappa\iota\omega$, *instar*: $\pi\iota\lambda\omega$, *præter*: $\mu\epsilon\tau\alpha\zeta\upsilon$,
20 *interim dum*: $\pi\alpha\pi\epsilon\rho\gamma\omega\upsilon$, *obiter*: $\phi\epsilon\upsilon$, $\eta\epsilon\upsilon$: ω , \omicron : $\beta\alpha\beta\alpha\iota$, $\rho\alpha\rho\alpha$:
 $\eta\epsilon\phi\iota\lambda\epsilon\iota\varsigma$, *hercule, dy boni*: $\omicron\iota$ $\mu\omicron\iota$, *hei mihi*: & huiusmodi
exclamationes: etiam $\epsilon\upsilon\delta\upsilon$, *rectã*: $\pi\acute{\omicron}\rho\epsilon\omega$, *procul*: $\alpha\pi\omicron$ $\alpha\pi\omicron$ $\theta\epsilon\omega$, *procul ab*: $\epsilon\zeta\omega$, *extra*: $\chi\omega\epsilon\iota\varsigma$, *sine*, & aduerbia
localia, $\pi\omicron\upsilon$, *ubi*: $\pi\acute{\omicron}\theta\epsilon\omega$, *unde*?

25 Datiuo tribuuntur verba sequendi, $\alpha\kappa\omicron\lambda\omicron\upsilon\delta\omega$,
 $\epsilon\pi\omicron\mu\alpha\iota$, *sequor*. Certandi, $\epsilon\epsilon\iota\zeta\omega$, *contendo*: $\pi\omicron\lambda\epsilon\mu\omega$, *belli-
gero*: $\alpha\gamma\omega\upsilon\zeta\omicron\mu\alpha\iota$, *certo*: $\mu\epsilon\chi\alpha\mu\alpha\iota$, *pingo*. Quæcunque
passiue capiuntur, $\pi\epsilon\pi\omicron\iota\eta\tau\alpha$ $\mu\omicron\iota$, *factum est mihi*: pro
 $\upsilon\pi$ $\epsilon\mu\omicron\upsilon$, $\alpha\mu\epsilon$: $\alpha\gamma\eta\omega\varsigma\omicron\upsilon$ $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\pi\omicron\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma$, *vulgò ignotum*.

30 Composita à $\sigma\omega$ & $\omicron\mu\omicron\upsilon$, $\sigma\omega\zeta\omicron\phi\omicron\varsigma$, *collactaneus*,
 $\omicron\mu\omicron\phi\eta\phi\omicron\varsigma$, *confestians*, *in plerumque sententiã*.

ἐνεκα intelligi-
tur.

Materia.

Pars.

Pretium.

Tempus.

Temporis con-
tinuitas in accu-
satiuo.

Adu. ubi ge-
nitiuū re. emia.

Exclamationes.

Localia.

Datiuo tribuun-
tur verba se-
quendi.
Certandi.

Passiue captã.

Composita à
σὺν & ὁμοῦ.

Instrumentum.
causa.
Modus actionis.
Pretium.

Datiui casus est instrumentum, ἀπέκτενε τὸ ξίφος, interfecit gladio. *Causa*, φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ, invidia hæc facit. *Modus actionis*, πῶς ἔδοξα γράφεις, quomodo scribis? Et quandoque pretiū. Chrysof. ἰδὼ θανάτῳ τὸ ποιμνιον ὑριάμμος, propria morte gregem emens.

Verba que dativum habent cum genitivo.

Dativum habet cū genitivo ἀμφισβητῶ, dubito, certo: μετέγω, participo: κοινοῶ, communico: συζητώ, ignosco: φθονῶ, invideo. & impersonalia, δεῖ, oportet: μέτεσι, adest: μέλει, cura est: μεταμέλει, pœnitet. In dativo pronominis αὐτὸς sæpenumero intelligitur præpositio σὺ, vt ὑποτεμὼν αὐταῖς ὠλένας τὰ πτερά, hoc est, σὺ αὐταῖς, ὑπὸ cum ipsis vlnis pennas amputans.

con intelligitur.

Accusativi constructio.

Accusatiuū admittit quoduis verbū nominis ab eo deducti, τοῖς τοῖς γάμοις γαμῶ, tales nuptias iniens: ἀδικῶ σε ἀδικίαν, afficio te iniuria: aut nominis relatiuum, ἢ ἀδικία ἡ ἀδικῶ σε, iniuria quæ te afficio.

κατὰ sepe subauditur.

Vbique locus est accusatiuo, si intelligas Σύρος καὶ τὸ νόμα καὶ τὴν πατρίδα, Syrus & nomine & patria. sic Virgilius, Cætera Graius.

Et qualia sunt poëtis nostris vsitatiora, fractus mēbra, & similia, iis Græci passim vtūtur, τὴν ῥῖνα κορυζης μεσος, nares mucro plenus: κόσμιος τὴν ἀναβολῶν, ornatus vestem: τὸ χῆμα δὲ ὑπερήεις, habitu decorus.

Passiva cum actinorum accusatiuo.

Passiva regunt accusatiuum verbi actiui, vt ἐπιξέπεις ἐμοὶ τὴν διαίταν, defers mihi arbitrium, sic passivè, ἐπιξέπομαι τὴν διαίταν, deferor arbitrium, pro, arbitrium mihi delatum est. & ἐγχείζομαι τὴν τὴν μέλῳ, commissam habeo hanc curam.

Verbalia in ἐόν. Secundus accusatiuus in vicem dativi.

Verbalia in ἐόν verbi sui postulant accusatiuū, γράψέον ἐμοὶ ἐπιστολῶν, scribenda est mihi epistola. Interdum secundus accusatiuus in vicem dativi succedit,

cedit, ἰατέον τὴν νόσον ἀμελουῦντα τῆς αἰτίας, medendum est morbo ei qui negligit causam.

Atticè accusatiuus pro genitivo, ὑποσερᾶ σε τὰ χεῖματα, pro τῶν χεῖματων, priuo te pecuniis. Et pro datiuo, οἶά με ποιεῖς, pro ἐμοὶ, qualia mihi facis.

Accusatiuus pro genitivo. Accusatiuus pro datiuo.

Infinitiuus constructio.

Quando infinitiuus & verbum præcedes ad eandem pertinent personam, nō est opus accusatiuo: ἔφη ποιήσων, dixit facturum, nempe se: vt Terentius, Pollicitus sum suscepturum.

Infinitiuus non tam accusatiuū habet, quàm nominatiuum, φησὶν αὐτὸς αἴτιος γεγυῆσθαι, dicit se authorem fuisse: ἔτας ἀπέχων τὴν ἀλαζονείαν, ὥς πᾶντα εἰδῶς, μηδὲν εἰδέναι οἶσθαι, tam alienus ab arrogantia, vt cum omnia norit, tamen se nihil scire putet.

Infinitiuus cum nominatiuo.

Iunguntur infinitiuo, ὥς, vt: ὥς, ἵνα, vt: ὡς, ἵνα, vt: ὡς, ἵνα, vt: ἢ, priusquam: ἔπειδὴ, postquam. ὅσον, quoad, quasi.

Particule infinitiuo gaudentes. Notio de relatiuo.

Relatiuum eodem casu ponunt cum antecedente, ἔχω βιβλίους, ὑποχρῶμαι τοῖς βιβλίοις, libris quos habeo: ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ἃν ἔπεμψε, ex epistolis quas misit. hinc sunt illa, ἀνδρὶ οἷο σοι, viro simili tibi: ἀνδρὶ οἷον σε, virum similem tibi.

Participium tanquā pro infinitiuo cum verbis perseverandi, ἀγαπῶν με δεῦτε λεί, amare me perge. Desistendi, ἐπαύσομαι φιλῶν, non cessabo amare.

Participiū pro infinitiuo cum verbis perseverandi. Desistendi. Affectus animi.

Et cum verbis affectionē animi significantibus, μέμνημαι ἰδῶν, memini vidisse: ἐσώλεσαν μὲν τὴν πονοῦντες, non intellexerunt se frustra laborare. sic Virgilius, Sensit medios delapsus in hostes.

Articulo vestitū aduerbium fit adiectiuum, ὁ χεῖς, hesternus: quod si iungatur præpositioni cum suo casu, intelligitur commodum aliquod.

Articulus aduerbis & præpositionibus iungitur.

participium ὁ ἐν τοῖς ἐξουοῖς, in caelis: nempe ὧν aut
οἰκῶν, existens aut habitans.

Constructio pre-
positionum.
Iūctū genitio.

Præpositionum varia significatio variat regi-
men. Genitium habent ἐν vel ἐξ, ex, significans
locum, tempus, materiā, causam: ἐξ, ab, coram, i
iurandi, officij: ἐν, ante, locū, tempus: ἐν, cōtra,
super, de, ab: ἐξ, per: μετὰ, cum: ἐν, ab: ἐν, pro:
ἐν, circa, super, etiam tempus significat: ἐν, pro
ἐν, à, ex: ἐν, præ, sub: ἐν, pro, de, super.

Datiuo.

Datiuum ἐν, in: ἐν, cum: ἐξ, iuxta: ἐν, apud: ἐν
ἐν, propter, in potestate, post, super, contra: ἐν,
pro, in, circa: ἐν, sub.

Accusativo.

Accusatiuum εἰς, vel ἐς, in, ad: ἐν, per: ἐν, per, se-
cū dum, circa: ἐξ, propter: μετὰ, post: ἐν, ad, præ-
ter, propter: ἐν, ad, in: ἐν, circa, circum, prope: ἐν
ἐν, sub: ἐν, supra, ultra.

ἐν εἰς cum
suorum casuum
defectu.

De ἀμφὶ iudicādū vt de ἐν, quod vsitatius est.
Duę ἐν, πῶς ponūtur cū genitio: ἐν, deficiē-
te datiuo, εἰς, deficiēte accusatiuo: ἐν ἀδου, apud in-
feros, pro ἐν οἴκῳ τῷ ἀδου, in aede seu adibus Plutonis: εἰς δι-
δασκαλῆς, pro εἰς οἰκίαν τῆς διδασκαλῆς, in domū præceptoris.

Dicūt præterea, οἱ ἐν Πλάτωνα, hoc est, Plato:
οἱ ἀμφὶ Σωκράτη, hoc est, Socrates. Verūm istius-
modi orationis formas, & breuiter quicquid ad
Græcicas phrasas attinet, doctissimè perfec-
tus est Budæus in suis Commentariis, quos nu-
per & emendatè & eleganter magno studiofo-
rum bono excudit Badius, optimè semper de li-
teris meritis. Eum librum comparare sibi de-
bet quisquis seriò græcari volet.

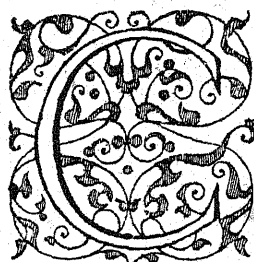
FINIS.

PRAXIS SEV VSVS PRÆCEPTORVM GRAMMATICES.

Opus mole quidem perexiguum, sed ad Græcos tum
oratores tum poëtas intelligendos
magnopere conducens.

P R Æ F A T I O.

ONSTITVERAMVS sanè his CLENARDI
Institutionibus exactiorem Græcicæ synta-
xeos rationem annectere, necnon pleniorē de
accentibus tractatum, præcipuè verò nominati-
ui singularis nominū, de quo à CLENARDO
nullus habetur sermo, ac obliquorum hyperdi-
syllaborum quintæ, qui etiam ab eo sunt omis-
si: atque de syllabaria vocalium ancipitum qua-
ntitate, quæ cum accentuum disciplina est adeò
coniuncta, vt vna nunquam sine alterius cogni-
tione intelligi queat: præterea de spiritibus, ac de eorum quæ grammaticis
præceptis continentur praxi & exercitatione, quæ Meditationes CLENAR-
D O appellantur: de his, inquam, omnibus, tractatus satis amplus, vt vnà cum
hoc opere in lucem prodirent, paraueramus. Sed quia iam in nostris in CLE-
NARDI Institutiones Scholiis multi fueramus, & fortè longiores quàm eorū
ratio postulare, vt illorum terminos egressi cuipiam meritò possimus videri,
accentuum quantitatūque syllabariæ & syntaxeos rationem alio libro sepa-
ratim tractaturi, hictantum Spiritus & Praxim apposuimus: illos quidem ob
tractatus breuitatem, & quòd eos CLENARDVS ne attigerit quidem:
hanc verò quòd tyronibus ad bonos authores & præsertim poëtas intelligen-
dos vtilissimam fore suspicarer, neque ab hoc opere eam seiungi posse peripi-
cerem. Quanuis autem CLENARDVS in suis Meditationibus hanc partem
& fufissimè & exactissimè fuerit persecutus: quia tamen ad poëtas intelligen-
dos non multum facere videbantur, nos eam quoque partem complexi, vt stu-
diosi adolēcentes haberent aliquam & Institutionum CLENARDI & no-
strorum Scholiorum vsum (per quæ non modò ad oratores, sed & ad poëtas
via sternitur & paratur) primū quidem in rudiorum gratiam rudes in Pre-
cationem Dominicam, atque in alia quædam fragmenta, quæ passim circun-
feruntur, omnibūque alphabetis continentur, commentationes conscripsi-
mus. Deinde verò, vt eorum quoque studiis obsequeremur, qui iam ad poëtas
aspirant, ex variis poëtis itaque celebrioribus, poëmatum initia desumpimus,
quæ facili ac minimè elaborata interpretatione, breuissimūque scholiis & no-

Notarum huius libri expositio. Notæ arithmetice superiores.

In marginibus locata.

In contextu aliis literis æquales.

Vnicus numerus.

Literæ Græcæ inter duas columnas.

Literæ Latine.

tis quibusdam illustrantes, præceptionum grammaticarum, variorumque ac diuersorum idiomatum vsum conati sumus demonstrare: vt scilicet hac ratione studiosæ iuuentuti viam quandam aperiremus, qua patefacta, ipsa deinde posset in ima & arcana poetarum penetrata nullo duce penetrare. Quid verò notis arithmetice & literis, quibus ob breuitatis studium vti sumus, designatum voluerimus, paucis accipe. Scholiorum notæ arithmetice, quas superiores siue interlineares vocant, respondent iis contextus dictionibus, quæ eandem notas in vno vel in diuersis eiusdem tractatus locis habuerint. Vt autem & hæc & illæ notæ sese lectorum oculis protinus offerrent, pares in vtroque margine notas è regione quoad eius fieri potuit, apposuimus. At eorum numerum, qui in ipso orationis cursu occurrunt, primus quidem huius libri paginam, alter verò ac nonnunquam tertius interiecta coniunctione &, in Institutionibus quidem pagina citatae versus, in Praxi autem eum numerum, quem in vtroque margine notis internis respondentem fecimus, demonstrat: ac quum vnicus tantum numerus fuerit appositus, innuitur parem numerum in eodem Præceps tractatu querendum. Literæ Græcæ postæ in eo margine qui est inter duas columnas, quique scholia separat à contextu, demonstrat quæ vocales vel diphthongi è contextu per apostrophum reiectæ fuerint. Literæ quoque Latinis hic vti sumus, vt molestia rei ciuicæ -euitata repetitione, breuiter tamē veluti ob oculos proponeremus eos idiotismos, qui in his poetarum fragmentis, ac passim in quibusuis poetis occurrunt. a igitur indicat paragogen literæ v datiuus pluralibus & personis verborum in e vel e desinentibus, idque b non solum ante vocalem, sed etiam Atticè consona subsequente, 138.19. b articulum præpositiuum cum particulis de & ge positum pro pronomine demonstratio eiusdem casus, generis & numeri, 114.34. e hoc idem indicat, sed sine d de & ge, quod magis poeticum est, 114.33. d articulum etiam præpositiuum pro e subiunctiuo sumptum, 115.30. e præpositionum anastrophe, 226.27. fearundē imesim, quum scilicet inter partes dictionis compositæ inferitur vnium vel plura vocabula, qua figura & Latini poetæ interdum vtuntur, vt apud Lucanum. Inque vicem gens omnis amert, pro Inuicēque, &c. g n Ionicè pro h a, 12.27. h genitiuum pluralem primæ & secundæ declinationis in eon pro ai, i 14.12. i paragogen vocalis i quibuscunq; datiuus pluralibus in e desinentibus, k 14.13. k pro vel n Ionicè pro uoi vel uoi in datiuus pluralibus primæ & secundæ i declinationis, 13.52. l uo pro e in genitiuo singulari tertiar declinationis, 17.15. m n m pro contrahendis syllabis incontractas Ionicè poni, 12.35. n augmentum verborum Ionicè reiectum, 49.21. o a pro n Doricè, 12.37. p infinitiuum Doricum q & Atticum in uoy, vel poeticè in muoy pro v vel uoy, 59.4. q futurum primum r cuiusuis coniugationis Doricè circumflexum, 47.18. r duplex n pro duplici or Atticè, 12.16. & 39.18. s r pro o Doricè, 13.2. t ai pro n Doricè, 12.47. v verbum x poeticum in eia pro eia primæ coniugationis circumflexorum, 185.12. x z Atticè pro o in compositis à oia, 12.19. y particulas expletiuas & potentiales, 227. x 12 & 17. x o d pro z Doricè, 3.24. Cætera quæ notis aut literis denotata non sunt, scholiis explanabuntur.

PRAXIS PRÆCEPTORVM GRAMMATICES.

ORATIO DOMINICA. ΕΤΧΗ ΚΤΡΙΑΚΗ.

Pater noster, qui es in cælis, sanctificetur nomen tuum: adueniat regnum tuum: fiat voluntas tua, sicut in cælo & in terra. panem nostrum quotidianum da nobis hodie: & dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris: & ne inducas nos in tentationem, sed libera nos à malo. Amen.

SCHOLIA.

V T Tριτη, 14.25. I Est nomen verbale ab dygomy, oro, 127.23. V T 2 κειλε, κελε, 118. II. Est nomē possessiuū ductū ab o κύριος, dominus, 128.13. Vide, 25.4. & 32.13. arque 33.11. & 130.5. 110. 11. & 112.11. & 416. 9. 20. & 231. 29. 5. 117.9. & 232. 10. V T 6.7. τις λόγος, 15.22. ab o ε-ερονος, ε. V T τυφθητω, 8. 68.12. ab αἰμαζω, μ. ασω, αγιαζω. sanctifico. fit ab o αγιος, sanctus, 90.44. V T το θβημα, 19.13. 110. 12. & 112.16. & 226.9. V T 11 τυπιτω, 56.23. ab εργωμαι, venio, aduenio, sed fit tāquam ab ελδωω, 198. 26. V T η φιλια, 14.30. 12 vide, 119.39. & 127.28. V T τυφθητω, 68.12. α γα 13 γωμαι, fio, sed tanquā à γλωσσομαι, 184.22. V T 14 το βημα, 19. 13. Est nomen verbale, 126.4. à θέλω, volo, sed tāquā à θελέω, μ. ήσω, 199.1. 117.13. & 232.8. V T η πμης, 14.25. ab η 15.16 η γη. η γης. η, τις γης, per crasim pro η γηα, τις γηας. V T τον λόγον, 15.23. V T τον λόγον, 15.23. Vide 17.18. οδς αφες. 128.48. 100.5. & 106.5. 160.27. V T τα βηματα, 19.13. Verbale ab ορειλω, debeo, 19 το οφειλω. sed tanquā ab οφειλω, μ. ήσω, 126.3. & 149.33. Compositum ex δωδ, 49.7. & 15. 29 αφειλυ. & ήελυ, 160.14. V T τις χρυσται, 10.11. Verbale, 126.11. ab ορειλω, 21. Qua penultima corripitur, poterit duci tanquā ab ορειλω, 127.18. & 196.24. V T τυφθη, 23 58.14. ab εισπειρω, sed quasi ab εισπνεγω. 166.1. & 7. 117.9. & 232.13. V T τον λόγον, 24 εισπνεγω, 15.23. Verbale, 126.3. à πειραζω vel πειραω, μ. ασω, tento. 178.18. V T το ξυλιου, 15. 25. 26. ο πτερεαμδς, 26. Adiectiuum vt o αβθηος, 118.10. hoc loco substantiuatur in neutro genere. 27 D. Ctio est Hebraica & heteroclitia, significans, verum fiat seu efficiatur: & 28 quandoque vt in Salutatione sequenti, verum est. 29 ημελι.

SALVATIO ANGELI

30 ΑΣΠΑΣΜΟΣ 31 ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ 30.31. ad sanctissimam virginem.

32 τὴν ἀγαθήν 33 παρθένον. 32.33.

Auc gratia-plena Maria, Do-

34 Χαίρε 35 χειροποιήθη 36 Μαρία, ὀνύ- 34.35.36. minus tecum: benedicta tu in mu-

37 μετασῆ 38 ὀλογομήνη 10 οὐ ἐν 39 γυ- 37.38.39. lieribus, & benedictus fructus ven-

39 ναξί, 40 ὀλογομήνης ὁ καρπὸς 40 τῆς κοι- 40. tris tui. quoniam seruatorem peperisti

41 λίας σου. ὅτι 41 σωτήρα 42 ἔτεκες 41.42. animarum nostrarum. Amen.

43 τῷ ψυχῶν 4 ἡμῶν. 29 Ἀμιώ. 43. SYMBOLVM SANCTO-

44 ΣΥΜΒΟΛΟΝ 45 ΤΩΝ Α- 44.45. rum Apostolorum.

46 ζών 46 Ἀποστόλων. 46. Credo in Deum patrem omni-

47 Πιστεύω εἰς 48 θεόν, 3 πατέρα 49 παντο- 47.48.49. δολογος,

39 ratio. Vide 22.4.53. 135.27. & 33.6. 10 Vt πῶς φιλίας, 14. 30. est nomen denomi-

40 natiuum, 128.33. ab adiectiuo κοίλος, cōcauus, sinuosus, inanis. 41 Vt τὸν Σῆρα, 24. 41 45. Vide 127.10. 215.4. 43 Vt τῷ πνεύματι, 14.25. Verbale, 127. 23. ἀ ψύχῳ, refri-

42 gero, post calorem recreo, ventum facio, animo, viuifico, quod ψυχῆ, id est, 43 ἰσπῆρις vel animus refrigeret in ipsa respiratione. 44 Vt τὸ ἔθλον, 15.26. Verba-

ὁ ἀσπασμὸς, 30. ὁ ἀγγέλος, 31. κεραιτομήνη, 35. μιτὰ σθε, 37. διλογισμὸς, 38. διλογίαι, 40. γυναιξί, 40. σολομῶν, 44. ὁ δολογία, 46. ὁ δολογία, 47. ὁ δολογία, 48. ὁ δολογία, 49.

potentem, factorem cæli & terræ: & in

50 κείτονος, 50 ποιητῶν 7 οὐρανῶ καὶ 16 γῆς καὶ εἰς

51.52.53. 51 Ἰησοῦ 52 Χριστὸν 53 υἱὸν 54 αὐτῶ 55 ἕνα 56 μῦ-

54.55.56 lum dominum nostrum, conceptum ex

57.58.59 57 κλειον 4 ἡμῶν, 58 συλληφθέντα 59 ἐν

60.61 60 πνεύματι 45 ἁγίου, 61 ἁρτηθέντα 59 ἐν 61 Μα-

62.63 ρίας 33 τῆς παρθένου, 62 παθόντα 63 ὅτι Ποντίε

64.65 63 Πιλάτε, καὶ 64 σταυρωθέντα, 65 θανάτου καὶ

64.67. 66 ταφέντα, 67 καταλόντα 68 εἰς 69 ἄδην, 70 τῆ

71.72. 71 τρίτη 71 ἡμέρα 72 ἀναστάντα ἐν 73 νεκρῶν,

74.75 74 ἀνελθόντα εἰς οὐρανούς, 75 καθεζόμενον ἐν

76 76 δεξιᾷ 3 τῆ πατρὸς 49 παντοκράτορος, ὅθεν

77.78. 77 μέλλει 78 ἔρχεσθαι 79 κεῖναι 80 ζῶντας καὶ

79.80. 79 νεκρούς.

81.82. 81 κρου, 90.44. 66 200.24. 66 154.34. 67 Vt τὸν πνεῦμα, 59.34. ἀ κεραιτομήνη, descendo. 65

65 componitur ex κείτονος, 49.7. ac ἔρχομαι, venio, quod sumit tempora ab ἐλθόντω, 198. 66

66 Quomodo huiusmodi participia sint interpretanda, habes 60.17. 66 117.9. & 67

67 232.13. & 18. vbi ait εἰς poni ἐπιπαικῶς, vt hoc loco cum genitiuo ἁδου, deficiente 68

πάν, παντός, omne & κρατέω, rerum sum potens. 50 Vt τὸν κρού- 50 ὁ ποιητής, ε. στω, 10.11. Verbale, 126.11. 51 130.18. 51 52 Vt τὸν λόγον, 15.23. 52 ὁ Χριστός, ε. Verbale, 126.11. ἀ χρίζω, μ. ἴσω, vngō. est enim χριστός, vnctus. 53 Vt τὸν λόγον, 54 53 111.6. 55 120.14. 56 Vt 54 τὸν λόγον, adiectiuum 55 vt κελεύς, 118.11. 57 Vt 56 τὸν λόγον. 58 Vt τὸν τυ- 57 φθέντα, 78.33. ἀ συλ- 58 συλληφθέν, εἰς, ἐντος. λαμβάνω, concipio, sed tanquam ἀ συλ- λαμβάνω, concipio, sed tanquam ἀ συλ- βω. cōponitur enim ex συλ, cum v, versō in λ, 210.22. & λαμ- λαμβάνω. βάνω, capio, accipio: de hoc vide 203.41. 59 117.14. & 232.4. 59 60 Vt τὸ βῆμα, 19. 60 τὸ πνεῦμα, ε. 13. Verbale, 126.3. ἀ πῆμα, σπῆρο, μ. πῆ- ὁ ἁρτηθείς, ἐντος. σω, 150.2. & 30. 61 Vt 61 ὁ ἁρτηθείς, ἐντος. τὸν τυφθέντα, 70.33. vel vt τὸν βουθέντα, 84. 13. ἀ γύρομαι, σῆ, na- γύρομαι. scor, sed tanquam ἀ γυρόμα, 184.22. 62 ὁ παθόν, ἐντος. 207.8. 63 Vt τὸ λόγον, 63 ὁ σταυρωθείς, ἐντος. 64 Vt τὸν τυφθέντα, 70. 64 ἐντος. 33. vel vt τὸν σταυρωθέν- σταυρώ. τα, 87.10. ἀ σταυρώ, μ. ἴσω, crucifigo. fit ἀ nomine ὁ σταυρός, ε.

Table with 3 columns: Latin text, Greek text, and page numbers. Includes entries like Priusquam dixeris mihi, Benevolus enim existens tibi, and various Greek fragments with their respective page references.

Table with 3 columns: Latin text, Greek text, and page numbers. Includes entries like Audies: manifestè enim Deus dixit mihi hoc, HESIODI ASCRÆI HΉΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥΤΉ ΑΣΚΡΑΪΟΥ Opera & Dies, and various Greek fragments with their respective page references.

Facile quoque corripit prauum, & superbum attenuat
Fέτα γ δέ τ' 15 Ἴδιους σκολιόν, καί 16 ἀγλήρους κέρφει
Iupiter altitonans, qui supremas aedas incolit.
17 Ζέως 18 ὑψηλομέτης, δέ 19 ἄρπυιαι 20 δαίμονα νύκτι.

In alterum enim quispiam respiciens opere vacans,
Eis ἔτρον γάρ τις γ τε 22 ἰδὼν ἕρρητο χαρίζων,
Diuitem, qui propter arare atque plantare,
Πλάστον, δέ σπιδέει γ καί p ἀράμμεται, ἢ δέ 58 φυτεύειν,
Domumque bene instituere, æmulari sanè vicinum vicinus,
Οὐδόν τ' 65 59 δέδει, 60 ἕλωι γ δέ τε γείτονα γείτονα,

Ex quo sanè primum diuisi sunt contententes
 54 Εξ δὲ διὸ παροῦνται ἢ 55 διασητῶν 56 ἐρίσαντε
 Atridesque rex virorum & diuus Achilles. 54.55.
 57 Ατρείδης τε ἀναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Quisnam ipsos Deorum contentiōnis cōmissit pugnare?
 57 Τις γὰρ ἀρ' ἢ 59 σφωὲ θεῶν ἐρίδι κ' 60 ξυώμενα μετ' ἑαυτῶν
 Latonæ & Iouis filius. hic enim Regi iratus,
 61 Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. εὐ γάρ 62 βασιλεύει 63 χολαθεὶς,
 Morbum per exercitum fuscitauit malū: peribāt autē populi,
 64 Νόσον ἀπὸ στρατῶν 65 ἄρσεν κακῶν 66 δλέκοντο δὲ λαοί.
 Quoniam Chrysem inthonorauit sacerdotem
 Οὐνεκε τὸν Χρύσην 67 ἠτίμησ' 68 ἀριτῆρα
 Atrides. hic enim venit celeres ad naues Achiuorum,
 Ατρείδης. εὐ γάρ 69 ἦλθε δούσας ἑπὶ 70 νῆας Ἀχαιοῶν,
 Liberaturusque filiam, ferensque infinita dona,
 71 Λυσιγλυφὸς τε 72 δούρατρα, φέρων τ' 73 ἀπείριστ' 74 ἀποινα,
 Coronas habens in manibus longè-iaculantis Apollinis,
 75 Στέμματ' ἔχων ἐν 76 χερσίν 77 ἐκκόβων Ἀπόλλωνος,
 Aureo cum sceptro, & obsecrabat omnes Achiuos,
 78 Χρυσῆφ ἀνὰ στήθεσσι, καὶ 79 ἐλίοντο πάντες Ἀχαιοί,
 Atridas autem maximè duos principes populorum:
 80 Ατρείδης δὲ 81 μέγιστα δ' ἦν 82 κοσμήτορα λαῶν
 Atridae que & alij bene ocreati Achiui,
 Ατρείδαι τε καὶ ἄλλοι 83 ἑυκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Vobis quidem dij dent caelestes domos habentes,
 84 Ἰμὸν μὲν θεοὶ 84 δίδουσι δ' ἀλύμπτου δόμου τ' ἔχοντες,
 Expugnare Priami ciuitatē, bene verò domum reuertī.
 85 Εὐκτέρουσι Πριάμοιο πόλιν, δὲ δ' οἰκέσθ' 87 ἱκέσθαι.
 Filiam autē mihi soluite dilectam, hæc dona accipite,
 Παιῖδα δὲ μοι λύσατε φίλην, βέλτε δ' 74 ἀποινα 88 δέχεσθε,
 Venerantes Iouis filium longe-iaculantē Apollinem.
 Ἀχαιοὶ Διὸς υἱὸν 77 ἐκκόβων Ἀπόλλωνα.
 Tunc alij quidem omnes laudauerunt A. chiui,
 89 Ἐὐθ' ἄλλοι μὲν πάντες 89 ἐπὸ θυφύμουσιν Ἀχαιοί,
 est sine honore, 90.

Reuerendum que esse sacerdotē, & splendida accipienda dona.
 90 Ατρείδαι δ' 91 ἱερῆα, καὶ ἀγαθὰ 92 δέχεσθαι 74 ἀποινα.
 Sed non Atridi Agamemnoni placuit animo,
 92 Ἀλλ' οὐκ Ατρείδῃ Ἀγαμέμνονι 93 ἠόδοιεν θυμῷ,
 Sed malè dimisit grauem & sermonem iulsi:
 94 Ἀλλὰ κενώσας 94 ἀφίει, κρατερὸν δ' ἔπει 95 ἔπει μῦθον 95 ἔπει.
 Ne te, senex, concuas ego apud naues comprehendā:
 96 Μή σε, 96 γέρον, ἀκ' κοίλῃσιν ἔγω παραδῶ 97 νηυσὶ μεχέω,
 Vel nunc tardantem, vel post rursus venientem.
 98 Ἢ γὰρ οὐκ ἀποδύοντ', ἢ ὑστερον αὐτίς 98 ἴοντα,
 Non vtrique tibi proderit sceptrum & corona Dei.
 99 Μὴ γὰρ 99 τὸ 99 χρισμῶν σκήπτρον καὶ στέμμα 100 θεοῦ.
 Hanc ego non soluā anrequā ipsam & senectus inuadat
 100 Ἢ τὴν δ' ἔγω οὐ λύσω, παρὶν 101 μὴν καὶ γῆρας ἀ 102 ἔπεισιν
 Nostra in domo in Argis procul à patria
 101 Ἡμετέρῃ ἐν οἴκῳ ἐν 101 Ἀργεὶ τῆλε δὲ 9 πατρῆος
 Telam texentem, & meum lectum instrumentem.
 102 Ἴσον ἐπιχρυσῶν, καὶ ἐμὸν λέχρον 102 ἀπόσταν.
 Sed abi ne me irrites, sanus ut redeas.
 104 Ἀλλ' 105 ἴσθι, μὴ μ' ἐρέθις, 106 σαώτερος ἂν γὰρ 107 νέμῃ.
 Sic dixit: timuit autē senex & obediuit verbo.
 105 ὣς 108 ἔφατ'. 109 ἔδδ' εἶσε δ' ὁ γέρον, καὶ 110 ἔπειθετο μύθῳ.
 THEOCRITI IDYL-
 ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ἸΔΥΛ-
 ΙΟΥ ΤΡΙΤΟΥ.
 ARGUMENTVM.
 ΤΠΟΘΕΣΙΣ.
 Inscritur quidem Idyllium hoc, Caprarius, vel A-
 4 Επηγραφεῖται τὸ μὲν Εἰδύλλιον τοῦτο, 4 Αἰπόλος, ἢ Α-
 maryllis, vel Lasciuus. Lasciuus autem aliquis Amaryl-
 5 μαιρίτης, ἢ 5 Καμφσῆς. Ἐπιμαρτυρεῖται δὲ τὸ σῆ Ἀμυρ-
 lidi, nomine non declarato. Coniectauerit verò quispiam
 6 Ἰδύλλιον τὸν ἑνὸς μὲν 6 Ἰδύλλιον. 6 Ἰδύλλιον δ' ἄπ' οἱ
 lasciuientem Battum esse. hunc enim caprarius exi-
 7 τὸν ἐπιμαρτυροῦντα Βάττον εἶναι. τοῦτον γὰρ αἰπόλον ἔν-
 habere, & Doricæ linguæ vsum non mediocrem his paucis versibus com-
 8 plexum intueri. 239. 3. 4 Syncopa est pro αἰγοπόλος, ab ἰάξ, αἰγός, capra, & 3.4 Αἰπόλος,
 5 πολὸν, vel for: qui circa capras versatur. 5 Verbalis, 12.6. 11. ἀκαμψῶ, lasciuio. 5 ὁ καμψῶς, 5
 petulans sum, procor, procatum eo: quod fit à κάμος. Vide 243. 2. 6 Ἐχρυσῶν 6 κομψῶν,
 87. 6. ἀθλία, manifesto, declaro: quod fit à θλίω, manifestus, 90. 44. 7 Ἐπὶ 7 θλίω.
 3.

εὐκρίτων

τύφει, 57. 33. ab εὐκρίτων, alsimilo, con-
iecto: quod fit ab ἠ
εἰκός, ἠ, imago, 90.
8 44. Id est, akero, si-
ue proximè sequen-
9 ti Idyllio. 9 139. 22.
10 157. 32. Vide 227.
11 40. Vt simplex τί-
12 δευτε, 96. 14. 12 164.
13 20. & 226. 8. Ver-
bum è verbo, ex dic-
cere lasciuicem, id
est, ex verbis ipsius
qui hoc Idyllio in-
ducitur lasciuicis, ac-
que hæc verba effe-
rens, ἦ ῥά γέ τοι σιμόε
καταφώνημα; Ex his
autè verbis sunt qui
arbitrentur, ipsum
Poëta ita lasciuire,
vt què Simichidem
Apollonio teste ap-
pellant. Verùm non
obseruata temporis
ratione, errare illos
Munatus gramma-
ticus affirmat. 14 Vt
βοῶμαι, 82. 28. à πλά-
νάομαι, erro, deci-
pior: quod fit ab ὀ
πλάνος, vagabūdus,
erro, profugus, 90.
15 44. Verbu de ver-
bo, gratia admitti,
vel causā recipi, id
est, vt admittatur
ab Amaryllide. de
χάρην habes 229. 18.
περὸ δὲ χάρην verò vt
τυροβύνη, 70. 16. à

πλανάομαι

χάρην τῷ
περὸ δὲ χάρην

ἀξίως

εἰδός

ποπὴ προ φέρει
ταί προ αἰ

stentem per alterum facit disputantem Corydoni, &
τα δὲ ἐτέρου ποιεῖ περὸ δὲ ἀλεγεινῶν Κορύδωνι, καὶ 8
amorem, quem habebat ad Amaryllida, ostenden-
τον ἔρατα, ὅν 9 εἶχε παρὸς τῷ Αμάρυλλιδῶν, ἐμφανόν- 9
tem. Hæc itaque res fuerit in Italia iuxta
τα, c Τα οὐδ' ἀρά γ' ἔμετα 10 εἶν γ ἀδ' ἄν' Ἰταλίας παρὶ 10
Crotona Sicilia, vnde & Amaryllida esse sup-
Κρότονα τῆς Σικελίας, εἶδεν καὶ τῷ Αμάρυλλιδῶν ἢ ὕπο- 11
ponit. Cæterum Poëta persona non fuerit, vt Mu-
τίδεταμ, Το δὲ πῶ ποιητοῦ προσώπων οὐκ γ ἀ 10 εἶν, ὡς ὁ Μέ-
natus ait, ex eo quod Lasciuicis dicit, Nūquid
νατὸς ἀ 12 φησιν, 13 ἐὰν πῶ λέγειν τὸν ἐπιχωρίζοντα, ἦ γ ῥά 12. 13
tibi simus appareo? Decipitur verò & circa
γ γέ τοι σιμόε καταφώνημα; 14 Πλανάται δὲ καὶ παρὰ 14
tempora. Fert autem Lasciuicis dona, videlicet mala
τὸς χρόνους. φέρει δὲ ὀ ἐπιχωρίζων δῶρα, ἦ γουμ μήλα
& coronas Amaryllidi, vt admittatur
καὶ στεφάνους τῇ Αμάρυλλιδῶν, 15 χάρην τῷ περὸ δὲ χάρην. 15
Illa verò neque sermone ipsum dignū putat: atq; ideò tristitia
ἢ ἦ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτῶν 16 ἀξίω. διδ καὶ 17 δουδιμα 16. 17
vitam dissoluere statuit. Cæterum poema est la-
τὸν βίον 18 καταλύσαι 19 περὸ φησιν. 20 Τὸ δὲ εἶδος ἐπιχω- 18. 19.
sciuum. Tityrum alij quidem proprium: alij verò Satyrum 20
μασκίον. Τὸν Τίτυρον ἢ ἀ μὲν κίερον ἢ ἀ δὲ σάτυρον
esse dicunt: quidam autè propter Simum, Theocritum
εἶναι 22 φασί. τινὲς δὲ 23 διὰ τὸ σιμοῦ, τὸν Θεόκριτον 21. 22.
arbitrantur lasciuire, Simichidem vocantes: historia est 23
23 οἶοντα καμίζειν, 24 Σιμυχίδω καλοῦντες ἢ ἵστορία 24
apud Apollonium.
περὸ δὲ πλανάομαι.

C A P R A R I V S V E L A M A -
Αἶ πο' ἄ ο σ ἦ ἄ μ α -
R Y L L I S, V E L L A S C I V V S.
Ρ Τ Α Λ Ι Σ, ἦ Κ Ω Μ Α Σ Τ Η Σ.

Procatum eo ad Amaryllida. Porro mihi capræ
75 καμίζω 25 ποπὴ τὸν Αμάρυλλιδῶν. 26 ταί δὲ μοι αἴγες 25. 26
16 περὸ δὲ χάρην, excipio, admitto. hic verò passiuè positum est 16 Vt χερσοῖ, 84. 24.
17 ab ἀξίως, dignum puto: quod fit ab ἀξίως, dignus, 90. 44. 17 θυμὸς, animus: cō-
positum cum θυς (224. 53.) θυμῶν, animo consternatus, tristis: vnde ἠ δουδι-
18 μάας, 128. 33. 18 Vt τύφει, 58. 30. à καταλύω. 19 Vt ποπὴται, 79. 25. à περὸ φέρει-
19 μα, eligo, statuo: αἰ simplicis ἀρέομαι ob augmentum vertitur in η, 49. 1.
20 εἶδος propriè speciem seu formam significat. vsurpatur etiam pro forma seu
21 specie poematij: hinc fit εἶδ' ὄντων, 128. 29. 21 164. 5. 22 226. 8. 23 Id
22 est, propterea quòd Simi mentionem facit in versu citato, ἦ ῥά γέ τοι σιμόε. cre-
23 dunt enim eum alluisse ad Simichidis nomen, quo ipse appellabatur, si A-
24 24 pollonio credimus. Sequitur αἶοντα vt τύπονται, 61. 11. ab αἶομαι. quod &
25 αἶμα, 204. 26. 24 ὀ Σιμυχίδω, ε, patronymicum vt Κροτίδω: 127. 39. ab ὀ Σί-
26 μω, qui Theocriti pater fuisse creditur. 25 117. 23. 26 Pro αἰ αἴγες, 115. 16.
27.

Paſcentur in monte, & Tityrus ipsas agit.
Βόσκονται κατ' ἔρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐταὶ ἐλάϊνη.
Tityre mihi multum dilecte pasce capras.
Τίτυρ' 27 εἰμὶν 28 τὸ καλὸν ο 29 περὸ φησιν βόσκου τὰς αἴγας.
Et ad fontem age Tityre, & testiculatum
Ἐτ' ἀδ' ὄντα ο γέροντα ἀγέ Τίτυρε, καὶ τὸν 30 ἐνόρχει
Illum Libycum abum obſerua, ne te cornu feriat.
Τὸν Λιβυκὸν κνέκωνα 31 φυλάσσετο, μὴ 32 τυ 33 κορύφῃ.
31. 32. 33
O gratiosa Amarylli, quid me non-amplius hoc in antrum
34 ὀ χερσοῖ 35 Αμάρυλλε, τί μ' οὐκέτι πῶ κατ' ἀδ' ὄντα
34. 35
Transcurſim aspiciens vocas amator culū? nunquid me odiſti?
36 Παρὴν ὄπισθα 37 καλεῖς 38 τὸν ἐροτύλον; ἦ γ ῥά μὲ μισεῖς;
36. 37. 38
An vtique tibi simus videor cominus esse
ἦ γ ῥά γ γέ 5 τοι σιμόε καταφώνημα εἶναι 39 ἦ ὄντα
39
Nympha & mentofus? ſtrangulari me facies.
ο Νύμφα καὶ 40 περὸ φησιν 41 ἀπογέσθη μὲ γ σαμινεῖς.
40. 41
Ecce autem tibi decem mala fero: illinc decerpiſi,
Ἦν δὲ 5 τοι δέκα σφέλα φέρο: 42 τῶν δὲ 43 κατ' ἔειλον.
42. 43
Vnde me iuſiſti decerpere tu: & cras alia
44 ὀ μ' ε 45 ἐλάϊνη 46 κατ' ἔειν 47 τὸ καὶ αἶμα ον δῆα
44. 45
tibi feram.
3 τοι ἢ 46 οἶσω.
46
Vide quidem acerbum meum dolorem. Veinam fierem
47 ὀ ἄσση μὲν 48 θυμῶν ἐμῶν ἀγέ. εἶθε ο 49 γνοίμην
47. 48
Refonans apīs, & in tuum antrum venirem.
49
50. 51. 52
ο ἄ 50 βομβέωσα μέλινα, καὶ ἐς 51 τὸν ἀδ' ὄντα ο 52 ἰκοίμην.
Hederam ſubſens, & filicem qua tu ornaris.
Τὸν κιστὸν 53 διαδύω, καὶ ο τὰν πῆλον ο 54 ἀ τὸ κα 55 πυκνέω δὲ.
53. 54. 55
Nunc cognoui Amorem, grauis Deus, ceterè
Nun 56 ἔγγων τὸν ἔροτα, βαρὺς θεός, ἀ γ ῥα ο 57 λευίνας
56. 57
Mammam ſugebat, nemorèque ipsum nutrebat mater:
κα Μαστῶν 58 ἐπιλάζει, δουμὸς τῆ 59 μιν ἔτρεφε ο μάτηρ
58. 59
Qui me comburens & in os vsque lædit.
Ὅς μὲ κατακαύων καὶ ἐς τὸ ὄστρον ἀγέ μὲ ἐλάπει.

27 113. 24. 28 Id est, 27. 28
αἰ λίου, multum, valde: ἐμὶν προ ἰμοῖ.
vel καλῶς, pulchrè, τὸ καλόν.
α benc, 116. 31. 29 Pro 29
περὸ φησιν, ο. Vt ὀ
τετυμῆ, 70. 30. à
φιλέω, μ. ἦσω, diligo,
amo: quod fit à φι-
λος, amicus, 90. 44.
α. ε 30 Pro ἐνόρχει, ο. Per 30
ἐνόρχειν intelligit hir-
cum: componitur ab
ἐν & ἔρχει, eos, id
est, testis, testiculus.
31 Ionicum est, 68. 31
25. pro φυλάσσετο, à
φυλάσσωμαι, vito, de-
uuito. 32 Pro σε, 113. 32
19. 33 Vt τὸ φη, 58. 14. 33
α à κορύφω τὸ κερσι-
ζω, cornu peto. 34 118. 34
28. 35 32. 28. 36 Pro 35. 6
παρὸ φησιν. Vide
12. 53. & 50. 11. & 16.
37 Vt ποιεῖς, 78. 12. 37
38 Diminutiuum, 128. 38
19. ab ὀ ἔρος, amor, a-
mor. 39 158. 41. & 43. 39
40 τὸ γέροντα, mentum, 40
barba: ὀ περὸ φησιν,
mentofus, habens
barbam promissam:
nomen possessiuum,
128. 13. 41 Vt τὸ φη-
41
δου, 76. 1. ab ἀπάγ-
χω, suffoco, ſtran-
gulo. 42 Aduerbium 42
loci, 116. 22. forma-
tum à Dorico τῶος, id est, ἐμῆος, 113. 51. 43 Vt in simplici ἔλων, ἐλεῖν, 181. 32. 43
& 36. à κατ' ἔρος, absumo, decerpo: ex κατ' & ἔρος, 49. 7. & 15. 44 ὀ pro φ, 44
neglecto, subscripto, 13. 13. estque aduerbium sub forma datiuī, vt τῇ & τῶ
115. 28. sic φ ἔρ in sequentibus: vbi φ redundat vt in articulis, 115. 4. 45 Pro 45
ἐλάϊνη, t. vt ἐτύφω, 61. 15. à κέλομαι poetico verbo, pro καλῶν, iubeo. 46 Pro 46
εἶσω, q. Vide 166. 5. 47 Per crasim ex εἶσασαι, vt τύφει, 74. 37. à περὸ φη, μ. ἄσο- 47
μαι, video, 91. 16. 48 ὀ καὶ ἢ θυμῶν καὶ τὸ θυμῶν, mærore animum affi- 48
ciens: à θυμὸς, animus, & τὸ ἀγέ, tristitia, dolor. 49 pro γνοίμην, ο. 185. 20. 49
50 Pro βομβέωσα, t. vt ποιῶσα, 79. 13. à βομβέω, refono vt apis. fit enim ab ἄ σο
βέω, ου, bombus, sonus apum, 90. 44. 51 113. 43. 52 202. 2. 53 Vt ζῶ- 51. 52
γῶς, 102. 12. à διαδύω τὸ διαδύω, ingredior. 54 Pro φ, ο. neglecto, subscripto 53
pto, 13. 13. in Alîno tamen exemplari vetultissimo legitur φ puncto sub- 54
scripto. 55 Pro πυκνέω, z. vt τύφω, 61. 9. à πυκνέω, orno, denso: fit à πυ- 55
κα, ornatè, densè, 90. 44. 56 105. 30. & 184. 33. 57 Pro λευίνας, ο. Vide 119. 56. 57
11. 58 ἢ θηλυ, ἦς, mamma feminx. hinc ἐπιλάζω (90. 44.) lacto, lactor, vbera su- 58
go. nam dicitur tam de muliere lactante, quàm de puero qui lactatur. 59 113. 24. 59
ἐπιλάζω.

26
 27.28
 29.30
 31.32.33
 34
 35.36.37
 38
 39.40.41
 42
 43.44
 45.46
 47

11ⁿ Vt προσδύμαι, 207. *Ipsam?* Cantabo ad pinum hic inclinatus
 12.23. ab ἄδω. ¹¹ Vt τυ- ε ο ἰὺται; ε¹¹ ἀσδύμαι ποτὶ ο τῶν πίντων ὠδ' ἰ² δτοκλινθεῖς. 11.12
 φθεῖς,70. 33. ab ἄσ- Et me forte aspiciet: quoniam non adamantina est.
 κλίνω. Vide 13. 12. ε καὶ γ' ἰ³ κα' μ' ἰονε¹³ ποσὶδν' ἑσπεῖ οὐκ ο ἀδαμαντῖνα ¹⁴ ἐπὶ. 13.14
 13ⁿ Κε ποσὶδν pro ποσο- Hippomenes quādo iam virginem voluit in-vxorem-ducere,
 σὶδν αἰ. nam κα est ¹³ Ἰππομήδης ἔκα δὴ ο τῶν ποσδένων ¹⁶ ἄδωλε ο ¹⁷ γάμας 15.16.17
 αἰ, 227. 17. & in πο- Mala in manibus capien, cursum perfecit.
 σὶδν punctum sub- α ο Μάλ' ἐν α¹² χερσιν ¹⁹ ἐλὼν, δρώων 40²⁰ αἴνυν. 18.19.10
 scriptum desiderat- sed Atalanta
 ο ἀδ' Ἀταλάντα
 ο δὲ Ἀταλάντα
 Vt vidit, valde infaniuit, valde in profundum profiliit amorē.
 ο ἰ² α²¹ ἰδεν, ὠε²² ἐμάνωε ες βαθύω ²³ δῆετ' ἔρωτα. 21.11.13
 14 δω, ης, η, 194.1. ¹⁴ 158. α γ ο τὰν ἀργάων ²⁴ χ' ὠ μάντις ἀπ' ο' ἄρως ο ²⁵ ἄγα Μελαμπατος 24.25
 15 13. ¹⁵ Sequentes ver- In Pylum: porro Biantis in vlnis inclinata-est
 fus, tribus vltimis ο Ες Πύλον' ²⁶ ἀ δὲ Βίαντος ἐν α λαγκοῖνησιν ²⁷ ἐκλινθεῖ 26
 exceptis, sunt canti-
 fena, quam caprarius audiente Amaryllice canit. hæc pluribus fabulis conte-
 xitur: quibus non paucos enumerat, qui ægrè quidem, sed tamen suis amorib-
 us tandem summa cum voluptate sunt vni: quorum exemplo ipse in spem
 primùm erigitur se aliquando Amaryllice potiturum: mox verò in despera-
 tionem rurſus adducitur, vbi videt illam his auditis nullo modo commoue-
 ri. Quia verò sine harum fabularum cognitione contextus est subobscurus,
 eas paucis perstringam. ac prima quidem loquitur de Atalanta: quæ cum mi-
 ra corporis velocitate præstaret, & à nuptiis omnino abhorreret, prociſ ius
 cursus certamen proposuit, in quo victum mortis pœna, victorem coniugij
 sui præmium sequeretur. Multis itaque victis, tandem Hippomenes mala au-
 rea, quæ à Venere acceperat, ante pedes præuertentis Atalantæ singulatim
 proficiens eam malis colligendis derentam superavit, ac postea in vxorem
 duxit. Altera sic habet: Cùm Bias Peronem Nelei filiam miserè deperiret,
 eamque Neleus se illi daturum negaret, nisi is boues, quas vi raptas Iphiclus è
 Pylo Nelei vrbe in Othrym Theſſalia montem abduxerat, restituendas cu-
 rarat: Melampus vaticinio clarus se maximis periculis exponens, id tandem in
 Biantis fratris gratiam peregit, atque Bias amica potitus est: ex qua postea Al-
 phesibœam sustulit. Tertia fabula est de Adonidæ pastore: quem cùm Venus
 (quæ & Cytherea à Cythera insula, in qua primùm coli cœpta est, appellatur)
 mirum in modum adamaret, ab apro est interfectus: sed cum Venus aliquot
 menses gremio fouens, in vitam fertur reuocasse, ac postea illum in deliciis ha-
 buisse. In quarta meminit Endymionis, qui ob venationis studium constan-
 tiam animo mulieres omnes spernebat, tandem tamen Luna eius amore
 capta, illum somno arctissimo sopiuit, vt velocius dormientis desideratissi-
 mo complexu frueretur. Postrema verò fabula est de Iasione, cum quo
 dormiente Ceres est cōgressa, & ex eò concubitu facta est grauida: quæ res
 est auditu incredibilis iis qui myſteriorum amoris sunt ignari: qui βέβαλοι
 γέμας 16.17 nuncupantur. ¹⁶ Imperfectum ab ἰδένω. ¹⁷ Pro γήμας, ο 185.1. ¹⁸ 135. 22. ¹⁹ 181.37.
 ἰδένω, ες, ε. 18.19 ²⁰ Pro ἰδένω, ο, imperfectum vel aoristus secundus ab ἰδένω. ²¹ 193. 46. ὠεῖδεν,
 ἰδένω. ²⁰ postquam vidit, supple mala quæ proiecerat Hippomenes, ὠε ἰδένω, sic, id est,
 21 valde infaniuit, subaudi malorum desiderio & amore. ²² Vt ἐτύπη, 66.39. ἀ μὲ-
 δῆστο ²² νομῶν, vide 54.31. ²³ Pro ἰδένω, ε. Imperfectum pro aoristo secundo, qui per v-
 χ' ὠμάντις. ²³ nicum λ scriberetur, 55.9. in margine: ab ἰδένω, vel dicemus esse sine aug-
 ἀγ. ²⁴ mento, n. Notatur spiritu tenui, Æolico more, quantum δῆμασπι aspietur:
 24.25.26 veluti & ἰδένω, pro ἰδένω de quo, 191.12. ²⁵ 157.4. ²⁶ ἀ μὲτρησ, ἀ γα-
 εῖσασε

Fabula de Atalanta & Hippomenem.

De Biantis & Perone.

De Adonide & Venere.

De Endymione & Luna.

De Iasione & Cere.

De Iasione & Cere.

De Iasione & Cere.

De Iasione & Cere.

26
 27.28
 29.30
 31.32.33
 34
 35.36.37
 38
 39.40.41
 42
 43.44
 45.46
 47

Mater gratiola prudentis Alphesibœæ.
 ο ²⁶ Μάτηρ ο ἀ χροεῖσασε ἀπέχρηστος Ἀλφεισβόλας.
 At pulchram Venerem in montibus oues pasceñs
 ο τὰν δὲ ο κρηλῶν Κυθέρειαν ἐν ²⁷ ὄρεσσι ο μελῶν ²⁸ νομήδων
 Non sic Adonis in plurimum duxit rabiei.
 Οὐχ οὔτως ²⁹ ὠ δωνος ὄπτι ³⁰ πλέον ο ³¹ ἀγαγε ο λύσασας.
 Quare neque mortuum ipsum sine mamma ponit.
 ἰ³² ὠδ' οὐδ' ³³ φθίμερόν ³⁴ μιν ³⁵ ἀπερ λ μὲζύο ³⁶ τίθησι.
 Beatus quidem mihi immutabilem somnum dormiens
 ο ³⁷ Ζαλατὸς μὲν ³⁸ ἐμὸν ὄπτι ³⁹ ἀπερ λ ὕπνον ⁴⁰ ἰαύων
 Endymion. Admiror autem dilecta mulier Iasionem,
 Ἐνδυμίον. ο ⁴¹ Ζαλω δὲ ο φίλα ⁴² γυνὴ Ἰάσιονα,
 Qui tanta adeptus est, quanta non credetis profini.
 ὄ⁴³ ⁴⁴ πῶσαν α ⁴⁵ ἐνύρησιν, ὄ⁴⁶ οὐ ⁴⁷ ἀπόσειδτε ⁴⁸ βέβαλοι. α
 Doleo caput. tibi verò nõ est-curæ: nõ amplius cano.
 ο Ἀλγία ο τὰν κεφαλάων. ⁴⁹ Την δ' οὐ μέλει. οὐκίτ' ἀείδω. α
 Iacebo autem cadens, & lupi hic me edent:
 ο ⁵⁰ Κεῖσομαι δὲ ⁵¹ πῶσων, καὶ ⁵² τοὶ λύκοι ὠδὲ μ' ἰδόντ' ⁵³ ἰδόντ'
 Tanquam n e' tibi dulce hoc in gutture fuerit.
 ὄ⁵⁴ μέλι ⁵⁵ τοὶ γλυκὺ τὸτο καὶ ⁵⁶ βεβύλοιο ⁵⁷ γῆσιν.
 vnde cum a priuati-
 uo fit adiectiuum ἀεὶστος, immutabilis, in concussus, perpetuus, ³⁸ 135.28. Per a-38
 postrophen ad Amaryllicidam sermonem conuertit. ³⁹ Est genitiui pluralis ἀ πόσων, 39. ⁴⁰ τῶσων.
 tantus: poetice est pro πόσων. ⁴¹ Vt ἐτυπέ, 53.10. ἀ κρηλῶν, adipiscor. conſtruitur ⁴² 40
 cum genitiuo. ⁴³ Pro ἀπόσειδτε, vt πῶσων, 73.19. habet terminationem futuri se- ⁴⁴ 41
 cundi medij πῶσων, 73.24. Vide 74.26. & 207.17. Venit autem à themate πω-
 σῶμας, 206. 22. ⁴⁵ 113.28. ⁴⁶ Κεῖσομαι, iaceo fit (vt habes, 163. 21.) ἀ κείω, κείω, ⁴⁷ 42
 & κραί κείω, vnde futurum primũ κείσω, & medium κείσομαι, pro quo Do- ⁴⁸ 43
 res dicunt κείσομαι, vel κείσομαι, 163.31. & 206.8. ⁴⁹ 207.46. ⁵⁰ 115.17. ⁵¹ Com- ⁵² 44
 muniter dicendum erat ἰδόντων, ab ἰδένω futuro secundo medio: de ⁵³ 45
 quo, 154.15. & 193.39. Iuxta huius analogiam, futurum secundum ⁵⁴ 46
 actiuum esset ἰδῶ non ἰδῶ, & tertia pluralis ἰδουσι non ἰδῶσι.
 Pro ἰδουσι verò antepenacuto, Theocritus more Do-
 rico (47.15.) dixit ἰδόντῃ. Ego malim legere
 ἰδόντῃ, quòd futurum secundum huius
 verbi in voce actiua vix inue-
 niatur. ⁵⁵ 185.21.

είσασε, &c. periphra-
 sis est ipsius Percor-
 nis, quam Bias adama-
 mabat. ²⁷ Poëticũ 27
 pro ὄρεσι, ἀ τὸ ὄρος, εὐς,
 & poetice εὐρος. ²⁸ ἡ-28 νομήδων.
 νομήδων, pabulum, pa-
 stura: hinc νομήδων, pa-
 sco. 90. 44. ²⁹ 220. 29 α' δωνος.
 23. ³⁰ 124.44. ³¹ 218. 30.31
 36. ³² 113.24. & 35.32.
³³ ἀπερ μὲζύο. τίθησι, 33.
 id est, cœlũ ample-
 cti, vel gremio fo-
 uere. ³⁴ 95.34. ³⁵ Pro 34 τίθησι.
 ἰδῶσι, ο. verbale, 35 ζαλωτὸς.
 & Doricé ζαλω, μ.
 ἰδῶσι, id est, amulor,
 suspicio, admiror;
 beatum iudico. ³⁶ 113. 36
 24. ³⁷ A τρέπω, ver- ³⁸ 37
 to, muto, fit verba-
 le, 127.23. ἡ ἔπη, ἡς,
 mutatio, conuersio:
 vnde cum a priuati-
 uo fit adiectiuum ἀεὶστος, immutabilis, in concussus, perpetuus, ³⁸ 135.28. Per a-38
 postrophen ad Amaryllicidam sermonem conuertit. ³⁹ Est genitiui pluralis ἀ πόσων, 39. ⁴⁰ τῶσων.
 tantus: poetice est pro πόσων. ⁴¹ Vt ἐτυπέ, 53.10. ἀ κρηλῶν, adipiscor. conſtruitur ⁴² 40
 cum genitiuo. ⁴³ Pro ἀπόσειδτε, vt πῶσων, 73.19. habet terminationem futuri se- ⁴⁴ 41
 cundi medij πῶσων, 73.24. Vide 74.26. & 207.17. Venit autem à themate πω-
 σῶμας, 206. 22. ⁴⁵ 113.28. ⁴⁶ Κεῖσομαι, iaceo fit (vt habes, 163. 21.) ἀ κείω, κείω, ⁴⁷ 42
 & κραί κείω, vnde futurum primũ κείσω, & medium κείσομαι, pro quo Do- ⁴⁸ 43
 res dicunt κείσομαι, vel κείσομαι, 163.31. & 206.8. ⁴⁹ 207.46. ⁵⁰ 115.17. ⁵¹ Com- ⁵² 44
 muniter dicendum erat ἰδόντων, ab ἰδένω futuro secundo medio: de ⁵³ 45
 quo, 154.15. & 193.39. Iuxta huius analogiam, futurum secundum ⁵⁴ 46
 actiuum esset ἰδῶ non ἰδῶ, & tertia pluralis ἰδουσι non ἰδῶσι.

47 γηοσιμωσ, οιοσ, οίτω.

κ. 2

νὸ ἴδιος, εἰς.
τὰ Ὀλύμπια.
ὁ Ὀλυμπιονίκης,
ἢ Ὀλυμπίας,
αἷ.

κέλευστος.

στροφή,
ἀντιστροφή,
ἢ ποσειδῶν.

γυρῶν.

ἢ λδμ.

1 SVAS Odas Pindarus OLYMPIA siue Olypionicas inscripsit, quod his Olympia certamina, quæ ad Olympiam urbem quinto quoque anno celebrabantur, atque eorum certaminū victores (qui Olympionicæ ὄνο πῆ; νίκης, id est, à victoria dicuntur) summis in cælum usque laudibus extollat. & prima quidem Ode Hieronem Syracusanorum regem, qui celes septuagesima tertia Olympiade victoriam his ludis retulerat, amplissimo laudum præconio ad sidera euehit. Est autem celes is qui equum defultorium, id est, solum, videlicet sine bigis aut quadrigis, incitatissimo cursu agitat: quo nomine ipse quoque equus appellatur. 2 128. 29. & 254. 20.

3 Literis alphabeticis vtuntur Greci pro notis arithmeticis, vt in Lexicorum alphabeticis fusillime explicatur. 4 Diuisæ sunt Ode Pindari per Strophas & Antistrophas, quæ eodem semper numero & eisdem versuum legibus constant, atque per Epodos & numero & versuum ratione ab vtraque illa variantur. Si verbum verbo velis reddere, στροφὴ versionem sonabit, à στέφα, vorto: ἀντιστροφή, inuersionem vel contrauersionem: & ἐπιθεσί accentionem. Erant autem vocabula chorearum ac saltationum, quæ ad lyricæ concentum ducebantur, dum enim Strophe occinebatur, saltantes sese ab vna parte in alteram vertebant: in Antistrophe gradum inuertebant: & in epodo interquiescebant. 5 Ordinem huius constructio nis paulò inuersum sic retexit: Aurum verò eximie excellit superbis diuitiis (id est, reliquis metallis) non aliter quam ignis noctu. 6 Pro γυρῶν: Dorismus duplex. Vide 12. 7 37. & 13. 12. & 59. 16. à γυρῶν. 7 Pro ἢ λδμ, 61. 33. vt τύπη, 61. 9. ab ἢ λδμ. 8 μω. 9 φιλὸν ἦτορ, charum cor, charæ anime, vel mi-anime. 9 Pro μη- 10 κέπ, 6. 8. & 10. id est, ne amplius, 11. 12. ne posthac, ne porro. 10 Vt ποσειδῶν. 11 21. à σισπέω. 11 129. 21. 12 25. 3. 13 14 13. 15. 14 Vt πύλαρι, 55. 24.

PINDARI ΠΙΝΔΑΡΟΥ Ολυμπία, siue Ολυμπία-victores. πονίης.

Hieronî Syracusio celeti. ἱέρωνι Συρακουσῶ κέλευπ.

ODE PRIMA. ΕΓΔΟΣ Α. 23.

Strophe prima est versuum septendecim. 4 Στροφὴ ἀ κέλευπ 13.

Optima quidem aqua. fed 5 Ἀεὶ εἰπὼν κέλευπ ἠδ' ὀδῶν. 5 δὲ

Aurum, ardens ignis 5 Χρυσὸς, αἰδομένον πῦρ

Vt excellit no- 4 Ἄπτε διαφανέως νυ- 4 τε, superbis eximie diuitiis. κέπ, μεγαλόθεν ἕξοχα πλούτου.

Si verò certamina narrare 6 Εἰ δὲ ἀεθλα οἷ γυρῶν

Desyderas mi anime, 7 Ἐλθέμ 8 φίλον ἦτορ,

Ne porro sole contempleris 9 Μηνέθ' ο δέσιου 10 σιόσσει

Aliud feruentius 11 Ἄλλο θεωνόττερον

In die fulgidum astrum, 12 Ἐν ο ἀμέρα φαεινὸν ἄστρον,

Desertum per æthera. 12 ο Ἐρήμιος δὲ 12 αἰδέσσο.

Neque Olympico certamine 12 Μηδὲ Ὀλυμπίας ἀγῶνα

Præstantius eloquemur. 13 Πραῖστάντιον ἐν ἰ δ' ἔρωισι παρέχων,

14 Φέρτερον 14 αὐδούσμεν.

vnde 13.14

vnde celeberrimus. 15 Ὁ δὲν 15 ὁ πολλύφατος

Hymnus vndique ponitur. 16 Ὑμνος 16 ἀμφιβόλιος.

Sapientum consiliis, resonare 17.18 Σοφῶν 17 μνήσαι, 18 κελαδέειν

Saturni filium in prædiuitem venientes 19.20 Κεῖνου παῖδι' ἐς 19 ἀφνεῖν 20 ἰκοιθῖνους

Ac beatam Hieronis regiam: 20 Μακάρεσσιν ἱέρωνος ἑστῶν.

Antistrophe versuum XVII. 4 Ἀντιστροφή κέλευπ 13.

Iussit, qui administrat 21.22 Ὁ θεμιστεῖον δὲ ἀμφίπερ

Sceptrum in opulenta 21.22 Ὁ Σκῆπτρον ἐν ὀ 22 πολυμέλῳ

Sicilia, decerpens quidem 23 Σικελία, ἀρῆπτον μὲν

Capita virtutibus ab omnibus. 23.24 23 Κερυφας 24 ἀρετῶν δὸ 24 πασσῶν.

Resplendet autem & 25 Ἀγλαίζεται δὲ κέπ

Mufices in flore. 25 ο Μουσική μὲν ἐν αἰσῶν,

Vel ludimus dilectam 25 25 Ὅλα παύζουσι ο φίλον

Viri circa crebro 26 Ἄνδρες ἀμφὶ θεμῶ

Mensam. Atqui Doricam 26 Τετραπέδου. 26 ἀλλὰ Δωρικῶν ἀ- 26 citharam à clauo 26 πὸ φέρμιληα πιαυτέλου

Apprehende, si tibi Pifæque 27 Ἀμάβαν, 27 εἶπ ἴται ο Πίφας τε

Et Pherenici iucunditas 28 Καὶ Φερωνίου χαῖρας

Mentem dulcissimi 28 Νέων σὺ 28 ὑπὸ γλυκυτά- 28 mis edocuit cogitationibus. 28 τας σὺ ἕδωκε ἀ φροντισίν.

Quando iuxta Alpheum proruit, corpus 29 Ὅτε παρ' Ἀλφειῶ 29 σῦτο, δέμας α

Generosum in cursibus perhibens, 30 30 Αἰκέντητον ἐν ἰ δ' ἔρωισι παρέχων,

Victoria verò admiscuit dominum, 31.32 31 Κεῖται δὲ 32 ποροσμίξει ο δὲ πασσῶν

ab αὐδῶν siue αὐδῶν, μ. εἶπ. 15 A 15 φημι (164. 19.): cum πολλύ, id est, 20 πολύφατος. multum, fit verbale (126. II.) ὁ πολ- 20 λύφατος, celebris, vulgatus, de quo multus sermo habetur. 16 Id est, 16 passim celebratur, vel exornatur.

17 Datius pluralis poeticus, 33. 15. 17 17 μνήσαι.

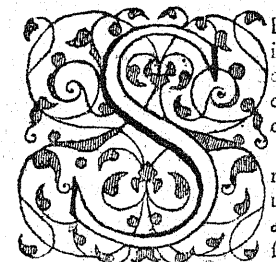
& 18. ab ἡ μῆσαι, εἶπ. 18 Resonare, 18 &c. id est, Vt ij qui veniunt in am- 18 plas ædes Hieronis, celebrant Io- 18 uem Saturni filium, κελαδέειν, vt ποσειδῶν, 79. 9. ἢ κελαδέειν. 19 Ab ἀφνεῖν, de 19 ἀφνεῖν, ἀφνεῖν. quo; 249. 61. fit adiectiuum ἀφνεῖν 20 ἰκοιθῖνους, vel ἀφνεῖν. 20 202. 4. 21 Pro σκῆ- 20 σκῆπτρον, ο. & σκῆπτρον pro σκῆπτρον, ab- 21 σκῆπτρον. iccto p, vt in σκῆπτρον, id est, sce- 21 ptriger; non σκῆπτρον, dicimus tamen pro eodem σκῆπτρον.

22 Pro πολλύφατος, ο, ex πολλύ, mul- 22 πολύφατος. tum, & πύλλον, ouis, quasi ouibus 22 abundante. 1. 23 Id est, summam vir- 23 tutum omnium. 24 Pro ἀρετῶν πα- 24 ἀρετῶν πασσῶν. σῶν, 14. 12. & 31. 25 Id est; vt vi- 25 ri haud raro ludere solemus prope 25 chara symposia. Nam huius clau- 25 sula vocabula hoc modo sunt rete- 25 xenda: οἷα ἀφνεῖν θεμῶ παύζουσι ἀμ- 26 φὶ φίλον ἦτορ, ἢν anime. Nam seipsum 26 hortatur Pindarus vt Dorica diale- 26 cto Hieronis victoriam prædicet, quam illi suus equus (dictus Phe- 26 renicus à φέρω, fero, & νίκη, victo- 26 ria) attulit in ludis Olympicis, qui iuxta Alpheum fluium inter Olym- 26 piam (quæ & Pifa dicitur) & Elim ci- 26 uitates in Peloponési regione sitas 26 celebrabantur. 27 εἶπ, si quid; id 27 εἶπ. est, εἰ κέπ, si in aliquo, si vilo mo- 27 do. 28 Pro αἰκέντιον, ab αἰκέντιον, con- 28 ὑπὸ ἑδωκε. sulo, instituo, edoceo. De simpli- 28 ci ἕδωκε vide, 95. 31. & 105. 18. atque 29 147. 45. 29 211. 19. 30 A τὸ κέντιον, 29 σῦτο. id est, stimulus; calcar; reiecto p, 30 αἰκέντιον. fit κέντιον vel κέντιον, id est, stimulo, 30 puigo; 90. 44. hinc cum α priuati- 30 uo fit verbale ὁ αἰκέντιος, non pun- 30 ctus, id est, generosus & qui etiam 30 calcaribus non admotis in cursum 30 pronus est. 31 τὸ κέντιον, εἶπ, οὐκ, τῶ 31 κέντιον κέντιον. 31 Vt ἔπλε, 53. 10. 32 ποροσμίξει. 32 ἀ ποροσμίξει, admisceo, adiungo: 32 sed quæ à ποροσμίξει. Vide, 168. 31. 32 k 3

33 Pro ἵππῳ χέριμυς, ο. Est autem ἵππῳ χέριμυς, equis gaudens, vel equis pugnans, ab ἵππος, equus, & χέριμυς, letitia, gaudium, vel pugna, confli-

ATQVE Hæc quidem æ præceptionum grammaticarum praxi dicta sufficient: in quibus si quispiam nos plus æquo breuitati studuisse queratur, quod vbiq; fermè solis literis aut notis, vel ex Institutionibus adducta voce simili, dictionum accidentia aut dialectorum proprietates designasse contenti, nihil aut certè parum ad id quod volumus explicandum afferamus: nã is sciat nos non aliam Grammaticam hîc denuo tradere (cum vna ad id quod queritur possit abudè satisfacere) sed descriptæ semel aliquè tantummodo vsûm quàm breuissimè fieri potuit, vel notis vel paucissimis verbis demonstrare voluisse.

SPIRITVVM RATIO.

PIRITVS Nominatiui retinetur in obliquis. sic in verbis omnia tempora seruant spiritû presentis, quannus vocalis mutetur. vt ἀμαρτανία, ἡμετέραν, peccoco, peccabam ἔδο, ἔδον, canto, canebam. Excipe ἔχω, ἔχω, μ. ἔξω, cuius futurum est ἔξω, 149. 25. & 196. 10.

Composita retinent spiritum simplicium: sic deriuata primitiuorum, modò principalis litera seruetur. Excipe ἰδῶς, ἰδωρ, ab ἰδω, ἰδο, laboro: ἀμυδω, simul ab ἀμω, simul: Æolicum est. Æoles autem spiritum asperum omnino respuunt, 13. 35.

Numeralia aspirantur, præter ἑπτά, octo: ἐννέα, nouem: & εἴκοσι, viginti. sic eorum deriuata, ὀγδόος, ὀκταύς: ἑννατός, nonus: εἰκοστής, vice simus, &c.

Relatiua vel redditua facta per aphæresim tenuis consonantis aspirantur, vt ποσειδῶνος, tantus, quantus: πωλύω, βωλύω, quando, tum vel quum. Excipe τήμος, ἤμος, quando, aliquando.

Pronomina ab ε̄ inchoata leuigantur, præter εἰ, se, cum composito εἰσπῆ, sui ipsius: & εἶπεν atque εἶς, pro οὐ, sui: & εἶς, pro οὐ, sius. Quæ ab alia vocali quàm ε̄ incipiunt, aspirantur, præter αὐτός, ipse, aspiratur & αὐτῶ pro εἰσπῆ.

Articuli notantur spiritu aspero. nam ὦ non est articulus, sed aduerbiû vocâdi. Augmentum præpositum consonanti leuigatur, præterquam in præterito perfecto & plus quàm perfecto verbi ἵσμεν, ἴστο: ἵσταται, ἵσταται, 105. 17. & 190. 36.

Quæ a vocali aspirata incipiunt, si u assumât, aspirationem abiiciunt, vt ἔργος, ἔργος, terminus, significat etiam ἔργος, montem, sed tum fit à τῷ ἔργος, spiritu tenui. Hoc notari dignum, Latinos sæpenumero spiritum Græcorum asperum per h exprimere: Ἑκτωρ, Hector. Interdum per f: ἑσπῆ, super: ἑσπῆ, sub: ἑσπῆ, sus: ἑσπῆ, ἑσπῆ, lex: ἑσπῆ, septem: nonnunquam etiam, sed rarius, per v consonum: vt ἑσπῆ, vespera.

Sed iam aperiamus quo spiritu vnaquæque vocalis aut diphthongus ante has vel illas literas afficiatur. Atque o quidem semper ante quascunq; literas aspiratur: alie autem vocales ac diphthongi omnes tenui magis quam aspero spiritu gaudent. De aspiratis igitur sunt solum tradenda regula, & earum exceptiones, vbi enim de vocabulis omnibus aspirandis cõstitit, reliqua omnia leni spiritu afficienda censèbuntur. Primum itaque a aspiratur ante

Ante quas litteras a aspirant.

βρο: vt βροχί, pulcher, molis, α: αβροχί, sanctus. αβρο: αβροχί, adultus, plenus. λυ: αλυχί, fatis: αλυσί, mare. λυ: αλυχί, halcyon auis. λυ: αλυχί, salfugo. λυ: αλυχί, marc. λυ: αλυχί, purpura. λυ: αλυχί, saltus, palpitatio: hac quida leuigat.

Composita ex u.

Αβροχί, abstemius. Αβροχί, obstreperus, ab a intensiuo, & βροχί, strepitus: sed ab a priuatiuo significat sine strepitu. Αβροχί, humoris penuria. Αβροχί, non niadidus, siccus. Αβροχί, vinaceis carens. Αβροχί, ineuitabilis. Αβροχί, & αβροχί, non calculosus, sine calculis. Αβροχί, pharmaca que fa-

Et si quæ sint alia composita ex a quæ possent in eas regulas cadere, siue illud a significet priuationem, siue intensiorem, siue simul, siue malum & difficultatem, siue modicum, siue sit abundans. semper enim a in compositione leuigatur, præterquam in αβροχί, catena arcta & solida, aut vinculū intortum & inextricabile, ex a priuatiuo, & λυχί, liberatio, solutio: vnde αβροχί, catenula: αβροχί, & αβροχί, catenatus: & præterquam in αβροχί, Pluto, inferus, ex a & ιδίον, videre. Sunt & alia à prædictis regulis degenerantia, eaque partim composita ex a, sed quorum compositio non satis est nota: partim ex a non composita. Leuigantur autem quod nullā habeant affinitatem cum Aspiratis. Omnia enim aspirata incepta ab αβροχί sunt veluti quæ coniugata rhetores appellant, & ab αβροχί deduci videntur: sic inchoata ab αβροχί, αβροχί & ceteris: vt αβροχί, delicia: αβροχί, siue αβροχί, delicatè viuens: & sic de aliis. neque solum incepta ab αβροχί, αβροχί, αβροχί, & c. sed & alia quædam quæ postea, nequid desideres, enumerabimus, vt αβροχί, αβροχί, αβροχί, & c. ab eodem capite manant: neque etiā omnia aspirantur. nā sequentia omnia in emendatissimis variorū & bonorū authorū exemplaribus leuigata deprehendi-

Tenuem spiritum habentia quauis inspirant ab αβροχί, αβροχί.

Αβροχί, abrotonum herba. Αβροχί, tenebræ. incepta ab αβροχί, præter αβροχί, mollities, & Αβροχί, siue Αβροχί, nomen meretricis. Αβροχί, Agigaus, proprium viri. Αβροχί, & αβροχί, veho, afferro, duco. Αβροχί, Agis, rex Lacedæmo-

λω: αλωχί, capio: αλωχί, area. μαβροχί, plaustrum, ab αβροχί, simul, & αβροχί, duco. alij deducūt ex αβροχί, melsis & αβροχί: ac ideo a leuigant: vt Hesiodus, ἐπ' αβροχί, in plaustrū. μαβροχί, αβροχί, pecco. μυβροχί, αβροχί, certamen. παβροχί, αβροχί, tener, deli-

Ab his regulis excipere composita ex a: vt αβροχί, mē obreperere prohibēt. αβροχί, importuosus, portu carens: vnde αβροχί, importuositas. αβροχί, medicamenta non pinguiua. αβροχί, non pinguis. αβροχί, genus carnis sine pinguedine: at αβροχί, mari seu sale aspersus, aspiratur. αβροχί, impinguiua. αβροχί, pinguedine carens. Αβροχί, illæsus.

Et si quæ sint alia composita ex a quæ possent in eas regulas cadere, siue illud a significet priuationem, siue intensiorem, siue simul, siue malum & difficultatem, siue modicum, siue sit abundans. semper enim a in compositione leuigatur, præterquam in αβροχί, catena arcta & solida, aut vinculū intortum & inextricabile, ex a priuatiuo, & λυχί, liberatio, solutio: vnde αβροχί, catenula: αβροχί, & αβροχί, catenatus: & præterquam in αβροχί, Pluto, inferus, ex a & ιδίον, videre. Sunt & alia à prædictis regulis degenerantia, eaque partim composita ex a, sed quorum compositio non satis est nota: partim ex a non composita. Leuigantur autem quod nullā habeant affinitatem cum Aspiratis. Omnia enim aspirata incepta ab αβροχί sunt veluti quæ coniugata rhetores appellant, & ab αβροχί deduci videntur: sic inchoata ab αβροχί, αβροχί & ceteris: vt αβροχί, delicia: αβροχί, siue αβροχί, delicatè viuens: & sic de aliis. neque solum incepta ab αβροχί, αβροχί, αβροχί, & c. sed & alia quædam quæ postea, nequid desideres, enumerabimus, vt αβροχί, αβροχί, αβροχί, & c. ab eodem capite manant: neque etiā omnia aspirantur. nā sequentia omnia in emendatissimis variorū & bonorū authorū exemplaribus leuigata deprehendi-

Αβροχί, abrotonum herba. Αβροχί, tenebræ. incepta ab αβροχί, præter αβροχί, mollities, & Αβροχί, siue Αβροχί, nomen meretricis. Αβροχί, Agigaus, proprium viri. Αβροχί, & αβροχί, veho, afferro, duco. Αβροχί, Agis, rex Lacedæmo-

catas. παντα: αβροχί, vbique. πλο: αβροχί, & αβροχί, απλοχί & απλοχί, simplex. ρυ: αβροχί, currus, αβροχί, congruo. ρυ: αβροχί, rapio. ψυ: αβροχί, mox fatiatus.

αβροχί, inquietus. αβροχί, testibus carēs. αβροχί, induciæ, cessatio à palæstra. Αβροχί, nauigandi incommoditas. Αβροχί, vel αβροχί, nauigatu difficilis. αβροχί, pexus, non implicatus. αβροχί, naues, quod nunquam sint plenæ, à πλωχί, plenus. αβροχί, inops, sine diuitiis.

Et si quæ sint alia composita ex a quæ possent in eas regulas cadere, siue illud a significet priuationem, siue intensiorem, siue simul, siue malum & difficultatem, siue modicum, siue sit abundans. semper enim a in compositione leuigatur, præterquam in αβροχί, catena arcta & solida, aut vinculū intortum & inextricabile, ex a priuatiuo, & λυχί, liberatio, solutio: vnde αβροχί, catenula: αβροχί, & αβροχί, catenatus: & præterquam in αβροχί, Pluto, inferus, ex a & ιδίον, videre. Sunt & alia à prædictis regulis degenerantia, eaque partim composita ex a, sed quorum compositio non satis est nota: partim ex a non composita. Leuigantur autem quod nullā habeant affinitatem cum Aspiratis. Omnia enim aspirata incepta ab αβροχί sunt veluti quæ coniugata rhetores appellant, & ab αβροχί deduci videntur: sic inchoata ab αβροχί, αβροχί & ceteris: vt αβροχί, delicia: αβροχί, siue αβροχί, delicatè viuens: & sic de aliis. neque solum incepta ab αβροχί, αβροχί, αβροχί, & c. sed & alia quædam quæ postea, nequid desideres, enumerabimus, vt αβροχί, αβροχί, αβροχί, & c. ab eodem capite manant: neque etiā omnia aspirantur. nā sequentia omnia in emendatissimis variorū & bonorū authorū exemplaribus leuigata deprehendi-

Αβροχί, abrotonum herba. Αβροχί, tenebræ. incepta ab αβροχί, præter αβροχί, mollities, & Αβροχί, siue Αβροχί, nomen meretricis. Αβροχί, Agigaus, proprium viri. Αβροχί, & αβροχί, veho, afferro, duco. Αβροχί, Agis, rex Lacedæμο-

αβροχί, pecco. αβροχί, peccatum. Incepta ab αβροχί: vt αβροχί, Alibas fluuius inferorum. Incepta ab αβροχί, sequente vocali, præter αβροχί, maritimus (αβροχί, verò, id est, Atque hæc quidem sunt quæ à prioribus regulis excipiuntur. Sunt verò rursus & alia que aspirantur: regulis illis non comprehensa: quorum quedam sunt eorum coniugata, quedam minime. Illa autem sunt,

Αβροχί, ancilla adolescentior. αβροχί, pellex. αβροχί, delicior. αβροχί, splendide, delicatè: at αβροχί, nõ exelus, leuigatur. Αβροχί, purus, castus. αβροχί, puritas, castitas. αβροχί, sanctuarium. αβροχί, que minus venere valent. αβροχί, castimoniam colo. αβροχί, castus, purus. Αβροχί, Agnes, etis, mulieris proprium. αβροχί, purgo: at αβροχί, corrumpto, leuigatur. αβροχί, & αβροχί, lustratio, purgatio. αβροχί, lustrandi, expiandique vim habens. αβροχί, sanctus, purus: at αβροχί, Esculapij cognomen. αβροχί, purus, castus. αβροχί, castitas. αβροχί, castè, pure, pudicè. Αβροχί, Doricè. (uigatur. αβροχί, lubeter: at αβροχί, fatis, leuigatur. αβροχί, frequens: à quibusdam leuigatur. αβροχί, adulesco augeor. αβροχί, crassitudo. αβροχί, crassum reddo. αβροχί, suauiter. αβροχί, iucundus. αβροχί, suauis. αβροχί, suauē spirans. αβροχί, placeo, & ab eo deducta: que enumerantur, 168. 35. Αβροχί, & αβροχί, colo, veneror: at αβροχί, sicco, leuigatur. Αβροχί, video, Atticè aspiratur, idè iudicato de αβροχί, congre-go: αβροχί, frequēs, αβροχί, αβροχί, & αβροχί, aceruus, collectio,

humile, à nonnullis leuigatur) & αβροχί, mariconterminus: αβροχί, pererro: αβροχί, caseus sale aspersus. Incepta ab αβροχί, præter αβροχί, mariuagus, & αβροχί, marinus. aggregatio: αβροχί, congregatiuus: αβροχί, & αβροχί, deus, frequēs: (at αβροχί, repetinus, leuigatur & antepenacuitur) αβροχί, cõfertī. Αβροχί, ad mare. Αβροχί, Halæ, Bœotiæ oppidulū. Αβροχί, Halæ, Siciliæ oppidū. Αβροχί, Halæfus Agamemnonis filius ex Bricide: ite Halæfus fluuius: & mons non longè ab Ætna. αβροχί, sal, & αβροχί, Halayiri proprium. αβροχί, salis condio. αβροχί, salis venditio. Αβροχί, Palladis cognomē apud Tegeatas à delubro, quod struxerat Halcus: at αβροχί, te-por, leuigatur. αβροχί, captura, piscatus. αβροχί, scaphæ piscatoris. αβροχί, sal. Αβροχί, Haleus, proprium viri. αβροχί, salio, exilio: tamen αβροχί, Doricè. (uigatur. αβροχί, salis venditio. αβροχί, salis venditio. αβροχί, trituro. αβροχί, triturator. αβροχί, tempus tritrandi. Αβροχί, Halonesus insula. αβροχί, salinæ. αβροχί, capio: at αβροχί, erro & mo-rrior, leuigatur. αβροχί, sal, mare. αβροχί, pilæ plumbeæ massilæve, quibus vtraque manu se librabant qui saltu certabāt, vt certius assilirent. αβροχί, saltui aptus, agilis. Αβροχί, Haliattes pater Cræ αβροχί, mare. αβροχί, salinæ, salfulæ. αβροχί, salugo. αβροχί, salus, amarus: at αβροχί, Alycus proprium viri &

Αβροχί, mæror, & vrbis propriū. Inchoata ab αβροχί: vt αβροχί, vulpes. Αβροχί, abscindo. Αβροχί, litura. Αβροχί, obuiam eo. Incepta ab αβροχί: vt Αβροχί, loci, leuigatur. αβροχί, saliedo, salfugo. Αβροχί, Halys fluuius. αβροχί, gaudeo: ite tristor, Atticè aspiratur, cõm, leuigatur. Αβροχί, simul. Item αβροχί, copula. Αβροχί, Nymphæ Hamadryades, quod simul cū arborib⁹ nascatur & intereat. Αβροχί, vas in quo coria aptantur: at αβροχί, pro ημαρ, dies, leuigatur, quantus à nonnullis aspiratur. αβροχί, pira quæ cum ficis nascuntur. αβροχί, misceo. αβροχί, orbita. αβροχί, Doricè pro ημερα, dies. Αβροχί, Hameria, propria mulieris. αβροχί, instrumentū ad incēdiū cõpescēdū: at αβροχί, sarcu-lū, salx messoria, leuigatur. αβροχί, aliquo modo: à quibusdam tamē leuigatur, veluti αβροχί, & αβροχί, quæ etiam à nonnullis aspirantur. αβροχί, equi desultorij, & pedites equitibus adiuncti. αβροχί, matula, vas vrinariū: at αβροχί, amis herba, leuigatur à nonnullis. αβροχί, copula, nexus. Αβροχί, placitum. αβροχί, placeo. Αβροχί, vndique. αβροχί, semel. αβροχί, vnuerfus. αβροχί, omnino. αβροχί, solitarij. αβροχί, simpliciter. αβροχί, calciamēti genus Laconici, à simplicitate sic dictū. αβροχί, simpliciter.

ἀπλήγος, simplex.
ἀπλήγως, simpliciter.
ἀπλήγως, factor, qui vim habet tangendi: vnde τὸ ἀπλήγαν, tactus, facultas tangendi.

βδ: ἐβδδμυγός, feritimanus.
βρα: Ἐβραῖος, Hebræus.
δν: Ἐδνον, donum iugale, quod vxori à marito donatur.

Εδνοπαλίζω, ferio.
Ἐδνω, tenebat, claudebat.
Ἐμυδν, mucronatim, à nonnullis tamen aspiratur.

Ἐβρος, Hebrus fluvius.
Ἐδνωός, dulcis, quasi ἠδνωός, ab ἠδνω, lactifico, demulceo, à quibusdam tamen leuigatur.

Ἐδνωός, filius matris, bonus.
Ἐζωμυ, sedeo.
Ἐζω, sedere facio, loco.

ἐπίπτος, tractabilis, tangibilis.
ἐπίπτος, accendo, contrecto.
Ἐπίπτος, rete, aspiratū inuenitur.

λα: ἔλαω, traho.
λα: Ἐλλάς, Græcia: ἔλλα, sella.
λα: Ἐλλω, Græcus.

Ἐδνοπαλίζω, ferio.
Ἐδνω, tenebat, claudebat.
Ἐμυδν, mucronatim, à nonnullis tamen aspiratur.

Ἐβρος, Hebrus fluvius.
Ἐδνωός, dulcis, quasi ἠδνωός, ab ἠδνω, lactifico, demulceo, à quibusdam tamen leuigatur.

Ἐδνωός, filius matris, bonus.
Ἐζωμυ, sedeo.
Ἐζω, sedere facio, loco.

των, minor.
Ἄτε, tanquam, utpote.
ἀτέγειον, seorsim.

ρα: ἔραπο, repo, serpo.
ρα: ἔραπε, vespera.
ρα: ἔρα, focus, lar.

Ἐδνοπαλίζω, ferio.
Ἐδνω, tenebat, claudebat.
Ἐμυδν, mucronatim, à nonnullis tamen aspiratur.

Ἐβρος, Hebrus fluvius.
Ἐδνωός, dulcis, quasi ἠδνωός, ab ἠδνω, lactifico, demulceo, à quibusdam tamen leuigatur.

Ἐδνωός, filius matris, bonus.
Ἐζωμυ, sedeo.
Ἐζω, sedere facio, loco.

testiculatus, mas habens testiculos, leuigatur: ἐνίπτος, vnitas: ἐνίπτος, vnio: (at ἐνίπτος, quatio, leuigatur) ἐνίπτος, vnitas: ἐνίπτος, vnitas, vnitas, vnitas, vnitas.

λα: ἔλαω, traho.
λα: Ἐλλάς, Græcia: ἔλλα, sella.
λα: Ἐλλω, Græcus.

Ἐδνοπαλίζω, ferio.
Ἐδνω, tenebat, claudebat.
Ἐμυδν, mucronatim, à nonnullis tamen aspiratur.

Ἐβρος, Hebrus fluvius.
Ἐδνωός, dulcis, quasi ἠδνωός, ab ἠδνω, lactifico, demulceo, à quibusdam tamen leuigatur.

Ἐδνωός, filius matris, bonus.
Ἐζωμυ, sedeo.
Ἐζω, sedere facio, loco.

ἐπίπτος, tractabilis, tangibilis.
ἐπίπτος, accendo, contrecto.
Ἐπίπτος, rete, aspiratū inuenitur.

ρα: ἔραπο, repo, serpo.
ρα: ἔραπε, vespera.
ρα: ἔρα, focus, lar.

Ἐδνοπαλίζω, ferio.
Ἐδνω, tenebat, claudebat.
Ἐμυδν, mucronatim, à nonnullis tamen aspiratur.

Ἐβρος, Hebrus fluvius.
Ἐδνωός, dulcis, quasi ἠδνωός, ab ἠδνω, lactifico, demulceo, à quibusdam tamen leuigatur.

Ἐδνωός, filius matris, bonus.
Ἐζωμυ, sedeo.
Ἐζω, sedere facio, loco.

ἐπίπτος, tractabilis, tangibilis.
ἐπίπτος, accendo, contrecto.
Ἐπίπτος, rete, aspiratū inuenitur.

ρα: ἔραπο, repo, serpo.
ρα: ἔραπε, vespera.
ρα: ἔρα, focus, lar.

Ἐδνοπαλίζω, ferio.
Ἐδνω, tenebat, claudebat.
Ἐμυδν, mucronatim, à nonnullis tamen aspiratur.

Ἐβρος, Hebrus fluvius.
Ἐδνωός, dulcis, quasi ἠδνωός, ab ἠδνω, lactifico, demulceo, à quibusdam tamen leuigatur.

Ἐδνωός, filius matris, bonus.
Ἐζωμυ, sedeo.
Ἐζω, sedere facio, loco.

αι	αι.	δυ	δυ.	λα	λα.	εα	ρα.
αι	αι.	δω	δω.	λο	λο.	ει	ρι.
αν	αν.	ει	ει.	μα	μα.	εθ	ρο.
απο	απο.	ει	ει.	μαρ	μαρ.	εφ	ρω.
αρ	αρ.	ει	εινα.	με	με.	σα	σα.
ας	ας.	ει	ειν.	μεθ	μεθ.	σαι	σαι.
αυ	αυ.	ει	ειλ.	μεν	μεν.	σε	σε.
αυτ	αυτου.	ει	ειν.	μετ	μετα.	σι	σει.
αυτ	αυτου.	ει	ειξ.	μι	μι.	σι	σι.
αυτ	αυτου.	ει	ειπι.	μν	μν.	σθ	σθ.
αυτ	αυτου.	ει	εισι.	μο	μο.	σθα	σθα.
γα	γα.	ει	ειν.	μων	μων.	σθ	σθα.
γδ	γαρ.	ει	ειν.	ου	ου.	σθε	σθε.
γε	γε.	ει	ειθα.	ουτος	ουτος.	σθιν	σθιν.
γη	γει.	ει	ειθε.	πα	πα.	σι	σι.
γθ	γεν.	ει	ειθη.	πα	πα.	σι	σι.
γδ	γην.	ει	ειθι.	παι	παι.	σο	σο.
γε	γει.	ει	ειθι.	παρα	παρα.	σπ	σπ.
γν	γν.	ει	ειθι.	πε	πε.	σπλ	σπλ.
ζα	ζα.	ει	ειθι.	περι	περι.	σσ	σσ.
ζβ	ζβ.	ει	εικα.	πη	πη.	στ	στ.
ζγ	ζγ.	ει	εικαι.	πι	πι.	στα	στα.
ζδ	ζδ.	ει	εικαι.	πλ	πλ.	στε	στε.
ζε	ζε.	ει	εικατα.	πο	πο.	σθ	σθ.
ζη	ζη.	ει	εικα.	πρ	πρ.	στι	στι.
ζη	ζη.	ει	εικα.	πρα	πρα.	στο	στο.
ζη	ζη.	ει	εικα.	προ	προ.	στρ	στρ.
ζη	ζη.	ει	εικα.	πρω	πρω.	στυ	στυ.
ζη	ζη.	ει	εικα.	πρ	πρ.	στω	στω.
ζη	ζη.	ει	εικα.	πρ	πρ.	συ	συ.
ζη	ζη.	ει	εικα.	πρ	πρ.	συν	συν.

χ	σχ.	π	τι.	τ	των.	χ	χι.
χ	σχρ.	πο	το.	υ	υι.	χ	χιν.
σ	σω.	το	το.	ω	ων.	χ	χιν.
τα	τα.	τον	τον.	υπερ	υπερ.	χ	χιν.
τα	τα.	του	του.	υπο	υπο.	χ	χιν.
ται	ται.	του	του.	υς	υς.	χ	χιν.
ταις	ταις.	του	του.	χα	χα.	ψ	ψα.
τε	τε.	τρ	τρ.	χε	χε.	ψ	ψα.
τε	τε.	τυ	τυ.	χει	χει.	ψ	ψα.
τη	τη.	τω	τω.	χιν	χιν.	ω	ω.
της	της.	των	των.	χθ	χθ.		

MEDITATIONES

GRÆCANICÆ IN ARTEM

GRAMMATICAM,

In eorum gratiam, qui viua præceptoris
voce destituuntur, & literas Græ-
cas suo ipsi ductu disce-
re coguntur,

NICOLAO CLENARDO

AVTHORE.

In his omnia summa cura & diligentia sunt recognita & collata: suntque ita excusæ, vt cum ob aptam pauloque significantius dispositam methodum, tum ob breues ad marginem appositas annotationes, quibus lector quas res CLENARDVS cognitione digniores tractet, admonetur: tum etiam ob indicem quem cum Institutionibus coniunctum & communem adeptæ sunt, nouitiorum vsui ad alios quoque libros intelligendos futuræ sint accommodatiore.

Excudebat Ieremias Des Planches.

M. D. LXXX.

HVMANISSIMO SIMVLQVE

DOCTISSIMO VIRO, IACOBO

Cantæ, Reuerendissimi D. Cardinalis Cam-

pegij summo cubiculario,

NICOLAUS CLENARDVS

S. P. D.

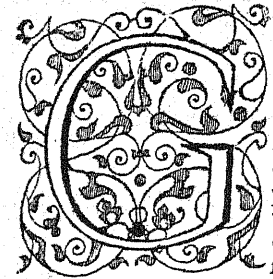
SÆPENVMERO mihi venit in mentem, huiusmodi libellum conscribere, qui Græcæ linguæ studiosis, post primum Grammaticæ gustum, tanquam præceptoris instar esset, si quando viuæ vocis penuria laborarent. Atque id consilij non defuerunt qui probarent: nihil tamen æquè confirmavit, vt tuum doctissime Canta iudicium. Cum enim nuper Bruxellæ de literis ageremus, operæpretium futurum credebas, si rudimentariis istis tyronibus scriptor quispiam Græcus ita legendus proponeretur, vt singuli versus verborum thematis insignirentur. In illis enim rimandis miserè plerosque angi, quibus hac ratione scrupuli omnes eximi possent. Ibi me illico minùs iam propositi pœnitere cœpit, sed quasi oraculi autoritate permotus, inchoatum alioqui opus absoluerè statui, eodem fermè filo, quod tua prudentia demonstrasti. Mitto itaque istuc Meditationes Græcnicas, easque sub nominis tui auspiciis editas, vt quisquis inde fructus ad studiosam iuuentutem manuerit, eum totum propensissimæ tuæ voluntati acceptum ferat, Deumque precetur, vt quod præterea de iuuandis bonarum artium studiis animo concepisti, felicem fortiatur exitum. Mihi certè pro effusissimo isto in literatos homines amore, augurari libet, & ominari licet, orbem aliquando sibi gratulaturum de præclaris Iacobi Cantæ meritis. Bene vale vir integerrime, & Campegiam familiam literarum gloria, quod strenuè facis, illustrare perge. Louanij, Anno M. D. XXXI. Cal. Iulij.

IN

IN MEDITATIONES

GRÆCANICAS

PRÆFATIO.

GRAMMATICORVM præcepta quæ discendis linguis destinata sunt, ita demum vtilitatē adferunt, si & memoria fideli cōseruentur, & iugi meditatione, adhibito iudicio, tanquam reponentur. Quæ quidē in re tantum est momenti, vt hic eos peccare potissimum credā, quicunq; studia linguarum infeliciter auspiciati sunt. Videas plerisque, annos aliquot in quibusuis passim obuerfari auditorijs, noctes dæque Grāmaticos euoluere, professorum dictata religiosissimè describere: & breuiter omnē (quod dici solet) mouere lapidē, vt artis quam sectantur omnes canones intelligāt, cum interim tot consumptis laboribus, ne id quidē sint assecuti, vt vel nominū teneant declinationes, vel verborū coniugationes. Vsq; adeo quosdā trāsuerfos agitāt incōsulta illa discendi libido, nouorū semper & incognitorum auiditate sollicita. Itaque non immeritò graues sæpe viri, Paulino more, illud istis occidere solent: *Semper discentes, & nunquam ad scientiam veritatis peruenientes.* Indignum enim arbitrantur, preciosi temporis magno dispendio, linguā aut Græcā, aut Hebræā affectare, cum tot sint alioqui artes egregiæ, & mortaliū vñibus perquam necessariæ, in quibus summa cum laude versari possis. Neque tamen stultorum mores plus valere debent, quàm prudentium industria. Quin potius errātes in viam reducere cōuenit, & grassanti latius malo præsentaneum remedium adferre. Quapropter iam nuper Institutionibus in linguam Græcam editis, vbi quicquid eò pertineret, breuiter præcepi, operæpretiū me facturū esse credidi, si discipulorum infirmitati, & temerariæ illorum sedulitati, curam cōsiliūmq; pro virili parte præberem, qui sursum ac deorsum citra delectum variis lectandis auferūtur, multarū quidē horarū iactura, sed fructu exiguo. Atque animū induxi, vt libellū aliquē rudi Minerua conscriberē, vbi Græcarū literarum candidatis, tanquā vocem præceptoris viam imitaret: vt haberent qui iam rudimenta percepissent, quid sequi, quid fugere deberēt. Delecta siquidē epistola D. BASILII, nihil intactum reliqui, quod ad istas minutias pertineret, quæ primò discenda essent, quæ contrā in præsens omittenda & in posterū seponēda; quàm potui fidelissimè cōmonstrari. Neque ab hoc instituto duxi alienius esse, verbulis singulis anxia quadā & barbara superstitione suum addere interpretamentū, nihil veritus, ne in calumniam raperetur, quod paruulis & balbutientibus ipse quoque me balbū præstitissem. Subdidi tamen suā vnicuiq; sententiæ versionem Latinam, vt eam edidit Budæus: partim ne quis nostris modò conspēctis, ineptam & illatinā interpretationem, vt æquū est, irrideret: partim vt collatis inter sese linguis, propria vtriusque phrasis agnosceretur. Placēt aliis alia, mihi hæc visa est epistola mirū in modū idonea quæ per omnes (vt ita dicā) syllabas exactè & diligēter excuteretur: propterea quòd præter elegantissimā dictionē, & dignā viro graui venustatē, optimis monitis Christianos mores cōponit, sine quibus perniciosum est quicquid vsquā literarū ediscitur. Proinde cui in animo sedet nostro cōsilio vti, vbi summā Grammatices cōpēdio paruo fuerit assecutus, nominū verborūmq; inflexionibus, quantū sat erit, degustatis, statim has legat Meditationes, neq; aliò conuertat, priusquā totam epistolā pertractauerit, & pēsculando vestigandóque sic locis omnibus rationē à se ipse postulauerit, vt citra morā quicquid occurrerit, diluere possit: nihil inde proferatur vel minimi momenti, quod non ad suū thema tanquā ad originē referre queat. Nā eiusmodi exercitatio, vnū aliquē in libellum cōferenda est, ne perpetuò ad eandem reuoluāre molestiā. Sed iā, exposita nostri propositi ratione, Basiliiū ipsum loquētē audiamus, cuius est epist. ad hūc modū inscripta:

Ἐπιστολή τῆς Μεγάλου Βασιλείου πρὸς τὸν ἄγιον Γρηγόριον τὸν
Πολύλογον, καὶ τῆς κατ' ἐρημίαν ἐλεγχωτικῆς.

Epistola Magni Basilij ad sanctum Gregorium Theo-
logum, de vita in solitudine agenda.

Argumentum epistolæ Basilij.
CESSERAT verò Basilius in Pontum, nactusque locum contemplationi
appositum, eodem Gregorium pellicere studuit, missis ad eum literis, in qui-
bus amicitiam secellit graphicè depingit & laudat. Cùmque is respondisset,
regionis indolem non magnopere spectandam, vbi de lucro pietatis ageretur,
& simul videretur istiusmodi illecebris non adducendus, vt ipse quoque in Pon-
tum migraret: ibi Basilius, occasione oblata, pulcherrimam rescripsit episto-
lam, quam sic auspicatur:

INTERPRE-
tatio Budæi.

BASILIVS.

VERBVM VER-
bo reddidit.

SIC Tuam episto-
lam agnovi, vt
ij facere solent, qui
amicorum liberos ex
similitudine in ipsis
conspectu agnoscent.

ΕΠΕΓΝΩΝ¹ σου² τὴν³ ἐπιστολὴν⁴,
ὡς⁵ οἱ⁶ τῶν⁷ φίλων⁸ παῖδας⁹
τῆς¹⁰ ἐπιφανομένης¹¹ αὐτῶν¹² ὁμοίω-
της¹³ πρὸς¹⁴ τοὺς¹⁵ τειρόντας¹⁶ ἐπιγνώσκουσι.

AGNOVI tuam
epistolam, vt
qui amicorum proles
ex apparente in
eius similitudine ad
parentes agnoscent.

SCHOLIA.

Hunc vertendi ordinem ad finem vsque seruiabimus, & vbiq; adiectivum
scholiis, quoties opus erit, ad nostras Institutiones vel ad præsens opuscu-
lum lectorem remittemus, ascripto paginæ ac versus numero. Hæc igitur præ-
fati, Meditationes Græcanicæ incipimus. ¹ Vox epistolæ prima est ἐπιστολή] ² σου, id est, agnoscō: compositum autem ex præpositione ἐπι, est ἐπιγνώσκω, hinc
est, agnosco. secundus aoristus actiuus verbi γινώσκω, est ἔγνων, à verbo in ἡ τertia,
coniugationis γινώμι, cuius futurum primum est γνώσκω, à primitiuo rhemate γιν-
unde secundus aorist. actiuus ἔγνων. vt δίδαμι, fut. δώσκω, aorist. sec. ἔδωκα: cuius for-
mationem quare in Institutionibus, τος. 22. Sic à γινώμι, fut. γνώσκω, aorist. secund.
ἔγνων, compositum ἐπέγνω, ex præpositione ἐπι, & ἔγνων. Abiciunt enim præpo-
sitiones vltimam vocalem, quoties præfiguntur vocalibus, 49. 7. ³ σου, geniti-
uus est pronominis primitiuus, secundæ personæ, σὺ, σοὺ, τοῦ, τοῦ, &c. Vt supradictum
Græci genitiuos primitiuae speciei, vbi Latini per possessiuum loquuntur,
epistolam dicentes: illi autem σοὺ τὴν ἐπιστολὴν: quanquam & possessiuus vtantur
ἐπιστολῆς. 112. 11. ἐπιστολῆς τῆς σου. Ex enclitica est σου, ideoque desinitur proprio ac-
centu, 225. 45. & 226. 6. Enclitica verò non semper accentum remittunt in præ-
cedentem dictionem, sed quandoque solum ipsum amittunt, ἀπὸ τοῦ τὸ ἐπὶ τοῦ
amicorum liberos. Inter articulum δι-
scende. ⁷ τῶν φίλων, liberorum amicorum, τῶν φίλων παῖδας, ⁸ τῶν φίλων, liberorum amicorum,
Quid inter artic. bun-
ali. uis dictioni. Co-
modi sunt apud Latinos, vbi inter adiectiuum & substantiuum quippiam in-
leat collocari.
terferitur, Temperatum orationis genus, Summam doctoris auctoritatem, & c.
Articulus indicat esse genitiuum pluralem à nominatiuo tertiae declinatio-
nis ο φίλων, amicus: vt, ὁ λόγιος, ἢ ὁ λόγιος, ἢ ὁ φίλος, Semper verò genitiuus pluralis
desinit in ων, in omni declinatione: ideoque inde certum nominatiuum non li-
semper in ων.
cet colligere, nisi consulto lexico, aut præceptore. ⁹ Proles, liberos, ὁ καὶ ἡ παῖς, ¹⁰ τῶν παῖδας,
τῶν καὶ τῆς παίδες, quinta declinationis: accusatiuus pluralis τῶν παίδες, accentum ha-
bens in priori syllaba, cùm tamen genitiuus παίδων vltimam acuat, de hoc, 222.
17. cur etiam παίδες circumflectatur, nō autem acuat, dicendo παίδας, notatum,
221. 18. in ἐσθίς, ἐσθίτοσ.
10 καὶ ἔξ idem significant: sed hoc ante vocalem, ἐξ αὐτῶν, 10 εὐ τῆς ἐπιφανο-
ex ipso: illud ante consonantem, εὐ πατέρων, ex patre. Præpositionum significata, εὐ τῆς,
regimen, & vsum discas optime legendis auctoribus, & doctorum interpreta-
tionibus, quales ætate nostra duos insignes vidimus, Erasimum & Budæum. v. int.
Quod si cui libebit alieno magis frui labore, non habeo consilium expeditius, Præpositiones vbi
quam vt ipse Budæi commentarios, vbi de præpositionibus accuratissimè quomodo examinam
scipite, diligenter perlegat: præsertim si iam in literis grandior sit, & pluscu-
lum nactus fuerit iudicij. Alioqui infirmioribus & rudibus commodi erit le-

uendis impedito consuevit esse, dum viri alioqui boni, sed è quorundam
moribus hæc studia æstimant, putantque linguis singulis seculum esse tribuen-
dum: cùm tamen, si quis recta ratione rem instituat, non modò Græcam & He-
bræam, sed & Chaldaeam & Arabicam ita nosse possit, vt reliquis disciplinis per-
cipiendis nihil profius officiant, sed maximè profint. Proinde, vt ad nostrum in-
scipitum recurrat oratio, sic formari velim discipulum, vt primus labor impen-
datur declinationibus & coniugationibus, etiā neglectis accentibus, nisi si quid
obiter suapte induitria notarit: deinde se in auctore quopiā exerceat, & singu-
las minutias excutiat, quemadmodum in epistola præsentis facere cœpimus. Vbi
hoc scopo sibi proposito, iam istam partem satis assecutus erit, mox alteram cu-
ram suscipiat de accentibus, aut de Syntaxi, dissimulatis interim illis, quæ huc
nō pertinent. Itaq; suaferim, libellum aliquem huic exercitationi designatum,
non semel tantum euoluere, verum toties à capite ad calcem vsque perlustrare,
quoties noui prouinciam capebas: ita enim futurum est, vt & vetera, quæ iam
didiceris, relectione confirmentur, & animus præsentis negotio detentus, minus
distrahatur alienis. ³ τῶν, accusatiuus fœmininus articuli præpositiuus, ἡ, τῆς, τῆ, ³ τῶν φίλων.
τῶν. Adhibet autem articulus a fermè singulis dictionibus, interdum certitudi-
nis gratia, interdum etiam ornatus causa, de quo 115. 5. ⁴ Accusatiuus singula-
ris ἐπιστολῆς, secundæ declinationis, vt ἡ παῖς, τῶν φίλων, vt τῶν φίλων, articulus ad-
ditus facillè demonstrat nominum genus, numerum & casum: quod si defue-
rit, adhibito lexico planum fiet. nam ceteri casus cum nominatiuo principalem
syllabam habent eandem. At in verborum temporibus alia est ratio pro-
pter augmentum. Cùm verò dicatur ἐπιστολή, & ἐπιστολὴν accentu acuto, hic gra-
uis positus est, τῶν ἐπιστολῶν. Dictiones enim acutæ, nisi ponantur in fine periodi,
& sententiam claudant, mutant acutum in grauem ob consequentem dictio-
nem, 221. 2. ⁵ Vt, quemadmodum: similitudinis aduerbium. idem significat ἁ-
Est enim in plerisque ἀσ adiectio syllabica, vt etiam in articulis subiunctiuus,
ἁσπερ, ἡσπ, ἁσ, 115. 4. Nemo verò sibi molestiam ascribat in memorandis aduer-
biorum variis significandi modis, aut coniunctionū potestatibus, vt norit quas
Partes orationis in-
declinabiles quomo-
do discende.
6 ἵ.
officio relatiui, 114. 23. quòd si scribatur sine accentu ἁ, præpositiuus erit, qui nō
conueniret verbo ἐπιγνώσκουσι, sed participio, ἁ ἐπιγνώσκοντες, id est, agnoscen-
tes, at ἁ ἐπιγνώσκουσι, qui agnoscent. ⁷ Amicorum liberos. Inter articulum δι-
scende. ⁷ τῶν φίλων, liberorum amicorum, τῶν φίλων παῖδας, ⁸ τῶν φίλων, liberorum amicorum,
Quid inter artic. bun-
ali. uis dictioni. Co-
modi sunt apud Latinos, vbi inter adiectiuum & substantiuum quippiam in-
leat collocari.
9 τῶν παίδων, liberorum amicorum, τῶν παίδων παῖδας, ⁹ τῶν παίδων, liberorum amicorum,
Quid inter artic. bun-
ali. uis dictioni. Co-
modi sunt apud Latinos, vbi inter adiectiuum & substantiuum quippiam in-
leat collocari.
10 εὐ τῆς ἐπιφανο-
ex ipso: illud ante consonantem, εὐ πατέρων, ex patre. Præpositionum significata, εὐ τῆς,
regimen, & vsum discas optime legendis auctoribus, & doctorum interpreta-
tionibus, quales ætate nostra duos insignes vidimus, Erasimum & Budæum. v. int.
Quod si cui libebit alieno magis frui labore, non habeo consilium expeditius, Præpositiones vbi
quam vt ipse Budæi commentarios, vbi de præpositionibus accuratissimè quomodo examinam
scipite, diligenter perlegat: præsertim si iam in literis grandior sit, & pluscu-
lum nactus fuerit iudicij. Alioqui infirmioribus & rudibus commodi erit le-

xicon illud, quod nuper Parisiis excusum est opera Gerardi Morrhi; qui sedulo studuit, ut iuuentus in promptu posita haberet, & suo loco, non modo tradidit Budæus, verum etiam quæcunque ex aliorum monumentis apicula in morem collegit.

11 Ἐπιφαινομένης.

Parium orationis ostendor, appereo, reluceo, & conspicuus sum: nam crebro passiva Græcorum, accidit Latinis reddimus per neutra Latinorum, aut contra. Licet enim eandem rem diuerso non conueniunt cum Græcis.

Composita regunt ea sum præpositionis: quod hæc Græcis verbo hæret, quæ Latinis casui præponere-tur.

12 Ἄπτερος. 13 Ὀμοίωτος. Denominatiua in ἄπτερος, reluceo in ἄπτερος: nam absurda fuerit imitatio, inappareo ἄπτερος, quod verbo hæret, quæ Latinis casui præponere-tur.

14 ὁμοίωτος. 15 Ἐπιφαινομένης. Composita regunt ea sum præpositionis: quod hæc Græcis verbo hæret, quæ Latinis casui præponere-tur.

16 Ἐπιφαινομένης. Participij præteriti interpretatio.

17 τὸν 18 μὲν 19 ἡμῶν 20 βίον, 21 πρὸς 22 αὐτὸν 23 ὅτι 24 τέρπου 25 πρὸς 26 μέθοδος 27 καὶ 28 τῆς ἀναγωγῆς 29 ὅτι 30 ὡς 31 ὅτι 32 ἀναγωγῆς 33 καὶ τῆς σῆς 34 ψυχῆς 35 τῆς 36 πάντων 37 τῆς 38 τῆς 39 μὴ δὲν 40 πρὸς 41 ὅτι 42 τῆς 43 ἐπιφαινομένης 44 ἀποκειμένης 45 ἡμῶν 46 μακαριότητά.

* in * pollicitationibus ** reposita ** nobis ** beatitudine.

S I C Ordina, τὸ φῆσαι τὴν τὴν κατὰ τὸν μὴ μέγα ἔστι, id est, dicere loci structuram non magnum esse: hoc est, non multum habere momenti.

10 τὸ φῆσαι, enim dicere: ut capiamus articulum præpositiuium pro pronomine demonstratiuo: id est, τὸ φῆσαι, siquidem hoc interdum fit, 114.33. Alioquin si articulum suo more capias, cum nihil Latine respondeat, turpe foret dicere, τὸ φῆσαι, enim dicere: quapropter vertimus, nam dicere.

15 alia significata in præfens omittit, & suo loco discenda ducito. Magnum, adiectiuum neutrum, de quo 136.10. Sepè alterius generis substantiuo additur adiectiuum neutrum, τὴν τὴν κατὰ τὸν μὴ μέγα, Loci structuram esse magnam: veluti substantiuè, hoc est, rem magnam, aut magni esse momenti, magnopere referre, ut Budæus vertit.

20 finit. aoristi primi, ab indicat. ἐφῆσαι, ut τὸ φῆσαι, ab ἐφῆσαι, cur ergo non φῆσαι, ut τὸ φῆσαι, accentu acuto? Iam monuimus, non aliud esse agendum prima lectione huius epistolæ, quam ut casuum, & temporum, & personarum terminationes rimaremur, & vides terminatione consentire φῆσαι cum τὸ φῆσαι, vtrunque in α, Quod ad accentum attinet, αἰ in huiusmodi solet haberi pro breui, 221.24. Ion-

25 ga verò ante breuem finalem circumflectitur, itaque scribendum non φῆσαι, sed φῆσαι, 221.18. in ἐφῆσαι, ἐφῆσαι. Vñtatum verò thema huius infiniti, φῆσαι, est φῆσαι, de quo, 164.19. Nec tam significat dico, quam puto, & profiteor: vtrunque explicat Budæus, τὸ φῆσαι, nam quod existimare te ais.

30 ποί, tertiarum declinationis, τὸ φῆσαι. Structuram, ἢ κατὰ τὸν μὴ μέγα, secundæ declinationis. Ad ingenerandum animo tuo. Gerundiis & supinis Græci carent, in quorum locū subeunt infinitiui, adiectis articulis neutri generis, φῆσαι τὸ φῆσαι, hoc est (ut rudiùs loquamur) ad ingenerare, id est, ad ingenerandum: aut, causa ingenerandi. Nam prius supinum, gerundium in di, vel dum, fermè efficit infinitiuum ad finiculo præpositionis φῆσαι.

35 ab ἐπιφαινομένης in, ingenero, innasce facio: quasi intus facio, vel inesse facio. Casus supini, φῆσαι, & per casum φῆσαι, primæ coniugationis circumflexorum, futurum φῆσαι, aoristus primus ἐφῆσαι, infinitiuus φῆσαι, vnde compositum ἐπιφαινομένης, ab ἐπιφαινομένης, ex præpositione ἐπι, migrante ν in μ, propter π sequens.

40 Quomodo verò se habeant præpositiones ἐπι, & σὺν, in compositis, vide 210.19. & 29. in verbo σὺν ἡμῶν. Quoties incidit verbum compositum, ut facilius sit temporum formatio, tolle præpositionem & excutito simplex, ut modò fecimus in infinitiuo ἐπιφαινομένης.

45 vel amore prouocatus. Nominatiuus est ἡ ὁμοίωτος, secundæ declinat. Accusat. τὴν ὁμοίωτον, ut τὴν ὁμοίωτον. Accusatiuus sing. fœminini generis, nominatiuus τῆς ὁμοίωτης, quod habes 28.33. Quanquam si quis rectè perceperit ordinem, quem secuti sumus in quinta nominū declinatione, faciliè inuenierit omnia, vel nobis ta nominum declinatione.

est beatitudo, quam recordam in diuinitis pollicitationibus habemus.

Articulus iunctus infinitiuo nominis vocem gerentis.

Articulus Græcorum quid Latine respondat.

Adiectiuum neutrii alterius generis substantiuo additum.

Notio de accentu.

τὴν τὴν κατὰ τὸν μὴ μέγα.

φῆσαι τὸ φῆσαι.

ὁμοίωτος.

ὁμοίωτος.

ὁμοίωτος.

& 34. Scribitur autem νεπιάνων περὶ in fine, de quo, 47. 34. & 138 a 9.
... & 34. Scribitur autem νεπιάνων περὶ in fine, de quo, 47. 34. & 138 a 9.

Relatiua causam in- dicant.
... Relatiua causam in- dicant.

videt in interpretatio euaspianu.
... videt in interpretatio euaspianu.

mitantibus: propterea quod ablatiui absolute positi crebro causam reddunt, vnde & particulam adiecit, nimirum.
... mitantibus: propterea quod ablatiui absolute positi crebro causam reddunt, vnde & particulam adiecit, nimirum.

Tale igitur quiddam nostrum. nam domesticus perturbationes quod circumferentes ubique cum similibus tumultibus sumus.
... Tale igitur quiddam nostrum.

T A L E: Neutrum in ov, de quo, 129. 25. Igitur, ergo: coniuatio nunc illatiua, nunc continuatiua.
... T A L E: Neutrum in ov, de quo, 129. 25.

19 ἀράται ποτικῆ, III. 17. 19 Ἀρα, tollo : fut. ἀράω, aorist. prim. ἤρα : inaperitius ἀρα, ἀ-
 20 εἰρήνην, ut τῷ φων, τῷ φάτω. 20 Ὁ εἰρήνης, crux: tertiae declin. 21 Ἰψίus : crebro re-
 21 αὐτῶ. αὐτῶ pro αὐτῶ. λουθεῖα, sequor : dativum regit, 229. 25 imperitius ἀπολοῦθε, ἀπολούθε, & per
 22 ἀπολούθεια. λουθεῖα, sequor : dativum regit, 229. 25 imperitius ἀπολοῦθε, ἀπολούθε, & per
 23 μοι. crasim ἀπολούθεια, ut ποιέτω, ποιέτω, 78. 21. 26 Dativus ab ἐγώ : ex excliticis est
 24 ταῦτέστιν. estque ex encliticis. Scribitur autem ἐγὼ pro ἡ more Attico, qui personis in iota
 25 ἐστὶν. finitis addunt ῖ, siue sequatur vo cālis, siue consonans, siue absoluta sit sententia,
 Ἀπιδίπνισ. siue non. Idque recēptissimum in ecclēasticis scriptoribus. 26 Ἐγὼ habeo in-
 138. 19. finitium ἔχειν, habere : ἐν ἡσυρῆ, in quiete : pro quo B V D A E V S, pacatam ha-
 26 ἐν ἡσυρῆ ἔχειν. bere ἡ ἡσυρῆ, quies, secundae declinat. dative ἡσυρῆ, per α. dipthongum im-
 27 τὸν νεῦν. propriam ἐν, in, praepositio iuncta dative ἡσυρῆ. 27 Accusatiivus nominati-
 28 περιελάττει. us ὁ νῆς, crasis νῆς, 131. 24. 28 Περιελάττει, nitor, conor, tento, secundae coniu-
 29 περιελάττει. circumflexorum : infinit. περιελάττει, crasis περιελάττει. 29 Conuenit, impersonali-
 ter : praesentis temporis, ἂ παρὸς & ἡκα : compositum περιελάττει, cōuenio. B V D A E V S
 imperfecto redditiam primū, in quiens, mentem pacatam habere conuenie-
 bat. pro quo Græcus dixit, ἐν ἡσυρῆ τὸν νεῦν ἔχειν περιελάττει, hoc est, verbum
 ἐ verbo, in quiete mentem habere, conari conuenit : ordo est, conuenit conari
 habere, id est, ut habeas, aut ut habeat quis mentem, &c. Magnus est enim vsus
 infinitiui Græci, & sæpe numero commodē redditur per optatiuum praecedente
 particula vt, aut alia simili. Cæterum nos docendi gratia rudiū vertimus, quò
 per omnia discipulo satisfaceremus. Neque verò miretur si inter Græca nihil
 respondcat illi. Iam primū nec interpretem damnet, quasi infinitiui περιελάττει
 neglexerit. Latinis auribus ille inseruit, & sensum bona fide reddidit. Verum
 iam deinceps in istiusmodi versibus siue libertate, siue autoritate, non mul-
 tum immorabimur, sed B V D A E V S doctissimam interpretationē tantūm ascri-
 bebimus. Vbi enim singulorum verborum themata commonstrata fuerint, &
 grammaticas minutias exactē peruestigauerimus, facile quibus iudicio ipse suo
 consequetur, quid interpretes aut prudens adiecerit, aut securus transmissit. quorū
 utrumque quantum permittunt, fidem interpretum scripta docebunt.
 Nunc quo cœpimus proposito, has Meditationes absolnamus. De interpretan-
 ditatione, alias fortē & copiosius dicemus.

Infinitivus per optati-
 uum redditus.
 Interpretis Libertas.

Uti enim oculum con-
 tinuo circumactū ver-
 satus, & nunc hor-
 sum illorsūmque de-
 flexus, nunc sursum
 deorsūmque erectus
 vicissim ac depressus,
 exactē cernere ne-
 quit, sed obtutu in-
 cumbere in rem vi-
 sam cum oportet, si-
 quidem conspectum
 rei perspicuum factu-
 rus est: hunc in mo-
 dum mentem huma-
 nam saeculis mundi
 curis distractam eu-
 denter cernere verita-
 tem vix est ut eueni-
 re possit.

1 ὅς γάρ.
 2 ὁ φθαλλός.
 3 περιελάττει.
 Vt enim: respondet ei quod sequitur, ἔγω, sic. Oculum, ὁ φθαλλός: ter-
 tiæ declinat. 2 Accusatiuus participij praesentis temporis nominatiuus: ὁ περιε-
 λάττει

ἡσυχίας, à passio περιελάττει: actiuum περιελάττει, circumago, circumduco, verso, à
 περι & ἄγω: nec abiicit περι vocalem, licet verbum ἀγω incipiatur à vocali. 49. 7.
 & 13. 4 Συνοχῶ, contineo: inde συνοχῶ, continuus, primæ declinat. contracto-
 4 συνοχῶ. rum, τὸ συνοχῶ, ἡ συνοχῶ, crasi συνοχῶν, & ῖ in σ conuerso, sit aduerbium
 5 συνοχῶ. quasi dicas, continenter: qua voce Cæsar vitur pro assidue, & citra in-
 tentionem: continenter bellum gerere. De huiusmodi aduerbiorum for-
 matione, 106. 13. Pro περιελάττει συνοχῶς, B V D A E V S habet, continuo circumactu
 versatus. 5 Et nunc quidem: νὺν aduerbium temporis. 6 In obliqua neutrum 5 καὶ νὺν καὶ.
 plurale accusatiui cālūs: nominatiuus singul. ὁ πλάγος, obliquus, tranversus. 6 ἐπὶ τὰ πλάγια.
 10 tertiam declinat. pro ἐπὶ τὰ πλάγια, B V D A E V S, horisum illorsū inque. 7 φέρω, 7 περιεφέρω μιν.
 compositum περιφέρω, pass. περιφέρωμαι, circumferor, participium ὁ περιφέρωμαι ter-
 8 τιαe declinationis: accusatiuus τὸν περιφέρωμαι. 8 Sursum ac deorsum: ἀνω ad-
 uerbium, sursum, supra: κατώ, deorsum, infra. 9 Aduerbijs articuli adduntur in κατώ.
 quotis genere & numero, sensusque redditur Latine per cōueniēs aliquod par-
 15 ticipium, aut aliam quampiam vocem, quæ maximē quadrat: ὁ ἀνω, qui sursum uertit.
 uertatur: τὸ ἀνω, sursum sita: τὸ κατώ, deorsum posita: παρὸς τὸ ἀνω, ad ea quæ sur-
 9 sursum consistunt. Περὶ.] Praepositio iuncta est accusatiuo τὸ ἀνω. 9 Neutrum πικρῶ.
 plurale ab adiectiuis πικρῶς, densus, frequens. Neutra uerò adiectiua in utroque
 numero tanquam aduerbia cūctant: πικρῶ, multū: sic πικρῶ, frequenter: pro quo aduerbia sunt.
 20 B V D A E V S vicissim, id est identidem, crebro, per interualla. 10 Accusatiuus 10 6.
 est: nominatiuus ὁ μετασφρόδμνος, participium praesentis temporis à passio με-
 10 τασφρόδμμαι: actiuum μετασφρόδμμι, conuerto, reuerto: ἀ μετὰ & σφρόδμμι, pro πικρῶ νο-
 μιν μετασφρόδμμι, id est, frequenter conuersum, uertit erectus vicissim, ac depressus.
 nam παρὸς τὸ ἀνω μετασφρόδμμαι, id est, sursum conuerti, non aliud est quam erigi:
 25 contra παρὸς τὸ κατώ μετασφρόδμμαι, deorsum conuerti, tanquam est deprimi. id
 uerò per uices contingit sibi inuicē succedentes, ideo πικρῶ μετασφρόδμμαι dixit,
 25 vicissim erigi ac deprimi. 11 Videre: infinitiuis secundi aoristi, 194. 2. in εἶδω.
 12 Manifeste, euidenter: aduerbium factum à genitino plurali εὐαργῶν: nominati-
 12 uis ὁ καὶ ἡ εὐαργῶς, primæ declin. contractorum. 13 Non: ἢ ante consonan-
 tem, ἢ πικρῶ: εὐα ante uocalem tenuem, ἢ πικρῶ: εὐα ante aspiratam, ἢ εὐαργῶς.
 30 14 Ὁδῶς, potens, possiblis: quod nomen Ionico more capit paretcon τῶ ὄδῶς, neutrum ὄδῶς.
 15 Oportet: impersonale, 219. 13. 16 Simplex ἐρεῖδῶναι, ut τυ-
 30 φθῶναι, aorist. prim. pass. infinitiui modi indicatiuῦ ἡρεῖδῶναι, à tertia persona prat.
 passiuu ἡρεῖσθαι: prima persona ἡρεῖσθαι: prat. act. ἡρεῖσθαι, futur. ἐρεῖσθαι, praes. ἐρεῖδω,
 35 id est, firmo, figo: περιερεῖδω, applico, affigo: περιερεῖδωμαι τῷ ὀφθαλμῷ, affigi oculū,
 siue aspectum applicari. 17 Ὁπῶς, video: prat. ὀπῶμαι, secunda persona ὀπῶμαι:
 35 hinc ablato incremento verbale fit ἡ ὀπῶμαι, τῆς ὀπῶμαι, τῶ ὀπῶμαι, secundae declinat. cō-
 tractorum. 18 Ei quod uidetur: ἐρεῖδω, video: ἐρεῖδωμαι, videor, crasis ἐρεῖδωμαι, se-
 40 cundae coniugat. circumflex. particip. ἐρεῖδῶς, datiuus τῷ ἡρωμῆϊ: pro quo B V
 D A E V S dicit, rem uisam. Nam huiusmodi participij praeteriti tēporis saepius
 abutimur, & ad significationem praesentis accōmodamus, quòd Latini non ha-
 45 bebant participium praesentis à uerbo passiuo. Quāquam & Græci & Latini par-
 ticipia crebro solent usurpare, non habita ratione tēporis, sed significati: ut rem
 uisam dicamus nō eam solūm quam tempore praeterito uidimus, sed omne id
 in quod oculus suo suae potest: sic Græci τὸ ἐρεῖδῶναι participio praesentis
 45 tēporis appellant quicquid cerni potest, siue nunc in praesentia cernatur, siue
 antea conspicuum fuerit, licet iam lateat, neque appareat, id est τὸ ἐρεῖδῶναι, & vi-
 sum pro obiecto uisus, ut Phisici loquuntur, accipimus. 19 Si: coniunctio hic
 posita cum optatiuo μέλαινα. 20 Optatiuus ut πῶς indicat. μέλαινα: quod uerbum
 50 peculiariter gaudet in finitiuo: solēneque Latini hāc phrasim reddere his uerbis,
 futurum est ut: μέλαινα πῶς, futurum est ut faciam: μέλαινα ἔρεῖδω, futurum est ut
 50 scribam: μέλαινα τῷ φαῖ, futurum est ut uerberem, cuiusmodi planē eadem sunt cum
 futuris, faciam, scribā, uerberabo: sed uocum usus est obseruandus, nos rudiūm
 ducentes rationem, pro μέλαινα diximus, futurus sit. 21 Ὁ καὶ ἡ εὐαργῶς, primæ
 45 declinat. contractorum: τὸ καὶ ἡ εὐαργῶς, τὸν καὶ τῶ εὐαργῶς, crasi εὐαργῶ, id est,
 euidentem, manifestum, aut, ut B V D A E V S. cōspicuum: hic capitur in genere
 50

19 εἰ.
 20 μέλαινα.
 Constructio & in-
 terpretatio uerbi
 μέλαινα.
 21 καὶ ἡ εὐαργῶς.

De iis que sunt per a priuatiuum, & quomodo sint interpretanda.

16 αἰών. a priuatiuum uocatur. 17 αἰών. adiectiuum formatur αἰώκος, qui domo caret.

18 ἀφιέλαιον. ἀντήμων. 19 ἀντήμων. ἑτάλια in μὲν à fut. act. vel à prat. pass. 12.6.30.

20 ἀπορήμονα. 21 ἀπορήμονα.

22 ἀσυνάλλακτον. 23 ἀμεδῆ.

Composita ex α, δ, & cum genitio. 24 ἀνθρώπων. 25 διδασκάλων.

26 ὑποδέξασθαι. 27 κερδίει. 28 θείας.

29 διδασκαλίας. 30 ἐγνομένας. 31 διατυπώσεις.

32 ἐτοιμασία. 33 ἀπομαθήσεις. 34 ἐπιμαθήσεις. 35 ἀπομαθήσεις.

36 ἀπομαθήσεις. 37 ἀπομαθήσεις. 38 ἀπομαθήσεις.

39 ἀπομαθήσεις. 40 ἀπομαθήσεις.

41 ἀπομαθήσεις. 42 ἀπομαθήσεις.

43 ἀπομαθήσεις. 44 ἀπομαθήσεις.

45 ἀπομαθήσεις. 46 ἀπομαθήσεις.

Neq; enim in cera scribere possibile, non delecterem infitos characteres, neque animæ placita diuina accommo- dare, non ex consuetudine anticipatas opinio- nes ex ea eximentem.

DATIVVS A nominatio. 2 Τερίφω. 3 Διότι. 4 Καταλείναντα. 5 ἐπιμαθήσεις. 6 ἀπομαθήσεις. 7 ἀπομαθήσεις. 8 ἀπομαθήσεις. 9 ἀπομαθήσεις. 10 ἀπομαθήσεις.

11 ἀπομαθήσεις. 12 ἀπομαθήσεις. 13 ἀπομαθήσεις. 14 ἀπομαθήσεις. 15 ἀπομαθήσεις.

16 ἀπομαθήσεις. 17 ἀπομαθήσεις. 18 ἀπομαθήσεις. 19 ἀπομαθήσεις. 20 ἀπομαθήσεις.

21 ἀπομαθήσεις. 22 ἀπομαθήσεις. 23 ἀπομαθήσεις. 24 ἀπομαθήσεις. 25 ἀπομαθήσεις.

26 ἀπομαθήσεις. 27 ἀπομαθήσεις. 28 ἀπομαθήσεις. 29 ἀπομαθήσεις. 30 ἀπομαθήσεις.

31 ἀπομαθήσεις. 32 ἀπομαθήσεις. 33 ἀπομαθήσεις. 34 ἀπομαθήσεις. 35 ἀπομαθήσεις.

36 ἀπομαθήσεις. 37 ἀπομαθήσεις. 38 ἀπομαθήσεις. 39 ἀπομαθήσεις. 40 ἀπομαθήσεις.

41 ἀπομαθήσεις. 42 ἀπομαθήσεις. 43 ἀπομαθήσεις. 44 ἀπομαθήσεις. 45 ἀπομαθήσεις.

46 ἀπομαθήσεις. 47 ἀπομαθήσεις. 48 ἀπομαθήσεις. 49 ἀπομαθήσεις. 50 ἀπομαθήσεις.

51 ἀπομαθήσεις. 52 ἀπομαθήσεις. 53 ἀπομαθήσεις. 54 ἀπομαθήσεις. 55 ἀπομαθήσεις.

56 ἀπομαθήσεις. 57 ἀπομαθήσεις. 58 ἀπομαθήσεις. 59 ἀπομαθήσεις. 60 ἀπομαθήσεις.

61 ἀπομαθήσεις. 62 ἀπομαθήσεις. 63 ἀπομαθήσεις. 64 ἀπομαθήσεις. 65 ἀπομαθήσεις.

66 ἀπομαθήσεις. 67 ἀπομαθήσεις. 68 ἀπομαθήσεις. 69 ἀπομαθήσεις. 70 ἀπομαθήσεις.

71 ἀπομαθήσεις. 72 ἀπομαθήσεις. 73 ἀπομαθήσεις. 74 ἀπομαθήσεις. 75 ἀπομαθήσεις.

76 ἀπομαθήσεις. 77 ἀπομαθήσεις. 78 ἀπομαθήσεις. 79 ἀπομαθήσεις. 80 ἀπομαθήσεις.

81 ἀπομαθήσεις. 82 ἀπομαθήσεις. 83 ἀπομαθήσεις. 84 ἀπομαθήσεις. 85 ἀπομαθήσεις.

* 126.6. 18 αλωποσι. * 224.33. 19 κειτασμου. * 105.14. & 139. 27. * 126.3. 20 παρηρηειαι. Composita ex αρωει mutans α in η. 21 κειτασμου.

Quietus igitur status anime expiationis aspicitur est, cum nec lingua loquuntur quae ad homines pertinent, nec oculi colorum nitores circumspiciunt in corporibus, nec concinnè accommodatas membrorum proportionibus, cum nec aures elanguescere faciunt, auscultandis ipse modulantis distincta, ad voluntatem eandem accommodata, nec facietorum hominum ridiculis aut scurrilibus dictis: quae res maximè comparata est frangende anime intentioni.

Ἡσυχία ἐν ἀρχῇ καὶ ἀρσέως τῆ ψυχῆ. Quies ergo principium expiationis animae tres que lingua loquente tres hominum, neque oculis nitidos colores corporum & proportiones circumspicientibus, neque auditu vigorem animi dissoluente, in auscultatione carminum ad voluptatē factorū, neque verbis scurrilium & ridiculorum hominum, quod maxime frangere animi intentionem natum est.

1 ἀρχῇ. 2 καὶ ἀρσέως. * 126.6. 3 λαλέσεις. 4 τὰ ἦδη ἀνθρώπων. 5 δὲ χροίας. 6 συμμέτρων. 7 συμμέτρους. * 282.24. 8 περιεκοπιούτων. 9 ἀκοῆς. * 284.24. 10 τόνον. 11 ἐκλυύσεις. 12 ἀκροάσῃ. * 126.6. 13 μελῶν. 14 πεποιημένων. 15 ῥήμασιν. * 126.3. 16 ἐπιπέλων. * 54.33. & 284.24.

PRINCIPIUM, Et originem verbum ἀρχῆν etiam significat originem esse & authorem. Ἡ καὶ ἀρσέως * verbale à secunda persona prateriti passivi κειτασμου, & καὶ ἀρσέως, purgo. Ἄλλεις, loquor: participium λαλῶν, ἢ λαλέεις, Res hominum, aut ea quae ad homines pertinent. In articulo enim neutro, dum iungitur genitiuo, subaudiendū est id quod maximè cōuenit: τὰ ἦδη φίλων, res amicorum sunt communes, aut bona amicorum, siue facultates eorum, & quaecunq; ad ipsos pertinent. Χροία, color: δὲ χροία, bonus color, secundae declinationis. Τὸ σῆμα τὸ σῆματος, ἦδ' ἀκοῆς, ἦδ' ἀκοῆς, modus, mediocritas: * inde ἢ συμμέτρων secundae declinationis, proportio. Σκοπιῶ, part. σκοπιῶν, τὸ σκοπιῶντος, crasis σκοπιῶντος, ἦδ' σκοπιῶντων: inde περιεκοπιούτων à περιεκοπιῶν. Ἀκούω, audio: sec. aoristus esset ἦκουσιν: * inde nomen verbale ἢ ἀκοῆς. * 284.24. Τείνω, tendo: inde ὁ τόνος, tonus, contentio, vigor. Ἀνώ, ἐκλύω, participium ἐκλύων, ἢ ἐκλύουσα, τῆς ἐκλυύσης. est autem ἐκλύω, dissoluo, & viribus destituo: pro quo interpretor, facio elanguescere. Ἀκροάσῃ, audio: verbale ἢ ἀκροάσῃ, factum à secunda persona prateriti passivi ἢ ἀκροάσῃ, secundae declinationis contractorum, datiuus τῆ ἀκροάσῃ, crasis ἀκροάσῃ. Τὸ μέλος, carmen, canticum, τὸ μέλος, ἦδ' μελῶν, crasis μελῶν, primae declinationis contractorum. Ἀπειῶ, facio, pass. ἀπειῶμαι, praeτ. ἀπειῶμαι, partic. ἀπειῶμενος. Ἔπειω, inuitatum verbum, id est, dico: futurum ἔπεισω, praeτ. ἀπειῶμαι, ἦδ' ἔπειμαι: verbale τὸ ῥῆμα, τὸ ῥῆματος, τὸ ῥῆματι, datiuus pluralis τῶν ῥήμασι. additur ἢ ὄβ vocalem sequentem, ῥήμασιν ἀπὸ τῆ ἀπείλων, 47.34. Τρέπω, verto: inde πρᾶπιλος, mutabilis per a: * siquidem secundus aoristus effertur per illam vocalem πρᾶπιλος: hinc ἐπιπέλος, comis, facetus: quam vocem BASILIUS in malam partem accipit, sequitur Apostolum Paulum in epistola ad Ephesios, cap. 5. ubi sumit

fumit ἀτραπῆν pro scurrilitate, quae Christianos non deceat. Γελιάζω, 17 γελιάζων. risum moueo, tertia persona praeterit. γελιάζω: * verbale ὀ γελιάζης, τὸ γελιάζης primae declinationis genit. plur. ἦδ' γελιάζων. Quod, siue quae res, nempe scurrilia dicta: est articulus subiunctiuus neutri generis. Maximè: * siue perlatiuus adverbialis. Ἄνω, soluo: infinit. λύνω, soluere. Φύω, fut. φύσω, praeteritum πέφυκε, πέφυκες, πέφυκα, id est, natura comparatum est, siue natum est, quemadmodum dixit Ouidius: Atribus & sentos tantummodo ledere nata, id est, quae ex naturae pronitate & aptitudine solent ledere.

Mens quidem enim non dispersa ad externa, neque à sensoris in mundum diffusa, redit quidem ad seipsam, per se ipsam vero ad Dei notionem ascendit.

Νῆς ἰδὺ γὰρ μὴ σκεδαννύμενος ὅτι τὰ Quippe mens nec exterioris dispersa, nec in mundum per sensoria diffusa, ad se ipsa redit, modo quo superioris nutu ad Dei notionem euadit.

VERTES Apertissime, siquidem nos ruditati consulentes diximus, quidem enim. Participium à σκεδαννύμενος. Ad ea quae foris sunt: est articulus iunctus adverbio, ut prius τὰ ἀνω, τὰ ἔσω, 291. 13. ἀιδάσθω, sentio, temporis capit ab ἀιδάσθω, 170. 12. finge vocem actiuam ἀιδάσθω, futurum ἀιδάσθω, praeτ. ἀιδάσθω, actiuum ἦιδυκε, passiuum ἦδημι, ἦδησαι, ἦδησαι: * vnde ablato incremento, hoc est, redeunte γ in αι, & ultimam vertendo in η, fit nomen verbale τὸ ἀιδάσθω, τὸ ἀιδάσθω, sensoria & sedes sensuum. Participium ἀιδάσθω, ἀιδάσθω, ἀιδάσθω. Ἐίμι, εἶς, εἶς, εἶς, it. 159. 2. ἀείρω compositum, deinde ἐπαίρω, ἐπαίρω, ἐπαίρω: duae sunt praepositiones ὅτι & ἀνώ. Διὰ ἑαυτοῦ, apostrophos est. Νόος, intelligitur mens, hinc multa sunt substantiua praefixio praepositionum, quorum omnium penultima est diphthongus ει, ὅτι, ὅτι, ὅτι: sic ἐνοια, notio, ab ἐνώω, confydero, intelligo. Βάινω, εἰς, βάινω: ἀναβαίνω, ascendendo, euado.

Et illo decore circum lustrata; & illustrata, etiam ipsius naturae obliuionem capit, neque ad cibi curam, neque ad vestimentorum sollicitudinem animi detrahens.

Κακείνω τὴ κάλλει περιλαμπρόμενος τε καὶ ἐλλαμπρόμενος, καὶ αὐτῆς φύσεως λήθη λαμβάνει, μήτε πρὸς τροφῆς φροντίδα, μήτε πρὸς περιβολαίων μέριμναν τὴ ψυχῇ κατελκόμενος.

CRASIS Pro καὶ ἐπέω, 155. 29. & 157. 1. Crasis à datiuo καλλεί: nominatiuus τὸ καλλέος, τὸ καλλέος prima declinationis contractorum. Harum particularum est ordo, ut praecedat, & sequatur: apud Latinos autem in prosa coniunctio q; secundum obtinet locum: at in carmine Graecorum more q; praecedere potest, Μολέτης & μοτες ἰνὺπερ ἄλιος ἱμροσῖτ. Est autem particula τε ex enclitico, & accentum remittit. Περιλαμπρόμενος Participium à περιλάμπρω, à περιλάμπω, id est, vndique illustro, splendore & lumine circumfundo & collustro: simplex est λάμπω. Participium ab ἐλλαμπρωμαι, id est, diuinitus doceor & illumor, à praepositione ἐν & λάμπρωμαι, sed migrat γ in λ, propter λ sequens, 210. 28. in συβήγγουσαι. φύω, secunda persona praeteriti passivi πέφυκα: * vnde verbale ἢ φύσῃ, τῆς φύσεως secundae declinationis contractorum. Ἡ λήθη secundae declinationis obliuio, lethe, à λήθη, letheo: pro tamen vsurpatū est λανθάω. Ἀκυροῦ, à λαμβάνω. Τρέφω, nutrio: ἢ τρέφω, esca, cibus, secundae declinat. Βάινω, à περιβάλλω, induo: περιβάλλω, vestis: τὸ περιβάλλω, idem, tertia declinat. de hoc

10 μέριμναν.
11 κερταλάφους.
*282.10. & 286.
21.

vide 294.14 in συμβόλαια.
11 κερταλάφους: κε δέλα κω, deorsum traho, à κεράτ prapositione: pass. κε δέλα κω, participium κερταλάφους. Estq; passiuorum more dictum κερταλάφους πλώ κω, detractus animam, per synecdochen, id est, habens animam detractam, ut fractus membra, 230.20. & 2.4. aut verbum passiuum capitur actiuè, κερταλάφους, detractans & demittens: id quod Atticis creberrimum est.

Quippe qui à terrenarum rerum curam innumis & feriatibus, omne suum studium ad ea bona traducat, quæ magno certamine quaeruntur: id enim assequi conatur, quo numeros omnes fortitudinis temperantiaque impleat, quo iustitiam, prudentiam, ceterasque virtutes absolute excolat, aliisque insuper, quæ sub hæc genera distributa, vitium studio commonescunt, ut cuncta officiosè exequatur, ad vitam rectè atque ordine instituendam.

Αλλά χολώ δπό τῆς γήινων φρονήτων ἀζων, τλω πασαν αὐτὲ σπεδλω ἐπὶ τλω κτῆσιν τῆς αἰωνίων ἀγαθῶν μεταπίθησι, πῶς κερταλάφους αὐτῆς σωφροσύνη καὶ ἀνδρία, πῶς δὲ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ φρόνησις, καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρεταὶ, ὅσα ταῖς ἡμετέρας ταύταις ὑποδιαμερόμεθα, κερταλήκοντος ἐκαστα ἑπιτελεῖν τῆς κτῆσιν βίον ὑποβάλλουσι τὰ σπουδαία.

1 γήινων. 2 ἀζων. 3 πῶς. 4 κτῆσιν. *126. 6.
5 αἰωνίων ἀγαθῶν.
6 μεταπίθησι.
7 κερταλάφους.
8 ἀνομιμήτους ἢ οὗς sunt verba in αἰω, 90.44.
*126.4.
κερταλάφους αὐτῆς.
Verba παβίμα cum datiuo 229.28.
8 σωφροσύνη.
Denominatiua ἰν κωσούνη, iustitia: sed quoties deducuntur à communibus in onos, duæ tolluntur literæ o & v per syncopen: ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων, misericors, πῆ καὶ τῆς ἐλεήμωνος: vnde ἡ ἐλεημοσύνη, misericordia, cleemosyna, pro ἐλεημοσύνη: sic σωφροσύνη, temperans, τὴ σωφροσύνη, σωφροσύνη, pro σωφροσύνη, & c.
9 ἀνδρία.
10 φρόνησις.
*126.6.
11 λοιπαὶ † 280.46.
12 ἡμετέρας. 13 ὑποδιαμερόμεθα.

1 γήινων. 2 ἀζων. 3 πῶς. 4 κτῆσιν. 5 αἰωνίων ἀγαθῶν. 6 μεταπίθησι. 7 κερταλάφους. 8 ἀνομιμήτους ἢ οὗς sunt verba in αἰω, 90.44. *126.4. κερταλάφους αὐτῆς. Verba παβίμα cum datiuo 229.28. 8 σωφροσύνη. Denominatiua ἰν κωσούνη, iustitia: sed quoties deducuntur à communibus in onos, duæ tolluntur literæ o & v per syncopen: ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων, misericors, πῆ καὶ τῆς ἐλεήμωνος: vnde ἡ ἐλεημοσύνη, misericordia, cleemosyna, pro ἐλεημοσύνη: sic σωφροσύνη, temperans, τὴ σωφροσύνη, σωφροσύνη, pro σωφροσύνη, & c. 9 ἀνδρία. 10 φρόνησις. *126.6. 11 λοιπαὶ † 280.46. 12 ἡμετέρας. 13 ὑποδιαμερόμεθα.
14 ἰν ο, λοιπός, reliquus.
15 Γένος, genus: ὁ γένος, generalis.
16 Αἰρέω, διαίρει, diuido, separo: διαίρειμα, particip. διαίρειμος, crasis διαμερόμενος, à prapositione δα: deinde præfigitur ὑποδιαμερόμεθα, particip. pass. præsentis tem-

Sed otium à terrenis curis agens, omne suum studium ad acquisitionem æternorum bonorum traducit, quomodo quidē rectè præfetur ipsi temperantia & fortitudo, quomodo verò iustitia & prudentia, & reliquæ virtutes, quotquot sub generalibus hæc distributæ, deceter singulis exequi in vita admonent studiosum.

temperis ὑποδιαμερόμενος: quod hic ponitur cum datiuo τῆς ἡμετέρας ταύταις, propter prapositionem ὑπο. Exemplaria non participium habebant ὑποδιαμερόμενος, sed verbum ὑποδιαμερόμεθα: id quod non perinde quadrat, ideoque reposuimus participium, maxime freti B V D AE I versione, qui participio vsus est, distributa, non autem verbo distribuuntur.
14 ἡ κω, inde κερταλάφους, & κερταλάφους, decet, conuenit: & κερταλήκον participium neutri generis, id est, officium quod conuenit, τῆς κερταλήκοντος, τῆς κερταλήκοντος, & v in σ conuersio, aduerbium κερταλήκοντος, officiosè, ut decet.
15 Τελέω, ἐπιτελέω, exequor, perago: infinitiuus ἐπιτελεῖν, crasis ἐπιτελεῖν.
16 ἦν κτῆσιν βίον.
17 Βάλλω, ὑποβάλλω, suggero, admoneo.

*278.19.
*116.13.
*280.45. & 284.36.
17 ὑποβάλλουσι.

Maxima porro via ad officij inuentionem, & meditatio diuinitus inspiratarum scripturarum.

Μεγίστη δὲ ὁδὸς πρὸς τὴν κερταλήκοντος ἀρεσιν, καὶ ἡ μελέτη τῶν θεοπνεύτων γραφῶν.

Maxima porro viarum ad veri inuestigationem ferentium, meditatio est scripturarum diuinitus inspiratarum.

Μέγας, magnus: μέγιστος, maximus, 122.30.
τὸ κερταλήκοντος, officium: pau-lò antè diximus.
ἀείσκω, inuenio, tempora capit ab ἀείρω, futurum ἀείρω, prateritum actiuum ἀείρωκα, passiuum ἀείρωμαι, ἀείρωσαι: vnde esset verbale ἡ ἀείρωσαι per η, vt à πείνω, πεπνυμένος, πεινήσει: scribitur tamen ἀείρωσαι per ε, tanquam à præterito passiuo verborum ἰν μί, cuius penultima semper est breuis. finge verbum ἰν μί ἀείρωμαι, prateritum passiuum ἀείρωμαι, ἀείρωσαι: vnde ἡ ἀείρωσαι. vide de hoc, 196.24. ἰν verbo ἔγω.
Quaquam & alioqui in verbalibus istis, non perpetuò penultima vocalis est eadem quæ in verbis: ἀείρωσαι praterit. pass. est ἔσωμαι per ε, tamen verbale scribitur per ε, τὸ ἀείρωσαι, non autem ἔσωμαι.
Πνέω, futurum ἀείρωσαι, 150.2. præt. act. πνέωμαι, pass. πνέομαι: vnde τὸ πνέωμαι, tertia persona πνέωμαι, hinc πνέωσαι: à quo δέπνυός σου, à deo inspiratus: qua voce Paulus vtitur epistola posteriore ad Timotheum, capite tertio: πνέωσαι, inquit, γραφῆς δέπνυός σου, omnis scriptura diuinitus inspirata. Licet autem verbalia illa ἰν πνέωσαι, facta ex tertia persona, syllabam ultimam acuant, tamen quoties aduenit compositio ex nomine, aut particulis α, ο, υ, & c. confirmabilibus, solet accentus retrahi in antepenultimam, ληπίς, δέπνυός σου: διαίρειός σου: γνάθος, δέπνυός σου: κλητύς, δέπνυός σου: sic diceretur πνέωσαι, non πνέωσαι, tamen δέπνυός σου non δέπνυός σου. Quod autem scribimus πνέωσαι sine σ, & δέπνυός σου per σ, id pendet ex authorum vsu. Nam quemadmodum ἰν sexta coniugatione prateritum passiuum partim asciscit σ ante μα, partim non asciscit, 65. 12. ita obseruandum est, quid apud authores obrineat, qui eiusdem quoque verbi vnam personam offerunt per σ, & similiter illinc deducta verbalia cum contrà ceterarum personarum verbalia sine σ formentur: de quibus in vniuersum non est præcipiendum, nisi vt scriptorum vestigijs insistantur, vnde vt grammaticorum canones profecti sunt, ita & quicquid à legitima ratione videtur desectere, illorum auctoritate & vsu nititur.
H γραφῆς, scriptura, à verbo γράφω, scribo.

1 μέγιστος. 2 κερταλήκοντος. 3 ἀείρωσαι. 4 πνέωσαι. 5 δέπνυός σου. 6 γνάθος. 7 κλητύς. 8 δέπνυός σου. 9 διαίρειός σου. 10 πνέωσαι. 11 πνέωσαι. 12 πνέωσαι. 13 πνέωσαι. 14 πνέωσαι. 15 πνέωσαι. 16 πνέωσαι. 17 πνέωσαι.

In his enim & actionum præcepta reperuntur, & vite beatorum virorum perscriptæ traditæ tanquam imagines quadam animarum secundum Deum conuersationis, imitatio-ni bonorum operum proponuntur.

Ἐν ταύταις γὰρ καὶ αἱ τῆς ἀρετῆς ὑποδείξεις, καὶ οἱ βίοι τῶν μακαρίων ἀνδρῶν ἀνάγραπτοι ὡς εἰκαστικὰ ἡμῶν οἷον εἰκόνες πνέες ἐμψυχοῦσες τῆς κτῆσιν Θεὸν πολυθείας, τὰς μνηστικὰς τῆς ἀγαθῶν ἐργῶν ἀρετῆς.

Quandoquidē in his cum rerū agendarum præcepta reperuntur, tum beatorum hominum vite memorie proditæ ac perscriptæ, tanquam simulachra quadam animarū proposita sunt vite, ad normā diuinam institutæ.

his quidem qui bonorum operum exemplaria imitari cupiunt.

μα, crasis ηενυμα, participium κινούμενος, τε κινούμενα, quæ mouentur, id est, viuunt, &c.

16 οίκειν. 17 οικί-δου. *282.11. 18 μιμίσως. *126.6. είκών. πικνία. Δποβλέποντες. χρ-εανπύρα. *297.27. απουδίζωσι. αφητι. βίωσι. αφίρων. Δποβλεπών.

H O C Loco multas voces transiimus partim quod prius sint excussas, partim etiā, quod inspecō lexico facile fuerit ipsum thema reperire, cuiusmodi sunt είκων, gen. plur. ab είκων: πικνία, πικνός: Δποβλέποντες participium ab Δποβλέπω. *297.27. βλάπω, cuius simplex βλέπω: χαρακτηρισμός ab ο χαρακτηρισμός, de quo * supra: απουδίζωσι, tertia persona pluralis à απουδίζω: αφητι: πικνία à nominatio πίκνιος ab ο βίος: αφίρων ab ο αφίρων: Δποβλεπών infinitiuus ab Δποβλέπω, &c. quæ parui sunt momenti: quapropter istiusmodi posthac ac in totum omitemus, aut leui tantum brachio, sicut modò fecimus, simul omnia perfringemus, quæ ad eundem locum pertinebunt.

Itam vero orationes lectiōibus succedentes, recentiores animam vegetiores que accipiunt, ut pote desiderio. Et iam flagrantem. Εύχαι πάλιν τας ἀναγνώσεις δευδέρχου, νεωροτέρων την ψυχην και ἀκμαίωτέραν τῷ πρὸς θεὸν πόθῳ κεννημήλω ωδύλαμβάνουσιν.

1 ἀναγνώσις. *126.6. 2 νεωροτέρων. 3 ἀκμαίωτερον. Adiectiuum in a vel n substantiuus in a vel n. 4 κεννημήλω. 5 ωδύλαμ. 6 βάνουσιν.

REL IQVA Facilia sunt: δὴ χαι nominat. plur. ab η δὴ χαι: πάλιν aduerbium est: δευδέρχου à δευδέρχου, participium δευδέρχου, pluralis δὴ δευδέρχου: simplex uerbum est, δευδέρχου: ψυχην accusat. ab η ψυχῆ: πρὸς prepositio posita hic cum accusatiuo θεόν, cuius nominatiuus ο θεός: πόθῳ datiuus ab ο πόθος, desiderium: παραλαμβάνουσιν, tertia persona est pluralis numeri à παραλαμβάνω: simplex λαμβάνω: additur autem η παραλαμβάνουσιν: de quo, 47. 34. in Instit. Grammat.

1 θεός. 2 ἐναργής. 3 ἐμπροσθεν. 4 ἐνείκησις. *126.6. 5 εὐδρυμόν.

Δ Ε, uerò, autem, at, ceterum, porro, ueruntamen: ut loco quadrat: additur 7 adiectio syllabica δὴ χαι, ut apud Latinos qui, in alioqui, atqui. * Ο' και η ἐναργής, τε και της ἐναργής, τον και των ἐναργής, crasis ἐναργής, primæ declinationis contracturum. Participium femininum ab ἐμπροσθεν. * Οίκεος, ἐνείκη, ἐνείκησις, 50 ἐνείκημαι, ἐνείκησαι: * uerbale ab lato incremento ἐνείκησι. Ἴδρῶν, futurum ἴδρῶσα, præter. act. ἴδρῶσα, pass. ἴδρῶμαι, particip. ἴδρῶσάς, accusat. τον ἴδρῶσάσιν: compositum εὐδρυ-

εὐδρυμόν, quòd si legatur εὐδρυμόν accentu in antepenultima, erit participium præteritis temporis, à passiuo uerbi in ἴδρῶν fit ἴδρῶμαι, passiuum ἴδρῶμαι: compositum εὐδρυμῶν, participium εὐδρυμῶν, id est, infidens.

Ita efficiuntur templum Dei, quando non curis terrenis asiduitas memoriae interrumpitur, neque improuasis perturbatiōibus mēs turbatur: sed omnia effugiens 3 amans Dei ad Deum 4 secedit, expellens 5 prouocantes nos in 6 intemperantias affectus, & ad uirtutem ducentibus 7 studiis 8 im-moratur. Οὕτω γνώμιθα ναὸς θεῦ, ὅταν μὴ φρονήσι γίναις τὸ συνεχὲς τῆς μνήμης διακόπη), μὴ δὲ τοῖς ἀπεροδοκῆτοῖς πείθειν ὁ νοῦς ἐν ἀφαιτίται. ἀλλὰ πάντα ἑσποφυζὼν ο φιλοθεος, ἐπὶ θεὸν ἀναχωρῆ, ἐξελαύνων τὰς πρὸς κελύμματα ἡμαῖς εἰς ἀκρασίας πάθη, και τοῖς πρὸς ἀφελῶ ἀγρουσιν ὅπι-τηδύμασιν ἐν δὴ χαι βίβη.

Δ Ο Κ Ε Ω per ε, compositum προσδοκῆμα per α, ut contra συλάω per α, ἰεσ- I ἀπεροδοκῆτοις. 20 συλάω per ε. igitur προσδοκῆμα, expecto, futurum προσδοκῆσω, præteritum actiuum προσδέδουμαι, passiuum προσδέδουμαι, προσδέδουμαι, προσδέδουμαι: * uerbale προσδοκῆμα: inde ἀπεροδοκῆτοῖς, inexpectatus. * φλόγω, secundus aoristus ἔφυζον, 55. 2. 2 σποφυζὼν, participium σφυζὼν: compositum εσποφυζὼν ab Δποφύζω. 3 Amans Dei: à φίλος 3 φίλος 3 & φέος, ut φίλος ἀνθρώπου, humanus, amans hominum, à φίλος & ἀνθρώπου. * Χαίρει, 4 ἀναχωρῆ, 5 ἀναχωρῶν: subiuunctiuus tertiæ personæ ἐπι ἀναχωρῆν, crasis ἀναχωρῆ, ut ποιη. * Κα- 5 πρὸς κελύματα. 6 ἀκρασίας. 7 ἐπιτηδύμασιν. 8 ἐν δὴ χαι βίβη.

Et 1 primū quidē omnī studere cōuenit, circa sermonis 2 uisum non 3 imperitè habere, sed 4 per cūctari quidē citra contentiōnem, respōdere autē 5 sine affectiōne, nō interpellantè differentē, quādo 6 utile dicitur, neque 7 desiderium suū sermonē 8 ostēdendo interlerere, modo: stauentem sermoni & aufcultatiōni. Καὶ πρῶτόν γε πάντων, σπουδάσειεν προσήκει, ἀλλ' ἂν τῶ λόγου 2 χρῆσιν μὴ ἀμαθῶς ἐχρῆν, ἀλλ' ἐρωτῶν μὴ ἀφιλονείκως, Δποκρίνεσθαι δὲ ἀφιλοτίμως, μὴ δὲ πρόπητον τα τὸν προσδεδουμένον, ὅταν 7 χρῆσιμον λέγη, μὴ δὲ 8 ἐπιθυμουμένη τὸν εαυτῶ λόγον 9 ὅπι δειπτικῶς παρεμβαλλεῖν, μέτρα ἀπειροδόντες λόγου και ἀκοῆ. Atque in primis quidem, magno studio id comparandum habemus, scilicet ut sermōcinari possim, ut nec contentiosus percunctemur, nec affectatius respondēamus, ut differenti nō obloquamur, nec interpellari atque interpellare q̄stiamus absurdam ostentationem, se festinatē præ se ferentem, ut modum tenemus & sermōcinandi & aufcultandi.

T E encliticum est: πρῶτον superlatiuus aduerbialis cum genitiuo, ut nos, I πρῶτον γε πάντων. 2 χρῆσιν. 3 Aduerbium ab adiectiuo ἀμαθῶς: de quo * supra. Αμαθῶς ἐχρῆν.] Aduerbium cum ἐχρῶ 3 ἀμαθῶς. * 297. 28. 50 sumpto neutraliter, pro eo quod est, affectus sum: ἀμαθῶς ἐχρῶ, imperitè habeo, ἀμαθῶς ἐχρῶ. id est, imperitè & indectus sum: sic ἐν δειπτικῶς ἐχρῶ, 304. 38. * Infinit. ab ἐρωτῶ. 4 ἐρωτῶν. 5 ἀπειροδόντες: φιλόνομος, contentiosus: ἀφιλονείκως, minime contentiosus. 6 ἀπειροδόντες. 7 ἀφιλονείκως.

Ita enim maximè
 e-stigando acceptus
 eris, si in'tra fastigium
 tuum descendens id
 feceris. *Προκαταλαβὼν γὰρ ἑαυτὸν δὴ ταπεινο-
 φροσύνης, οὕτως ὁ καταβιβάζων ἔσθ' τῶ
 δεομένου τῆς Θεοσφείας.*

1. προκαταλαβὼν. A M B A N tempora sumit à λαβὼν, secundus aorist. ἔλαβον, participium
 λαβὼν, compositum καταλαβὼν à καταλαμβάνω, id est, occupo, complector, inuado,
 & etiã idem quod reum perago: quasi dicat B A S I L I V S, Si priùs ipse te per mo-
 destiam tanquam reum iudicaueris, nec te immunem à culpa duxeris, sed velut
 communem miseriam apud alterum miseratus fueris, facilius admittetur ad-10
 hortatio tua: quippe qui non videaris alterum arroganter increpare, sed com-
 munem casum dolere. A καταλαμβάνω fit προκαταλαμβάνω, præoccupo, aoristus
 secundus προκαταλαβὼν. Cæterum haud scio, num B V D A E V S legerit προκατα-
 λαβὼν, an προκαταβιβάζων, id est, priùs deciens: siquidem vertit, infra fastigium
 tuum descendens, tanquam à verbo καταβιβάζω, deicio, demitto: vnde & καταβι-15
 βιβάζω, abiectus, de quo postea. Te ipsum: nam etiam est secunda persona,
2. ἑαυτὸν. Te ipsum: nam etiam est secunda persona,
3. ταπεινοφροσύνης. 11.26. Ταπεινός, humilis: ταπεινόφρον, modestus, humilia de se sciens, πῦ ταπει-
 νόφρονος: inde ἡ ταπεινοφροσύνη, modestia animi, per syncopen pro ταπεινοφρονοσύνη,
4. ὁ προκατάκειλος. 302.44. in σωφροσύνη. Δέχομαι, ἔδεξαμαι, δέδεξαμαι, δέδεικαμαι: * verbale δέκαίω:
 * 12.6.11. compositum προκατάκειλος à παρὰδέχομαι: inde ὁ προκατάκειλος, qui faciliè suscipitur & 30
 admittitur.

Plerunque vero con-
 duicibili nobis erit ra-
 increpandi ratio quã
 Propheeta secutus est,
 qui peccati teo Da-
 uidi non à semetipso
 impregit damnatio-
 nis modum, sed ac-
 cessita per opna vitens,
 in proprio crimine
 astimando constituit:
 adeò præiudicio in
 sese facto, nihil ille
 deinde habuit, quod
 succenseret increpanti.

*Πολλάκις ἡ χησισμος ἡμῶν καὶ ὁ τῆς φρο-
 φήτης ξόπος τῆς ὀπιπλήξεως, ὅς τ' αὐτῶ
 βιδ' ἀμάρτων, οὐ παρ' ἑαυτῶ ἐπιπλάξαι τὸν
 ὄρον τῆς καταδίκης, ἀλλ' ὑποβολῇ φρο-
 σῶπαι φησὶ χησισμὸς, αὐτὸν ἐμῶν ἐμάδισε
 τῶ ἰδῆ ἐμαρτήματος, ὡς ἐαυτὸν
 καὶ ἑαυτῶ φροξενεϊκόντα τινῶ κείων,
 μηδὲν ἐπιμέμφεται τὸν ἐξελέγξαντα.*

**1. Πόλλάκις ἡ χησισμος ἡμῶν καὶ ὁ τῆς φρο-
 φήτης ξόπος τῆς ὀπιπλήξεως, ὅς τ' αὐτῶ
 βιδ' ἀμάρτων, οὐ παρ' ἑαυτῶ ἐπιπλάξαι τὸν
 ὄρον τῆς καταδίκης, ἀλλ' ὑποβολῇ φρο-
 σῶπαι φησὶ χησισμὸς, αὐτὸν ἐμῶν ἐμάδισε
 τῶ ἰδῆ ἐμαρτήματος, ὡς ἐαυτὸν
 καὶ ἑαυτῶ φροξενεϊκόντα τινῶ κείων,
 μηδὲν ἐπιμέμφεται τὸν ἐξελέγξαντα.**

**1. Plerunq; verò utilis
 nobis & 2. Prophetæ
 modus in increpationis,
 qui David peccati
 ti nò à semetipso im-
 pegerit modum damna-
 tionis, sed 2. suppo-
 sitione personæ vtilis,
 ipsum illi 10. constituit
 proprij iudicij peccati
 adeò vt ipse
 aduersus semetipsum
 pronuntians iudicium,
 nihil iam suc-
 censeret increpanti.**

1. πολλάκις. Π O Λ A O Σ, multus, πολλάκις, superius: δέκα, decem, δεκάκις, decies,
 ἑπτὰ, septem, ἑπτάκις, septies: πέντε, quinque, πεντάκις: ἕξ, ἑξάκις, & ita in-
 crepantis. φημί, dico: προσφημί, prædico, conjugationem eius vide 164.19. tempo-
 ra sumuntur à φημί, φήσω, πῖ φημι, πῖ φημισα, πῖ φημιτε, πῖ φημιται: inde compositum πο-
 φημιαι: * verbale ὁ προσφήτης, propheta, πῖ προσφήτης primæ declinationis. 3. πλῆθος
 πλῆθος, ἀπληξία, ἀπληξίαι, ἀπληξίαι, ἀπληξίαι: * vnde ἡ πλῆξις: compositum ὀπιπλήξαι, πῖ
 ὀπιπλήξαι, à verbo ὀπιπλήξω, increpo. 4. Historia est secundæ Regum ca-
 pitæ 12. 5. Ἀμαρτία, pecco, tempora sumit ab ἀμαρτία, 170.15 futurum ἀμαρ-
 τήσω, aorist. prim. ἀμαρτήσω, aoristus sc̄c. ἠμαρτην: de cuius formatione 88.15 parti-
 cipium ὁ ἀμαρτών, πῖ ἀμαρτηνός, πῖ ἀμαρτηνός. 6. Ἄγος, sc̄c. aorist. ἄγον, Atticè ἡγασθῶν,
 167.23. compositum ἐπιπλάξω, secundus aorist. ἐπιπλάξων, ἐπιπλάξαι, ἐπιπλάξαι. 7. Ἡ δίκη
 inde καταδίκη, supplicium, condemnatio. 8. Ὑποβολή, ὑποβόλη, propono & tanquam
 singo: * inde verbale ἡ καταβολή, ὑποβόλη & tanquam fictio. 9. Χησισμός, futur. 30
 χησισμοῦ, aorist. primus medius ἐχησιστέμω, partic. χησιστέμωρος. 10. Ab ἑα, sedeo, fit
 ἑα pleonastico litteræ ξ. Solet autem propter pleonasticum conuertere e in ἠ, τῶσ, πῶσ
 κτλ.: ἠέπω, ἠέπωα: ἠέμων, ἠέμωα, sic ab ἑα fit ἑα: inde compositum ex præpositione
 κατὰ

154.7.

κατὰ, quod magis receptum est, κατὰξω, futurum κατὰξω, aorist. prim. ἐκάτισσε,
 ἐκάτισσα, ἐκάτισσε: fit que augmentum ante præpositionem, quod compositum
 nihil addat ad significationem, 141.18. Est autem κατὰξω interdum neutrum, id
 est, sedeo, interdum actiuum, id est, colloco, constituo, & sedere facio: hoc loco
 5 capitur actiuè. 11. Κεῖνω, iudico, fut. κενώσω, præter. act. κένηκα, pass. κένηκα, κένησαι, ἡ κενώω.
 κενώω: * verbale ὁ κενότης. iudex. 12. Ἀμαρτάνω, fut. ἀμαρτήσω ab ἀμαρτία, præteri-
 tum act. ἠμαρτήκα, pass. ἠμαρτήκα: * verbale nomen πῖ ἀμαρτήκα, πῖ ἀμαρτήκατος. τῆματος. * 12.6.3.
 13. * Ponitur cum infinitiuo nempe μέμφομαι. 14. Φέρο, * secund. aorist. ἔφερον 13. ὄψο. * 231. 15.
 ab ἐλέγω, partic. ὁ ἐλέγων, πῖ ἐλεγότος, πῖ ἐλεγότος: compositum ἐξελέγων ab ἐλ- 14. φροξενεϊκόντα.
 10 φέρο: deinde φροξενεϊκόντα à φροξενεϊκός, id est, priùs effero & pronuntio. 15. Ἡ χη- * 117.14.15. ἀριαν.
 σισ, πῖ κησιστός, verbale à κησις. 16. Ἐλέγω, fut. ἐλέξω, aorist. primus ἔλεξα, 16. ἐξελέξατα.
 participium ἐλέγξαι: compositum ἐξελέγξαι ab ἐλέγω.

Comitatur autē hu-
 miles atque abiectos
 animos: oculus tri-
 stis & in terram in-
 nitens, habitus negle-
 ctus, coma squalida,
 vestis sordida, ita vt
 quæ faciunt lugē-
 tia secundum studiū,
 ea ex spontaneo in
 nobis appareant.

*Ἐπειτα δὲ τῶ ταπεινῶ καὶ καταβεβλημέ-
 νῳ φρονηματὶ ὄμμα εὐχρινόν καὶ εἰς γῆν σιω-
 νενοκῶς, ἡμῶς ἡμελημένων, κόμη αὐ-
 χμηρῶ, ἐσθῆς ῥυπαῶσα, ὡς τε ἀποῖσιν οἱ
 πενθοῦντες κατ' ὀπιπλήξαι, ταῦτα ἐπι-
 τῆ αὐτομάτου ἡμῶν ὀπιφαίνεσθαι.*

**1. Comitatur autē hu-
 miles atque abiectos
 animos: oculus tri-
 stis & in terram in-
 nitens, habitus negle-
 ctus, coma squalida,
 vestis sordida, ita vt
 quæ faciunt lugē-
 tia secundum studiū,
 ea ex spontaneo in
 nobis appareant.**

**1. Epeta dē τῶ ταπεινῶ καὶ καταβεβλημέ-
 νῳ φρονηματὶ ὄμμα εὐχρινόν καὶ εἰς γῆν σιω-
 νενοκῶς, ἡμῶς ἡμελημένων, κόμη αὐ-
 χμηρῶ, ἐσθῆς ῥυπαῶσα, ὡς τε ἀποῖσιν οἱ
 πενθοῦντες κατ' ὀπιπλήξαι, ταῦτα ἐπι-
 τῆ αὐτομάτου ἡμῶν ὀπιφαίνεσθαι.**

in nobis, & veluti habitu temerario, exiuisse videri debent.

**E' P O M A I, sequor, comes sum: datiuo iungitur. 2. Βάλλω, fut. βαλώ, præter. 1
 25. act. ἐέβληκα, 183.9. pass. βέβλημαι, partic. βέβλημαι: compositum καταβεβλημένος, ab-
 iectus, à καταβάλλω, deicio, demitto. 3. Ὀπίομαι, præter. pass. ὀπίομαι: * verbale πῖ 3
 ὀπίομαι. 4. Multa nomina fiunt ab aoristo secundo, eiuſque seruant penultimam, 4. εὐχρινόν.
 & characteristicon: ἀεῖω, ἔπιδον, πιδνωῖς, sic à εὐξω, fut. εὐξω, aorist. secundus ἔ-
 50. εὐξω, nomen συγανάς, sed per syncopen dicitur συγανάς, tristis. 5. Νείω, νεύσω, νεύω, 5
 partic. ὁ νενοκῶς, neutrum πῖ νενοκῶς: compositum σιωπενοκῶς à σιωπέω. 6. Ἐχω que- 6
 dam tempora sumit à χέω, χέσω, ἔχηκα, ἔχημαι. * verbale πῖ χέω. 7. Ἀμελέω, futu- 7
 rum ἀμελήσω, præteritum actiuum ἀμέλησα, pass. ἠμέληκα, participium ἠμελη-
 80. μένω. 8. Ἀχμηρῶ, squalor: inde adiectiuum ἀχμηρῶς. 9. Ἐα, induo: fut. ἔσω, præter. 8
 act. ἐέκα, pass. ἐέκαμαι, ἐέκαμαι: vnde ἔσομαι * verbale, vt autem ab ἀρῶς fit ἀρῶς, ἀρ- 9
 35. ῶς, & à ῥωμῶς, ῥωμῶς, ῥωμῶς: sic ab ἑστῶς, fieret ἑστῶς, ἐστῶς: sed tenuis τ migrat
 in aspiratam θ, quod pensatur prima syllaba, vbi vertitur i aspiratum in i te-
 nue, dicimur que ἡ ἐσθῆς, τῆς ἐσθῆτος, vestis. 10. Participium femininum à ῥυπαῖα, 10
 vt βωαῖα, βωάσαι. 11. Secundum studium, id est, studio, consulto: 11 κατ' ὀπιπλήξαι
 * verbale ab ὀπιπλήξω. 12. Obsoletum est verbum μέω, id est, promptus sum, 12
 40. vnde μεράω, 107.7. finge verbum in μι, μέμημι, futurum μέμισσ, præteritum act. 13
 μέμικα, pass. μέμικα, μέμικα, μέμικα: * verbale μεράω, quasi dicas, promptus: inde 13
 αὐτομάτος, vltoneus, spontaneus, suapte natura promptus, nec aliunde adhibi- 13
 ta cura ascitus: ἐα πῖ αὐτομάτου fiunt, quæ suā sponte eueniunt, quasi per se, nulla
 extrinsecus aduocata causa.**

Tunica percingulum
 stricta corpori: ne-
 ritamē cinctus nec
 supra illa, muliebre
 enim: neque latus, vt
 diffuat tunica, de-
 sidiosum enim.

*Χιτῶν διὰ ζώνης ἡ φροξενεϊκός. τῶ σα-
 ματι, πῖ ῥυπῶν τῶ ζώσω με μήτε αὐῶ τῶ ῥα-
 ζώνων, γυναικῶδες γάρ. μήτε χαῶνον, ὡς
 τε δ' ἀρρέν τὸν χιτῶνα, ἔλλακτῶν γάρ.*

**Tunica percingulum
 stricta corpori: ne-
 ritamē cinctus nec
 supra illa, muliebre
 enim: neque latus, vt
 diffuat tunica, de-
 sidiosum enim.**

**Χιτῶν διὰ ζώνης ἡ φροξενεϊκός. τῶ σα-
 ματι, πῖ ῥυπῶν τῶ ζώσω με μήτε αὐῶ τῶ ῥα-
 ζώνων, γυναικῶδες γάρ. μήτε χαῶνον, ὡς
 τε δ' ἀρρέν τὸν χιτῶνα, ἔλλακτῶν γάρ.**

Σ Τ Η Α Λ Ω, στελῶ, ἑταλέω, ἑταλέω, partic. ἑταλέωρος: compositum φροξενεϊκός, 1
 ῥυπῶν, αὐτομάτος, succingo, astringo, scribitur que per vicium σ. Ζώνιας, cin- 2
 ζώνιας.

3 λαγόναν. 4 γυναικώδης. 5 διαβρέειν. 6 βλακινόν.
go: futurum ζώσω, præt. act. ζώκησα, pass. ζώσομαι.
λαγόνες, id est, jilia.
Η γυναιξ, τις γυναικός: *inde ο καὶ ἡ γυναικώδης, hic & hæc muliebris, τὸ γυναικώδης.

Incessus esto, nec se- gnis, ne animum dis- solutiū declarat: nec τινος ψυχῆς κητηγορέειν μη δὲ αὐτὸσφο- τυπὸς vehemens in- solentē que incitatus, εὐδὸν κὲν σεσοβημῶν, ὡς ἐμπλήκτους αὐ- τῆς τὰς ὀρμὰς ὑποφάνειν.

2 βαδισμα. 300.10.
βαδισμα. * 126.3. ΒΑΔΙΣΜΑ, futurum βαδίσω, præt. act. βεβάδιχα, pass. βεβάδισμαι: * verbale τὸ βαδίσαι.
ἐκλυοσιν. * 126.6. βαδισμα. 2 Λύω, fut. λύσω, præt. act. ἐλύω, pass. ἐλύσομαι.
κητηγορέειν. * 300.10. βαδισμα. 3 Ἀβ αὐτὸσφ fit verbū κητηγορέω * mutatioe α in η: infinitivus κητηγορέειν, crasis κητηγορέειν, quod verbum non solum significat accusare, sed etiam demonstrare, declarare, vt arguo apud Latinos, De- genetes animos timor arguit, id est, demonstrat, ostendit.

Τῆνυτ modò sit ve- stitus prorsus, ore- vimentum vi exsistat, ab æstus frigorisque iniuria corpus asserere aptum et idoneum.
Σκοπὸς ἐσθῆτος εἶς, ἡ λυμμα εἶναι, σαρ- κὸς, πορὸς χυμῶνα κὲν δέρας, αὐταρκες.
Scopus vestis vnus, 1 o- perimentū esse 2 carnis, cōtra hyemem & æsta- tem 3 sufficiens.

Colorum amēnita- tes ne exquirantur, nec orificiorum deli- cia prætenuces ac mol- licula. Etenim in ve- ste pigmentorum lau- jitiis consuetari per- inde est atque si tu- ii obrem comprunt no- bis accommodemus, quem magis no illis stu- diis sibi aptare solent, accersitis innociniis crines malosque inficientes.
Μήτε ὅ ἐν χρώματι τὸ ἀνεθρον δυνέειδω, μήτε ἐν τῇ κατασιδῆ τὸ λεπτὸν κὲν μαλακόν, τὸ γδ τὰς ἐν ἐσθῆτι δὲ χροίας ὡραιοσ- πείν, ἴσῃν ὅτι γυναικεία καλλωπισμοφ, δὲν κενεῖν εἴπη τὸ δόουσιν, ἀλλοτεία αὐτῆ παρὰς κὲν τείχας εἰατ καταβάπτου.

1 χρῶμα. * 126.3.
χρῶμα. * 126.3. ΧΡΩΜΑ, vel χρῶμα obsolectum verbum: futurum χρώσω, præt. act. κέχρωσα, pass. κέχρωμαι.
Vt autem thema matis e quo nome ver reperiamus tamen obsolectum, præstat sursum ascendere hoc pacto: χρώμα π- bāle ductum fuerit. dativus est, genitiuus autem χρώματος, nominat. τὸ χρώμα: neutra verò in μα- sunt

sunt nomina verbalia, qua deducuntur à prima persona præteriti passivi, ablato incremento, & conuerſio με in μι: fit igitur χρώμα à κέχρωμαι, quod formatur ab actiuo præterito κέχρωκα: erit ergo futurum χρώσω: præsens nec tertiam potest esse coniugationis, nec quartam: * illic enim præteritū passiuum afflmit σ ante μ, vt * 63.12. & 25.
χρώμα: fut. χρώσω, præt. act. κέχρωκα, pass. κέχρωμαι. quæ lege diceretur τὸ χρώσω à præ- terito κέχρωκα, erit igitur præsens sextæ coniugationis χρώω: nam in hac coniu- gatione non omnia sumunt σ ante μ, aut erit præsens χρώω, & per crasim χρώω in tertia circumflexorum. In coniugationibus autem circumflexorum, quādo penul- tima præteriti actiuū est longa, non afflmitur σ, vt scriptum in Institutionibus, 89.14. & 18. diciturque χρώω per ω, non χρώω per ο. præteritum igitur passiuum vnde hoc verbale proficiscitur, est κέχρωμαι per α. quod si scriberetur per ο par- uum, diceremus κέχρωμαι, & inde verbale τὸ χρώω, interiecta litera σ.
ἀνθος, 2 ἀνεθρον.
2 ἀνεθρον.
3 ἀνεθρον.
4 ἀνεθρον.
5 ἀνεθρον.
6 ἀνεθρον.
7 ἀνεθρον.
8 ἀνεθρον.
9 ἀνεθρον.
10 ἀνεθρον.
11 ἀνεθρον.

Atqui & crassitu- dine sic habere tu- nica debet, vt ne indigeat socio ad fouendū? indutū.
Αλλὰ μὲν καὶ παχότητος ἕταις ἔχον ο χιτῶν ἡνικα σὶ κοίσηνε crassa, vt alio opri- non sit integumento ad calefaciendū cor- prius ea coniectum.
AT Verò, enimuerò, atqui.
πὰχος, crassus: inde substantiuum ἡ παχότης, 1 ἀνεθρον.
τῆς παχότητος, crassitudo. Παχότητος οὕτως ἔχον.] Eleganter genitiuus additur, quorū 2 παχότητος.
ἔχον ponitur cum aduerbiis: Lucianus, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμποσειεῖς εἶχον. In cuius 3 ἔχω cum genitiuo 4 ἀνεθρον.
modi orationibus subaudiatur ἕντα vel ἕνα, quæ crebro in genitiuus intelliguntur, & aduerbio.
τῆς οὕτως ἔχον ἕνα ἕνα, quantum ad crassitudinem pertinet, sic se habere debet.
Cras- 3 ἀνεθρον.
sis ex infinitiuo ἀνεθρον, à δέωμαι, indigeo.
Ad fouendum, vel calefaciendum: est 4 ἀνεθρον.
infinitiuus pro gerundio, 279.31. in πορὸς τὸ ἐμποσειεῖν.
δύο, ἐν δύο, ἐν δύο μαλιν, induor: 5 ἀνεθρον.
4 participiuū præsentis temporis δ ἐν δύο μαλιν, qui induitur.

Calciarium verò vile qui- dem secundum dignitatem, 1 τὸ πόδημα ὅ τὸ δὲ τελεές μὲν κὲν τὴν ἀξι- Calciariū esto pretio quidem illud vili,
3 citra-indigentiam autē ne- αν, ἀνεθρον. ὅ τὴν χρείαν ἀποπληρωῶ. sed quod vicem suam implere possit.
ΔΕ Ω, δήσω, δέδηκα, δέδημαι: sic ab ὑποδέω, ὑποδέωμαι: vnde verbale τὸ ὑποδέω.
Subaudiendum autem hoc loco verbum substantiuum, sit vel esto, vt etiam an- 1 τὸ πόδημα.
tea.
τέλος, interdū impenſa & sumptuosus: πολυτελής, sumptuosus: sic ἐπιτέλης, vilis, & 2 ἀνεθρον.
facile parabilis impenſa.
ἑνδεής, indigenter, vt sic loquamur: & per α priuatiuum 3 ἀνεθρον.
ἀνεθρον, citra indigentiam.
πλήρης, plenus: πληρώω, impleo, participiuū ὁ πλη- 4 ἀνεθρον.
90 ἑν, τὸ πληρόν, crasis πληρωέω: compositum ἀποπληρωέω, à verbo ἀποπληρώω.
* 302.32

HÆC habui quæ de Grammaticis Meditationibus in medium adferrem, id potissimum spectans, ne iuuentus Græcarum literarum auida, diutius, quam par esset, in primis linguæ rudimentis hæreret, sed vno in opusculo totum istarum minutarum tædium denoraret, grauioribus deinde disciplinis & authoris emancipanda lectionibus. Cùm enim futurum sperarem, vt hoc studium apud plurimos minore grauaretur inuidia, si compendio temporis mediocrem cognitionem attulisse videretur, non committendum putavi, vt in hac parte studiosis adolescentibus deesset. Quod etiam eò feci libentius, eoque magis conandum esse duxi, quòd nullus ferme hodie terrarum sit angulus sine Græcarum literarum fautoribus: sed apud quosuis hominum ordines, non pauci pro sua quisque vice, rem pulcherrimam & maximè frugiferam prouehant & exornent. quidam doctissimis ingenij sui monumentis, alij extruendis Gymnasijs, alij alendis linguarum professoribus, nunquam intermorituram sibi gloriam pepererunt. Quorum insignem vnum, nullique secundum nostra hæc tulla ætas, IOANNEM TARTESIUM, quem felix & semper doctis fecunda viris, in hac luce gaudens contemplatur Lutetia, omnium literarum Mecænatem, Præsidem collegij Lexouienfis. Is igitur vir linguarum patrocinium ita suscipit, vt vnus verè sit instar totius Galliæ: nusquam discipulorum numerus maior, nusquam tanta professorum cohors, omnium Mularum dotibus instructissima. Quem enim ille non vltro asciscit, pascit, & ornat, quem eruditionis nomen commendauit? Est vbi Latine discas commodius, illic Græcè fortasse melius, ibi contra Hebraicè: verum hoc Lexouienfè collegium bonorum omnium est mare. Latinos, Græcos, Hebræos habet multos: quin & Chaldaeos atque Arabicos propediem dabit, si modò parere liceat, quod diu parturiuit: adeò gladiatorio quodam animo Præses ille in hanc laudem incumbit, quasi in fatis esset, vt vnus linguarum studijs promouendis præesset, dignus profectò qui Regum gazas, & opulentissimos thesauros possideat, tam excelsa & benefica natus voluntate, vt seipsum literarum saluti deuouisse videatur. Quapropter omnes linguarum candidatos decet, vt hunc virum colant & venerentur, pro meritis in cælum laudibus vehant, nomen celebrent, eique successus prosperos, & mulatorum seculorum annos precentur. Nam viuente TARTESIO, semper incolumes literæ durabunt, & nunquam cadere poterunt.

P E T R I

PETRI ANTESI-
GNANI RAPISTAGNENSIS,
DE THEMATIS VERBORVM
& participiorum inuestigandi
ratione libellus.

P RIMUM laborè in hoc velim impendat the-
matis inuestigator, vt cõspecto aliquo voca-
bulo, ex illius ac rotius clausulæ interpreta-
tione certò discernere queat verbumne id,
sive participium, an alterius sit partis oratio-
nis. Deinde si illius quod verbum aut partici-
pium esse constiterit, thema velit inquirere,
ex ipsius cum terminatione, tum characteri-
stica, tum etiam augmento (si fortè aliquod
habuerit) pendat cum præsentine, an cum
futuro priori actiuo, an verò cum perfectò eiusdem vocis (quæ tria tem-
pora in verbis præcipue sunt spectanda) cognationem habeat, reliquis de-
nique consideratis accidentibus, facillè statuet ad quot & quas coniugatio-
nes illud verbum referri possit: iam ergo eius terminationem in a aut quei
mutet: deinceps augmento, si quod adit, syllabico quidem detractò, in te-
porali verò mutatis *u, y, o, q, e, i, u, v*, in eas vocales aut diphthongos è quibus i-
pse constari potuerunt, perquirat in lexico themata quæ & idè habent cū
huiusmodi voce, quæ iam est omni augmento destituta, principium, & vel
eandem characteristicam, vel earum aliquam quas recipit præsens earum
coniugationum, quas hæc propositi vocabuli characteristicam indicauerit:
vt *λ* & *φ*, quæ semper verbum primæ coniugationis esse ostendunt: *ξ* & *χ*
secundæ vel quartæ: *σ* & *τ* tertiæ, vel quartæ, vel sextæ, atq; interdū
quintæ, præcipue si iungantur cum aliqua immutabilium, *λ, μ, ν, ρ*: sic *γ* secundæ &
quartæ, *δ* verò tertiæ & quartæ. Si plura themata inueniantur cum eodem
principio, & cum ea characteristicam, è qua deduci possit propositū vocabu-
lum, illud seligendū est, quod sententiæ & loco maximè videbitur quadra-
re. At sine vno quidem hac ratione inueniatur, aut eius quod fuerit inue-
rum significatio sensui nullo modo queat conuenire, tum spectanda erit
penultima, hoc est, ea vocalis, quæ ponitur ante characteristicam, quæ tamen
in iis sextæ coniugationis temporibus, quæ cum præsentini cognationem habet,
ab ipsa characteristicam non differt: ac pro illa reponendæ sunt identidè ea vo-
cales & diphthongi è quibus ipsa potuit confurgere. Si verò nec hoc pacto
thema proprium inueniatur, illud aut in lexico illo (vt saepe fit) desiderari,
aut dialectis poeticeve licentia inuersum esse, aut circumflexū, aut è verbis
in *μ*, aut deniq; anomalum censendū est, quæ omnia quomodo etiam sint
excutiendæ, singulatim postea differemus. Neque verò hic nuda tantum præ-

Quid in rimando.
themate sit spectan-
dam.

Cognatio temporum,
& vnde colligenda.

Coniugationes ad
quas referri possit the-
ma quod inuestiga-
tur, & eiusdem for-
matio.

Characteristicarum
consideratio.

Eiusdem vocabuli
plura themata.

Penultima quando
spectanda.

Themata inuestigata
difficilia.

Ab hoc li'ello quid expectandum.

cepta trademus, sed & eorum verborum nec non participiorum, quae legēdis bonis authoribus, atque in ipsis etiam lexicis extra thema ita poni offēduntur, vt de illo rudiores possent ambigere, tot exēpla in hunc locum cōgeremus, vt iis semel cognitis, in aliis postea nullis, aut certē per paucis dubitatio relinqueretur vlla. Vt autē nostro labore tyrones accommodatius vtērentur, singula ferimē vocabula, nedū res praecipuas, quae hic & toto hoc opere excutiuntur, in indices huic operi praefixos optimo, ni fallor, ordine contulimus. Sed antequā ulterius progrediamur, ea quae hic in genere proposuimus, familiaribus exemplis illustremus, si harum vocum ἐπιφαν, πην...

Exempla. In quatuor prioribus penultima nullum fecit negotium.

In quinto neque penultima neque augmentum.

In sexto & penultima & augmentum.

In septimo, quod sit anomalum, praeter rini (de quo 203.36.) abiecto incremento λει, & terminatione ωσι versa in ω...

CL EN A R D Y S 220.30.) cum in eo nullū augmentum ineffe conspiciatur, mutetur solam terminatio διπομο in ω vel ωμαι, fiet δρω vel δρωμαι: vbi φ, quae verborū primae coniugationis est index, innuit ea quoque themata inuestiganda, quae incepta ab ο, habeat procharacteristica, β, vel π, vel π, vel φ: sed adhibitum lexicon demonstrabit tantum δρωμαι. quauis ad δρω, vt postea dicitur, potius referri debeat. Sic in participio φουμένη, id est, habitata, versa terminatione ωμένη in ω vel ωμαι, & φ initiale (quod augmēti causa ex ω fieri cōstat, cum nullum themata ab φ incipiat) in ω commutato, fiet ωμένη: vbi σ quatuor postremarū coniugationum figuratiuum, indicat ea themata inuestiganda quae ab ω inchoata vel pro σ habeant aliquā literā, quae praesentis illarū coniugationū sit characteristica, vel excluso σ, si verbum esset sextae coniugationis, & praecedens, quae penultima aliās appellatur, sit ipsa characteristica: sed inspectum lexicon, demonstrabit vnum ωμένη. In περιωδός, id est, declaratus, reiecto augmēto πει, ac versa terminatione ωσι in ω vel ωμαι, remanet φνω vel φνωμαι: vbi ν, cum solus quintae coniugationis, & tantum praesentis cum praesentive cognitionem habentium temporum sit characteristicon, indicat φνω vel φνωμαι pro themate debere inuestigari, sed cum neutrum inueniatur, inspicienda est penultima η, considerādūque ex qua vocali aut diphthongo potuerit consurgere: quod fiet manifestum ex iis quae de penultima tradidimus 24. 19. nepe ex η, quaerantur igitur φνω & φνωμαι. In λελάχωσι, id est, sortiti fuerunt (de quo 203.36.) abiecto incremento λει, & terminatione ωσι versa in ω...

cunflexa, è quibus etiā deduci possēt, inueniantur: & denique num λει, quod augmentū censēbatur, sit ex themate: sed neque hac via verum thema inuenietur: neque etiam à verbis in μ, cum quibus ne in terminatione quidem vllam habet affinitatem, formari posse deprehendetur. dialectis praeterea aut licentia poetica nihil hic cōperietur inuersum, nisi quod aoristo secundo perfecti augmentum fuerit concessum. videndū igitur num inter verba anomala, praesertim à λ inchoata inueniantur aliquod, cuius & significatio vocabulo praesenti cōueniat, & quod tēpora capiat ab eorū thematū alio quo quae in lexico non potuerūt inueniri. ibi sese offeret λαχάω, id est, sortitor, quod à λήω, vnde λαχάωσι deriuari potest, tempora mutuatur: significatio quoque est eadem. λαχάω igitur thema natiū censēbitur. At in διπομο, id est, ferat (de quo 217.37.) versa terminatione διπομο in ω aut ωμαι, ter perquisitūque & in lexico thematibus quae ab ω incepta aliquam habeant characteristicam praesentis illarum quatuor vltimarum coniugationum quas σ denotat, & inter anomala iis quae ab eodem ω inchoata, tempora sumant ab eorum vno, quae in lexico inuestigari potuerunt, nihil certi poterit colligi. nam proprium thema est φέω, quod tempora quaedam accipit ab ω. cum igitur ne vnum quidem elementum sit in ωδρωμαι, quod nouitios proprii thematis φέω admoneat, me rem gratam illis facturum putauit, si in eorum gratiam, hic veluti in tabella quadam ordine alphabetico recenserē ea themata exoleta è quibus ea quae recepta sunt, quaedam tēpora mutuāntur, illorum vnicuique ex aduerso thema vltatum collocando: vt si ex literis alicuius vocabuli cuius thema vltatum indagatur, in illius cognitionem venire nequeant, in promptu saltem obsoleta habeat, è quibus, vbi probè quod in quaestione versatur se deducere posse conspexerint, ad thema receptū isti obsoleto è regione positū cōfugiant: cuius inspecta significatio, si loco proposito congruere cernatur, huiusmodi thema propriū & natiuum esse non dubitēt affirmare. Sed quia obsoleta themata cum receptis analogiam quandam fere cernuntur obseruare, non abs re fuerit, eas leges quibus plura eiusdem generis astringuntur, prius enumerare. atque vt illi qui in ea re nondum satis versati sunt, facilius agnoscant ad quas referre debeant ea quae ex huiusmodi anomalis, illarum aliqua continentur, variis arithmetiis notis vsi sumus, eisdem vnicuique generi & illis obsoletis, quae sub idē genus cadere possunt praefigentes. In his igitur vocabulis, quorum thema, quanuis in eo rimando communis verborum regularium analogia exactè seruata sit, in lexicis non potest inueniri, quaerantur & cum *reduplicatione & sine reduplicatione finita in

Table with 3 columns of Greek forms and their corresponding pro-notations. Column 1: 1 ημ, 2 άνω, 3 έζω, 4 ενύω, 5 έπω, 6 ήσω, 7 ίσω, 8 ω barytonum, 9 ημ, 10 άζω, 11 άνω, 12 ανύω, 13 άπω, 14 ήσω, 15 ομ, 16 ώζω, 17 ενύω, 18 ώπω. Column 2: 19 υμ, 20 ώω, 21 έω, 22 άω, 23 άνω, 24 ενύω vel ένυμ, 25 έω pro ομ, 26 έω vel ώω pro ω barytono, 27 έω vel ώω pro είω, 28 έω pro δέω, 29 άω pro άώω, 30 γνώω siue γνωμ, 31 άπω siue πω, 32 ζω. Column 3: 33 ζω, 34 άπω siue πω, 35 άζω pro άζω, 36 ένω pro έω, 37 πω pro έω, 38 πω pro φω, 39 πω pro πω, 40 ίπω pro ίπω, 41 ενύω siue ενυμ, 42 κπω, 43 έκτω pro έκω, 44 κω pro λω, 45 μω pro μω, 46 έω pro νω, 47 άω, 48 έω pro έω.

* Maxime pro έω, άω, aut έω: de reduplicatione vide 93.5. & 103.32. In deponētibz & aliis quae solum per vocem passivam aut mediam inflectuntur, idem indicandum de themate finito in ωμαι, quod de iis quae hoc loco sub terminatione ω proponuntur, itē de ωμαι aut ωμαι, quod de ημ, atque etiam de ωμαι, quod de αμ.

49 Præterea pro thematibus quæ quis deriuata suspicabitur vel à futuro primo actiuo, vel à præterito medio, vel ab aoristo secundo, si ea in lexicis suo loco non inueniantur, inquirat primitiuam, è quibus descendere iudicabit hæc tempora, quæ ex se alia themata, & hæc rursus alia tempora produxerunt. De his quæ à futuro formantur exempla quædam habes 167. 27. & 5 168.9. & 184.16. de iis quæ à præterito medio vide 194. 43. & 195.10.

Tabule sequentis usus, & quid in ea arithmetica notæ designent.

RELIQVVM Est vt ordine, alphabetico recenscamus themata, quæ licet omnino vel maxima ex parte sint inuisitata, ab illis tamen, vulgari communium præceptorum grâmatices seruata analogia, infinita penè atq; vfitatissima formantur tempora: ea verò quæ horû loco in lexicis sint inquirèda, vnicuiq; è regione collocemus. Ceterum notæ arithmetica obsoletis præfixæ indicant hæc singularia sub eo genere, quod in præcedenti tabula easdè notas habuerit, posse cõprehendi: atq; eandè rationè habendâ esse de similibus, quanuis in hoc catalogo non enumeretûr. Eorum autem numerorû qui thematibus receptis præponûntur, patebit vsus in sequentibus, 15 quoties enim in mediû producetûr anomala tempora quæ ad huiusmodi themata, vel ad ea quæ ex his cõponuntur, sint referèda, illa paribus & iisdè numeris quibus & ita insigniemus. At ij numeri qui thematibus his receptis postponuntur, designant Institutionum grâmaticarum paginam & paginæ versum, vbi de istiusmodi vocabulo est quippiam tale præceptum, 20

Table with columns: Parum vfitata, Recepta, Parum vfitata, Recepta. Lists various Greek verb forms and their corresponding page numbers.

Table with columns: Parum vfitata, Recepta, Parum vfitata, Recepta. Lists various Greek verb forms and their corresponding page numbers, continuing from the previous page.

exemplis, quod nullibi non sint obuia, superferendum duximus. in quibus modo mutetur terminatio infinitiui in terminatione presentis indicatiui eiusdem vocis, semper habebimus verum: ac germanum thema. sed & plerumq; in circumflexis, & nonnunquam in verbis in μ, melius exprimitur cōiugatio per infinitiui, quam per indicatiui terminationem. nā actiua circumflexorum in infinitiui pro numero trium coniugationū tres habent distinctas terminationes, εω pro prima, φω vel αω pro secunda, & ω pro tertia, cum presentis indicatiui vnicam tantum pro omnibus habeat, videlicet ω: passiuā quoque eorundem in infinitiui primā habent εω, secunda φω, cum in vtriusque indicatiui sit ωμω. sic & verborum in μ actiuum infinitiui presentis in prima est εω, in secunda αω, cum in vtriusque indicatiui sit μμ, tertia quoq; verborum in μ in voce passiuā (licet occurrat rarissimē) melius per infinitiui φω, quam per indicatiui terminationem ωμω, quam cū barytonis communem habet, dignoscetur. Tamen in circumflexorū actiua voce, pro terminatione ω omnibus cōiugationibus cōmuni sapenūmero distributionis gratia ponitur thema finitum in εω pro prima, in αω pro secunda, in ω pro tertia: & in voce passiuā ωμω pro prima, & φωμω pro secunda: sic & φωμω pro ωμω secunda. Ponunt præterea lexicographi aoristū infinitiuiuū themate primū infinitiui desinentē in εω cum characteristica futuri primi pro themate vocis actiue in ω vel μ: in φωμω pro ωμω vel μω vocis passiuæ: atque in αωμω pro ωμω vel μω vocis media, veluti planum fiet, quum de variis aoristi primi formis immensam exemplorum sylvam adducemus. Solēt rursum, & maximē in iis, quæ veluti impersonalia sunt, tertiam personam singularem, & interdum pluralem presentis indicatiui, vel etiam alterius cuiusvis temporis & modi pro themate collocare: ac denique infinitum ferē nūmerum earum vocum, seu personarum, quarum thema vel erat incertū, vel sæpe fit, vel inuestigari difficile. Hæc nos vocabula & pleraq; alia his similia ita in puerorum gratiam paramus hoc opusculo tractare, vt non solum quæ sint aut esse possint eorum themata demonstremus, sed & vnā metho tradamus, qua iuxta horum analogiam in reliquis omnibus, tam simplicibus, quam compositis, isq; vel regularibus vel irregularibus vniuscuiusq; thema sit inuestigandum. Ac primū quidem barytonorum, deinde circumflexorum, & tertio loco verborū in μ presentia proferemus. postea ordine de ceteris temporibus singulatim agemus. Barytonorum presentia facillē agnoscat quiuis ex iis quæ in ipso statim huius opusculi lumine recessimus esse in vnoquoque vocabulo consideranda. & certē in his nulla profus inest difficultas, nisi fortē in paucis, quæ dialecto aut figura quadā poetica sunt inuersa. in aliis enim terminationis tantum est habenda ratio: quæ modo mutetur in ω si vocis sit actiue, aut in φμω si sit passiuæ, proprium semper thema representatur. cuius rei periculum facere licet in sequentibus exemplis, quæ licet difficultatem ferē nullam contineant, in medium tamen adducere placuit, veluti & nonnulla alia satis facilia: vt scrupulum omnem ē quorundam mentibus tolleremus.

Thematum circumflexorum terminationes.

Aoristū primū infinitiuiuū themate loco postus.

Impersonalium themata.

Que vocabula hoc libello excutiantur.

De barytonorum presentibus.

In subiectis presentibus vt habeas themata, mutantur terminationes

εω	}	in ω
φω		
αω		
ωμω		
φωμω		
ωμω		

Hæc igitur sunt indicatiui tertiæ singularis: ἀπείρα, sufficit, abest: ε- quæ, superfluit, id est, pluuia statim sequitur: λείπει, vile est: μίλει, apparet, videtur, permanet: μεταμείλει, renouetur: πέλει, est, sit, decet, conuenit: συγκαταβάσει, dirigit: συμφέρει, excedit, vt le est: συναίσει, placet quoque: σπυλλει, conuenit: εσπίσει, subiungit: sed hæc ferē impersonalia sunt: ideoque neque thema magis proprium inuestigandum. at in sequentibus non item: vt in tertia plurali eiusdem modi, φάσσει, producant. In imperatiui secunda singulari, απάγει, arage, aufer, absit: ἐπιπέσει, obsequa, reuerere: ούλει, vale, stans sis: ὑπάγει, facessit hi, arage: quæ sunt veluti aduerbia. In tertia singulari, ἀειδέτω, fidem faciat: in secunda plurali, ἀειτε, audite: ἐέλπτε, sperate (ab ἐέλπω poetico pro ἔλω, vnde & in optatiui, ἐέλπωμι, sperare, & in presenti vocis passiuæ ἔλωμαι, puto, spero): εσπετε, dicite, pro ἔπετε addito σ, ab ἔπω pro ἔπω, quod est ἀγορεύω: πλάσσει, inuigilate, à poetico πλάω. In optatiui tertia duali, κούρω,

irent, abirent. in tertia plurali, ἔπιον, operentur: κατέλιπον, subsisteret. in participio οίει, masculino, ἀειζών, semper viuens: ἀενάων & ἀενάων, perpetuo fluens: εἰκων, obediens: ὄν, μέδων, rex, imperator. Participia sæpe redduntur per nomina: νήφων, sobrius: ἄλον, Participia reddi delicias: πλώων & πλώων, nauigans: σὺν ἀρχόν, collega. in nominatio plurali, ἔμ, per nomina. 5 πλώοντες, procedentes, cum nauibus venientes: κοιλότες, puluerem excitantes: νομῶντες, χορῶντες, cordati (hinc aduerbium νομῶντες, cordate, prudenter, considerate, quod & νομῶντες) περιπαλοῦντες, circumnauigantes: ποσειδάωντες, irruentes: ὑποπέποντες, aduersarij: in foeminino singulari, ἀοιδέουσα, cantans, tragœdia carens: δίδουσα, quæ futibus est gemellis: πλώουσα, natans: ποσειδάουσα, prominens, à ποσειδῶ, 10 pro ποσειδῶ, ἰσχυρῶ, ἰσχυρῶ, sola, male culta: in plurali περιπαλοῦσαι, & resoluta ουσί diphthongo, vnde ἰσχυρῶ, & in ὑ, περιπαλοῦσαι, concludentes, cingentes. in neutro singulari, ἐλλείπον, deficiens, desolatus. Participia neutra interdum per nomina substantiua redduntur: μέλον, cura est: participia neutra præcipue quæ à verbis pro nominibus impersonalibus ducuntur, non raro absolute capiuntur, 228. 3. μεταμέλον, cum stantibus. 15 πανίτερον: το συμφορον seu Atticē (210. 20.) ζυμφορον, commodum & utilitas: τὸ συμφορον, commoditates, res viles: σωαίρον, secum aliud tollens: τὸ σωαίρον, secum alia absolute ponit. τριδύναμι, quibus sublatis altera quoque tolluntur. In tertia singulari indicatiui passiuū, vbi multa impersonaliter sumuntur, ἀβριάζεται, ornatur, deliciatur: ἀβριάζεται, contrariatur: ἀντείδεται, certat cum: εἰδ' ἀνδρα, apparet, videtur: ἐμμεται, similibus barytono- 20 saltat: ἐδέρχεται, licet, fieri potest: ἐπιπέσει, comburitur: id ἀνδρα, apparet, videtur: rum presentibus, ὑπερῶ, ἡρεῖται, coarctat: κορβύται, attollitur, fastigatur, effervescit: à κορβύται, pro κορβύται, habeatur thema, mutatur per poeticam metathesim: κρυσταίνεται, glaciatur, refrigerat, cogitur: ἀδύναται, dormit: μέρεται, patitur, à μέρεται, poetico pro μέρεται: ἀδύναται, circumit: ἀδύναται, circumit: ἀδύναται, fidem habet: ἀδύναται, adiungit, aptat: με- 25 μέρεται, nexum est, Doricum pro μέρεται: σίνεται, ledit, nocet: σωμφορεύεται, immotescit: τριδύναται, mitescit: τυρόβεται, coit, concreuit: φάινεται, visum est, apparet, videtur: ὑποπέπονται, precipitur: ὑποπέπονται, exundat. In tertia plurali, ἐπίζονται, in radice manent, imitantur radice: ἐπίζονται, volitant sublimes, mouentur, sunt instabiles: ἠλαίνονται, vertuntur, voluntur: πέλονται, sunt, 30 accidunt: ποσειδάουσαι, pretendunt, à ποσειδάουσαι, pro ποσειδάουσαι, ἰσχυρῶ, vnā redeunt: σωαποδύονται, simul vestem exuunt: ὑποπέπονται, sublucet. In secunda singulari imperatiui, ἀρχου, presoceris: εἶω, puta, crede: ἀειδέσθω, muta sententiam: φάινου, fac vt videare. in tertia eiusdem, πελείδω, sit. In secunda singulari optatiui, ἠέλιον, insanias. in tertia eiusdem, ὑπο- 35 περὶζώτο, augetur. In tertia singulari subiunctiui, πέλονται, sit, stat. in tertia plurali, ἠέλιον, edant & edantur, apud Phocilidē: vbi etiam legitur ἠέλιον, edantur, à futuro secundo indicatiui medij ἠέλιον, ἰσχυρῶ, 15. In participio masculino, εἰδέμενος, pendens, perpetuus: ἐνδέμενος, possibilis, contingens: ἐνδέμενος, mortuus: ἐπαρτήμενος, exhauriens: πώμενος, percussus, μελόμενος, tabescens: ἀνδέ- 40 μένος, mortuus: ὀπίανόμενος, versans in conspectum: πεπαγόμενος, maturus: ἀεικόμενος, superfluis: ἀεικόμενος, liquefactus: ἀεικόμενος, vulgatus: ἀεικόμενος, tunicis conuolutus: πεσόμενος, coctus: πέπόμενος, volans, vel est aoristi secundi medij ἀπειόμενος: ἀπειόμενος, deprauatus: σέβόμενος, colens, religio- 45 implicatus orbibus: σωμπεπέμενος, sequens: ἠέλιον, iratus, poetikum est: ὑπερμε- νος, euilans, uigilans, uilans. in masculino plurali: ἀνδρα ἀπέμενοι, variantes: ἀπαιτούμενοι, & in accusatiui, ἀπαιτούμενοι, placentes: ἀπαιτούμενοι, demittentes: κελόμενοι, innocentes, iusti: ὀρέμενοι, afflicti propensi, cupientes: συμπεφάμενοι, qui vnā feruntur: ἀεζόμενοι, madescenti: in foeminino singulari 50 Πί, ἀεισομένη, uastata: ὑποπέπονται, pluuia, niuem emittens. in neutro singulari, ἐνοπελάουσαν, quod contra hypotheca conceditum est. in plurali, τὸ ἀνδρα ἀπέμενοι, controuersa: ἀπειόμενοι, uigilans. Sed hæc faciliora sunt, quam quæ expli- Presentia barytono- catione indigeat. vnā autem itaque ad ea barytonorū presentia, quæ dialectis inuersa. Barytona facta ē cti ē prima circumflexorū cōiugatione fecerūt barytonade quib. 149. 33. & circumflexis Atticē. Barytonorum pra- 178. 33. Hæc magna ex parte sūt ē finitis in φέω, ζέω, σέω, λέω, aut si manus φέω,

in α.

Participia neutra

Participia neutra

In sequentibus ae

ονται

ε

ειω

αιω

ουται

δεδρω

ειω

ειω

ειω

ειω

*ἐπιφθόνος, ἰμετλάνος, pro ἐπιφθόνος, ab ἐπιφθόνος: ἐχθρῶνος, pendens ab aliquo, subiectus, pro ἐχθρῶνος, ab ἐχθρῶνος: παρὰφθόνος, ἰμετλάνος, manifestus, pro παρὰφθόνος, a ποῦτικῷ πῆλομαι, sum: hinc compositum cum ἐπὶ, ἐπιφθόνος, accedens, profectus, insequens. Atque hæcenus de barytonorum præsentibus veniamus ad circumflexam: in quibus hoc vnum tempus, & indicatiuorum imperfectum sunt tantum considerata nam cætera cum barytonis habent communia. Hæc duo tempora à barytonis & verbis in *μ* faciliè vel accentu vel terminatione dignoscuntur: si qua sit difficultas, sita est in dialectis, & vt vnā coniugationem ab altera discernere queamus, omnes enim communem habent circumflexorum duabus terminationem in iplo themate, nempe *ω*, atque eandem in prima singulari subiunctiu: & in prima plurali *ωμεν*, in tertia *ωσι*: & in subiunctiuo *ωμεν* seu medio, *ωμεν, ωμεθ, ωμεται*: in nominatiuo singulari participij masculini actiui *ων*, præterea prima & tertia coniugatio eandem habent terminationes per omnes personarum optatiuorum, & per omnes casus participiorum cuiusvis generis & numeri, ac cuiuscunque vocis: ad hæc per qualvis primas personas cuiuscunque numeri aut tēporis, atque etiam per qualvis tertias plurales, nisi in imperatiuis. In imperatiuo verò passiuo & in imperfecto eiusdem vocis eandem habent secundam singularē, videlicet *ω*. In huiusmodi itaque locis iudicio est opus, vt vera & propria verbi coniugatio agnoscat: quod faciliè fiet, si in lexico pro themate *ω* inueniat (vt saepe fit) *έω*, aut *άω*, aut *οω*: aut etiam infinitiuus in *ειν* pro prima, in *ει* vel *αι* pro secunda, in *ου* pro tertia: & in deponētibz seu passiuis pro themate *εμαι* ponatur *εμεν* aut infinitiuus in *ειν* pro prima, & *εμαι* aut *ειν* pro tertia: at thema *ωμεν* indicat verbum esse secundæ coniugationis non aliter quàm *αομαι* aut infinitiuus *αειν*. Sunt & alia saepe in lexicis indicia, quibus dignosci potest ad quam circumflexorum coniugationem referri debeat thema vocis actiua: in *ω*, & passiuæ in *εμαι*, atque alia tempora quæ in duabus aut omnibus coniugationibus communem habent terminationem: maximè verò quando ex aliis temporibus quæ vel in lexicis cum ipso themate referuntur, vel ex authorum lectioe tibi quicunque comparauit, ea occurrunt, quæ ambiguitatem hanc tollant. si enim in eorum contractio- ne fit *α*, vel *ε*, vel *φ*, aut etiam *ω* præterquam in iplo themate actiuo, in subiunctiuo, & nominatiuo singulari participij masculini actiui, verbum necessariò est secundæ coniugationis, neque verò alias contractiones hæc cōiugatio in communi lingua recipit, veluti neque tertia præter tres *ω*, *αι*, *ου*: at prima & has quas tertia, & præterea tres alias, *ει*, *η* & *υ*: quæ cum communiter occurrunt, primam coniugationem demonstrant. tertiam verò futurū & perfectum ac cognata eorum tempora, cum ante characteristicam habuerint, vel *ω*. Vt paucis absoluam, si lexicis opera fieri potest vt hæc coniugationum ambiguitas tollatur, eam statim agnosceri qui se vel paululum in his exercuerit, at si hæc notitia inde peti non possit, neque peritiores cōsulendi detur copia, expectadum sanè vt eam authorum lectio afferat. sed & sequentia exempla, si non ex omnibus vocabulis, certè ex his ipsis quæ adducuntur, dubitationem eximent: si autem de coniugatione certus sis, de themate non potes dubitare. Hæc igitur finita in *ω* (quæ terminatio & tertix personæ singulari indicatiui tertix coniugationis, & eidem personæ optatiui primæ & tertix communis est) sunt indicatiui tertix, *θεοι, deum, facit, deificat: κηρυττουν, proseruat: νοσοει, terret, exasperat, monet: ουκ ανημεν, mensuram auget: υμωσι, similis est, speciem refert: ποσοει, humum aggerit: πυροει, incendit: σπορει, uerit, scopis purgat: συλλαβεει, coniunxit: συμβουλει, simul viuuit: χαλκοει, frenat, quæ sequuntur sunt optatiui primæ coniugationis, *παρολιδοει, prolabatur* (malim *παρολιδοει, prolapsus fuerit*, vt fit aoristi secundi ab eodem themate *παρολιδοει*, quod tamen refertur ad *παρολιθουω*) *σευκακοει*, & in subiunctiuo *σευκακοει, affligat*. Tertia pluralis indicatiui in *ωσι* primæ quoque & tertix coniugationi cōmunes est: vt in prima *ερεωσι, caprificant: κληρονομωσι, hereditant*. Thesmothete fortitū *σφραγιωσι*, in tertia *κρηροωσιν, arant: μωροωσιν, dispersant: πηκτωωσιν, picis creant*.
*εραλια***

Circumflexorum presentia.

Terminationes circumflexorum duabus terminationibus communes, & quomodo discernenda.

Terminationes vnicuique circumflexorum coniugationi peculiarias.

In apposis exemplis vt habeas themata, mutantur terminationes

ω in εω vel ω

ω in εω vel ω

ω in εω vel ω

ω in εω vel ω

ορατια πηλο. In nominatiuo participij masculini actiui terminatio *ων* omnibus est communis: vt in prima *αρχων, admonens: αιρεσιων, turpiter loquens: διαδρων, perspicuus: δυσοπιστων, qui primus affectus est beneficio: κεροβασην, dolens, grauatus capite: οι κεροβασην, capitis dolore grauati: κροτων, plaudens, 5 plausu exultans: κροτωει, proprie & distincte loquens: κων, pregnans: μεστων, messtus, in medio existens: σιωπων, coniunx: σιωπων, in eodem morans tentorio, contubernalis: συστρων, simul rescens, confodalis: φιλογραμμων, cupidus literarum: υδροσπον, frigidam potans. In secunda coniugatione *αρεων, prudens: κων, ον in εω vel ω* *εων, olidus, scirens: κρηων, qui commodat: κωων, recaluat, caluus totus: σκωων, κων, Vermiculatus: σκωων, delicias, delictis diffuens. In tertia, δρων, populus, ον in εω vel ω* *κων, κων, a δρων, pro διων, facta Lynæcei: η in η: κροτων, tertio faciens. in reliquis casibus ac generibus prima à tertia nõ differt, sed secunda habet semper in contractione *ων*, vbi in cæteris duabus est *ω*: vt in nominatiuo plurali masculino primæ, *κροτων, ignorant, consilij inopes: κροτων, qui sunt vites in εω vel ω* *κροτων, sententis: κροτων, increduli, non audientes dicto: κροτων, equos* *κροτων, nutriente: κροτων, & in datiuo κροτων, iis quos epula exercet: ισσωων, pares adepti vires: & in neutro, τα ισσωων, equalia: ισσωων, saniam emanantes: κροτων, laudantes, predicantes: κροτων, libidinos complectentes: λιβηων, edaces, voraces: λιβηων, in furinam terentes: κροτων, ostentantes sese: κροτων, plorantes, quali miserias fundentes: κροτων, horantes: κροτων, qui adherent imperatoribus, exercitiis: κροτων, succubantes: κροτων, vicini: κροτων, lenocinantes: κροτων, in nauandis rebus occupati: σκωων, contubernales: σκωων, qui sunt eiusdem sortis & ordinis, & qui eandem seriem efficiunt: κροτων, qui patiuntur defluxum capillorum: κροτων, clarissima opinione imbuiti: κροτων, ceruicem tollentes: κροτων, frigore pereuntes: κροτων, frigida vententes balneis: κροτων, explorantes horas. sic in tertia, κροτων, seu potius κροτων, satiari: κροτων, adiungentes, conciliantes: κροτων, in grum densifcentes. sic & in reliquis generibus vtriusque coniugationis: vt in fceminino primæ, *αρχων, que vregi præest: αρχων, in officio: αρχων, sum testamentum: αρχων, secunda, bona prole: αρχων, deplorans: αρχων, nauigans, & in plurali, αρχων, ferentes in utero fceminam: αρχων, nimis defecione laborantes: αρχων, contermine. & in neutro plurali, αρχων, fulgentia. Pariter in tertia cōiugatione: vt in fceminino singulari, αρχων, confirmans, confirmans, generans, gignens. & in neutro plurali, αρχων, opportuna, ad manum. In indicatiuo passiuo saepe occurrit tertia pluralis in *ωνται*, tam in prima quàm in tertia coniugatione: in prima, vt *αρχωνται, voluntantur: συστωνται, conuiuantur. in tertia, vt αρχωνται, spinis inhorrescunt: συστωνται, excæcantur: οπτωνται, canescunt: ποτωνται, canscunt: ποτωνται, soporantur quadantenus: κροτωνται, virescunt. In imperatiuo etiam secunda persona singularis in *εω* pro *εω*, primæ: vt, *κροτων, fac, & in εω vel εω* pro *εω* tertix, vt *κροτων, vine, κροτων, commune fac aut excisima: κροτων, emulsi* *κροτων, vase: κροτων, coronare: κροτων, obferre, & claudere: κροτων, cauere. Parti-* *κροτων, cupia verò vocis passiuæ cum eadem terminatione nullibi non sunt obuia & in hac & in illa coniugatione: vt in nominatiuo singulari masculino primæ, αρχων, latens: αρχων, emergens: αρχων, saltantes imitans: αρχων, suspectus, qui suspectus est, cui fides non adhibetur: αρχων, stupore atonitus, cunctabundus: αρχων, vocans in ius: αρχων, cognomento dictus: αρχων, fortiter pugnans: αρχων, magna utilitate vel commodo affectus: αρχων, fumatus, diuino spiritu plenus: αρχων, celebratus: αρχων, exhauritur: αρχων, exercitatus: αρχων, qui in utero geritur: αρχων, comedius taxatus: αρχων, audacia timidus: αρχων, reprensus: αρχων, furibundus: αρχων, rationi consentaneus: αρχων, hunc aduerbium αρχων, hanc dubio: αρχων, vetustate confectus.
*εραλια*******

ων in εω vel ω

ων in εω vel ω

ων in εω vel ω

ων in εω vel ω

ων in εω vel ω

ων in εω vel ω

ων in εω vel ω

ων in εω vel ω

ων in εω vel ω

ων in εω vel ω

ων in εω vel ω

ων in εω vel ω

ων in εω vel ω

ων in εω vel ω

ούδρα

in έο-
μει
ουδρα

ούδρα

ούδρα

ούδρα

in έο-
μει
ουδρα

ούδρα

ούδρα

ούδρα

in έο
ουδρα

ούδρα

παρωτόδρα, veniam orans: παρωτοχλούδρα, molestia affectus: παρωτομούδρα, pateris legibus utens: παρωτοπλούδρα, fortis: παρωτοσπούδρα, qui frequens feritur: παρωτοαλωδρα, seruo loquens: παρωτολούδρα, peractus: παρωτοσπούδρα, venia donatus: παρωτοσπούδρα, qui hyme feritur. In nominatio plurali, δούδρα, inter se secantes, decambulationes in cruris modum ad rectos angulos secantes: δούδρα, defensores: δούδρα, qui vxoria potestati parent: δούδρα, obfessi à demonibus: δούδρα, deliciis & vmbrosili vita coaditi: δούδρα, contemplati: δούδρα, dona largientes: δούδρα, qui imperio paucorum viuunt: παρωτοφλακτωδρα, in custodiis signa dantes hostibus in bonum: παρωτοφλακτωδρα, in custodiis signa dantes hostibus in malum: παρωτοφλακτωδρα, conuehentes. In feminino singulari, έουδρα, & sine crasi έουδρα, que habitatur, id est, orbis habitatus, terra habitabilis, orbis terrarum: έουδρα, que cum viro concreditur: έουδρα, frequentia habitatorum culta. In neutro singulari, δούδρα, honestum dictum: δούδρα, quod hereditate contingit. In plurali, έουδρα, in accusatio dicta: δούδρα, per allegoriam dicta: έουδρα, que indefinite capiuntur: έουδρα, ea que circumaguntur: έουδρα, mentis conceptus: έουδρα, primigenia, primordialis: έουδρα, consista, monstificata: έουδρα, quorum radices inciduntur. Eodem modo in tertia coniug. vt in masculino singulari, έουδρα, manumittens: έουδρα, inclusus: έουδρα, flammatus, flagrans: έουδρα, qui diuinitatem affumit: έουδρα, deprauatus: έουδρα, ignis: έουδρα, materia portetis: έουδρα, particeps: έουδρα, qui versatur in ludo vt scholasticus: έουδρα, crepidatus, qui induitur crepidis: έουδρα, subsidens lacuna in modum: έουδρα, carens: έουδρα, extumens: έουδρα, pronus ad amicitiam: έουδρα, succedens: hinc έουδρα, ciuitas fortunata & recte condituta, & έουδρα, prosperitas: έουδρα, reuoluitate confectus: έουδρα, equiparatus: έουδρα, triplicatus: έουδρα, putrescens, limum contrahens: έουδρα, pressus: έουδρα, dilatatus: έουδρα, spirans: έουδρα, in modum: έουδra, in fusus: έουδρα, fluctuans, fluctibus inclatus: έουδρα, torminosus, torminibus versatus: έουδρα, sodalis: έουδρα, mitefcens: έουδρα, in cruce fixus: έουδρα, inflammatus, turbatus: έουδρα, repugnans: έουδρα, in arborem transfens. In plurali, έουδρα, alterascente: έουδρα, in formam pile se conuertentes. In feminino plur. έουδρα, obstrices. In neutro singulari, έουδρα, animatum: έουδρα, serenum, tranquillum: έουδρα, reuelatum: & sic de aliis, quae eandem in duabus aut tribus coniugationibus terminationem habent: in quibus discernendis aliquo sane opus est iudicio, & mediocri exercitatione. at in iis locis in quibus vnaquæque coniugatio terminationem propriam ab aliisque differentem habuerit, de vero themate dubitari non potest, modò ipsa mutetur in eam que themati illius coniug. competit: vt in έουδρα, carpis & dormis: έουδρα, indiges, tibi deest, έουδρα, mutandum in έου vel έου. nam inter circumflexa hæc terminatio inuenitur tantum in prima coniug. videlicet in secunda persona singulari presentis indicatiui vocis actiuae. sic έου in tertia persona eiusdem numeri, temporis, modi ac coniug. quod, vt habeas thema, mutandum in έου, vt in sequentibus: έου, inspicit: έου, inrinque mouet: έου, sufficit: έου, strepitat (Doricum est pro έου: sic in imperfecto έου, resonabat: έου, in probat: έου, distandit: έου, incolit: έου, sufficiens vel idoneum est, fieri potest: έου, & sine crasi έου, deest: έου, vera loquitur: έου, perquam utile est. έου, firmitatem purit: έου, & έου, in mi gloria ducitur: έου, comprehendit, destruit: έου, sufficit: έου, laudat: έου, florem cesilem gerit: έου, caret pabulo: έου, & έου, reuoluitur: έου, versat: έου, afferuatur multos in annos: έου, crescit: έου, prodit, deserit, perdit: έου, insuper opus est: έου, tibi viscanit seu ludit: έου, stuit: έου, indignatur, egre fert: έου, semen genitale emittit: έου, commutat: έου, incidit: έου, redit in suum locum: έου, idem valet, tantum potest: έου, subhabitatur, subst. Idem sentiendum de ei cum accen-

tu in penultima, in secunda persona singulari imperatiui: vt, έου, sacrificat: έου, qui se: έου, feliciter piscare, id est, vale felice: έου, viuum cape seu ducito: έου, sede: έου, dicitur & έου, pro eodem, vt fit dictum per syncopen pro έου, in aoristo primo imperatiui medij. Eodem modo in terminationibus, quæ soli secundæ coniugationi conueniunt, modò mutentur in terminationem thematis, de ipso nulla relinquitur dubitatio, vt έου vel έου in sequentibus quæ sunt tertiæ personæ singularis indicatiui vocis actiuae, έου, venit: έου, deridet: έου, fati est: έου, struma laborat: vocè, audit, persuadetur. sic έου in tertia plurali eiusdem temporis & modi: vt, έου, desunt, deferunt: έου, superueniunt: έου, acclamant: έου, sinunt, à poetico έου pro έου, seruant. a in secunda singulari imperatiui: vt, έου, contende: έου, exulta. a in tertia: vt, έου, sacrificet, pro έου ab έου & cum duplici crasi έου. έου in optatiuo: vt, έου, sperem: έου, perseruem. & in tertia plurali έου, videntur. έου in nominatiuo plurali participij masculini act. vt έου, metentes: hinc datiuus pluralis poeticus (33.15.) έου, in agone constituti, trepidantes: έου, venatores: έου, & in duali έου, in pitudine cacutientes, dicitur & έου, præposito έου, transfigentes: έου, cibo vitioso vescentes pallidi: έου, fundis incessentes: έου, mudi: έου, in grimum densifcentes: έου, cholera laorantes: έου, demulcens: έου, demulcentem: έου, villans: έου, vestitus, vernans, comata: έου, volens: έου, humidis, humidis, poetice έου, exasperata, irritata, έου in eodem plurali: vt, έου, torpescentes. έου & in neutro plurali: vt, έου, in accufatiuo singulari masculino: vt, έου, splendentes. Sic in voce palliua eiusdem coniugationis mutanda sunt terminationes in έου vel έου: vt, έου in sequentibus tertiæ personæ singularis presentis indicatiui passiuæ, έου, ledit: έου, repercutit: έου, & Ionicè ac Doricè έου, sit thymiana: έου, est sacerdos, initiatur, ab έου, circumuoluit: έου, ornatur: έου, laboratur. έου in tertia plurali: vt, έου, conqueruntur: έου, diuentiontur. έου in secunda singulari imperatiui: vt, έου, dormi: έου, compara: έου, perire, fac periculum: έου, vtere. έου in secunda singulari optatiui: vt, έου, interrogers: έου, ofcites. έου in tertia: vt, έου, coquatur: έου, vtatur. a in secunda singulari subiunctiuæ: vt, έου, priueris seu queras. έου in participio singulari masculino: vt, έου, insidiatus: έου, insidiis exceptus seu peitius: έου, emissor: έου, in clamans: έου, amafius, puer amatus: έου, desquamatus: έου, contractus per limum: έου, reflexus, qui frangitur: έου, militans: έου, attrahens, insequens, insecans: έου, pererrans, circumiens: έου, distractus, occupatus: έου, peruectivans: έου, streptus & contemptus: έου, deprauatus: έου, obtectus deos: έου, expectans: έου, infrictus: έου, in naturam conuersus. έου in eiusdem plurali: vt, έου, erratici: έου, remanentur: έου, subsannantes: έου, scalpentes: έου, presentantes. έου in feminino singulari: vt, έου, amica: έου, resonans, refracta: έου, amica, scortum: έου, circumflexus accensus. έου in neutro singulari: vt, έου, remissum. έου in neutro plurali: vt, έου, liberi: έου, hiati, ofciantia: έου, refracta, circumfracta: έου, preparata. Similiter terminationes tertiæ circumflexorum coniugationis peculiariæ, si sint vocis actiuae, vt habeatur thema, mutentur in έου vel έου & si sint vocis passiuæ, in έου seu έου: vt έου in sequentibus, quæ sunt tertiæ personæ singularis presentis

έου

in έο
vel έο

έου

in έο
vel έο

έου

μὴ ἐπινοήσῃς, excogitantes: ἐπινοήσῃς, & foeminiuum ἐπινοήσῃς, necessitate: ἐπερωτῆσῃς, interrogati: & in voce actiua, ἐπερωτῆσῃς, interrogantes.

Verborum in μ presentia.

In his que habent u pro caractéristica, mutetur

σ
στ
τω
ττω
ναι
μειναι
ς
ντες

τη
δον
μειναι
νται
δται
μειναι

μειναι

SED Hæc de barytonorum & circumflexorum præsentibus dicta sufficiant. De præsentibus quoque verborum in μ aliquid dicendum. Horum exempla in quarta coniugatione satis multa occurrunt: in alijs tribus perrara sanè, quorū saltem in C I E N A R D I Institutionibus aut in Scholijs nostris non fuerit facta mentio, aut quæ ex eis non componantur. In iis quæ quarta sunt coniugationis, facilis est thematis inuentio. ipsum enim sine dubio habebimus, modò vocabuli oblata terminationem, id est, id omne quod ponitur post caractèricam u, in μ si sit vocis actiua, aut in 10 μω si fuerit passiuæ, mutemus: vt in ἔργον, ἔργω, emittit, scatur, mutando σ in μ redditur thema ἔργω. sic δὲ in secunda singulari imperatiui: vt, ἔργου, ἔργω, insister gradum, hortare vt maturet, τω in tertia: vt, τῶ, τῶ, pendat. uai in infinitiuo: vt, ἀεικωνῶναι, accumulare: ἀποδεικνῶναι, demonstrare: ἰσχυρῶναι, 15 ἠμπερε: συμπερῶναι, cogmentare: συναι, ἀσφισ, coalescere, insitum à natura esse. ἴσμεναι pro ναι Doricè in eodem infinitiuo: vt, εἰρῶμεναι, trahere. s in participio masculino: vt, διατῶς, fugiens, euadens: ἀποστῶς, coniunctus. ντες in plurali: vt, ἀποστῶντες, suspendentes. In voce passiuæ terminatio est mutanda in μω: veluti τω in tertia singulari præsentis indicatiui, in ἀνῶνται, 20 ἀνῶνται, ἀνῶνται, recipit, commodat. ἰδῶνται, situs est: οὐδὲν ἀνῶνται, euasent, dispersit. δον in secunda duali: vt, τῶνδον, huius. μεδω in prima plurali: vt, δῶμεν, ἰδῶμεν, ἰδῶμεν, sumus. νται & Ionicè ἀται in tertia: vt, εἰρῶνται, custodiunt. δται in infinitiuo: vt, εἰρῶνται, seruare, custodi, trahi: κατεῖρῶνται, trahi, deduci: 25 ἔνῶνται, induere: παρῶνται, priuare, auferre, μῶναι in participio masculino: vt, ἐπιμῶναι, immiscens: κινῶναι, qui agitatur: παρακινῶναι, intercidens, dispersiens: ἰδῶναι, stans: at ἰδῶναι, situs, positus, accentu in penultima, perfectū est, ab eodē tamen themate. μῶναι in neutro plurali: vt, ἀνῶντα μῶναι, quæ contrariam indicationem habent: ἀνῶντα μῶναι, quæ indicationi conferunt.

Presentia compositorum in μ quomodo excutienda.

Composita ἐπισημ.

σπ
ειδ
ει
ειναι

εισ

ειται

εισ
εισ
εισ
εισ

QVOD autem attinet ad presentia composita ex iis verbis in μ, quorum coniugatio habetur in Institutionibus C I E N A R D I, non habeo melius consilium aut expeditius, quam vt huiusmodi simplicium coniugationes ad verbum edisci suadeam. si enim hæc probè teneantur, nulla sanè incidet difficultas in rimando compositorum themate. sed vt rudiores ad manum & in promptu habeant ubi se possint exercere, ex huiusmodi compositis ea quæ sæpius occurrunt in medium proferamus: ac primùm loquamur de iis quæ cōponuntur ἐπισημ: de quo 95. 21. hæc in omnibus quorumvis presentium personis è simplici semper seruantur. si igitur quodkas tres literas sequitur, mutaueris in μ pro temporibus actiuis, & in μω pro passiuis, verum habebis themate: vt in ἐπισημ, superimponit, mutetur 30 in μω, cōsurgit thema ἐπισημ. sic εμεν in prima plurali: vt, ἀνῶντα μω, dicamus: ἀνῶντα μω, attribuimus. ei pro εη, in imperatiuo, 106. 10. vt, διατάξω, dispono: ἐπισημ, impono. εω in infinitiuo: vt, ἐπισημ, imponere: ἀνῶντα μω, proponere, permittere: ἀνῶντα μω, componere, conscribere: ἀνῶντα μω, fundare, consulere, instituire: eis in participio masculino: vt, ἀνῶντα μω, imputans: παρατάξω, 45 ἀνῶντα μω, elatus, iratus: ἀνῶντα μω, adiciens: ἀνῶντα μω, conficiens: ἀνῶντα μω, posthabens. Terminationes vocis passiuæ mutantur in μω: vt εται in tertia singulari indicatiui, διατάξω, disponit: ἀνῶντα μω, cōsurgit se: ἀνῶντα μω, conditur, inseritur: ἀνῶντα μω, suspicatur. εω in secunda singulari imperatiui: vt, ἀνῶντα μω, recunde. εω in secunda plurali: vt, ἀνῶντα μω, componite, pacificimini. εδται in infinitiuo: vt, ἀνῶντα μω, deponere: διατάξω, componere: ἀνῶντα μω, accedere. 50 ἀνῶντα μω, in animo proponere: ἀνῶντα μω, animaduertere. εμεν in partic. singulari malè. vt, ἀνῶντα μω, administrans: παρατάξω, cui sercula cōponuntur: ἀνῶντα μω, produccens, proponens: ἀνῶντα μω, subducens: ἀνῶντα μω, stardus: ἀνῶντα μω, ponens, doctus. εμεν in plurali: vt, ἀνῶντα μω, numerati, dicati: ἀνῶντα μω, colentes: ἀνῶντα μω, consentientes. εμω in neutro plurali: vt, παρατάξω, serculis. Idem sciendum de cæteris à τῶναι aut τῶναι compositis.

PRÆ-

Composita ab ἰσημ.

PRÆSENTIA Compositorum ab ἰσημ, vbique seruant tres literas simplicis, nempe ἰσημ: quicquid has sequitur, mutandum in ημ in temporibus actiuis, & in αμω in passiuis, atque hoc modo verum semper habebis themate: veluti ἰσημ in tertia singulari indicatiui: vt, ἀνῶνται, suscitatur: ἀνῶνται, pellit, 5 colibet: ἐξῶνται, reddat attonitum: ἀνῶνται, perficit, imminet, ab Ionico (12. 29.) ἰσημ pro ἰσημ: κατεῖναι, exhibet: dicitur & κατεῖναι, tuetur, quasi à κατεῖναι, ἴ (107. 16.) κατεῖναι, conuertit. ατον in secunda duali: vt, ἐπίστατον, consistit. αμω ατον in prima plurali: vt, κατεῖναι, prescimus. ατε in secunda: vt, ἀνῶνται, excita: ἀνῶνται, ατον in tertia: vt, ἐπίστατον, statuto tempore celebrant: κατεῖναι, prescili sunt: ατε 10 παρῶνται, adfunt. α pro ατη in imperatiuo, 165. 10. vt, ἐπίστα, presce: κατεῖναι, ἐπίστα presce: ἀνῶνται, obijce. sic κημω, precipita, pro κημω, ἀνῶνται, κημω. ατε in secunda plurali: vt, κατεῖναι, constituit. In optatiuo αμω, αμω: vt, ἀνῶνται, ἀνῶνται, ατε inferant, inferas. eiudem formæ est κατεῖναι, moreretur, à κατεῖναι. αμω αμω in infinitiuo: vt, ἀνῶνται, excitare, erigere: ἀνῶνται, dirimere: ἀνῶνται, collocare: ἀνῶνται, ἀνῶνται, presce: ἐπίστατον, collocare: κατεῖναι, adducere, Ionicè (13. 29.) κατεῖναι, consistit: μετεῖναι, auocare, dimouere: ἀνῶνται, consistare, communi consensu comparare, decurriere. hanc formam sequuntur ἀνῶνται, implere, efficiacere, ab ἀνῶνται: μετεῖναι, comburere, ab ἐπισημ: ἀνῶνται, incendere, ab ἀνῶνται. Pro ἀναι ab ἰσημ legitur ἰσημ, quasi ab ἰσημ. vt, κατεῖναι 20 ἰσημ, iniicere, παρῶνται, sistere. Rursus pro reduplicatione: sunt quæ habent, 165. 18. vt, κατεῖναι, & Ionicè (59. 4.) κατεῖναι, fauere: ἀνῶνται, vndique claudere: ἐπίστατον, presce: μετεῖναι, secedere, Ionicum est pro μετεῖναι, 12. 29. κατεῖναι, apparere: ἀνῶνται, presce: ἀνῶνται, consistere, seu constare: sic & in prima plurali præsentis indicatiui, κατεῖναι, pro κατεῖναι, conuicti sumus. 25 in tertia, ἐπίστατον pro ἐπίστατον, imminet, impendent, κατεῖναι, pro κατεῖναι, prescili sunt in secunda plurali imperatiui, κατεῖναι, ἀνῶνται, pro παρῶνται. sic in tertia singulari simplicis, ἐπίστατον pro ἰσημ. In his & huiusmodi, vt habeas themate, æ quod ponitur ante ε mutandum in η in ημ verò id omne quod sequitur ε, veluti & in præcedentibus, atque in sequentibus. αε in participio masculino: vt, ἀνῶνται, qui insurgit contra aliquem: παρῶνται, exprimens, 30 demonstrans: ἀνῶνται, vndique iniiciens: ἀνῶνται, sollicitans, compellens: huius formæ sunt βεβῶνται, ἀνῶνται, ascensens, à βεβῶνται, τῶ βεβῶνται: & παρῶνται, ἀνῶνται, incendens, in plurali παρῶνται, incendentes, à παρῶνται. αε in foeminiuo: vt, ἐπίστατον, reprimens. & interdum ἀνῶνται, tanquam à circumflexo ἰσημ ἰσημ: vt, κατεῖναι, efficiens: παρῶνται, statuens. αται in plurali: vt, ἀνῶνται, profissentes. sic in masculino plurali ἰσημ: vt, κατεῖναι, confirmantes. In presentibus passiuæ vocis aut media mutetur in αμω id quod ponitur post ε: veluti αμω in secunda persona singulari indicatiui: vt, ἀνῶνται, sustines, suscipis, subis: eiudem formæ est ἀνῶνται, perpetrabis, vinceres, ab ἀνῶνται. 40 αμω in tertia: vt, ἀνῶνται, reuicitur: ἀνῶνται, remanet, incumbit: ἐξῶνται, labat, alienatur, degenerat: ἐξῶνται, instat, supernatat: ἀνῶνται, iuorem ε, defensorem assumit: ἀνῶνται, in a consurgit ε, inolefit: ἀνῶνται, suscipit: his similia sunt ἀνῶνται, euolat, ab ἀνῶνται: ἀνῶνται, superat, à ἀνῶνται: πῶνται, volat, à πῶνται. αμω in prima plurali: vt, ἀνῶνται, inter nos conuenit. αται in tertia: vt, ἀνῶνται, reuicitur: ἀνῶνται, reuicitur, aduersantur: ἐξῶνται, obliuiscuntur: ἀνῶνται, construunt, transeunt. αω in secunda singulari imperatiui: vt, κατεῖναι, deponere: μετεῖναι, deponere: παρῶνται, ἀνῶνται, intersis. vel ω pro αω, 108. 31. vt, ἐπίστατον, surge. αμω, αμω, αμω in optatiuo: vt, μετεῖναι, μετεῖναι, μετεῖναι, migrare, es, et. eiudem formæ sunt ἀνῶνται, ἀνῶνται, ἀνῶνται, fruatur, fruatur, fruatur. & tertia pluralis Ionica (66. 12.) ἀνῶνται, fruuntur, ab ἀνῶνται: ἀνῶνται, ἀνῶνται, emam, emam, emam, à ἀνῶνται: sed accentu variant. sic in subiunctiuo ἀνῶνται, emam, comparem, non ἀνῶνται: de qua re 109. 4. & 11. ἀνῶνται & ἀνῶνται possunt cenferi aoristi primi optatiui medi, & ἀνῶνται subiunctiu, per syncopen pro ἀνῶνται, ἰσημ, ἰσημ, ἰσημ, & ἀνῶνται, 55 ἀνῶνται, ἀνῶνται, vt habes 187. 27. & 29. ἰσημ in tertia subiunctiu: vt, ἐπίστατον, emergat. ἀνῶνται in prima plurali: vt, κατεῖναι, subeamus: ἀνῶνται

in ημ.

es pro ε in compositis ab ἰσημ.

in ημ.

in αμω.

V 2

primæ pluralis syncopata: pro σεβόμενοι & in secunda ατε, & syncope τετ vt, ...

Imperfecta augmento destituta

Imperfecta cum augmento

In imperfectis que augmentum non habent, mutetur

N. Rimandis imperfectorum augmento destitutorum thematibus eadem omnino est obseruanda ratio que & in presentibus. nam in barytonis terminatio actiua mutata in ω, & passiuua in ομη, in circumflexis etiam & verbis in μ, id quod terminationis loco positum est, in thematis terminationem vertendum.

Imperfecta in ομη

oblectabantur seu oblectati sunt. ογο in tertia plurali: vt, αειλεοντο, respondebant: ογο ...

NOTANDA Sunt imperfecta ducta à futuris, quæ pro presentibus Imperfecta ducta à ...

10 vsurpantur, de quibus 167. 28. ea enim ad thema primigenium sunt referenda. futuro tanquam à preda: vt, βίστο, ascende bat seu ascendit, potius ad βίνω quàm ad eius futurum βίνω.

15 HVC Quoque referri possunt imperfecta Ionica quæ in barytonis inter characteristicam & terminationem recipiunt epenthesin literarum

20 εση, sed augmentum raro admittunt. in huiusmodi si mutaueris εση, & terminationem sequentem actiuam in ω, & passiuam in ομη, verum habes thema, nisi mauis referre ad poeticum in ομη aut ομημ: veluti εση in εσημ

25 ελαισσον, anteuerbant & superabant: πλωσσον, & cum augmento επλωσσον, nauigabant. sic εση seu εσημ in tertia singulari: vt, εχησκε, habebat, respicere

30 κλαίσου,plorabat: κληύσσειν, abluibat: κομέσσει, curabat: μεταβαίνεσαι, transibant: νεμίσσει, vendebat, seu

35 καλίσσειν, quod & νείσαι pro ενεισαι, increpabat: πλωίσαι, lauabat: πλωίξισαι, aduertebat nauibus: ποδέσσει, desiderabat, πολέσσει, vendebat, seu

40 non αείσποντο aut αείσποντο: & in voce actiua εχησκεσον, prodibant, pro οχησειον, seu οχησειον. In iis quæ ducuntur à verbis secunda coniugationis circumflexorum

45 huiusmodi nonnunquam a βωάσσειν, clamabant: βωάσσει, vociferabantur: à θηάσσει, δεικνύσσει, populabantur vel αμασσειν, populabantur: à νυετιάω, νυετίασσειν, habitabat: à πεδιάω, πεδιάσσειν, impedi-

50 bant, ligabant. Ab απάδωω, fit απάδύσσειν, irrigabat, pro απάδύσσειν, reiecta subiunctiuam uocali u.

55 ADDVCAMVS Iam exempla quædam imperfectorum contractionem indicat, præterquam in prima & tertia coniugationibus, quæ in prima persona cuiusvis numeri & vocis, ac in secunda singulari passiuam, atque in tertia plurali eandem habent terminationem, quod εω & ου, atque

in ομημ

in ου

εσκητο in ομημ

in έω ω

Imperfecta contracta sine augmento

Themata per εμεν ἐφ' ἐντος; immittens, 26. In indicatiuo vocis mediæ, ἀεὶ ἐμεν, contulit, i. themata ad que referetur aoristi sequentes medij per εμεν potius quam per ηνι sunt...

Themata compositorum ex ἱσμη, ad que referendi sunt aoristi secundis paribus arithmetis notis in contextu opposito insigniunt.

R A R V S Est etiam aoristus secundus in secunda coniugatione verborum in ηνι, præterquam in ἱσμη, & ex eo compositis: vt ex sequentibus exemplis fiet manifestum: in indicatiuo vocis actiuae, ἐξέλιπε, errant, 9. ἐπέ...

ἀέρισσαν, expulerunt, 4. ἐξέρισσαν, alienarunt, ad suporem vsque perculerunt, item 8 ἐξέρισσαν, 9. ἐπέρισσαν, superuenierunt, 12. ἐπαέρισσαν, 13. & syncope ἐπαέρισσαν, sur-

IN Tertia coniug. vix inuenitur aoristus secundus nisi à δίδωμι, βίβωμι & γινώσκω, aut ab eorum compositis. De βίβωμι, γινώσκω vide 183. 40. & 184. 33. de his tertia coniug. verbotam in sequentibus. de δίδωμι, 100. 2. huius composita quædã hoc loco viderentur: in indicatiuo ἀπέδοσαν, deciderunt, 2. δίδεσαν, deciderunt, 3. ἐπέδοσαν, præ-

buerunt, 5. ἐπέδοσαν, creuerunt, 6. παρέδοσαν, tradiderunt, 7. ab ἐπιπλάωμι, legi-

13 ἀπειρήτω. *delegerunt*, 2. καταδείκοντο, *diuiserunt*, 10. In imperat. ἀνελεδ, collige, 1. In optat. 14 ἀπαρήτω. ἀπαρήτω, *ademisset*, 12. ὑφέλιοντο, & Ionicè seu poetice (66. 2. 12.) ὑφέλιοντο, 15 ἀπαρήτω. *surripere*, *acciperent*, 18. In subiunct. ἐπιπέλιοντο, *abrogar*, 7. In infinit. ἐξαρρήτω. 16 σιωπήτω. ἀπαρήτω, *asserere*, 6. καταδείκοντο, *diuississe*, 10. παρελθόντω, *auertere*, *ausere*, 12. 17 συκαταρήτω. ἐπιπέλιοντο, *subdixisse*, *subripisse*, 18. ἀπαρήτω, *clam auferere*, *subtrahere*, *excimere*, 19. 5 18 ὑφέλιοντο. In participio, *καταδείκνους*, & Ionicè (12. 29.) *καταδείκνους*, *corrumpens*, 9. παρελθόντω. 19 ἐξαρρήτω. ἄφρονος, *qui ademit*, 12. ἀπειρήτω, *deprehens*, 13. ἀπειρήτω, *qui deliquit*, 15. ἐπιπέλιοντο. 19 ἐξαρρήτω. ἐπιπέλιοντο. 7 ἐπιπέλιοντο, *intellexi*, ἀβ ἐπιπέλιοντο, *presertim*, ἀ ἀπειρήτω. 10

ἁμαρτάνω ἀβ ἀμαρτάνω. II ἁμαρτάνω, & sine augmento ἀφάρτάνω, & metathesi poetica ἀφάρτάνω, *aberrant*, ἀβ ἀφάρτάνω, quod componitur ex ἄβη & ἀμαρτάνω. Ab eodem legitur ἀπάρτάνω, *aberrant*, mutato spiritu, vide 170. 44.

Κλίσιμα ἀβ ἀκλίσιμα. 10 Περύσιμα, ἀκλίσιμα, ἀκλίσιμα, *pradamatus sum*, *antea captus sum*, *est*, ἀ ἀκλίσιμα. 15

ἁμαρτάνω ἀβ ἀμαρτάνω. 16 Ἐξάρτάνω, *describit*, 1. περιπέλιοντο, 2. & simplex ἁμαρτάνω, pro eodem sunt qui malint esse prateriti medij, vt prima persona sit non ἁμαρτάνω, ες, ε, sed ἁμαρτάνω, ες, ε: sic περιπέλιοντο, & c.

1 Ἐξάρτάνω. 29 In indicatiuo, ἀπέβη, *discessi*, ἀβ, 3. διέβη, *transiis*, *transiui*, 5. ἐπέβη, *insurrexi*, ἐπέβη, *incessi*, 7. παρέβη, *prateriit*, *sefellit*, 14. ἀπέβη, & sine augmento 20 ἀπέβη, *circuui*, 15. ἀπέβη, *conscendit*, 17. σωβέβη, & Atticè (210. 20.) ξωβέβη, 2 ἀνθ. 3 ἀνθ. *contigit*, 20. Pro simplici ἴβη, dicitur Doricè (12. 37.) ἴβη, *venit*: item ab ἐάω 4 ἀσυνβέβαιον ἐξ ἀσυνβέβαιον, imperatiuus, ἔα, & Laconicè ἴβη, *sine*, vt ἔασον pro ἔασον, 140: 41. 5 ἴβη, pro ἴβη, *συνέβησαν*, *conuenimus*, *conuenit inter nos*, 20. ἀπέβησαν, *desiderunt*, 3. ἐξέβησαν, & Lyncope ἐξέβησαν, *exierunt*, 6. ἐπέβησαν, & Lyncope ἐπέβησαν, 25 seu absque augmento ἐπέβησαν, *perueniunt*, *ingressi sunt*, *inire fecerunt*, 7. σωβέβησαν, *depacti sunt*, 20. σωβέβησαν, *simul sunt ingressi*, 22. ἐπέβησαν, *transcenderunt*, 23. In imperatiuo, μεταβέβησαν, Atticè (182. 27.) μεταβέβησαν, & apocope μεταβέβησαν, *trans*, vide, II. sic ἀπέβησαν, *progredere*, pro ἀπέβησαν, seu ἀπέβησαν, 16. ἀπέβησαν, 30 ἀπέβησαν, *ascende*, 18. ἀπέβησαν, & Atticè (182. 27.) ἀπέβησαν, *descendit*, 10. In subiunctiuo, ἐπιβέβησαν, *ingressus fuerit*, *inuasit*: ἐπιβέβησαν, & Ionicè (107. 27. 29.) ἐπιβέβησαν, & poetice ἐπιβέβησαν, *ingrediamur*, *ascendamus*, 7. μεταβέβησαν, *transcandimus*, 11. σωβέβησαν, *conuenimus*, 20. ἐπιβέβησαν, *incursant*, 7. In infinitiuo, ἀνθβέβησαν, *reperire* 2. ἐπιβέβησαν, & Doricè (59. 4.) ἐπιβέβησαν, *ingressus esse*, 7. ἀπέβησαν, *descendere*, 10. ἀπέβησαν, *circumire*, 15. ἀπέβησαν, *accessisse*, 17. ἀπέβησαν, *insistere*, 19. ἀπέβησαν, *congruere*, 20. ἀπέβησαν, *transcendere*, 23. In participio, ἀμαρτάνω, ἀντος, *obambulans*, 1. ἀμαρτάνω, ἀντος, *non coherens*: hinc aduerbium ἀσυνβέβαιον, *inconuenienter*, 4. ἐπιβέβησαν, ἀντος, *ingressus*, *conscendens*, 7. ἀμαρτάνω, ἀντος, *ascendens*, 8. ἀμαρτάνω, *ingressus*, 9. ἀμαρτάνω, *descendens*, 10. μεταβέβησαν, *transcendens*, 12. μεταβέβησαν, *conscendens*, 13. ἀμαρτάνω, *qui violauit*, *qui transgressus est*, 14. 40 ἀμαρτάνω, *qui circuuit*, 15. ἀμαρτάνω, *progressus*, 16. ἀμαρτάνω, ἢ ἀμαρτάνω, *ascendens*, 17. ἀμαρτάνω, *qui subduxit*, 27. ἀμαρτάνω, *siuul ascendens*: ἀμαρτάνω, *que simul ascenderunt*, 21. ἀμαρτάνω, *transgressus*, 23.

Βίσιμα ἀβ βίσιμα. 31 In indicatiuo, διέβη, *vixit*, ἐβέβη, *si vixisset*, 2. In optatiuo, ἀνθβέβη, & Atticè (183. 41.) ἀνθβέβη, *renuiscam*, *redimus sim*, 1. In infinitiuo, ἀνθβέβη, *viam argere*, 3. ἐπιβέβη, *vixit*, 4.

1 ἀνθβέβη. 26 In indicatiuo passiuo, ἐβέβη, *tinclius sum*, in participio, βέβη, *tinclius demersus*.

2 ἀνθβέβη. 32 In futuro secundo infinitiuo passiuo, βέβη, *est sum iri*.

3 ἀνθβέβη. 41 In indicatiuo medio, ἐβέβη, *natus sum ex*, 2. ἀνθβέβη, *adsum*, 4. ἀνθβέβη, *superasti*, 5. ἀνθβέβη, *accessionis vice cessit*, *accessit*, 6. ἀνθβέβη, *natus sum ex*.

sunt ex; 2. ἀνθβέβη, *adsum*, 4. ἀνθβέβη, *simul venerunt*, 6. 3 ἀνθβέβη. In subiunctiuo, ἀνθβέβη, *superior enadat*, 5. In infinitiuo, ἀνθβέβη, *occidere*, 1. ἀνθβέβη, *obtenere*, 5. ἀνθβέβη, & Atticè (210. 20.) ἔσβη, 5 ἀνθβέβη, *conuenire*, *congruere*, 8. In participio, ἀνθβέβη, *qui prateriit*, 3. ἀνθβέβη, 5 ἀνθβέβη, *partius*, 4. ἀνθβέβη, *uiuent*, *superstes*, 5. ἀνθβέβη, *qui accessit*, 7. In plurali, ἀνθβέβη, *mortui*, 1. in fecerunt singulari, ἀνθβέβη, *compressa*, 8.

45 In indicatiuo, ἀνθβέβη, *preuenientia ductus sum*, 4. ἀνθβέβη, *prescint*, ἀνθβέβη, *agnouit*, 7. ἀνθβέβη, *praeui venit*, 8. In imperatiuo, ἀνθβέβη, *agnosce*, *discerne*, 1. ἀνθβέβη, 2. ἀνθβέβη, *relege*, 3. ἀνθβέβη, *lege alteram legem vice*, 6. ἀνθβέβη, *igno*, 2. ἀνθβέβη, 3. ἀνθβέβη, 4. ἀνθβέβη, *in infinitiuo*, ἀνθβέβη, *agnoscere*, 2. ἀνθβέβη, 4. ἀνθβέβη, 4. ἀνθβέβη, 5. ἀνθβέβη, *conferre*, & *recognoscere*, *recitasse*, 5. In participio, ἀνθβέβη, *desperatus*, *reprobatus calculo*, 1. ἀνθβέβη, *desperatus*, *reprobatus*, 4. ἀνθβέβη, 6. ἀνθβέβη, 7. ἀνθβέβη, *erratum agnoscentes*: ἀνθβέβη, *agnoscentes*, 8. 8 ἀνθβέβη, 8 ἀνθβέβη, *in infinitiuo vocis actiuae*, ἀνθβέβη, *preuenisse*. In participio, ἀνθβέβη, ἀνθβέβη, *preuenisse*, ἀνθβέβη, ἀνθβέβη.

49 In infinitiuo, ἀνθβέβη, *dormire*, 1. ἀνθβέβη, & metathesi poetice, ἀνθβέβη, rursus Ionicè (59. 18.) ἀνθβέβη, *conuenire*, 2. In participio, ἀνθβέβη, *qui vna dormiuit*.

20 69 In indicatiuo, ἀνθβέβη, & Doricè (12. 37.) ἀνθβέβη, *effugit*, 1. In infinitiuo, ἀνθβέβη, & Doricè ἀνθβέβη, *vna fugere*, 2.

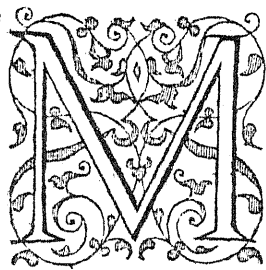
79 In indicatiuo, ἀνθβέβη, *ascendit*, 1. ἀνθβέβη, *ascendit vna cum*, 24. ἀνθβέβη, & Lyncope ἀνθβέβη, *accessi sum aggressus*, 8. ἀνθβέβη, & ἀνθβέβη, *descendit*, *reuenit*, *venit*, *redit*, 11. ἀνθβέβη, & ἀνθβέβη, *subit*, 26. ἀνθβέβη, *peruasi*, 4. ἀνθβέβη, 25 ἀνθβέβη, *leu ingressi sunt*, 6. ἀνθβέβη, *prodijt*, 7. ἀνθβέβη, *exortus sum*, *euasi*, *persequutus sum*, 10. ἀνθβέβη, *processi*, *euasi*, & *palam omnibus in medium prodijt*, 2. ἀνθβέβη, *circumitit*, *oberrauit*, 16. ἀνθβέβη, & Atticè (210. 20.) ἀνθβέβη, *conueni* seu *conueniunt*, 23. ἀνθβέβη, *se subduxit*, 27. ἀνθβέβη, *in prioris locum successit*, 2. ἀνθβέβη, *subit*, 6. ἀνθβέβη, *prodijt*, *est ingressus*, 13. ἀνθβέβη, *penetravit*, *obiter subitit*, 14. ἀνθβέβη, *circumdedit*, 16. ἀνθβέβη, 4. ἀνθβέβη, 5. ἀνθβέβη, *perrexit*, *accessit*, 21. ἀνθβέβη, *conuenit*, *adiit*, 23. ἀνθβέβη, *accessit*, *improbit*, *sefellit*, *deceperit*, 26. ἀνθβέβη, *preueniunt*, *perueniunt*, 17. ἀνθβέβη, 6. ἀνθβέβη, *in imperatiuo*, ἀνθβέβη, *quere*, 12. ἀνθβέβη, *prateriit*, 13. ἀνθβέβη, 6. ἀνθβέβη, *procedit*, 17. In optatiuo, ἀνθβέβη, *reprimas*, *vilescaris*, 12. ἀνθβέβη, *subiret*, 8. ἀνθβέβη, 35 ἀνθβέβη, *descenderent*, *clapfi sunt*, 11. In subiunctiuo, ἀνθβέβη, *enadat*, 16. ἀνθβέβη, 7. ἀνθβέβη, & Doricè (13. 4. & 198. 29.) ἀνθβέβη, *ingrediamur*, 6. ἀνθβέβη, 8. ἀνθβέβη, 10. ἀνθβέβη, *in infinitiuo*, ἀνθβέβη, *transfigere*, 4. ἀνθβέβη, *explicare*, 9. ἀνθβέβη, 5. ἀνθβέβη, *ingredere*: ἀνθβέβη, *reum agere*, *vel litem incipere*, 6. ἀνθβέβη, *redijt*, 9. ἀνθβέβη, *persequi*, 10. ἀνθβέβη, *reuenit*, *redire*, 11. ἀνθβέβη, 10. ἀνθβέβη, 10. ἀνθβέβη, *in infinitiuo*, ἀνθβέβη, *superare*, *pratergressus esse*, 13. ἀνθβέβη, *pratergredi*, 15. ἀνθβέβη, *si venisse*, *euenisse*, 16. ἀνθβέβη, *prodire*, *nasci*, 11. ἀνθβέβη, 11. ἀνθβέβη, *conuenire*, *coire*, *conspirasse*, 23. ἀνθβέβη, *commigrasse*, 26. ἀνθβέβη, *subire* pro. Pro simplici ἀνθβέβη dicitur Doricè ἀνθβέβη, *venire*. In participio, 12. ἀνθβέβη, *qui subduxit*, 27. In plurali, ἀνθβέβη, *qui transgressi*, 4. ἀνθβέβη, *inuestigans*, *progressus*, 10. ἀνθβέβη, *inuasens*, *reprimens*, *vltus*, 12. ἀνθβέβη, *procedens*, *pratergressus*: 13. ἀνθβέβη, 13. ἀνθβέβη, *qui peruenit*, 15. ἀνθβέβη, *circumclausus*, 16. ἀνθβέβη, *prodiens*, *progressus*, 17. ἀνθβέβη, *quod se tradens*, 18. ἀνθβέβη, *qui prateriit*, 19. ἀνθβέβη, *accedens*, 21. ἀνθβέβη, *in super narrans*, 22. ἀνθβέβη, *qui cucurrit*, *incidens*, *subiens*: ἀνθβέβη, *quod in mentem venit*, 26. ἀνθβέβη, *clam egressus*, *qui se subduxit*, 27. In plurali, ἀνθβέβη, *qui pertransiunt*, 20. ἀνθβέβη, 16. ἀνθβέβη, 17. ἀνθβέβη, 17. ἀνθβέβη, 18. ἀνθβέβη, 18. ἀνθβέβη, 19. ἀνθβέβη, 20. ἀνθβέβη, 20. ἀνθβέβη, 21. ἀνθβέβη, 22. ἀνθβέβη, 23. ἀνθβέβη, 23. ἀνθβέβη, 24. ἀνθβέβη, 25. ἀνθβέβη, 26. ἀνθβέβη, 27. ἀνθβέβη, 27. ἀνθβέβη, 28. ἀνθβέβη, 28. ἀνθβέβη, 29. ἀνθβέβη, 30. ἀνθβέβη, 31. ἀνθβέβη, 32. ἀνθβέβη, 33. ἀνθβέβη, 34. ἀνθβέβη, 35. ἀνθβέβη, 36. ἀνθβέβη, 37. ἀνθβέβη, 38. ἀνθβέβη, 39. ἀνθβέβη, 40. ἀνθβέβη, 41. ἀνθβέβη, 42. ἀνθβέβη, 43. ἀνθβέβη, 44. ἀνθβέβη, 45. ἀνθβέβη, 46. ἀνθβέβη, 47. ἀνθβέβη, 48. ἀνθβέβη, 49. ἀνθβέβη, 50. ἀνθβέβη, 51. ἀνθβέβη, 52. ἀνθβέβη, 53. ἀνθβέβη, 54. ἀνθβέβη, 55. ἀνθβέβη, 56. ἀνθβέβη, 57. ἀνθβέβη, 58. ἀνθβέβη, 59. ἀνθβέβη, 60. ἀνθβέβη, 61. ἀνθβέβη, 62. ἀνθβέβη, 63. ἀνθβέβη, 64. ἀνθβέβη, 65. ἀνθβέβη, 66. ἀνθβέβη, 67. ἀνθβέβη, 68. ἀνθβέβη, 69. ἀνθβέβη, 70. ἀνθβέβη, 71. ἀνθβέβη, 72. ἀνθβέβη, 73. ἀνθβέβη, 74. ἀνθβέβη, 75. ἀνθβέβη, 76. ἀνθβέβη, 77. ἀνθβέβη, 78. ἀνθβέβη, 79. ἀνθβέβη, 80. ἀνθβέβη, 81. ἀνθβέβη, 82. ἀνθβέβη, 83. ἀνθβέβη, 84. ἀνθβέβη, 85. ἀνθβέβη, 86. ἀνθβέβη, 87. ἀνθβέβη, 88. ἀνθβέβη, 89. ἀνθβέβη, 90. ἀνθβέβη, 91. ἀνθβέβη, 92. ἀνθβέβη, 93. ἀνθβέβη, 94. ἀνθβέβη, 95. ἀνθβέβη, 96. ἀνθβέβη, 97. ἀνθβέβη, 98. ἀνθβέβη, 99. ἀνθβέβη, 100. ἀνθβέβη, 101. ἀνθβέβη, 102. ἀνθβέβη, 103. ἀνθβέβη, 104. ἀνθβέβη, 105. ἀνθβέβη, 106. ἀνθβέβη, 107. ἀνθβέβη, 108. ἀνθβέβη, 109. ἀνθβέβη, 110. ἀνθβέβη, 111. ἀνθβέβη, 112. ἀνθβέβη, 113. ἀνθβέβη, 114. ἀνθβέβη, 115. ἀνθβέβη, 116. ἀνθβέβη, 117. ἀνθβέβη, 118. ἀνθβέβη, 119. ἀνθβέβη, 120. ἀνθβέβη, 121. ἀνθβέβη, 122. ἀνθβέβη, 123. ἀνθβέβη, 124. ἀνθβέβη, 125. ἀνθβέβη, 126. ἀνθβέβη, 127. ἀνθβέβη, 128. ἀνθβέβη, 129. ἀνθβέβη, 130. ἀνθβέβη, 131. ἀνθβέβη, 132. ἀνθβέβη, 133. ἀνθβέβη, 134. ἀνθβέβη, 135. ἀνθβέβη, 136. ἀνθβέβη, 137. ἀνθβέβη, 138. ἀνθβέβη, 139. ἀνθβέβη, 140. ἀνθβέβη, 141. ἀνθβέβη, 142. ἀνθβέβη, 143. ἀνθβέβη, 144. ἀνθβέβη, 145. ἀνθβέβη, 146. ἀνθβέβη, 147. ἀνθβέβη, 148. ἀνθβέβη, 149. ἀνθβέβη, 150. ἀνθβέβη, 151. ἀνθβέβη, 152. ἀνθβέβη, 153. ἀνθβέβη, 154. ἀνθβέβη, 155. ἀνθβέβη, 156. ἀνθβέβη, 157. ἀνθβέβη, 158. ἀνθβέβη, 159. ἀνθβέβη, 160. ἀνθβέβη, 161. ἀνθβέβη, 162. ἀνθβέβη, 163. ἀνθβέβη, 164. ἀνθβέβη, 165. ἀνθβέβη, 166. ἀνθβέβη, 167. ἀνθβέβη, 168. ἀνθβέβη, 169. ἀνθβέβη, 170. ἀνθβέβη, 171. ἀνθβέβη, 172. ἀνθβέβη, 173. ἀνθβέβη, 174. ἀνθβέβη, 175. ἀνθβέβη, 176. ἀνθβέβη, 177. ἀνθβέβη, 178. ἀνθβέβη, 179. ἀνθβέβη, 180. ἀνθβέβη, 181. ἀνθβέβη, 182. ἀνθβέβη, 183. ἀνθβέβη, 184. ἀνθβέβη, 185. ἀνθβέβη, 186. ἀνθβέβη, 187. ἀνθβέβη, 188. ἀνθβέβη, 189. ἀνθβέβη, 190. ἀνθβέβη, 191. ἀνθβέβη, 192. ἀνθβέβη, 193. ἀνθβέβη, 194. ἀνθβέβη, 195. ἀνθβέβη, 196. ἀνθβέβη, 197. ἀνθβέβη, 198. ἀνθβέβη, 199. ἀνθβέβη, 200. ἀνθβέβη, 201. ἀνθβέβη, 202. ἀνθβέβη, 203. ἀνθβέβη, 204. ἀνθβέβη, 205. ἀνθβέβη, 206. ἀνθβέβη, 207. ἀνθβέβη, 208. ἀνθβέβη, 209. ἀνθβέβη, 210. ἀνθβέβη, 211. ἀνθβέβη, 212. ἀνθβέβη, 213. ἀνθβέβη, 214. ἀνθβέβη, 215. ἀνθβέβη, 216. ἀνθβέβη, 217. ἀνθβέβη, 218. ἀνθβέβη, 219. ἀνθβέβη, 220. ἀνθβέβη, 221. ἀνθβέβη, 222. ἀνθβέβη, 223. ἀνθβέβη, 224. ἀνθβέβη, 225. ἀνθβέβη, 226. ἀνθβέβη, 227. ἀνθβέβη, 228. ἀνθβέβη, 229. ἀνθβέβη, 230. ἀνθβέβη, 231. ἀνθβέβη, 232. ἀνθβέβη, 233. ἀνθβέβη, 234. ἀνθβέβη, 235. ἀνθβέβη, 236. ἀνθβέβη, 237. ἀνθβέβη, 238. ἀνθβέβη, 239. ἀνθβέβη, 240. ἀνθβέβη, 241. ἀνθβέβη, 242. ἀνθβέβη, 243. ἀνθβέβη, 244. ἀνθβέβη, 245. ἀνθβέβη, 246. ἀνθβέβη, 247. ἀνθβέβη, 248. ἀνθβέβη, 249. ἀνθβέβη, 250. ἀνθβέβη, 251. ἀνθβέβη, 252. ἀνθβέβη, 253. ἀνθβέβη, 254. ἀνθβέβη, 255. ἀνθβέβη, 256. ἀνθβέβη, 257. ἀνθβέβη, 258. ἀνθβέβη, 259. ἀνθβέβη, 260. ἀνθβέβη, 261. ἀνθβέβη, 262. ἀνθβέβη, 263. ἀνθβέβη, 264. ἀνθβέβη, 265. ἀνθβέβη, 266. ἀνθβέβη, 267. ἀνθβέβη, 268. ἀνθβέβη, 269. ἀνθβέβη, 270. ἀνθβέβη, 271. ἀνθβέβη, 272. ἀνθβέβη, 273. ἀνθβέβη, 274. ἀνθβέβη, 275. ἀνθβέβη, 276. ἀνθβέβη, 277. ἀνθβέβη, 278. ἀνθβέβη, 279. ἀνθβέβη, 280. ἀνθβέβη, 281. ἀνθβέβη, 282. ἀνθβέβη, 283. ἀνθβέβη, 284. ἀνθβέβη, 285. ἀνθβέβη, 286. ἀνθβέβη, 287. ἀνθβέβη, 288. ἀνθβέβη, 289. ἀνθβέβη, 290. ἀνθβέβη, 291. ἀνθβέβη, 292. ἀνθβέβη, 293. ἀνθβέβη, 294. ἀνθβέβη, 295. ἀνθβέβη, 296. ἀνθβέβη, 297. ἀνθβέβη, 298. ἀνθβέβη, 299. ἀνθβέβη, 300. ἀνθβέβη, 301. ἀνθβέβη, 302. ἀνθβέβη, 303. ἀνθβέβη, 304. ἀνθβέβη, 305. ἀνθβέβη, 306. ἀνθβέβη, 307. ἀνθβέβη, 308. ἀνθβέβη, 309. ἀνθβέβη, 310. ἀνθβέβη, 311. ἀνθβέβη, 312. ἀνθβέβη, 313. ἀνθβέβη, 314. ἀνθβέβη, 315. ἀνθβέβη, 316. ἀνθβέβη, 317. ἀνθβέβη, 318. ἀνθβέβη, 319. ἀνθβέβη, 320. ἀνθβέβη, 321. ἀνθβέβη, 322. ἀνθβέβη, 323. ἀνθβέβη, 324. ἀνθβέβη, 325. ἀνθβέβη, 326. ἀνθβέβη, 327. ἀνθβέβη, 328. ἀνθβέβη, 329. ἀνθβέβη, 330. ἀνθβέβη, 331. ἀνθβέβη, 332. ἀνθβέβη, 333. ἀνθβέβη, 334. ἀνθβέβη, 335. ἀνθβέβη, 336. ἀνθβέβη, 337. ἀνθβέβη, 338. ἀνθβέβη, 339. ἀνθβέβη, 340. ἀνθβέβη, 341. ἀνθβέβη, 342. ἀνθβέβη, 343. ἀνθβέβη, 344. ἀνθβέβη, 345. ἀνθβέβη, 346. ἀνθβέβη, 347. ἀνθβέβη, 348. ἀνθβέβη, 349. ἀνθβέβη, 350. ἀνθβέβη, 351. ἀνθβέβη, 352. ἀνθβέβη, 353. ἀνθβέβη, 354. ἀνθβέβη, 355. ἀνθβέβη, 356. ἀνθβέβη, 357. ἀνθβέβη, 358. ἀνθβέβη, 359. ἀνθβέβη, 360. ἀνθβέβη, 361. ἀνθβέβη, 362. ἀνθβέβη, 363. ἀνθβέβη, 364. ἀνθβέβη, 365. ἀνθβέβη, 366. ἀνθβέβη, 367. ἀνθβέβη, 368. ἀνθβέβη, 369. ἀνθβέβη, 370. ἀνθβέβη, 371. ἀνθβέβη, 372. ἀνθβέβη, 373. ἀνθβέβη, 374. ἀνθβέβη, 375. ἀνθβέβη, 376. ἀνθβέβη, 377. ἀνθβέβη, 378. ἀνθβέβη, 379. ἀνθβέβη, 380. ἀνθβέβη, 381. ἀνθβέβη, 382. ἀνθβέβη, 383. ἀνθβέβη, 384. ἀνθβέβη, 385. ἀνθβέβη, 386. ἀνθβέβη, 387. ἀνθβέβη, 388. ἀνθβέβη, 389. ἀνθβέβη, 390. ἀνθβέβη, 391. ἀνθβέβη, 392. ἀνθβέβη, 393. ἀνθβέβη, 394. ἀνθβέβη, 395. ἀνθβέβη, 396. ἀνθβέβη, 397. ἀνθβέβη, 398. ἀνθβέβη, 399. ἀνθβέβη, 400. ἀνθβέβη, 401. ἀνθβέβη, 402. ἀνθβέβη, 403. ἀνθβέβη, 404. ἀνθβέβη, 405. ἀνθβέβη, 406. ἀνθβέβη, 407. ἀνθβέβη, 408. ἀνθβέβη, 409. ἀνθβέβη, 410. ἀνθβέβη, 411. ἀνθβέβη, 412. ἀνθβέβη, 413. ἀνθβέβη, 414. ἀνθβέβη, 415. ἀνθβέβη, 416. ἀνθβέβη, 417. ἀνθβέβη, 418. ἀνθβέβη, 419. ἀνθβέβη, 420. ἀνθβέβη, 421. ἀνθβέβη, 422. ἀνθβέβη, 423. ἀνθβέβη, 424. ἀνθβέβη, 425. ἀνθβέβη, 426. ἀνθβέβη, 427. ἀνθβέβη, 428. ἀνθβέβη, 429. ἀνθβέβη, 430. ἀνθβέβη, 431. ἀνθβέβη, 432. ἀνθβέβη, 433. ἀνθβέβη, 434. ἀνθβέβη, 435. ἀνθβέβη, 436. ἀνθβέβη, 437. ἀνθβέβη, 438. ἀνθβέβη, 439. ἀνθβέβη, 440. ἀνθβέβη, 441. ἀνθβέβη, 442. ἀνθβέβη, 443. ἀνθβέβη, 444. ἀνθβέβη, 445. ἀνθβέβη, 446. ἀνθβέβη, 447. ἀνθβέβη, 448. ἀνθβέβη, 449. ἀνθβέβη, 450. ἀνθβέβη, 451. ἀνθβέβη, 452. ἀνθβέβη, 453. ἀνθβέβη, 454. ἀνθβέβη, 455. ἀνθβέβη, 456. ἀνθβέβη, 457. ἀνθβέβη, 458. ἀνθβέβη, 459. ἀνθβέβη, 460. ἀνθβέβη, 461. ἀνθβέβη, 462. ἀνθβέβη, 463. ἀνθβέβη, 464. ἀνθβέβη, 465. ἀνθβέβη, 466. ἀνθβέβη, 467. ἀνθβέβη, 468. ἀνθβέβη, 469. ἀνθβέβη, 470. ἀνθβέβη, 471. ἀνθβέβη, 472. ἀνθβέβη, 473. ἀνθβέβη, 474. ἀνθβέβη, 475. ἀνθβέβη, 476. ἀνθβέβη, 477. ἀνθβέβη, 478. ἀνθβέβη, 479. ἀνθβέβη, 480. ἀνθβέβη, 481. ἀνθβέβη, 482. ἀνθβέβη, 483. ἀνθβέβη, 484. ἀνθβέβη, 485. ἀνθβέβη, 486. ἀνθβέβη, 487. ἀνθβέβη, 488. ἀνθβέβη, 489. ἀνθβέβη, 490. ἀνθβέβη, 491. ἀνθβέβη, 492. ἀνθβέβη, 493. ἀνθβέβη, 494. ἀνθβέβη, 495. ἀνθβέβη, 496. ἀνθβέβη, 497. ἀνθβέβη, 498. ἀνθβέβη, 499. ἀνθβέβη, 500. ἀνθβέβη, 501. ἀνθβέβη, 502. ἀνθβέβη, 503. ἀνθβέβη, 504. ἀνθβέβη, 505. ἀνθβέβη, 506. ἀνθβέβη

1 ἀντιπρῶτος. 2 ἀντιπρῶτος. 3 ἀντιπρῶτος. 4 ἀντιπρῶτος. 5 ἀντιπρῶτος. 6 ἀντιπρῶτος. 7 ἀντιπρῶτος. 8 ἀντιπρῶτος. 9 ἀντιπρῶτος. 10 ἀντιπρῶτος. 11 ἀντιπρῶτος. 12 ἀντιπρῶτος. 13 ἀντιπρῶτος. 14 ἀντιπρῶτος. 15 ἀντιπρῶτος. 16 ἀντιπρῶτος. 17 ἀντιπρῶτος. 18 ἀντιπρῶτος. 19 ἀντιπρῶτος. 20 ἀντιπρῶτος. 21 ἀντιπρῶτος. 22 ἀντιπρῶτος. 23 ἀντιπρῶτος. 24 ἀντιπρῶτος. 25 ἀντιπρῶτος. 26 ἀντιπρῶτος. 27 ἀντιπρῶτος. 28 ἀντιπρῶτος. 29 ἀντιπρῶτος. 30 ἀντιπρῶτος. 31 ἀντιπρῶτος. 32 ἀντιπρῶτος. 33 ἀντιπρῶτος. 34 ἀντιπρῶτος. 35 ἀντιπρῶτος. 36 ἀντιπρῶτος. 37 ἀντιπρῶτος. 38 ἀντιπρῶτος. 39 ἀντιπρῶτος. 40 ἀντιπρῶτος. 41 ἀντιπρῶτος. 42 ἀντιπρῶτος. 43 ἀντιπρῶτος. 44 ἀντιπρῶτος. 45 ἀντιπρῶτος. 46 ἀντιπρῶτος. 47 ἀντιπρῶτος. 48 ἀντιπρῶτος. 49 ἀντιπρῶτος. 50 ἀντιπρῶτος.

ATQVE Hactenus de temporibus quæ in characteristica cum præfenti indicatiui, id est, cum ipso themate cognationem habent. Dicendum de futuro, & de perfecto vocis actiuæ, ac de alijs quæ horum seruant figuratiuam.

FVTVRORVM ET AORISTORVM PRIORVM VOCIS ACTIVÆ ET MEDIÆ THEMATIS A QVOMODO INVESTIGANDA.

In his temporibus consideranda. Characteristica.

A X I M A Est horum duorum temporum affinitas in characteristica: qua sola à reliquis omnibus temporibus ferè dignoscuntur. In voce tamen passiuâ secunda persona perfecti & plus quam perfecti indicatiui & imperatiui, atque totum paulò post futurum ab his characteristica non differunt, nisi in quinta coniugatione. sed ab illis augmento aut terminatione facillè distinguuntur. Terminatione quoque hæc duo tempora à sese discernuntur. nam aoristus primus, habet ferè a post characteristicas. ubi futurum primum capit e aut a. imò terminatio vnus ab alterius terminatione semper est diuersa. Penultimam à themate dissimilem nunquam habent, nisi in quibusdam quintæ coniugationis & sexat. in hac enim si hæc tempora ante characteristicam σ, habuerint e aut a, thema habet e aut a pro e, & o pro a. In quinta verò si futurum

Terminatio.

Penultima.

ex e aut a, o ex o.

turum habuerit a aut e, thema habet a pro a, si characteristica sit v aut p: & plerunq; e pro e, præsertim si characteristica quoque sit v aut p. & quum aoristus primus habuerit a aut e puncto subscripto, in themate est semper a, quidam scribunt per u monophthongum: hoc tamen sit ex a, si characteristica fuerit λ. Præterea e interdum fit ex e, præcipuè si figuratiua fuerit e aut λ. In alijs penultimæ nulla est habenda ratio. Augmentum etiam hic molestiam nullam exhibet, nisi in aoristo primo indicatiui: sed illius eadem est ratio quæ & in imperfecto & in aoristo secundo indicatiui: de quibus antè pluribus egimus. Characteristica præcipua sit hic consideratio: pro φ, in themate est aut π, aut β, aut φ, aut π: & α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω. Interdum characteristica σ erit abijcienda, & vocalis siue diphthongus præcedens retinenda pro characteristica: sed, vt diximus, pro u reponendum e aut a, & e pro ω. idem nonnunquam faciendum, quum ante figuratiuam σ, ponitur ρ aut λ, vt scilicet hæc abijcto σ, pro characteristica reiciantur: sed istud tantummodò in dictionibus quibusdam Æolicis habet locum. communiter enim in quinta coniugatione hæc duo tempora eandem habent cum ipso themate characteristicam, nempe, λ, μ, ν, ρ: verum quum hic sit vnicum λ, in themate ferè est duplex λ: sic in themate plerunq; est μ, quauis hic sit tantum ρ. Quod ad cætera attinet, si augmentum adsit, abijciatur: deinde terminatio, id est, id omne quod ponitur post characteristicas φ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ, imutetur in ω, si sit vocis actiuæ: & in e, aut etiam in ω, si fuerit mediæ. Exempla plurima, quibus tyrones reddantur exercitiores, in medium proferamus: ac primum adducamus ea quorum characteristica est φ.

H Æ C Habent φ ex π: in futuro actiuo, ἐπέφω, ab ἐπέπω, quod componitur ex ἐπὶ & πέπω: infinitiuus ἐπέφω, assequi: in futuro medio ἐπέφω, & seruato i præpositionis ἐπὶ (49.31.) ἐπέφω, incidet, deueniet & sequetur: ἀπέφω, assequi, a ἀπέπρω. In aoristo primo indicatiui actiuo ἐπέφω, & poëtice (48.5.) ἐπέφω, reliqui, à λέπω: ἀπέφω, clam emisit, ab ἀπέπρω. In participio, ἐπέφω, assimilatus, qui conuenit, à πέπω: ἀπέφω, excellens, splendidus. In indicatiui medio, ἐπέφω, corripuerunt, augmento delituitur, ab ἐπέφω, seu ἐπέφω, pro ἐπέφω. In participio, ἀπέφω, exhortatus, hortatus, à ποσφω, ἀπέφω, qui repudiavit, ab ἀποπέφω.

Sequentia habent φ ex φ: in indicatiui actiuo aoristo, ἐπέφω, ornauit, coronauit: augmentum in eo desideratur. In infinitiuo, ἐπέφω, conuocare. In participio, ἐπέφω, qui coronauit. In indicatiui medio, ἐπέφω, riuipuerunt, à μέφω.

Hæc ex π: in futuro actiuo, ἀποπέφω seu ἀποπέφω, uocabis, linges, diripies canum in morem: ἀποπέφω, demissis oculis visurum esse. In medio, ἀποπέφω, desinent verberare. In aoristo actiuo, ab ἐπέφω, edidit: ἐπέφω, ἐπέφω, immisit: ἀποπέφω, fulguravit, impersonaliter: ἀποπέφω, portauit: ἀποπέφω, inuasi: ἀποπέφω, coniunxit, prælium conferuit cum: ἀποπέφω, & Ionice (12.29.) ἀποπέφω, succenderunt. In subiunctiuo, ἀποπέφω, miseris. In infinitiuo, ἀποπέφω, abstergere: ἀποπέφω, incidere: ἀποπέφω, succendisse, inflammasse: ἀποπέφω, detergere: ἀποπέφω, emergere, proferre caput. In participio, ἀποπέφω, malè affecta, confecta. In indicatiui medio, ἀποπέφω, cooperui seu contexi: ab ἀποπέφω, & Ionice (61.34.) ἀποπέφω, nocuisti, laffisti: ἀποπέφω seu ἀποπέφω, direpisti, inuasi: ἀποπέφω, tetigit: ἀποπέφω pro ἀποπέφω, auferunt, auferunt, corripuerunt: ἀποπέφω, manus abluunt, augmentum non habet. In imperatiuo, ἀποπέφω, amplectere. In optatiuo, ἀποπέφω, tetigeris. In participio, ἀποπέφω, iratus. Et hæc de φ.

ε ex γ.

ε ex γ: in futuro actiuo, ἀνίξει, mutabis, ab ἀνίγω. in medio, ἐδίδυμι
frigidam, à φέρω. In aoristo actiuo, à ποσειδῶ, ποσειδέω, *adaperi*: vi-
 de 144.28. à μεταλέγω, μεταλέξασ, *numerasti*: λίγω, ἐλίγω, & sine augmento,
 ἀλίξαι, *sonni*: ἐπελέγω, ἐπελέξατο, sine augmento, ἐπελέξατο, *perlegi-
 mus*: περιέρω, περιέρω, *prohibuerunt*: ἄνω quod & ἄνω, ἔψω, *siccant-
 runt*: κατασύω, κατασύναν, *timuerunt*, *oderunt*: συμπαύω, συμπαύω, *simul suffoca-
 runt*. In imperatio, φλέγω, *adole*, *vre*: καταλέγω, *dic*, *recense*, *refer*. In optati-
 uo καταλέγω, *incluserunt*: συζύω, *odissem*: λήξαι, & Atticè siue Æolicè (57.
 31.) λήξει, *desinat*. In infinitiuo, κατασύναν, *destrahere*, *colligere*, *odisse*: λήξαι, *desi-
 nere*: σφίξαι, *amauisse*: σφίξαι, *constrinxisse*. In participio, φλέγας, *qui combustū
 σύζω* & κατασύναν, *odio persequuta*, à σύω pro συζώω: ἄνω, *qui exicauit*, à
 ἄνω, vel ἄνω. In indicatio medio, à ποσειδῶ, ποσειδέω, *conferunt*, & detracto
 augmento, ποσειδέω, *ante congegerrant*: ab ὄπι φέρω, ὄπι φέρω, ἐπεδέρω, *re-
 sponderunt*. In imperatio, ἀνίξω, *acuatur*. In subiunctiuo, ὄπι φέρω, *no-
 cem edidisse*. In participio, ἀνίξας, *deligens*: μεταφέρω, *qui facibus
 ruminauit*, *qui deuorauit*: καταλέγω, & Atticè (210.20.) ἐπιλέγω, *colligens
 res*, à πλέγω, *quod componitur ex συ* (210.30.) & λέγω. Ex κ: in futu-
 ro indicatiui, ἀποείρω, *condonabimus*, *concedemus*, ab ἀποείρω. In aoristo pri-
 mo, ἀνίξω, *ueni*: ἀνίξω, ἀνίξω, *circumtraxit*: vide 139.18. In infinitiuo,
 ἀνίξω, *contundere*. In participio, ἀνίξας, *qui abiit*, ab ἀνίξω: sed potest refer-
 ri ad ἀνίξω, *quod mutatur tempora ab ἀνίξω seu ἀνίξω*, vt simplex
 ἀνίξω ab ἀνίξω, 200.42. à παρῶ, παρῶ, & Doricè (12.37.) παρῶ, *infi-
 liens*: ἀνίξω, ἀνίξω, *responsum*. Ex χ: à ἀνίξω, *incepti*: ἀνίξω,
 ἀνίξω, *extitit*: ἀνίξω, ἀνίξω, *licuit*. In participio, ἀνίξας, *omnipotens deus*,
sonans. In indicatio medio, à παραλέγω, *paralelo*, *concluit*: ἀνίξω-
 15 *μα*, ἀνίξω, *sibi mortem laqueo consiuit*: ἀνίξω, ἀνίξω, *inceptiuit*, *ca-
 stigauit*, *inceptiuit*. In optatio, ἀνίξω, *me strangularem*: ἀνίξω, *uellem*. In
 infinitiuo, ἀνίξω, *precibus interpellasse*. In participio, ἀνίξας, *qui
 peregit proces*: ἀνίξω, *comprehendens*, *hamoris conceptaculum*. Ex σ siue π:
 in futuro indicatiui, ἀνίξω, *irruam*: ἀνίξω, *irruam*: ἀνίξω, ἀνίξω, *so-
 nabit*. In aoristo, ἀνίξω, ἀνίξω, *concreuim*: ἀνίξω, ἀνίξω, ἀνίξω, ἀνίξω, *impetum
 feci*, *ruinasti*, *it*: ἀνίξω, ἀνίξω, *imperauit*: ἀνίξω, ἀνίξω, *irruit*: ἀνίξω, *sive
 ἀνίξω, ἀνίξω, lamentatus sum*: ἀνίξω, ἀνίξω, ἀνίξω, ἀνίξω, *ad pavimentum im-
 pegerit*, *allissi*: ἀνίξω, ἀνίξω, *moit*, *tremefecit*: ἀνίξω, *clamauit*: ἀνίξω, & deter-
 30 *ruit*: ἀνίξω, *intremuit*: hæc quatuor nouissima deficiuntur incremento: 33
 itaque modò mutaueris ε in ανω siue ηω, eorum habes thema. similitium
 idem esto iudicium, à νύπω, ἀνίξω, *fodit*, *hupugit*: ἀνίξω, ἀνίξω, *percussit*, *in-
 flixit*: ἀνίξω, ἀνίξω, *perterrit*: ἀνίξω, ἀνίξω, *admoit*: ἀνίξω,
 ἀνίξω, ἀνίξω, *reconciliauit*: ἀνίξω, ἀνίξω, *accurrit*, *prorupit*, *cominus in-
 fluit*: ἀνίξω, ἀνίξω, *repetijt*, *reciprocauit*: ἀνίξω, ἀνίξω, ἀνίξω, ἀνίξω, *deso-
 40 dit*, *obruit*: ἀνίξω, *horruerunt*: ἀνίξω, ἀνίξω, *fregerrunt*, *colliserunt*:
 ἀνίξω, ἀνίξω, *præterierunt*, *seu præterissent*: ἀνίξω, ἀνίξω, *insunde-
 45 rant*, *frange*: ἀνίξω, *preco edicit*: ἀνίξω, ἀνίξω, *interficite*: ἀνίξω, ἀνίξω,
 ἀνίξω, *occludunt*. In optatio Æolico (57.31.) ἀνίξω, *rapim* prorupit. In 45
 infinitiuo, ἀνίξω, *se mutuo pellere*: ἀνίξω, ἀνίξω, *sauginem elicere*: ἀνίξω, *de-
 uorisse*, *comprehendisse*, *responisse*: ἀνίξω, ἀνίξω, *commouisse*, *excitere*: ἀνίξω, *dicere,
 ebullire*, *eructare*: ἀνίξω, *molestiare*, *turbare*: ἀνίξω, *lac cogere*, aut *coagulare*:
 ἀνίξω, *armare*: ἀνίξω, *clamare*: ἀνίξω, *compungere*: ἀνίξω, *frangere*,
deicere: ἀνίξω, *per precem denuntiasse*: ἀνίξω, *suppliciter obsecrare*, *effluere* 50
lucere: ἀνίξω, *sepelire*, potest etiam referri ad ἀνίξω, ἀνίξω, *mitigare*, *mol-
 lire*: ἀνίξω, *contaminare*, *polluere*: ἀνίξω, *sacrificare*: ἀνίξω, *elidere*: ἀνίξω, &
 Ionicè (12.26.) ἀνίξω, *egisse*: ἀνίξω, ἀνίξω, *confingere*: ἀνίξω, ἀνίξω,
 ἀνίξω, *trucidasse*, ἀνίξω, ἀνίξω, *inuenit*: ἀνίξω, ἀνίξω, *irruentes*: ἀνίξω,
 ἀνίξω, *auerte*: ἀνίξω, ἀνίξω, *setis horrens*: ἀνίξω, ἀνίξω, *obtinarunt*: ἀνίξω, ἀνίξω,
 55 *valde perc-*

ε ex κ.

ε ex χ.

ε ex σ siue π.

percitens: ἀνίξω, *qui cruentauit*: ἀνίξω, *perturbans*: ἀνίξω, *sibi-
 lans*, *excitilans*: ἀνίξω, *insecutus*, *festinans*: ἀνίξω, ἀνίξω, *pingens*, *tangens*:
 ἀνίξω, *obruens*: ἀνίξω, *agilians*: ἀνίξω, *inuoluens*: ἀνίξω, *abstergens*:
 ἀνίξω, *surgens*, *transiens*: ἀνίξω, *destrahens*: ἀνίξω, *subrepens*: ἀνίξω, *sub-
 5 mouentes*: ἀνίξω, *peste laborantes*: ἀνίξω, *rotantes*. In indicatio
 medio, ἀνίξω, *cum tussi expuit*: ἀνίξω, *impresit*, ab ἀνίξω, ἀνίξω: ἀ-
 νίξω, & metathesi ἀνίξω, *obstruebantur*, ἀνίξω. In infinitiuo, ἀνίξω,
 ἀνίξω, *percussisse*, *pulsasse*: ἀνίξω, *fricari*, *scalpi*: ἀνίξω, ἀνίξω, *circum-
 10 plecti*. In participio, ἀνίξω, *pingillo concludens*: ἀνίξω, ἀνίξω, *instruens*:
 ἀνίξω, ἀνίξω, *amplexus*: ἀνίξω, ἀνίξω, *tributum imponentes*. Ex ζ: in futuro, ε ex ζ.
 ἀνίξω, *bellum geremus*. In infinitiuo, ἀνίξω, *distillarum esse*. In
 aoristo indicatiui, ἀνίξω, *interfecit*, *armis spoliavit*: ἀνίξω, *létos clamo-
 res edidit*: ἀνίξω, *mente versauit*: ἀνίξω, *defecit*: ἀνίξω, *effugit*: in quin-
 15 *que precedentibus defyderatur augmentum*: ἀνίξω, *pulsauit*, *euertit*, *inso-
 latus est*, à ἀνίξω: ἀνίξω, *prorum precipitauit*, à ἀνίξω: ἀνίξω, ἀνίξω,
 ἀνίξω, *clam fugit*, *effugit*, ab ἀνίξω: ἀνίξω, ἀνίξω, *clamarunt*, ab ἀνίξω: ἀνίξω,
 ἀνίξω, *acclamarunt*, ab ἀνίξω: ἀνίξω, ἀνίξω, *exclamarunt*, ab ἀνίξω:
 ἀνίξω. In optatio Æolico, ἀνίξω, *fecerit*: ἀνίξω, *fuerint lamentati*. In
 infinitiuo, ἀνίξω, *cibo sumpto dormire*: ἀνίξω, vel ἀνίξω, *tres icibus*
 20 *infligere*, *vincere*: ἀνίξω, *facere*, *fac*. In aoristo primo imperatiui medij: ἀνίξω,
 ἀνίξω. In participio, ἀνίξω, *qui fecit*, *operatus*. Atque hæc de ζ.
 ε ex σ: in futuro medio, ἀνίξω, *moliam*, *faciam*: ἀνίξω, & Atticè (151.35.) ε ex σ.
 ἀνίξω, *salles*, *mentieris*: ἀνίξω, *gratum erit*, *dimittet*. In aoristo indicatiui
 actiuo, ἀνίξω, ἀνίξω, *timuit*: ἀνίξω, ἀνίξω, *sefellit*: ἀνίξω, ἀνίξω,
 25 *impregit*, augmento destituitur: ἀνίξω, ἀνίξω, quod & ποτικè (143.52.)
 ἀνίξω, *subuerit*, *timuerunt*. In participio, ἀνίξω, *exterritus*, *timore
 correptus*: ἀνίξω, *exterritus*, *impingens*, *infligensque*: ἀνίξω, & πο-
 30 *τικè* (209.21.) ἀνίξω, *subueritus*. In indicatio medio, ab ἀνίξω, ἀνίξω,
 ἀνίξω, *intendi*, *intendebam*: ἀνίξω, ἀνίξω, *mentitus es*: ἀνίξω, *sefellit*:
 ἀνίξω, *aduenit*, *excogitauit*: ἀνίξω, ἀνίξω, *irrumperere ten-
 35 tarunt*: alia ἀνίξω, ab ἀνίξω, ἀνίξω, ἀνίξω, ἀνίξω, *obdormierunt*. Ex θ: in futuro actiuo, ε ex θ.
 ἀνίξω, *celabo*. In infinitiuo, ἀνίξω, & Ionicè (59.4.) ἀνίξω, *credendum esse*.
 In indicatio medio, ἀνίξω, & Atticè (151.35.) ἀνίξω, *adducere*, *credes*. In aori-
 35 *sto* indicatiui actiuo, ἀνίξω, ἀνίξω, *incendi*: ἀνίξω, ἀνίξω, quod &
 sine incremento ἀνίξω, *incendit*, *perflauit*: ἀνίξω, ἀνίξω, *incendit*: ἀνίξω,
 ἀνίξω, *persuasit*: ἀνίξω, ἀνίξω, *euertimus*. In optatio Æo-
 40 *lico*, ἀνίξω, *persuasit*. In infinitiuo, ἀνίξω, *euertere*, *vastare*: ἀνίξω, *incendere*.
 In participio ἀνίξω, *pericula aggressus*, *lasciens*, *commouens*: ἀνίξω, *popu-
 45 latus*: ἀνίξω, *qui cribrauit*. In participio medio, ἀνίξω, *qui impleuit*, *im-
 plens*. Ex ζ: in futuro actiuo, ἀνίξω, *conuictis incessam*, *obiurgabo*. In ε ex ζ.
 infinitiuo, ἀνίξω, *interclusurum esse*: ἀνίξω, *cacaturum esse*. In indicatio me-
 50 *dio*, ἀνίξω, & Ionicè (61.33.) ἀνίξω, *respicies*. In infinitiuo, ἀνίξω, &
 Doricè (47.18.) ἀνίξω, *cacaturum esse*. Notanda sunt futura Attica à poly-
 45 *syllabis in ιζω*, quæ s deperditio offeruntur, ac terminatione conueniunt cū
 futuris secundis eiusdem modi ac vocis. huius generis multa enumerauimus
 pag. 150. quibus adde sequentia: in indicatio actiuo, à ἀνίξω,
 ἀνίξω, *uocem dilatabo*: sic ἀνίξω, *curabo*: ἀνίξω, *condam*: ἀνίξω, *oliffi-
 debis*: ἀνίξω, *deteftaberis*: ἀνίξω, *femen reddet*, *faciet liberus*: ἀνίξω,
 50 *fructus colliget*: ἀνίξω, *abhorrebit*: ἀνίξω, *offendemi*. In partici-
 pio, ab ἀνίξω, ἀνίξω, *in plurali*, ἀνίξω, & Doricè (12.47.)
 ἀνίξω, *deceptentes*. In infinitiuo medio, ἀνίξω, *ausurum esse*, ab
 ἀνίξω, ἀνίξω. Sed redeamus ad σ, quod fit ex ζ. in aoristo indicatiui actiuo,
 55 *ἀνίξω*, & sine augmento ἀνίξω, *tribui*: ἀνίξω, *tribuit*: ἀνίξω, *con-
 tendi*, *certauit*: ἀνίξω, *elegi*: ἀνίξω, *liberari*: ἀνίξω,
 ἀνίξω.

ε ex ζ.

ε ex θ.

ε ex θ.

Futura Attica à poly-

poly syllabis in ιζω.

• geminatum à the-... prius vocavit. Et huc quoque non raro geminatur: in indi-
 matibus in eo vel catiui futuro medio, à λέξιμα, λέξαται, λυαται. In aoristo indicatiui
 εἶμα.

De futuris & aori-
 stis que ante σ ha-
 bent n.

quod vñ cum α, ac tota terminatione, si mutaveris in αω, si vocis sint a-
 ctivæ: & in αω, si media. In futuro activo, à ἀφάω, ἀφάω, accedam: ἀφά-
 σθ, veniet: περιήσω, tantabo, νίταρ: περιήσω, tentabimus, penetrabimus: κτεράξω,
 satū erit: melius referetur ad impersonale κτεράξω, vt δασκλήσθ ad δασκλήν,
 180.13. In infinitivo, ἀφάσθ, accessurum, descensurum esse. In indicatiuo me-
 dio, κτεράσμαι, possidebo: λαχίσσμαι, insidiis petam: ὑπεβήσμαι, & crasi in ω
 (84.18.) ὑπεβήσμαι, acclamabo: περιήσθ, & Ionicè (61. 33.) περιήσθαι, expe-
 riētis: ἀπαλήσθαι, errabit, errat: κτεραμώσθαι, deridebit: ὄνειμαδα, utilitatem
 cupiemus: refertur & ad ὄνειμα, atque ad ὄνυμα siue ὄνυμα, vt multa etiam alia
 ad αω & εω, & ημι: siue ad ἀσμαι, ἐσμαι, αμμαι, εμμαι: ὄνησθε, fructum caritatis: μα-
 κίστην, vituperabunt, reprehendent. In participio, κτεραμώμενος, qui deride-
 bit: κτεραμώμενος, petiurus oraculum. In aor. indicatiui act. ab ἐβήσθαι, ἡβήσθαι,
 servatus sum: μείδασθ, subtrist: ἀφάσθ, pervenit, accepit, à κτεράω, εἰσισισι, concepit:
 κομίσθαι, εὐδωκασθ, affeclant: ἀλάσθαι, ἡλάσθαι, amputavit: ὀμίσθαι, ὀμίσθαι, impre-
 25
 30
 35
 40
 45
 50
 55
 60
 65
 70
 75
 80
 85
 90
 95
 100
 105
 110
 115
 120
 125
 130
 135
 140
 145
 150
 155
 160
 165
 170
 175
 180
 185
 190
 195
 200
 205
 210
 215
 220
 225
 230
 235
 240
 245
 250
 255
 260
 265
 270
 275
 280
 285
 290
 295
 300
 305
 310
 315
 320
 325
 330
 335
 340
 345
 350
 355
 360
 365
 370
 375
 380
 385
 390
 395
 400
 405
 410
 415
 420
 425
 430
 435
 440
 445
 450
 455
 460
 465
 470
 475
 480
 485
 490
 495
 500
 505
 510
 515
 520
 525
 530
 535
 540
 545
 550
 555
 560
 565
 570
 575
 580
 585
 590
 595
 600
 605
 610
 615
 620
 625
 630
 635
 640
 645
 650
 655
 660
 665
 670
 675
 680
 685
 690
 695
 700
 705
 710
 715
 720
 725
 730
 735
 740
 745
 750
 755
 760
 765
 770
 775
 780
 785
 790
 795
 800
 805
 810
 815
 820
 825
 830
 835
 840
 845
 850
 855
 860
 865
 870
 875
 880
 885
 890
 895
 900
 905
 910
 915
 920
 925
 930
 935
 940
 945
 950
 955
 960
 965
 970
 975
 980
 985
 990
 995
 1000

diatus, insidiata: κτεραμώμενος, qui succum expressit: κτεραμώμενος, reborans: παρα-
 χριστέμενος, contemns. Ex ε: in futuro activo, ἀλάσθαι, ministrabo: sunt
 qui scribant, ἀλάσθαι ab ἀλάσθαι: ἐξ ἀλάσθαι, in libertatem asseram: κτεραμώμενος, per-
 cutiam seu verberabo vt canem: λυαθήσθαι, in lapidem vertet. In participio, ὀπλή-
 5
 10
 15
 20
 25
 30
 35
 40
 45
 50
 55
 60
 65
 70
 75
 80
 85
 90
 95
 100
 105
 110
 115
 120
 125
 130
 135
 140
 145
 150
 155
 160
 165
 170
 175
 180
 185
 190
 195
 200
 205
 210
 215
 220
 225
 230
 235
 240
 245
 250
 255
 260
 265
 270
 275
 280
 285
 290
 295
 300
 305
 310
 315
 320
 325
 330
 335
 340
 345
 350
 355
 360
 365
 370
 375
 380
 385
 390
 395
 400
 405
 410
 415
 420
 425
 430
 435
 440
 445
 450
 455
 460
 465
 470
 475
 480
 485
 490
 495
 500
 505
 510
 515
 520
 525
 530
 535
 540
 545
 550
 555
 560
 565
 570
 575
 580
 585
 590
 595
 600
 605
 610
 615
 620
 625
 630
 635
 640
 645
 650
 655
 660
 665
 670
 675
 680
 685
 690
 695
 700
 705
 710
 715
 720
 725
 730
 735
 740
 745
 750
 755
 760
 765
 770
 775
 780
 785
 790
 795
 800
 805
 810
 815
 820
 825
 830
 835
 840
 845
 850
 855
 860
 865
 870
 875
 880
 885
 890
 895
 900
 905
 910
 915
 920
 925
 930
 935
 940
 945
 950
 955
 960
 965
 970
 975
 980
 985
 990
 995
 1000

uo medio, *συνάεξαι*, & Atticè (210.20.) *ξυνάεξαι*, cum aliis suscipere, con-
ingere, componere sunt qui *ξυνάεξαι* ad *ξυνάεξαι*, referant. In particip. *ἐπι-
 εσφύροσ*, qui *sustulit*. n̄ siue (vt ferè scriptum inuenitur) n̄ pro a ex a quod At-
 ticorum est proprium, 53.28. in indicatiuo, à *κραινωσ*, *ἐκραινωσ*, & poetice pleo-
 nasimo τὸ *ν*, *ἐκραινωσ*, *impleui*: *ἐκρήνην*, *impleuit*: vel ducetur à *κραινωσ* mutato
 viroque *αι* in *η*, sunt qui scribant *ἐκρηνωσ*, absque diphthongo: & alij *ἐκρηνησ*
 cum duplici diphthongo: idem iudicium de imperatiuo *κρηνωσ*, & cum *ἄρησ*,
ἄρησ, *ἄρησ*, *perfecti*: *ἐξοφαινωσ*, *ἐξοφλωσ*, *telam absolui*, *contexui*: *ἐξοφαινωσ*, *ἐξοφλωσ*, *cer-
 tani*, *contendi*: *ἄρησ*, *ἄρησ*, *gravis* & *molestus fui*, *difficilem me prabui*: *ἀδμήνωσ*,
ἄδμηλωσ, *anhelauit*: *ἀνάνωσ*, *νόλωσ*, *arefeci*: *μολήσωσ*, *ἐμολήσωσ*, *inuidi*: *ἐμολήσωσ*, *inui-
 dit*: *ἐξαιέσωσ*, *ἐξαιέσωσ*, *sustuli*: *ἐπαίέσωσ*, *ἐπαίέσωσ*, *idem*: *ὀνομήνωσ*, *ὀνομήλωσ*, & detracto
 incremento, *ὀνομήνωσ*, *nominauit*, *appellauit*: *τεροσίνωσ*, *τεροσίνωσ*, *προ* *ἐτροσίνωσ*, *σκα-
 σιit*: *περῶνωσ*, & Ionicè (216.11.) *τεροσίνωσ*, *τεροσίνωσ*, *terebrauit*: sunt qui scribant
τέρωσ sine *ρ*, à *τερωσ*: *ἄπρησινωσ*, *ἐπρησίνωσ*, *significauit*: *ἐρῶσωσ*, *ἔρῶσωσ*,
odit, *oderat*: *ἀσφύροσ*, *ἀσφύροσ*, *circumcidit*: *ἄσφρωσ*, *ἄσφρωσ*, *superauit*: *ἰσ-
 ῥῶσινωσ*, *ῥῶσινωσ*, *irati sumus*, *pro* *ῥῶσινωσ*, *ῥῶσινωσ*, *ῥῶσινωσ*, & *ῥῶσινωσ*,
explorauit. In imperatiuo, *παραφύλωσ*, *illuminat*: *σφύλωσ*, *significat*. In opta-
 tiuo *Ἄολico*, *ἐρῶσινωσ*, *fastidiret*, *fugeret*: *περῶσινωσ*, *leserint*. In iubiunctiuo,
ἐρῶσινωσ, *odio habeam*: *τερωσίνωσ*, *indicauerim*: *ἐξοφαινωσ*, *nominatiu* *indiceris*: *κρη-
 νῶσινωσ*, *cauaueris*, *locum dederis*: *σμηνωσ*, *signum dederit*: *φλεγωσ*, *intumescat*, &
inflanmetur: *ἐξοφαινωσ*, *telam absoluerint*: *φλώσινωσ*, *ostenderint*. In infinitiuo,
ἄποφλεγωσ, *tumorem depoluisse*: *ἐκφύλωσ*, *apparuisse*: *καρῶσινωσ*, *calescere*: *κα-
 ῥῶσινωσ*, *purigare*: *παραφύλωσ*, *demonstrare*: *σμηνωσ*, *significare*, *signum esse*: *φλεγωσ*,
intumuisse: *φωρῶσινωσ*, *tulisse*. In participio, *ἐπιέσωσ*, *persuadens*: *ἄπρησινωσ*,
assentatus, *lenigens*, *poliens*: *δουλώσινωσ*, *δουλώσινωσ*, *iratus*, *a*: *δουλώσινωσ*, *irate*: *τερω-
 ῶσινωσ*, *fruentes*. In indicatiuo med. ab *ἄπρησινωσ*, *ἐπιέσωσ*, *infirmi*: *ἐπι-
 ρῶσινωσ*, *furore in aliquem correptus* *est*, *furiōse adamanit*: *λυμῶσινωσ*, *ἐλυμῶσινωσ*,
nocuit, *lesit*, *corrupti*: *τερωσίνωσ*, *ἐτερωσίνωσ*, *fulrescit*: *ἀποφύλωσ*, *ἀποφύλωσ*,
enuntiavit: *τερωσίνωσ*, *τερωσίνωσ*, *pro* *ἐτερωσίνωσ*, *coniecituram fecerunt*. In
 infinitiuo, *ἄπρησινωσ*, *de corari*, *donatiuum accipere*: *καρῶσινωσ*, *insignire*,
olignare. In participio, *καρῶσινωσ*, *phiatus*, *purgatus*: *καρῶσινωσ*, *qui abduxerunt*:
ὑδρωσίνωσ, *lata humectata*. Penultima aoristi primi, vt Grammatici volunt,
 p̄cedet à futuri potius quam à praesentis penultima. ideo cum ea omnia que
 in aoristo habent n̄ ante *η* & *ρ*, in futuro scribantur per *αι*, & in praesenti per
αι, iuxta illorum sententiam n̄ proueniens ex a futuri monophthongū est:
 si ducatur ex ai praesentis, habebit punctum subscriptum. nam a migrat in
 η, & ai in η: nuda scilicet vocalis in nudam vocalem, & diphthongus in di-
 phthongum. ne igitur mireris, si hæc & huiusmodi nunc per η nunc per η
 scripta inuenias. ceterum thematis illorum inuestigandi ratio manet sem-
 per eadem. Quod autem attinet ad ea que ante *η* aut *ρ* nullam harum *αι*, *ει*,
αι, siue η, habent pro penultima, tum eandem habent cum themate penul-
 timam: vt in futuro actiuo à *παρασύνωσ*, *παρασύνωσ*, *praes* *habo*, *efficiam*: *αἰνωσ*, *αἰνωσ*,
existimatis, *videbitur tibi*. In participio, *μικῶσινωσ*, & Ionicè (56.6.) *μικῶσινωσ*, *pro-
 ducturus*. In aoristo indicatiui, *ἄερωσ*, *pro* *ἄερωσ*, *commouisti*, *in* *ἄερωσ*: *κλίνωσ*,
κλίνωσ, *inclinati sunt*, *terga dederunt*. In imperatiuo, *ἄερωσ*, *benefac*. In infi-
 nitiuo, *ἀνακλίνωσ*, *aperuisse*: *ἀπρησινωσ*, *amplecti*. In participio, *δολήσωσ*, & poetice
 soluta diphthongo *ὑπερνωσ*, *deliciens*, *habito delectu*: *δρασίνωσ*, *sedet*. *trans-
 gressus*. In indicatiuo medio, à *δραμῶσινωσ*, *δραμῶσινωσ*, *δραμῶσινωσ*, *testi-
 ficatus sum*, *testificatus es*. In optatiuo, *ὑπερνωσ*, *ὑπερνωσ*, *ὑπερνωσ*, *respon-
 derem*, *es*, *et*. In participio, *μωῶσινωσ*, *causam praetexens*. Atque hoc quidem
 pacto regulariter rimanda sunt themata in futuris & aoristis primis vocis
 actiuae & mediæ. De iis autem que ab obsoletis deducuntur, loque-
 mur in sequentibus, vbi de perfecto regulari ac temporibus,
 que cum eo cognationem habent, egerimus.

Ad hæc igitur transeamus. PERFECTI ET PLUS QVAM PERFEC. VOCIS

Notis de penulti- ma η ex a futuri, aut η ex ai presen- tis.

PERFECTI ET PLUS QVAM PERFEC. VOCIS

ACT. ET PASS. ITEM PRIMI AOR. PRIMI QVE

fut. ac paulo post fut. vocis pass. thema quomodo inuestigandum.

VOTECVNQVE Coniugationis sit verbū, eadē **Terminatio.**
 semper manēt in his tēporibus terminations. quas me-
 moria firma teneat oportet, qui exactā thematum inue-
 niendorū rationem sibi volet comparare. eę commodē
 petentur, vel ex cōiugatione verbi τὸ π̄ω, vel ex tribus il-
 lis figuris quæ pagina 43. describuntur, quibus tota ter-
 minationis verborū barytonorum ratio cōtinetur. Au-
 gmentū considerandū in perfecto, plus quam perfecto & paulo post futu-
 ro omniū modorum & participiorum, & in aoristo priore indicatiui: alibi
 nequaquā. In aoristo eadem est augmenti consideratio, que & in imperfe-
 cto, de quo pag. 347. atq; eadē etiā in reliquis temporibus, nisi quū ante au-
 gmentū syllabicum η reperitur prima litera thematis, vel tenues π, κ, τ, pro
 aspiratis, φ, χ, θ, aut quū sit eiusmodi repetitio præfixo in super altero η: aut
 etiā quū Atticè ante augmentū temporale η aut ω, repetitur due priores li-
 terę thematis inchoati ab α, aut ab ε, aut ab ο: vel pro α & ε repetitur ipsum η: tio.
 & ω pro ο. Verum huiusmodi augmenta siue repetitiones in rimādo themate
 difficultatē penē nullā inferre possūt, nisi fortē in verbis cōpositis & in me-
 dio auctis, vbi η ponitur ante cōsonantē repetitā cū altero: etū abiecta red-
 plicatione, ita erit cū præcedētī prepositione tractandū, vt in imperfectis
 cōpositis que habēt ε augmentū syllabicū in medio: de quibus 349. 12. re-
 petitio verò primæ cōsonantis cū ε, que aliud ε præfixū nō habet, abiciatur
 solum: tā ē cōpositis quam ē simplicibus. & nulla præterea suscipiatur de
 augmento cura. Aliquādō tamē η ante λ aut μ, ponitur pro reduplicationib.
 λ & μ. itaq; tū ei eodē modo erit abiciendū: vide 145. 13. In reduplicatio-
 ne Attica tollātur illæ due literę repetitæ: si sequatur ω, mutetur in α: si η, mu-
 tetur in α vel ε, in eā videlicet que repetita fuerit. si in ipsa repetitione sit ω,
 mutetur quoq; in α, veluti & ω quod ponitur post reduplicationē. sic η, nunc
 in α, nūc in ε: vide 144. 7. & 146. 33. Quod ad penultimā attinet, hæc omnia
 tēpora illā ferè habēt cum ipso themate, nisi quū ante characteristi-
 cas φ & χ ponitur ο, quod interdū fit ex ε, 152. 6. α quoq; interdū fit ex ω, in-
 terdū ex ε, & nonnunquā ex ε, nepe à verbis quintæ cōiug. (51. 28.) & ab iis
 que ante α habēt ρ coniunctū cum altera cōsonantē, fit ex ε, etiā in reliquis
 cōiugationibus, 152. 11. n̄ ferè fit ex ε vel ex ε: & ω ex ο. Characteristica maxi-
 ma est in his tēporibus diuersitas. præcipua igitur sit illius cura & cōsidera-
 tio. In voce actiua tres tantū inueniuntur, φ, χ, & κ: in voce passiuæ eadē, &
 præterea μ, ψ, γ, ξ, λ, μ, ν, ρ & σ: atq; omnes vocales, & omnes diphthongi: &
 deniq; apud poetās, π, θ, β, pro σ: ex his φ, μ, ψ & π, quandā inter se affinitatē
 gerūt, semper enim thema finitū in πω, aut βω, aut φω, aut πω, siue in πω, μω,
 βω, φω, πω, demonstrat: sic χ, γ, ξ, & κ positū ante τ, ostēdūt thema in κω,
 γω, γω, ξω, σω siue πω, & ζω, siue in κω, γω, σω, σω, σω siue πω, μω,
 βω, φω, πω: λ in λω, μω: μ in μω, aut μω, ν in νω, ρ in ρω, & σ reliquos
 omnes thematū exitus designāt. sed has omnes characteristicas in tres clas-
 ses distribuamus: primāq; cōstituatur ex φ, μ, ψ, π: altera ex χ, γ, ξ & κ positū
 ante τ: tertia ex κ, σ, ex vocalibus ac diphthongi, atq; ex λ, μ, ν, & ρ. Quū igitur
 ante horū temporū, de quibus nūc sermo habetur, terminations inue-
 neris φ, aut μ, aut ψ, aut π, aut τ, eas detracto incremēto, muta identidē nunc in π,
 nunc in β, nunc in φ, & nūc in π, & terminationē sequentem muta item nunc
 in ω, nūc in φ, præterea si penultima sit ο, aut α præcedente ρ cum altera cō-
 sonantē, interdū mutanda erit in ε. Exemplis res illustretur. Hęc referantur
 ad themata in πω aut φω, in perfecto passiuo, πω, λελεπῶσιν, omiffum est, ad
 πω, λελεπῶσιν, ἄπρησινωσ, φω, λελεπῶσιν, commissi sunt φω, λελεπῶσιν, ad ἄπρη-
 μω.

Augmentum

Attica reduplica-

Penultima

ο ex ε, αι, ει, ει, ο ex α, vel ε, ο ex ο.

Characteristica

φ, μ, ψ, π.

χ, γ, ξ, κ ante τ.

λ, μ, ν, ρ.

Referentia ad the-

ἐπιλασάω. oblivifcēti. In perfect, indicatiui pass. ἐπιλάσασμαι & in aoristo primo, ἐπέλα- δω, sum datus oblivioni.

Μέλω ἀ μέλω. 146 In futuro prim. indicatiui act. μεταμελήσει, praenitebit. sic μελήσει, futurius erit, ἀ μέλω, sed tanquam ἀ μέλω. In infinit. μεταμελήσεν, praenitentiam allati- personaliter μετα- rym. In participio medio, τὸ μεταμελήσον, praenitentia, cuius praenitebit. In aor- risto pr. indicatiui act. μετεμέλησε, praenitit. In optativo Aeolico, μεταμελήσειε, praeniteat. In subjunctivo, μεταμελήσειε, praeniteat. In perf. indicatiui act. pro με- μέλησε, μεμέληκα, μεμέληκα, legitur μέμβλωκα, μὲμβλωκα, μὲμβλωκα, ενων, isth, ite, facta videlicet syncopē, & pleonastico τῷ β ad euphonia, quodd μ ante λ nanquam sonatur (5.17.) & deniq; n Attico more (209.36.) in ω mutato. 10 Dicitur etiam μέμβλωκα, id est, transit, iisdem figuris pro μεμόλωκα ἀ μολώ: cumi παρῶ, παρῶ μέμβλωκα, quod & poetica forma (50.11.) παρῶ μέμβλωκα, pre- mansit seu permanet, adesse, cupit.

Μίγνυμι ἀ μίγω. 148 In futuro primo indicatiui act. συμμιξείη, γτέρις familiariter, communi- abis: συμμιξείη, prelium conferemus cum. 5. In aoristo prim. συμμίξα, eggi cum, com 15 muniti, 5. πορσμίξας, promovit, congressus est. πορσμίξας, conflixit, 4. In infinit. πορσμίξας, ad manus venire, accessisse, coniungere se cum, 4. συμμίξας, concurrere, com- miscere, 5. In participio, κραιπμίξας, misens, 2. παρῶ μίξας, admiscens, 3. πορσμίξας, congressus, qui accessit: πορσμίξας, admoventes: n πορσμίξας, quae adhaeret, 4. συμ- μίξας, proprois accedentes ad, 5. In perfecto participij pass. κραιπμιγμένον, 20 admixtum, 1.

Μιμνήσκω ἀ μνήω. 149 In fut. participij act. ἐπιμνήσους, admonitura, 6. In indicatio med. δπομνήσκω, recordabor, reddam, rependam, 1. ἐπιμνήσκω, mentionem faciam, 3. In aor. prim. indicatiui act. ἐπέμνησα, memoravi: ἐπέμνησα, impresit memoriam, 6. In infinitivo, ἐπέμνησαι, commemorare, 6. In indicatio medio, ἀπέμνησεν, 25 rependerunt, retulerunt, 1. In imperativo, δπομνήσαι, repende, 1. In infinitivo, ἐπι- μνήσασθαι, meminisse, 3. In partic. πορσμιμνήσκω, promissa, 5. In perfecto indicatiui pass. ἐπιμνήσκα, in super memin, 3. παρῶ μνήσκω, memoro, facio seu feci mentio- nem, 4. simplex μνήσκω, memin, 3. In plus quam perfect. ἐμίμνωτο, memineram: in im- 30 perativo, μνήσθε, memento, pro quo etiam legitur μνήσθητε: in optativo, μνήσθη- μέω, μνήσθησθε, μνήσθησθε, memor essem seu meminisset, es, ei, vide 89.26. pro μνήσθη- legitur Dorice apud Pindarum μνήσθησθε, apud Cratem μνήσθησθε, apud Xe- 35 nonphontem μνήσθησθε, & apud Homerum μνήσθησθε, memor esset seu promissus fuisset in subjunct. μνήσθησθε, memoremur in infinitivo, μνήσθησθε, meminisset: δια- 35 μνήσθησθε, memoria tenere, 2. In particip. μεμνήσκω, memor, memoria tenui: ἐπιμ- νήσκω, allegante, 3. In aorist. prim. indicatiui, ἐπέμνησα, verba feci, memoravi, memini: ἐπέμνησα, memin, 3. vide 152.28. In subjunctivo, simplex μνήσθησθε, μνήσθησθε, memoravi, 6. In futuro primo indicatiui pass. 40 ἐπιμνήσους, commemorabo, 3.

Μίγνυμι ἀ μίγγω. 150 In aor. prim. indicatiui medij, ἀπεμείγατο, quod & sine augmento δπο- μείγατο, ἀπέμειγατο: πεμείγατο, ἀπέμειγατο, ab δπομείγγωμαι.

Νέω ἀ νέω. 151 In futuro pr. indicatiui act. δπονώσω, annuam, 2. In indicatio medio, ἀνώσω, abnuam, 1. κραιπνώσω, annuam, 3. In aorist. prim. indicatiui act. 45 κραιπνώσει, annuam, 3. simplex ἐνώσει, annuit, item natus: ἐνώσει, natus, pro ἐνώσει: nam in hac significatione facit in futuro νώσει, vide 150.33.

Οἶζω ἀ ὀζείω. 178.33. 1 IN Futuro prim. indicatiui act. ὀζείω, computrescet, 1. simplicis futurum est ὀζείω & ὀζήω. In aoristo primo, ἐπέοζισα, computruerunt, 2. 50 computruerunt, 2.

Οἶζω ἀ ὀζείω. 155 In perfecto indicatiui act. παρῶζισα, preterit. In particip. παρῶζισα, preterit: & in passivo παρῶζισα, παρῶζισα, idem.

Οἶζω ἀ ὀζείω. 156 Ab ὀζείω in futuro pr. indicatiui act. ὀζείω, perdam, ὀζείω, perdet, 3. In infinit. δπολύνει, enervatum esse, 1. ὀζείω, dispendium esse, 3. hinc δπολύνει, ὀζείω, pro κραιπίν, perditurum & everturum. In indicatio medio, δπολύνει, 55 peribo, δπολύνει, & Atticē (151.34.) δπολύνει, peribit, 1. simplex ὀζείω, ὀζείω, δπολύνει, peribo, 3.

1 δπολύνει.

2 δπολύνει.

peribo, peribit, peribit. In infinitivo, δπολύνει, esse periturum, 1. δπολύνει, & in aor- 2. δπολύνει, risto secundo δπολύνει, dispendi, dispendere, 2. In participio, δπολύνει, perdecimus, 3. ὀζείω, 1. Ab ὀζείω, futurum medium in simplici, ὀζείω, ὀζείω, & poetice geminato 4 πορσπολύνει, πορσπολύνει, perdam, perdes. In aor. prim. indicatiui act. ἀπόλεσα, per- 5 didi, 1. simplex ὀζείω, idem: πορσπολύνει, & sine augmento, πορσπολύνει, amiserunt, 4. In optativo Aeolico ὀζείω, perdat, 3. In subjunctivo, πορσπολύνει, perderet, 4. In infinit. δπολύνει, perdere, evertere, 2. In perfecto indicatiui act. ὀζείω, & cum Attica reduplicacione (144.7) ὀζείω, perdidit, 3. sim- 10 plex ὀζείω, idem. Particip. ὀζείω, qui profligavit & evertit.

10 158 In aoristo primo indicatiui act. συναμώσωμαι, iureiurando promissurus: Οἰνομύμη ab οἰνο- 3. συναμώσωμαι, simul iuraverunt, conspirarunt, 4. ἐπώσωμαι, iussurandum interposuerunt, 1. δπομώσωμαι. In infinitivo, δπομώσωμαι, abiurare, 1. In participio, συναμώσωμαι, coniurati, 4. In 2 δπομώσωμαι. 10 indicatiui medio, διαμώσωμαι, διαμώσω, iureiurando affirmavi, isth, it, 2. 3. ἐπώσωμαι. In infinitivo, δπομώσωμαι, abdicare, 1. δημώσωμαι, iureiurando affirmare, 2. ἐπώσωμαι, 4. συναμώσωμαι.

15 159 In fut. prim. indicatiui medij, ἐξομώσωμαι, abstergam, ab ἐξομώσωμαι. Οἰνομύμη ab οἰνο- 20 Participium aoristi primi pass. δπομώσωμαι, expressus, ab δπομώσωμαι. 75 & 159. Ab εἰδέναι in perfect. infinitivi act. εἰδέναι, permixisse, perspicere, Οἰνόμω ab εἰδέναι 1. per syncopen pro εἰδέναι, vide 193.42. sic εἰδέναι, scire, animadvertere, 2. & ὀπόμεναι. πορσπολύνει, experire esse, 6. πορσπολύνει, agnoscere, 8. συναμώσωμαι, confectum esse: τὸ συναμώ- 1 δπομώσωμαι, conscientia, 9. In particip. κραιπνώσει, qui novit, qui perspexit, 4. πορσπολύνει, πορσπολύνει, 2. ἐξομώσωμαι. 25 ἀβιεῖτο, reperitur ἰδῶν, qui novit. In plus quam perfect. πορσπολύνει, prauidera 4 κραιπνώσει. ἀβιεῖτο, reperitur ἰδῶν, qui novit. In plus quam perfect. πορσπολύνει, prauidera 4 κραιπνώσει. 5 πορσπολύνει. εἰδέναι, videbo, inspiciam, 3. κραιπνώσει, κραιπνώσει (151. 30.) κραιπνώσει, videbo, is, it, 6 πορσπολύνει. 30 ἀσπiciam, es, ei, 4. πορσπολύνει, videbis, 8. ἐπώσωμαι, despicies, 10. πορσπολύνει, negliget, permit- 7 πορσπολύνει. 35 tet, patietur. In infinitivo, πορσπολύνει, negligeturum esse. In particip. πορσπολύνει, 8 πορσπολύνει. negligeturum, 5. πορσπολύνει, exploraturus, 7. simplex ὀζείω, spectaturus. In 9 συναμώσωμαι. plus quam perfectō act. simplex ὀζείω, videram. In perfectō indicatiui pass. 10 εἰδέναι, cognitum est, visum est, exploratum est, intellectum est, 9. In infinitivo, πορσπολύνει, negligeturum esse, 5. In particip. πορσπολύνει, negligeturum, 5. simplex ὀζείω, 35 visus. In aor. primo indicatiui pass. συναμώσωμαι, conspectus est, deprehensus est, 9. εἰδέναι, contemptus fuit, 10. simplex ὀζείω, ὀζείω, conspectus, seu visus sum, es, est: ὀζείω, conspecti sunt, visus sunt. In subjunctivo, ὀζείω, visus sit: ὀζείω, & Ioni- 40 ce (162.14.) ὀζείω, cernantur. In infinit. ὀζείω, videri: συναμώσωμαι, conspectus esse, 9. In participio, ὀζείω, qui apparuit, conspectus.

164. & 175. In futuro primo indicatiui medij, πορσπολύνει, prior accipiam Πάρος ἀ πείδωμαι, 40 detrimentum, ἀ πορσπολύνει, simplicis infinitivus, πορσπολύνει, passum iri. Participium, seu πείδωμαι. πείδωμαι, & πορσπολύνει, passurus.

170 In aoristo primo indicatiui act. κραιππέτωσεν, cooperuit: simplex ἐπέτωσεν. Παρών ἀ πείδωμαι, 45 σεν, & poetice geminato σ, ἐπέτωσεν, aperuit. Participium, πείδωσεν, extindens. κραιππέτωσεν.

168 In aoristo primo infinitivi act. κραιππέτωσεν, conquere, 1. In aor. primo Πείδω ἀ πείδωμαι, 50 participij pass. πορσπολύνει, deceptus, 2. simplex πορσπολύνει, & in perfectō πεπεμμένος, κραιππέτωσεν. 1 κραιππέτωσεν. πορσπολύνει, coctus. In aorist. prim. subjunctivi, πορσπολύνει, coctus sit. In fut. prim. indicati- 2 πορσπολύνει. 50 ui pass. πορσπολύνει, coctus: πορσπολύνει, & Ion. (61.33.) πορσπολύνει, coqueris, occideris.

174. In aorist. prim. indicatiui act. συναμώσωμαι, compulsi in vnum, & admiscuit, Πηγήνομι ἀ πηγήνω, 3. simplex ἐπέτωσεν, & sine augmento πηγήνω, construxit, edificavit. In infinitivo, κραιπ- 1 κραιππέτωσεν. πηγήνω, figere, 1. simplex πηγήνω, construe, vel construe, vt fit imperatiui medij, 2 παραπήνωμι. 3 aut infinitivus pro imperativo. In participio, κραιππέτωσεν, defigentes, 1. In in- 3 συμπηγήνωμι. 55 dicatio medio, κραιππέτωσεν, constituit, 2.

181 In perfect. indicatiui pass. πορσπολύνει, prohibitus est, id est, proditus est, 3. Πίνα ἀ πείδωμαι.

ἐξέτιπτο, & sine augmento ἐπιτίπτο, pœnas pependit. In optatiuo, ἐπιτίπτο, pœnas sumpsisset, ab ἐπιτίπτο siue ἐπιτίπτο.

πρῶτον δὲ πρῶτον, ἔπειτα τῶν αὐτῶν, qui sauciavit. In perfect. indicatiui pass. ἔπειτα τῶν αὐτῶν, & simplex τῶν αὐτῶν, vulneratus sum. participium, τῶν αὐτῶν, vulneratus, lesus. paulò post futurum, τῶν αὐτῶν, sauciabor.

- 1 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 2 ἐπιτίπτο.
- 3 ἐπιτίπτο.
- 4 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 5 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.

109 In aoristo primo indicatiui actiui, ἐπιτίπτο, educavi, 3. simplex ἔδρα, & sine augmento ἐπιτίπτο, nutritiui. In infinitiuo, ἐπιτίπτο, aluisse, educavisse, 3. ἄνθρωπος ἀνθρώπων, simul educasse, 5. In participio medio, ἀνθρώπων ἀνθρώπων, qui educavit, 1. In perfect. indicatiui passivi ἐπιτίπτο, 2. & simplex τῶν αὐτῶν, educatus est: vide 152. 11. In participio ἐπιτίπτο, educatus, adultus, 2. si scribatur ἐπιτίπτο, per σ, ducetur ab ἐπιτίπτο, inuertor: hinc ἐπιτίπτο, ἄνθρωπος ἀνθρώπων, mutata respublica: ἄνθρωπος ἀνθρώπων, que simul exaluerint, 5. simplex τῶν αὐτῶν, educatus: τῶν αὐτῶν, educatio. In aoristo primo indicatiui, ἐπιτίπτο, & sine augmento ἐπιτίπτο, nutritus sum: cur non dicatur ἐπιτίπτο, 153. 10. infinitiuus, ἐπιτίπτο, educatum esse: futurum indicatiui mediij, ἐπιτίπτο, nutritar: ἐπιτίπτο, nutriemur, alimentum capiemus: ἐπιτίπτο, nutriemur.

- 1 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 2 ἐπιτίπτο.
- 3 ἐπιτίπτο.
- 4 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 5 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 6 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 7 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 8 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 9 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 10 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 11 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 12 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 13 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 14 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 15 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 16 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.
- 17 ἄνθρωπος ἀνθρώπων.

110 & 66 In fut. indicatiui act. ἐπιτίπτο, currant, 2. In infinit. ἀποτίπτο, recursum esse, 1. In aor. pr. infinitiui act. ἐπιτίπτο, percurrere, 3. In particip. ἐπιτίπτο, percurrans, 2. ἄνθρωπος ἀνθρώπων, qui percurrans, 4. Perfectum sumitur a ἄνθρωπος ἀνθρώπων, in cursum abierunt, & Atticè (146 26. 29.) ἄνθρωπος ἀνθρώπων, in cursum abierunt, seu ἄνθρωπος ἀνθρώπων.

219 & 225 A τῶν αὐτῶν, vt in fut. pr. infinitiui mediij, ἐπιτίπτο, vturum esse, 2. simplex τῶν αὐτῶν, vturum esse fore. In particip. ἐπιτίπτο, vturum, 15. consuetudinem habiturum, 2. In perf. infinitiui pass. ἐπιτίπτο, abiecto e ex ἄνθρωπος ἀνθρώπων, vturum fieri, 4. In particip. ἀποτίπτο, vturum, cui malè successit: τῶν αὐτῶν, quod voto non respondit, 1. ἐπιτίπτο, vturum, obnoxius, 3. ἄνθρωπος ἀνθρώπων, vturum, vt in perf. indicatiui act. ἐπιτίπτο, vturum est, 3. In infinit. ἄνθρωπος ἀνθρώπων, vturum, per syncope, pro ἄνθρωπος ἀνθρώπων, 6. nisi maius deducere tanquam à ἄνθρωπος ἀνθρώπων. In particip. ἀποτίπτο, vturum, qui interfuit, 5.

I N Futuro primo indicatiui act. ἐπιτίπτο, illucit, 2. In aoristo pr. ἐπιτίπτο, illucit, 1. simplex ἐπιτίπτο, exortus est, illucit. In subiunctiuo, ἐπιτίπτο, illucit.

154 & 82. 83. 84. Futurum pri. sumitur tanquam ab αἴω: vt in indicatiuo act. ἀποτίπτο, referam, 1. ἀποτίπτο, auferam, 2. ἀποτίπτο, differam, 3. ἀποτίπτο, offeram: ἐπιτίπτο, offeret, de feret: ἐπιτίπτο, offeremus, 5. ἐπιτίπτο, inuicet, 6. ἀποτίπτο, sursum feram, offeram, 7. ἀποτίπτο, abrogabo, 11. ἀποτίπτο, affirmam, admotheo: ἀποτίπτο, admotheo (1 gitor & ἀποτίπτο, admotheo, vt sit aoristi primi subiunctiuo in subiunctiuo medio ἀποτίπτο, suscipiat) ἀποτίπτο, offeretis, 14. ἄνθρωπος ἀνθρώπων & Atticè (210, 40 20.) ἄνθρωπος ἀνθρώπων, conferet, erit vtile, 15. ἀποτίπτο, subueham, 17. In infin. ἐπιτίπτο, patefacturum esse, 5. ἀποτίπτο, allaturum esse, 8. ἄνθρωπος ἀνθρώπων, quadratum esse, profuturum esse, 15. In participio, τῶν αὐτῶν, quod conferet, vtilitas, 15. In indicatiuo passiuo, ἄνθρωπος ἀνθρώπων, conferat, coniungat, 15. In medio, ἀποτίπτο, exportabor: ἀποτίπτο, exportabitur, 3. ἐπιτίπτο, effertur, se recipient, 5. ἀποτίπτο, capiam cibum, 14. ἄνθρωπος ἀνθρώπων, congregiar: ἄνθρωπος ἀνθρώπων, & Atticè (210. 20.) ἄνθρωπος ἀνθρώπων, continget, vertetur in vtilitatem, conferet: ἄνθρωπος ἀνθρώπων, concurremus, congregiemur, preli. dimus, 15. In optatiuo, ἀποτίπτο, accipiat, 14. In infinitiuo, ἀποτίπτο, actum iri, 15. In participio, ἀποτίπτο, conflicturus, 14. ἄνθρωπος ἀνθρώπων, occisurus, 15. Aoristus primus vocis actiue & mediæ, veluti & secundus, sumitur ab ἐπιτίπτο: sed futuri characteristica hinc non seruat, quin potius presentis, 147. 45. vt in indicatiuo act. ἐπιτίπτο, intulit, 4. ἐπιτίπτο, protulit, extulit, 5. ἐπιτίπτο, detuli: ἐπιτίπτο, demisit, intulit, abstulit: ἐπιτίπτο, delulerunt, accurrunt, 8. ἐπιτίπτο, diuertit, 9. ἐπιτίπτο, suscipit, 12. ἀποτίπτο, contulit obtulit: ἀποτίπτο, olulit, 14. ἄνθρωπος ἀνθρώπων, conduxit, contulit, opere pretium, & vtile fuit, 15. ἄνθρωπος ἀνθρώπων, contulit: ἄνθρωπος ἀνθρώπων, contriuerunt, 16. ἐπιτίπτο, retulerunt, 4. In imperat. ἐπιτίπτο,

- 1 ἀποτίπτο.
- 2 ἀποτίπτο.
- 3 ἀποτίπτο.
- 4 ἐπιτίπτο.
- 5 ἐπιτίπτο.
- 6 ἐπιτίπτο.
- 7 ἐπιτίπτο.
- 8 ἐπιτίπτο.
- 9 ἐπιτίπτο.
- 10 ἐπιτίπτο.
- 11 ἐπιτίπτο.
- 12 ἐπιτίπτο.
- 13 ἐπιτίπτο.
- 14 ἐπιτίπτο.
- 15 ἐπιτίπτο.
- 16 ἐπιτίπτο.
- 17 ἐπιτίπτο.

ἐπιτίπτο, inferat, inferat seu intro ferat, 4. (est etiam ἐπιτίπτο, aoristus secundus indicatiui sine augmento, pro ἐπιτίπτο, induxit: vnde & infinitiuus ἐπιτίπτο, inducere) ἀποτίπτο, traducite, 12. In subiunct. ἐπιτίπτο, deportaret, 3. ἀποτίπτο, offerat: ἀποτίπτο, proferamus, 14. pollunt etiam centri aoristi seculi. nam in hoc verbo, veluti in ἐπιτίπτο (400. 14.) vterque aoristus eandem habet vocem in toto subiunctiuo atq; in tertia persona singulari indicatiui act. In infinitiuo, ἀποτίπτο, auferre, 2. ἀποτίπτο, simul conferre, 16. In particip. ἐπιτίπτο, & in aoristo secundus, ἐπιτίπτο, prestans, eximius, 3. ἐπιτίπτο, extulit, 5. ἐπιτίπτο, conferentes, adhibentes, 11. ἀποτίπτο, qui obtulit, 14. ἀποτίπτο, qui comportauit, 15. In subiunct. med. ἐπιτίπτο, reportauero, 5. In infinit. ἀποτίπτο, referre, reportare, 2. ἐπιτίπτο, afferre, 13. ἀποτίπτο, adhibere, 14. In participio, ἀποτίπτο, qui abstulit, 2. ἐπιτίπτο, qui transportauit, 5. ἐπιτίπτο, importans, 6. ἀποτίπτο, qui attulit, qui sumpsit, qui estauit, qui cibum sumpsit, 14. Apud poetas in his aoristis pro

γ ponitur: aut si maius, hæc tempora sumuntur ab ἐπιτίπτο seruata quoque presentis characteristica, vt in indicatiuo act. ἐπιτίπτο, & deposito augmento ἐπιτίπτο, tulit, porrexit, 5. ἄνθρωπος ἀνθρώπων, subducerunt, 18. In optatiuo, simplex ἐπιτίπτο, & pleonastico τῶν αὐτῶν, ferat. In infinitiuo, ἐπιτίπτο, ferre, extulisse, 5. In participio, ἀποτίπτο, referens: ἀποτίπτο, tollentes, 1. ἐπιτίπτο, qui extulit, 5. ἐπιτίπτο, qui intulit, 6. In infinitiuo medio, ἀποτίπτο, intulisse, 4. ἐπιτίπτο, transulisse, extulisse, 5. In participio, ἀποτίπτο, ritus, 1. Perfectum & tempora ab eo formata mutuatur ab ἐπιτίπτο: vt in indicatiuo, ἐπιτίπτο, extuli, 5. Atticè vocis est actiue, 14. 1. communiter verò est vocis mediæ, 217. 14. semper autem inest reduplicatio Atticæ vide 218. 4. sic ἐπιτίπτο, transulit, 9.

25 ἀποτίπτο, protulit, 15. ἀποτίπτο, protulit, produxit, 13. ἀποτίπτο, obtulit, 14. In participio, ἐπιτίπτο, qui intulit, 5. In particip. pass. ἀποτίπτο, abrogatus, 11. ἀποτίπτο, qui se gessit, 14. ἀποτίπτο, ingressus, 15. vide 152. 6. In aoristo prim. indicatiui pass. ἀποτίπτο, euagatus sum, 12. ἀποτίπτο, perlatus est, 1. ἀποτίπτο, & sine augmento ἀποτίπτο, delatus est, 2. ἀποτίπτο, cecidit, delapsus est, delatus est: ἀποτίπτο, delati sunt, 8. ἀποτίπτο, accessit, oblatum est: ἀποτίπτο, admoti fuerunt, 14. ἀποτίπτο, euenit, contigit, 15. ἀποτίπτο, aberrauimus, 10. In subiunct. ἀποτίπτο, allucinens, 12. In infinit. ἀποτίπτο, defertur, 2. ἀποτίπτο, contigit, 15. quod & ἀποτίπτο: vide 218. 10. In participio, ἐπιτίπτο, delatus, euectus, 5. ἀποτίπτο, obiectus, 35. obiectus, 6. ἀποτίπτο, translatus, 9. ἀποτίπτο, allatus, 10. ἀποτίπτο, oblatum, de-uoratus, 14. ἀποτίπτο, collatus, comportatus, contingens, 15. ἀποτίπτο, qui superauerunt, 17. ἀποτίπτο, euerse, 8.

In Aorist. pr. indicatiui act. ἀποτίπτο, affirmant, 1. In optatiuo simplex ἀποτίπτο, Atticè siue Æolicè (57. 31.) ἀποτίπτο, dixerit. In infinit. ἀποτίπτο, affirmare, 20. ἀποτίπτο, mare, 1. In perfect. indicatiui pass. ἀποτίπτο, dicitur seu dictus est: ἀποτίπτο, 1. ἀποτίπτο, manifesta sunt, 2. item manifesta sunt, à ἀποτίπτο, atque ab hoc potest censeri 2. tertia singularis aut tertia pluralis: vide 391. 45. In imperatiuo, ἀποτίπτο, sit affirmum, dictum sit.

231 In fut. indicatiui act. ἀποτίπτο, occupabit, 3. In aoristo pr. ἀποτίπτο, anteuenit, preuenit, occupauit, 3. ἀποτίπτο, circumuenti sunt, 2. In imperatiuo ἀποτίπτο, preueni, 3. In participio, ἀποτίπτο, & poetice geminato ἀποτίπτο, preueniens, 1. ἀποτίπτο, qui anteuenit, 3.

233 In aor. pr. imperatiui act. ἀποτίπτο, & simplex ἀποτίπτο, perde. In optatiuo Æolico ἀποτίπτο, perdidit, 1. In infinit. ἀποτίπτο, perdere, 1. In plusquam perfect. ἀποτίπτο, interit, 1. ἀποτίπτο, perit, 2.

238 In aor. pr. participij pass. ἀποτίπτο, ante istus, à ἀποτίπτο. 245 & 241 A χθονος, vt in aor. pr. indicat. act. ἐπιτίπτο, quod & ἐπιτίπτο, infudit, χθονος, libani, 4. futuri characteristica adicitur, atq; v apud oratores est ἄβυθον, à poetis verò non raro seruatur, & ἀποτίπτο, & ἀποτίπτο, ἄβυθον, 1. χθονος, infudit, & ἀποτίπτο, effudit: ἀποτίπτο, deiecit, 6. ἐπιτίπτο, 2. superfluidit, effudit, 5. ἀποτίπτο, confudit, 9. ἀποτίπτο, diffuderunt, 3. In infinit. 3

- 1 ἀποτίπτο.
- 2 ἀποτίπτο.
- 3 ἀποτίπτο.
- 4 ἀποτίπτο.
- 5 ἀποτίπτο.
- 6 ἀποτίπτο.
- 7 ἀποτίπτο.
- 8 ἀποτίπτο.
- 9 ἀποτίπτο.
- 10 ἀποτίπτο.
- 11 ἀποτίπτο.
- 12 ἀποτίπτο.
- 13 ἀποτίπτο.
- 14 ἀποτίπτο.
- 15 ἀποτίπτο.
- 16 ἀποτίπτο.
- 17 ἀποτίπτο.

4 ἐρξέει, turbare, confudisse, 9. In participio, δειχθείς, qui refudit, 2. περιχθείς, & ποῦτικῶς περιχθείς, circumfundens, perfundens, 8. συρθείς, qui confudit, 9. simplex χείρας, qui sudat. In infinit. medio, χεῖρας, fundere. In particip. χεῖρας, perfundens. A χείρα: vt in perfect. participij pass. διαχεχέμενος, solutus, suffus: διαχεχέμενος, effusi, soluti, molliter educati, 3. περιχεχέμενος, imminentes et adfusi, 8. συρχεχέμενος, confusus: hinc aduerbium συρχεχέμενος, confuse, promiscue, 9. In aor. pr. optatiui pass. διαχέθει, exhilararentur, 3. προ διαχέθεισω, 153. 27. In particip. διαχέθει, redundans, 1. διαχέθει, effusus, 2. διαχέθει, ex porrectus, exhilaratus, 3. περιχθείς, infusus, 5. περιχθείς, effusus, 7. περιχθείς, circumfusus, 8. inuenitur etiam περιχθείς, adfusus, à περιχέω, sed tanquam à περιχέω, nam à χέω regularis 10 aoritus prim. indicatiui esset ἐχέθην, vel ἐχέθην: at à χέω fit ἐχέθην, effusus sum: vide 196. 18.

Νεὶ δ' ἄρ' ἔχθη σὺν χεῖρα. 242 In aor. pr. indicatiui act. ἀνέχθησιν, sufficit, statuit, ab ἀνέχθησιν: ἔχθησιν, sufficit, ab ἀνέχθησιν.

Χερόνυμι ἀ χεῖρα. 243 In aor. pr. infinitiui act. ἔχθησιν, tingere, sucare, 2. In perf. participij pass. ἐπέχθησιν, per summa coloratus, 1. ἔχθησιν, tingens, 2.

1 ἐπιχέω. 246 In aor. pr. indicatiui act. ἀνέχθησιν, obruerunt, 6. In infinit. ἐπιχέωσιν, aggerem cumulare, 2. In particip. ἀνέχθησιν, aggerens, 4. ἀνέχθησιν, qui aggerit, qui exaggerauit, 5. ἀνέχθησιν, qui aggerunt, 1. ἀνέχθησιν, qui obstruxerunt, subruentes, 6. In perf. infinitiui pass. ἀνέχθησιν, & ποῦτικῶς sine reduplicacione ἀνέχθησιν, exaggeratum esse, 4. ἄμplex ἀνέχθησιν, exaggerari. In aorist. pr. participij pass. ἀνέχθησιν, ἐντο, ἀνέχθησιν, 1. ἀνέχθησιν, obruit, 3.

5 ἀνέχθησιν. 248 In fut. prim. indicatiui act. ἀπώσθησιν, prohibebo, 2. In medio, ἀπώσθησιν, respuemus, 2. In aor. pr. infinitiui act. ἀπώσθησιν, reueri, referri, 1. In partic. ἀπώσθησιν, repulans, 2. ἀπώσθησιν, emeritus, rube donatus, 3. ἀπώσθησιν, dimittens, negligens, 4. In indicatiuo medio, ἀπώσθησιν, recusarunt, expulerunt, 2. augeretur Atticè, 144. 28. In infinitiui, ἀπώσθησιν, per interstitium vi impellere et propellere, 3. ἀπώσθησιν, deicere, differe: inuenitur & cum augmento Attico ἀπώσθησιν, 4. In particip. ἀπώσθησιν, qui repudiavit, 2. ἀπώσθησιν, expellens, 4. In perf. indicatiui pass. ἀπώσθησιν, repulsus est, 2. ἀπώσθησιν, sumus adiecti, 5. augentur Atticè, sic participium ἀπώσθησιν, proiectus, repudiatus, 4. at ἀπώσθησιν, exagitatus, qui repulsam accepit, 2. est sine augmento. In aor. pr. subiunctiui pass. ἀπώσθησιν, repulsam accipiamus, 5. In partic. ἀπώσθησιν, expulsus, 2. ἀπώσθησιν, reiectus, exclusus, 5.

SED Modus tandem aliquis imponatur huiusmodi præceptis, ac congeriei vocabulorum siue anomalorum, siue à thematibus obsoletis deductorum, siue quorum thema ob dialectum, aut licentiam poëticam, aut ob tropum siue figuram aliquam, aut ob aliam quamcunque literarum mutationem est rudioribus inuentu difficile. Si quis enim hæc omnia vnum in locum coaceruata habere desiderat, profecto Plus (vt cum Quidio loquar) quam quod fieri res fuit, ille petit. poterunt tamen, vt opinor, ea que hoc libello ac toto volumine suis locis sparsim adducuntur (que omnia optimo, ni fallor, ordine in Indices operi præfixos relata sunt) ita sedulis adolescentibus satisfacere, vt nihil, aut certe paruum, futurum sit in thematis inuestigandione obscurum aut difficile, quod horum adiniculo, quasi lumine non possit elucere.

FINIS.

